

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MONSTROUS: BOOK THREE

THE RYCKE

LILY MAYNE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

RYCKE

CANAVARCA
KİTAP ÜÇ

LILY MAYNE

Copyright 2021 by Lily Mayne

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olay veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

[Kate Wood Proofreading](#) tarafından [beta okuma ve düzeltme](#)

Uyarı: *Bu m/m aşk hikayesi açık cinsel içeriklidir ve genç okuyucular için uygun değildir. Ayrıca işkence ve şiddetin grafik tasvirlerini içerir ve TSSB ile ilgilenir.*

İçindekiler

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Bölüm Üçüncü

Bölüm

Dördüncü

Bölüm Beşinci

Altıncı Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci

Bölüm

Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm

On Birinci Bölüm

On İkinci Bölüm

On Üçüncü Bölüm

Bölüm On Dört Bölüm

Bölüm On AltıOn Beş

On Bölüm Yedinci

Bölüm Bölüm

Yirminci BölümOn

Sekizinci On

Dokuzuncu

Bölüm Yirmi Bir

Bölüm Yirmi İki

Yirmi Üçüncü Bölüm Yirmi

Bölüm Yirmi Bölüm Yirmi Altı

BölümDört Beş

Yirmi Yedinci Bölüm Yirmi

Sekizinci Yirmi Bölüm

Dokuzuncu Bölüm Otuzuncu

Bölüm

Bölüm Otuz Bir Otuz

Bölümİki Otuz Otuz

Otuz Otuz Bölüm

Bölüm Bölüm Bölüm

AltıÜç Dört Beş

Rycke

Yazarın Notu

Canavar Dizini

Yazar Hakkında

BİRİNCİ BÖLÜM

"Yani canavarlar sonunda canavar taşaklarını buldular ve homurdananlara karşı isyan mı ettiler?"

Akıncı dostum Rig, soruyu sorarken pipo tabancasının namlusuyla botlarının yanındaki enkazın üzerinden nazikçe geçti ve maskesinin çivili siyah derisinin üzerinden bana bakmak için başını kaldırdı. Sırttığını görebiliyordum, kahverengi gözlerinden küçük gülümseme çizgileri yayılıyordu.

Odayı geçerken yüzümü buruşturdum, botlarım külle kaplı beton zeminde iz bırakıyordu ve devasa, devrilmiş bir raf sisteminin etrafından baktım. "Sanki esir tutulmuyorlarmış ve muhtemelen işkence görmüyorlarmış gibi 'isyan ettiler' diyorsun. Sanırım bunu yapmadan önce kaçma fırsatları olmamıştı."

Önümdeki devasa masanın üzerinde duran ölü monitörlere baktım. "Bunları gördün mü?"

Rig canlandı, ilgisi arttı ve eldivenli eliyle uzun namlulu silahını omzuna atarak hızla yanıma geldi. Neye baktığımı görmek için yanımdan geçerken vücudunun heyecandan titrediğini hissedebiliyordum.

"Güzel. Çok gizli, askeri sınıf ekipman. En sevdiğim." Sesinde neşeli sırıtışını duyabiliyordum.

"Yanmış ve parçalanmış çok gizli, askeri sınıf ekipman," diye düzelttim onu sertçe. Rig hiç de caymışa benzemiyordu, çoktan sırtındaki çantasını çıkarıp bir şeyler aramaya başlamıştı.

En iyi yaptığı şey buydu. Akıncı kampımızda her birimizin kendi gücü vardı. Rig'inki tamir etmek, yaratmaktı. Tamircilik. Kelimenin tam anlamıyla hurda parçalarından işlevsel bir şey yapabilirdi ve garip bir nedenden dolayı bunu yapmaktan zevk alıyordu. Ama sonra, Rig garipti. Temelde elle sarılmış sigaralar ve eski pornolarla yaşıyordu. Bazen nasıl arkadaş olduğumuzu merak ederdim.

Benim işim mi? Gözcümüzdüm. İz sürücümüz. Görünmeden, duyulmadan bir yerlere girip çıkabilirdim. Doğru konuşmalara kulak misafiri olmak, doğru durumları görmek için her zaman doğru zamanda doğru yerdeymişim gibi görünürdüm. *Bu* yüzden kampa katılır katılmaz *Hayalet* ismini almıştım.

Çoğu insan bir insanın Çorak Topraklar'da yaşamayı nasıl isteyebileceğini anlayamıyordu. Bir insan nasıl olur da ordunun koruması olmadan, sürekli olarak yaratıkların saldırısına uğrama riski altında, yiyecek aramak ve avlanmak zorunda kalarak ve medeniyetin geri kalanından uzakta yaşamak isteyebilirdi.

Ama orduya güvenmiyordum ve on sekiz yaşına girip buraya gelmeden önce kıyı şehirlerinden birinde yaşarken de kesinlikle güvenmiyordum. Hükümetlerimiz varken hayatın nasıl olduğunu hatırlamak için çok gençtim ama kesinlikle daha iyiydi. Canavarlar yükseldiğinde, büyük bir grup hükümet askeri güçlerini artırmak için birlikte çalışmıştı. AB kendi süper ordusunu geliştirdi. Rusya, Çin ve Orta Doğu'daki birkaç ülke güçlerini ve nükleer silahlarını birleştirdi. Özellikle canavarların istila ettiği bir bölgeye attıkları nükleer bomba nedeniyle Çin'in büyük bir kısmı hala yaşanmaz haldeydi.

ABD'de, zaten şişirilmiş ve zengin olan ordumuz o kadar çok parayla dolduruldu ki, şok edici ve Rig'in paranoyak görüşüne göre şüpheli derecede kısa bir süre içinde dünyanın en iyi canavarla mücadele teknolojisini, teçhizatını ve kaynaklarını geliştirdi. Ve sonra darbe oldu; Beyaz Saray düştü ve ordu yönetimi ele aldı.

Ancak, ordunun bir ülkeyi yönetmekte o kadar da iyi olmadığı ortaya çıktı. Halk, ordunun sözde *güvenli* bölgeleri olan sahil boyunca sıkışıp kaldı ve çok az iş, yeterli alan, yiyecek ya da su olmadığı için yoksulluğa düştü. Bu arada ordu, sahip olduğu her şeyi en iyi silahları, en yüksek teknolojiyi ve en ölümcül canavarları bile ellerinde tutmak için yerin derinliklerine inen devasa parlak binaları inşa etmeye harcadı.

Bildiğim kadarıyla bu, Nebraska'nın ortasında en az on yıldır duruyordu. Şimdi ise sadece yanmış bir kabuktan ibaretti.

"Bütün katı kontrol ettin, değil mi?" Rig çantasının fermuarını çekip omzuna atıyordu. Başımı salladığımda, *kütleli* bir şey tarafından içeri doğru zorlanan ağır, inç kalınlığındaki metal kapıdan geriye kalanlara doğru yöneldi. "Güzel. Gidip daha fazla eşya için diğer odalara bakacağım."

"Bir sonraki katı süpürmeye başlayacağım." Uzun boyunun kapı aralığında kayboluşunu izledim, süet western ceketinin püskülleri sallanıyordu. Rig, kıyamet sırasında bronz, püsküllü bir ceket giyerek paçayı kurtarabilen tek kişiydi. Ben denesem moron gibi görünürdüm ama o bir şekilde bunu başarıyordu. O şeye aşıktı.

Arkamı döndüm ve bulunduğumuz bölümün arka tarafına doğru daha önce gördüğüm uğursuz metal merdivene doğru yöneldim. Devasa bir binaydı ve her zaman birbirimize oldukça yakın durmak zorundaydık.

Buranın ne kadar derine indiğinden emin değildim. Dürüst olmak gerekirse, burası içinde dolaşabildiğimiz ilk askeri binaydı; canavarların kudreti altına girdiğinin farkında olduğumuz ilk binaydı. Kilometrelerce uzaktan görülebilen yüksek bir duman sütunu halinde havaya uçtukten aylar sonra, Anchor nihayet bize çöp toplamaya gidebileceğimizi söylediğinde Rig neredeyse pantolonunu kremlemişti.

Düştüğü gece, Anchor neler olduğunu görmek için beni bir keşif görevine göndermişti. Birkaç günlüğüne yakınlarda kamp kurdum ve o zamandan beri iki haftada bir geri döndüm. İlk birkaç gün, daha kana susamış yaratıkların enkazda dolaşıp hayatta kalanları avlamalarını izledim. Sonra bir süre önce binadan uzaklaşan yeni bir dizi soluk lastik izi fark ettim - birileri askeri kamyonlardan birini almış gibi görünüyordu. Ama binanın etrafında başka bir hareket yoktu.

Bir ay önce boş olduğunu bildirmiştim ama Anchor temkinliydi. Yine de bizi bekletti. Bu da iyiydi, tartışmayacaktım. Ben de doğam gereği temkinliydim ve ordunun gelip hassas bir şeyi ortadan kaldırması ya da kalıntıları yok etmek için binayı yerle bir etmesi gibi çok büyük bir olasılık vardı. Ama hiçbir şey olmamıştı.

Her ne kadar Anchor'un temkinli yaklaşımına katılsam da, Rig'in kulağına mızızızlanan, geride bıraktığı teknolojiyi düşündükçe neredeyse ağzının suyu akan ve ona ulaşmadan çöpe atılacağı için endişelenen o değildi.

Görünüşe göre buraya henüz bir şey avlamak için kimse gelmemişti. Yakınlarda başka bir akıncı kampı yoktu ve askeri üssün bizimkine oldukça yakın olması çoğu zaman yabancı göçebeleri ve canavarları korkutuyordu. Bu yüzden burada bir şekilde huzur içinde yaşayabiliyorduk.

Binanın kabuğuna doğru ilerlerken toz ve is içinde bazı çizme izleri görebiliyordum. Bu madde yerde ve diğer tüm yatay yüzeylerde yoğun bir şekilde bulunuyordu. Beton zemin kurşun delikleriyle doluydu. Bir zamanlar pırıl pırıl olan metal kapılar ve pencere çerçeveleri silah ateşinden dolayı eziklerle benek benek olmuştu. Camdan yapılmış her şey tamamen paramparça olmuştu, kalan parçalar ben yürürken ağır botlarımın altında çıtırdıyordu, adımlarım başka türlü sessizdi. Kaplanmamış yüzeylerde

kül içinde, eski kan kurumuş ve pul pul dökülmeye başlamıştı. Ve *çok* fazla vardı.

Neredeyse merdivene varmıştım ama bir kulağım yan odadaki Rig'deydi, zanaatkârlık becerilerine layık gördüğü her şeyi karıştırıyordu. Çizmelerimin altında çıtırdayan ama cam olmayan bir şeye bastım. Şüpheli bir şekilde kemiğe benzediği için aşağıya bakmadım. Ses, terk edilmiş binanın durgun sessizliğinde rahatsız edici derecede yüksekti.

Yan odada ani bir hareketlenme oldu ve ardından Rig keskin bir nefes aldı.

Vücudum gerildi ve tamamen hareketsiz kaldı, kulaklarım gerildi. Bir şey duyduğumu sandım. Hafif bir ses... Ama sesleri daha iyi ayırt edebilmek için başımı eğdiğimde, Rig'in hırıltılı sesi havayı öyle keskin bir şekilde kesti ki sıçramama neden oldu.

"Hayalet... Buraya gel."

"*Şimdi*" diye eklediğinde hareket etmeye başlamıştım bile.

Odaya girdim, tüfeği kaldırdım, parmağım tetikte. Yıllardır fişek almamıştık ama iyi bir caydırıcıydı. Gerçekten bir şeyi savuşturmam gerekirse diye kemerime bir levye sıkıştırmıştım, onu kullanmak istediğimden değil.

Sessizce Rig'e doğru ilerlerken kuru dudaklarımı ıslattım, gözlerim tehlikeyi bulmaya çalışıyordu. Kalbim küt küt atıyordu. Nabzımın boğazımın dibinde zıpladığını hissedebiliyordum.

Rig uzun bir rafın arkasındaki bir şeye bakıyordu, göremediğim bir şeye. Silahına uzanmaya çalışmıyordu, bu da birinin ya da bir *şeyin* saldırmaya hazır olduğu ya da bir tehdit olmadığı anlamına geliyordu.

Ona ulaştığımda, omzunun üzerinden baktığımda ve ne bulduğunu gördüğümde, durumun hangisi olduğunu hemen anlayamadım.

İKİNCİ BÖLÜM

Ateş.

*Çığlık
atıyor.*

*Kollar
sıkışmış.*

Arkamda bir ağırlık var,

kaldıramıyorum. Düşünmem gerek.

Düşünmeye çalışıyorum.

Kafamda sürekli bir gürültü, bana ait olmayan anılar. Öyle mi? Kafatasımın içinde çığlık atan bir öfke dalgası. Bedenleri parçaladığımı ve göğüsleri parçaladığımı hatırlıyorum ama bunu yapmadım, yapmazdım. Yemin ederim bunlar benim anılarım değil ama olabilirler, düşünemiyorum.

Düşünemiyorum. Düşünemiyorum.

Kollarım sıkıştı. Arkamda ağırlık var. Dışarı çıkmam lazım. Nefes almam lazım. Nefes alamıyorum ama kollarım sıkıştı ve sırtımda bir ağırlık var ve beni aşağı çekiyor, arkamdan sürüklüyor. Yardım edin. Yardıma ihtiyacım var.

Yardıma ihtiyacım var.

Yeni sesler. Biri göğsümü ağrıtıyor. Ona uzan. Gitmesine izin verme. Ona ulaş, gitmesine izin verme.

Uzan ona sakın bırakma çabuk yardıma ihtiyacım var kollar sıkışmış arkamda ağırlık

"Lütfen... ihtiyacım var..."

*Kollar sıkışmış arkamda ağırlık yardıma ihtiyacım var sese ihtiyacım var
düşünemiyorum DÜŞÜNEMİYORUM*

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Rig ve ben uzun, çok uzun bir süre sessizce baktık ama önümüzdeki yaratık kıpırdamadı.

Dizlerinin üzerine çökmüş, bağlı kollarını kalçalarına dayamışlardı. Garip, yeşilimsi bir parlaklığa sahip gece siyahı saçları ağır, kirli tutamlar halinde solgun yüzlerinin etrafına dökülüyordu. Yüzlerini göremiyordum ama tenlerinin ne kadar ölümcül beyaz olduğunu görebiliyordum. Zayıfça esneyen parmaklarının ucundaki yeşilimsi gri tırnakları görebiliyordum.

Ve devasa kanatlar arkalarında yere düşüyordu; biri tamamen parçalanmış ve harap olmuş, diğeri ise her parmağın tepesinden kıvrılan kalın, keskin pençeleriyle koyu renkli ve sinirli, devasa bir yarasa kanadı gibiydi.

Kalbim küt küt atıyordu ve gaz maskemin altında terlemeye başlamıştım. "Onlar... sana bir şey söylediler mi?" Dudaklarımı zorlukla kıpırdatarak fısıldadım ve yaratık sesime tepki verip başını ve uzun parmaklarını seğirtirken geri sıçramamak için kendimi zor tuttum.

Rig'in nefesi deri maskesinin ardındaki ağzından titreyerek çıktı. "Lütfen' dediler ve sonra bir şeye ihtiyaçları olduğunu söylemeye başladılar ama..." Zayıfça omuz silkti. "Bitirmedim. Sanırım... Sanırım o zincirlerden kurtulmak için yardım istiyorlar."

Bunun üzerine yaratığın başı hafifçe kıpırdadı, tekrar alçalmadan önce üzerimizde gezinen büyük, kederli koyu renk gözleri bir anlığına görebilmemize yetecek kadar. Başı, muhtemelen bir baş sallaması olabilecek bir şekilde aşağıya doğru sallandı... ama aynı zamanda sadece başka bir spazmodik seğirme de olabilirdi.

"Bütün katı kontrol ettiğini sanıyordum," diye tısladı Rig, sesi kararsızdı. Gafil avlandığı için sarsıldığı belliydi, özellikle de bir canavar tarafından.

Kendime karşı çaresiz bir öfke hissettim. Rig'i riske atmıştım. Benim neyim vardı böyle? Tüm katı kontrol etmiştim ama belli ki yeterince iyi kontrol etmemiştim.

"Özür dilerim," diye homurdandım. "Sanırım... Ben..."

"Ne... buradaki protokol nedir? Bize hiç bir şeyle karşılaşsak ne yapacağımız söylendi mi..." -önümüzdeki yaratığı zayıf bir şekilde işaret etti

"...yaralı ve bağlı bir yaratık... bunun gibi mi? Onları serbest bırakabilir miyiz?"

'Bunun gibi' derken, insanlar gibi zeki ve potansiyel olarak tehlikeli demek istiyordu. Ordunun onları burada tutmasının bir nedeni vardı.

Kuru dudaklarımı yaladım, dilim maskemdeki ılık ve nemli plastiğe değdiğinde yüzümü buruşturdum. "Bilmiyorum. Bilmiyorum... Yani, sanırım riskleri tartıyoruz?"

Odaklanacak bir şey bulunca Rig kendine olan güveninin bir kısmını geri kazanmış gibi görünüyordu. Biz konuşurken yaratığın bir santim bile kıpırdamamış olması da buna yardımcı oldu. Korkmuş görünüyorlardı. Çekingen. Ve Tanrım, burası düştükten ve diğer tüm yaratıklar kaçtıktan aylar sonra hâlâ burada ve bağlılarsa, zincirlerinden kurtulamadıkları açık. Yani *o kadar* tehlikeli olamazlar, değil mi?

"Tamam, yani..." Rig kalçalarını sıktı, ayaklarını biraz daha sürüyerek hala dizlerinin üzerinde duran yaratığa baktı. Ceketinin püskülleri sallanıyordu. "Riskli, bu bir canavar. Bizi öldürmeye çalışabilir."

Yaratık şüpheli bir şekilde inlemeye benzer bir ses çıkardı ve başını yana doğru salladı. Rig ve ben birbirimize baktık. Onlar... kafalarını mı sallıyorlardı? Bunun beni daha çok mu yoksa daha az mı rahatlattığını bilemiyordum.

"Risk-um..." Rig eldivenli eliyle kapüşonunun altından başını kaşıdı. "Şey, yani... Sanırım tek acil risk bu."

Sessizlik tekrar çöktü, sadece Rig'in yaratığın hizasına çömelirken sağ diz kapağının çatlamasıyla bozuldu. Kalbim boğazıma kaçtı ve işe yaramaz silahımı daha sıkı kavradım, ellerim eldivenlerimin içinde terliyordu.

"Merhaba." Rig boğazını temizledi, gergin olduğu belliydi. "Bizi... anlayabiliyor musun?"

Bir duraksamadan sonra yaratığın kafası tekrar seğirdi, sonra kısa bir süreliğine yana kaydı, sanki Rig'i bir an için görmek istiyordu ama ona doğru dürüst bakamayacak kadar korkmuştu.

"Burada esir mi tutuldun?" Rig'in sesi sakın ve yumuşaktı. Yatıştırıcıydı. Sesinin bu kadar nazik çıktığını hiç duymamıştım.

Dur. Baş seğirmesi. Evet.

"O zincirlere mi sıkıştın?"

Bir baş seğirmesi daha. Zincirler yaratıkların bileklerinden dirseklerine kadar sarılmış, kollarını önlerinde sıkıca bir arada tutuyordu. Tanrım, ne kadar zamandır bu şekilde bağlıydılar? Lanet olası ordu; canlı, hissedebilen varlıklara oyuncak ya da deney gibi davranıyor. Sikeyim onları.

Yaratığı zincirlerden kurtarmak için bir şeyler aramak üzere başımı çevirdim, onları bu şekilde bağlı görmeye bir an daha dayanamadım. Öfke göğsümü yaktı, yıllar önce beni Çorak Topraklar'a sürükleyen duygunun aynısıydı bu. İnsanlar neden tam olarak anlamadıkları her şeyi mahvetmeye, işkence etmeye ve incitmeye çalışmak zorundaydı?

"O zincirleri çıkarmak için ne kullanabiliriz?"

Rig hızla ayağa kalktı, ani hareket yaratığın geri çekilmesine neden oldu. "Yani yardım mı ediyoruz?"

"İstemiyor musun?" Sesim sertti.

Rig'in çantasını almak için hareket ettiğini gördüm. "Hayır, var. Tabii ki var." Çantayı açtı ve karıştırmaya başladı. "Burada bir döner bıçağım var. İşe yarayabilir."

Onu çıkardı ve kendi üzerine daha da sıkı kapanmış gibi görünen yaratığa doğru geri adım attı. "Hey." Tekrar diz çöküp mini testereyi uzatırken Rig'in sesi yine yumuşaktı. "Bununla zincirleri çıkarmaya çalışabilirim ama *çok* gürültülü olacak ve kıpırdamadan durman gerekecek çünkü zincirleri tam ortadan kesmeye çalışacağım. Kulağa nasıl geliyor?"

Uzun, gergin bir sessizlik anı yaşandı. Ama sonra yaratık başını tekrar eğdi, bu sefer uygun bir baş sallamaya daha yakın bir şekilde. Vücudu titreyerek, titreyen kollarını yavaşça kalçalarından kaldırdı ve Rig'e doğru uzattı.

"Hayalet, gelip kollarını sabit tutman gerekecek."

Derin bir nefes aldım ve ellerimi serbest bırakmak için silahımı kayışından omzuma doğru salladım. Çifte yaklaştığımda, yaratığın başının birkaç kez seğirdiğini, parmaklarının büküldüğünü fark ettim. Yanlarına diz çöküp Rig'i tuttuğumda kolları kısa bir süre kasıldı ve nefeslerinin kesildiğini duydum.

"Ben... Benden hoşlandıklarını sanmıyorum," diye fısıldadım, yaratık bizi anlamıyormuş gibi konuştuğum için hemen suçluluk hissettim. Eğer böyle davranmaya başlarsam, sanki onlar bilinçli değilmiş gibi, ordu ve şehir sakinleri kadar kötü olurum.

"Kimin var?" Rig alay etti. Ortamı yumuşatmaya çalıştığı belliydi çünkü yaratık açıkça dehşete düşmüştü. Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Şu zincirleri çıkaralım, sonra belki biraz daha konuşabiliriz. Ghost kollarını sabit tutmana yardım edecek, tamam mı? Onun sana dokunması senin için sorun olur mu?"

Yaratığın nefeslerinin hızlandığını, göğsünde kuru ve tıkırtılı bir ses çıkardığını duydum. Ama gerginlikten titreyen bedenine rağmen, sonunda sarsak bir şekilde başını salladı. Çok yavaş hareket ettim, kollarımı onların altına uzattım. Bir süre sonra canavar kollarının ağırlığını benimkilerin üzerine bıraktı.

"Mükemmel," dedi Rig neşeyle. "Doğru, benim için *tamamen* hareketsiz kalmalısın, tamam mı?"

Rig döner bıçağı çalıştırdı ve yaratık sıçradı. Rig bıçağı çalışır durumda bıraktı ama öne doğru eğilmeden önce on saniye daha bekledi, böylece yaratığa yüksek sese alışması için zaman tanımış oldu.

Son derece dikkatli bir şekilde kesmek yaklaşık on beş dakika sürdü ama zincirler oldukça kolay bir şekilde çıktı. Bu süreyi yanımdaki yaratığı gizlice incelemek için kullandım. Yüzünü aşağıya ve benden uzağa çevirmişti, bu yüzden kalın, yıkanmamış saç tutamlarının arkasını göremiyordum. Gri bir pantolon ve bir zamanlar beyaz olan eski bir gömleğin üzerine uzun, yırtık pırtık siyah bir palto giymişlerdi; her ikisinin de kolları yukarı doğru itilmiş ve zincirlerin üzerinde toplanmıştı.

Sağ kanatları tam bir karmaşaydı - sadece bakmak bile içimi öfkeyle dolduruyordu. Homurtular onu *mahvetmişti*. Parçalanmış tendonlar ve kurumuş zar şeritlerinden oluşan bir karmaşaydı ve yaratığın gergin vücudunun titreşimleriyle dalgalanıyordu. Canavarın ne kadar hissiyata sahip olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama mantıken orada oldukça fazla sayıda sinir ucu olması gerektiğini düşündüm, bu yüzden yaşadıkları acıyı ancak hayal edebiliyordum. Sol kanatları yırtık pırtıktı ama oldukça sağlam görünüyordu, ancak tıpkı harap olan kanat gibi canavarın arkasında gevşek bir şekilde asılı duruyordu. Belki de biri diğeri olmadan çalışmıyordu? Ya da kim bilir ne kadar zamandır burada zincirli olduklarına göre, belki de onları nasıl kullanacaklarını unutmuşlardı.

Paltoları, kanatlara uyum sağlaması için arkadan üç şerit halinde kesilmişti. Kumaş parçalarının arasından gömleğin de yırtık pırtık bir şekilde değiştirildiğini görebiliyordum; kirli keten çizgisinin üzerinde hortlak gibi beyaz ten parıltıları görünüyordu. Sonunda gözlerimi canavarın kanatlarından ayırdıktan sonra, ceketin orta kumaş panelinin altında, canavarın omurgasından aşağı doğru uzanan bir yumru olduğunu fark ettim. Orada ne olduğunu merak ettim.

Bakışlarım alçalırken sonunda canavarın ayaklarını fark ettim. Daha önce onları görememiştim, çünkü topuklarının üzerinde oturuyorlardı, ama yaratığın yanında diz çökmüş yeni açımdan görebiliyordum.

Kuş ayağı gibiydiler. Belli ki canavarın vücuduyla orantılıydı ama kesinlikle kuş ayaklarıydı. Karga ayakları gibi. Pantolonları, ayaklarının hemen altında bitiyordu.

Dizlerinin ve baldırlarının beyazlığının gri-siyah, kaba görünümlü deriye dönüştüğünü görebiliyordum. Canavarın pençelerini görünce yutkundum; başparmağım kalınlığında ve iki katı uzunluğundaydılar, kıvrımlı, iğne gibi keskin uçları vardı. Eğer isteselerdi, bu canavar karınlarımızı bir kalp atışında deşebilirdi.

Onlara tekrar baktım. Yüzlerini göremesem de vücut dillerinden korkmuş, kirli ve yorgun olduklarını anlayabiliyordum. Son birkaç aydır bu harabelerde ne yapıyorlardı? Neden diğer yaratıklarla birlikte kaçmamışlardı? Neden daha önce en azından bu zincirlerden kurtulmayı denemediler? Rig'in derme çatma döner bıçağıyla kesmek *o kadar* da zor olmamıştı, yani canavar mutlaka bir yolunu bulurdu.

Neden bu kadar korkmuşlardı? Uzun boylu görünüyorlardı ve zayıf olmalarına rağmen vücutları bu zayıf hallerinde bile güç yayıyordu. Bu canavarın ikimizden de çok daha güçlü olduğundan hiç şüphem yoktu - canavarlar insanlardan daha hızlı, daha güçlü ve daha zeki olma eğilimindeydiler. Ayrıca çok, çok daha uzun yaşıyorlardı ve yaşla birlikte deneyim de geliyordu. Beceri.

Belki de bu çok gençti?

Rig sonunda testereyi kapattığında kulaklarım çınlıyordu. Yaratığın görünüşte ürkek doğasına rağmen, zincir düşüp keskin bir çınlamayla beton zemine indiğinde en kötüsünü bekleyerek gerilmekten kendimi alamadım.

Canavar titriyordu, omuzları gerginlikten kamburlaşmıştı. İlk başta, uzun, çok uzun bir süre boyunca zincirler tarafından hapsedildikleri pozisyondan kollarını bile kıpırdatmadılar. Bileklerinin etrafındaki kurumuş, kabuk bağlamış, koyu yeşil kanı görünce irkildim. Derin, siyah morluklar kollarının iç kısımlarına kadar beyaz derilerini çürütüyordu. Dirseklerinin hassas iç kıvrımlarındaki sıkışmış kan damarları.

Canavar sonunda kollarını birbirlerinden ayırıp yanlarına doğru indirdiğinde, boğazlarından zayıf, acı dolu bir ses çıktı. Kolları titriyor, sertçe hareket ediyordu. Damarlar beyaz derinin altında koyu ve belirgin görünüyordu ama bunun zincirlerin bağlayıcı basıncına bir tepki mi yoksa türleri için normal mi olduğunu bilmiyordum.

"Hey, sorun yok." Rig başını eğdi ve canavarın yüzünü görebildiğini fark ettim.

Yaratığın bana bakmamak için elinden geleni yapmasından dolayı hissettiğim... bir şeyi görmezden geldim, kelimenin tam anlamıyla *ürktüm*.

ama görünüşe göre Rig ile bir sorunu yoktu.

Neden bana değil de Rig'e ısınmışlardı? Ben ne yapmıştım?

Rig testereyi yere bıraktı ve kısa bir tereddüitten sonra yavaşça uzanıp yaratığın sol elinin arkasına dokundu. Canavar bir nefes çekti ve ürperdi. Sonra yavaşça elini çevirdi ve parmaklarını Rig'inkilere geçirdi.

Canavarın nefesi artık sık yudumlarla geliyordu ve vücudu daha sert titriyordu. Dokunulmadan ne kadar zaman geçirmişlerdi? Ya da en azından onlara zarar vermek için tasarlanmamış bir dokunuş? Bu onları yoğun bir şekilde etkiliyor gibiydi.

Konuşurken Rig'in sesi kalın çıkıyordu. "Konuşmamayı tercih edeceğini tahmin ediyorum, bu yüzden sana bazı basit sorular sorsam, cevap vermek için başını sallayabilir misin?"

Yaratık bir an cevap vermedi, Rig'in elini tuttuğu için dikkati dağılmış gibi görünüyordu, ama sonra tekrar sarsakça başını salladı, ancak bırakmaya isteksiz olduğu belliydi.

"Tamam, teşekkür ederim. Benim adım Rig. Bu da Ghost."

Canavarın başı seğirdi ve saçlarının arasından bana bakmış olabileceklerini düşündüm. Rig devam etti: "Burada ordu tarafından mı tutuluyordunuz?"

Başını salla.

"Ne kadar zamandır burada olduğunuzu söyleyebilir misiniz?" Rig tereddüt etti. "Belki ellerinle ya da başka bir şeyle?"

Canavar dondu kaldı, sonra başını sarsakça salladı. Başını kaldırıp Rig'e kısa bir süre baktıktan sonra bir kez daha indirdi, duruşu neredeyse itaatkârdı. Canavarın vücut dili korkuyu haykırıyordu, sanki cevap veremediği için başına geleceklerden dehşete düşmüş gibiydi.

Rig ve ben eğik başlarının üzerinden birbirimize baktık.

"Tamam, sorun değil. Önemli değil. Bana kabaca kaç yaşında olduğunu söyleyebilir misin?"

Bir duraksamadan sonra canavar Rig'in ellerini bırakıp kendi ellerini uzun, titreyen parmaklarını açarak uzattı. Önce yedisini, sonra onunu birden kaldırdılar, kolları şiddetle titriyordu.

Kaşlarımı çatarak canavarın parmaklarına baktım. Uzun ve zariftiler. Soluk, ama tırnakları neredeyse siyaha çalan donuk, koyu bir yeşildi, yıllardır zincirli olmalarına rağmen kısa ve küttü.

"Yedi... yetmiş?" Kararsızca sordum, canavar sesime tepki olarak sarsıldığında ağzım aşağı çekildi.

Başlarını salladılar ve hareketlerini tekrarladılar, ancak on parmaklarını ikinci kez genişçe açmak için yumruklarını kıvırdılar.

Rig'in sesli bir şekilde yutkunduğunu duydum. "Yedi yüz mü?" diye sordu belli belirsiz.

Bazı canavarların inanılmaz derecede uzun süre yaşadığını bilsek de, bu kadar uzun süredir hayatta olan bir varlığın huzurunda olduğunuzu bilmek yine de çok ürkütücüydü.

Ayrıca pek çok canavarın yaşlandıkça güçlendiğini de biliyorduk.

Önümüzdeki canavar başını salladı. Yedi yüz yaşında olsalar bile, en ufak bir tehdit oluşturuyor gibi görünmüyorlardı. Aksine, *bizden* korkmuş gibiydiler.

"Tamam. Bu... tamam. Sorun değil." Rig'in sesi hâlâ biraz şaşkın geliyordu. "Seni burada tutan insanlar kanadına bunu yaptı mı?" diye sormadan önce durakladı.

Bir saniye sonra canavarın kafası kuşa benzer bir hareketle eğildi. Sonra yavaşça omuzlarının üzerinden geriye baktılar. Parçalanmış kanatlarını gördüklerinde elleri kasıldı. Nefes alışları hızlandı, göğüslerinden tıkırtılar geliyordu.

"Hey, hey." Rig dikkatlerini çekmek için eldivenli parmaklarının arkasını canavarın sıkılı yumruğunun üzerine dokundurdu.

Rig'in dokunuşunu hisseden canavar başını tekrar Rig'e doğru çevirdi ama eğik tuttu. Vücutları titriyordu, omuzları kamburlaşmıştı, başlarını salladılar. Kanatları aniden **s e ğ i r d i ğ i n d e** nabzım sıçradı, hasarsız olan belki bir santim

havalandıktan sonra kayıtsızca yere düştü. "Özür dilerim." Rig'in sesi gerçekten pişmanlık dolu geliyordu. Herhangi bir şeyden nefret ederdi. benim kadar acı çekmiş ya da yaralanmış olamazdı. "Bir soru daha, tamam mı?"

Durdu ve bana bakmak için başını kaldırdı. Yıllar içinde sessizce iletişim kurmakta çok iyi olmuştuk. Ne düşündüğünü biliyordum. Bir kez başımı salladım.

Rig tekrar canavara baktı, nazıkçe elini tuttu ve konuştu. "Bizimle gelmek ister misin?"

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Rig zarıfçe ayağa kalktığında ve canavar onu çok daha dengesiz bir şekilde takip ettiğinde, şok içinde geri çekildim. "Bacakları."

Rig aşağıya bakıp gördüğünde omuzları irkildi. Canavarın sol kaval kemiği, tam da derisinin kaz ayağı şeklinde koyulaştığı yerde, son derece doğal olmayan bir açıyla bükülmüştü.

Safrayı yuttum. Onlarla karşılaşmamız boyunca ve Tanrı bilir daha önce ne kadar zamandır o ayak üzerinde *dinleniyorlardı*. Acı çekiyor olmalıydılar.

"Tanrım," diye nefes aldı Rig.

Ve sonra, sanki ikimiz de sonunda uyanmışız gibi, harekete geçtik ve canavarı desteklemek için öne çıktık. Bir kolumu sırtına doladım ve dokunduğumda tüm vücudunun gerildiğini hissettim. Başka herhangi bir durumda, onları gerçekten bu kadar rahatsız etseydim geri çekilirdim, ama kesinlikle o bacak üzerinde kendilerini destekleyemezlerdi - ya da en azından desteklememeliydiler ve hem Rig'in hem de benim ağırlıklarının bir kısmını omuzlamamız gerektiğinden oldukça emindim. Sadece o kanatlar bile iki yetişkin erkeğe eşdeğer ağırlıkta olmalıydı. Bu ölü ağırlığı sürekli sırtınızda taşımanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemezdim.

Ayakta dururken canavar benden neredeyse bir karış, Rig'den ise birkaç santim daha uzundu. Biz yanlarını kavrarken kolları omuzlarımıza rahatça oturuyordu.

Üçümüz birlikte dışarı çıkmayı başardık. Buraya kadar sürükleyerek getirdiğimiz küçük, eski kargo römorku, yıkık binanın dışında yere dökülmüş metal parçaları ve enkaz yığınlarının arasında, güneşi yansıtır bir şekilde duruyordu.

"Artık çok uzak değil dostum." Rig canavarın sol omzunun önüne sarkan soluk elini okşadı. Canavarın parmaklarının Rig'in eldivenli parmaklarını hızla kavradığını, eklemlerinin daha da beyazlaştığını gördüm. Ellerimizin altında hâlâ sertçe titriyorlardı ve nefes alışları hızlı ve dengesizdi.

Onları teselli etmek istedim ama boş laflar gibi gelmeyecek bir şey söyleyemedim. Rig bu konularda benden daha iyiydi. Belki de canavarın bana değil de ona ısınmasının nedeni buydu. I

Belki soğuk gelebilirdi ama elimde değildi. İşim gölge olmayı içeriyordu. Görünmez olmak. Sosyalleşmek çok sık yapmam gereken bir şey değildi ve bu konuda berbattım.

Nedense, bu garip, hasarlı yaratığın umursamadığımı düşünmesi göğsümü acıttı. Onlara önemsedığımı söylemek *istedim*. Onlara yardım edebileceğimizi umduğumu söylemek istedim. Daha iyi hissetmelerini istedim. Kanatlarının onarılmasını istedim.

Ama çenemi kapalı tuttum, canavarın ağırlığının altında gaz maskemin altında terliyordum ve kampa döndüğümüzde ne olacağı konusunda şimdiden endişeleniyordum.

Canavarı yavaşça dar römorka yerleştirdikten sonra doğruldum ve yakındaki askeri kamyonlardan birine başımı salladım. Çoğu yan yatmış ve kapıları sökülmüştü. Birkaç tanesinin kaputu ve tavanı tamamen çökmüştü, sanki üzerlerine büyük ve ağır bir şey atlamış gibiydi. Yine de bir tanesi sağlam görünüyordu.

"Sence bunu çalıştırabilir misin?" Rig'e sordum.

Çantasını sırtından çıkarıp yere bıraktıktan sonra başını çevirdi ve maskesinin üzerinden gözlerini kısarak baktı. "Belki." Rig, New Maryland'de toplu taşıma görevi gören kötü işletilen otobüslerde çalışmak üzere Wastes'a gitmeden önce tamirci olarak eğitim almıştı.

Eğer arabayla gidebilseydik, buraya kadar yürümek için harcadığımız zamanın çok daha azını geri dönmek için harcardık, özellikle de tüm yol boyunca römorku arkamızda sürüklediğimiz için. Hava aydınlanır aydınlanmaz yola çıkmıştık ve öğleden sonra olmuştu bile.

Hasar görmemiş kamyonu doğru ilerleyen Rig'i hızla takip ettim, yanımda kendini rahatsız hisseden sessiz canavarın yanında garip bir şekilde durmak istemiyordum. Arabanın etrafında sürücü kapısına doğru ilerlerken ikimiz de geri çekildik.

Belden aşağısı olmayan bir askerin üst yarısı, kapısı açık arabanın yan tarafından dışarı sarkıyordu. Bir kolu açık tarafın kenarında duruyordu, yarı çürümüş bir eli ayak boşluğuna uzanmıştı. Neyse ki yüzü yere dönüktü ama kafasının arkasındaki saç ve gri deri parçalarının arasından kafatasının donuk beyazlığını görebiliyordum.

Sertçe yutkundum ve yanımda Rig'in nefesinin kesildiğini duydum. Bu adam neredeyse başarmıştı. Onu neyin yakaladığını merak ettim. Gözlerimi kaçırđım.

-Onu tam anlamıyla ikiye böldü.

Midemin bulandığını hissederek, Rig'i cesedi taşıma zahmetinden kurtarmak için bir adım öne çıktım. Maskesinin üstünden ne kadar solgun olduğunu görebiliyordum, kaşları birbirine kenetlenirken gözleri yanıyordu.

"B-beni mi istiyorsun-?" Sesi midesi bulanmış gibiydi.

"Ben hallederim dostum. Merak etme." Bakışlarımı askerin kalçasının olması gereken yerdeki açık yaranın kahverengi ve siyah etinden uzak tutarak, uzanmış kolun kalın kolunu kavradım ve çektim. Altındaki deri kumaşla birlikte kolayca hareket ettiğinde midem kazındı, sanki sıyrılıyormuş gibiydi. Çabucak çektim ve yarım bir bedenın aşırı ağır olmadığını keşfettim -özellikle de tükenmekte olan bir bedenın. Bu bilgi olmadan da yaşayabilirdim. Ceset araçtan çıkar çıkmaz kolu bıraktım ve ayak boşluğundan bir şey aldıktan sonra doğrulmakta olan Rig'e doğru geri çekildim. Bana döndü ve bir dizi anahtar uzattı.

Şansımız yaver gitmesine rağmen gülümseyemedim. "Düz kontak becerilerini test etmene gerek yok, ha?"

Rig muhtemelen kıkırdama olması gereken bir ses çıkardı. Karavanda hareketsiz ve sessiz bir şekilde otururken sırtı bize dönük olan canavarın yanına doğru yürüdük. Biz yaklaşırken bakışlarım kocaman kanatlarına takıldı. Güneş ışığında, bir böceğin kabuğu gibi en küçük hareketlerle içeri ve dışarı kayan mücevher yeşili bir renkleri vardı. Gözlerimi tekrar hasarlı kanadın üzerinde gezdirdim ve keskin bir sempati hissettim.

Canavarın ayağa kalkmasına yardım ettik ve onları yavaşça arabaya götürdük. Onlar yavaşça arka koltuğa geçtikten sonra Rig dönüp römorku ve çantasını almak için geri yürüdü ve canavarın bacağına yastık koymaya çalışmakla ilgili bir şeyler mırıldandı. Römorku arabanın yanına çekmesini ve yola çıkmadan önce içine koyduğum iki uyku tulumunu almasını izledim.

Araba dörde dörtlüktü, bu yüzden bagajı genişti ve römorku eğik bir açıyla yerleştirdikten sonra oraya sokmayı başardım. Bir süre arka kapının yanında garip bir şekilde durdum, sonra ön yolcu koltuğuna geçip Rig canavarın kırık bacağını desteklemeye çalışırken beklemeye karar verdim.

Rig bir dakika sonra sürücü koltuğuna geçti. "Pekâlâ." Boğazını temizledi. "Bu bir ikram, ha?" Yine de sesi o kadar da hevesli çıkmıyordu.

Anahtarı kontağa soktu ve arabayı çalıştırdı. Yıkık dökük askeri üsten uzaklaşıp, harabeye dönmüş binaların yanından geçerken tek kelime etmedik.

kamyonları, gözetleme kulelerini, çevredeki uzun, dikenli tellerle süslü çitleri geçtiler.

Tüfeğimi ve sırt çantamı dizlerimin arasında tutarak koltuğumda kıpırdandım ve yeşil tarlalar hızla akıp giderken dışarı baktım. Yirmi altı yaşındaydım, yani canavarlar ortaya çıktığında sadece altı yaşındaydım. Ailemin arabasının arka koltuğunda, büyükanne ve büyükbabamı ziyarete ya da akşam yemeği için gürültülü, çocuk dostu temalı bir restorana gittiğimize dair sadece zayıf anılarım vardı. Doğrusu, şimdi bir hikaye gibi geliyorlardı. Sanki tüm bu ilk anılar başka birinin başına gelmiş ve ben de onları eski liderimiz Cat'in kamptaki odasında biriktirdiği kitaplardan birinde okumuştum.

Daha önce iki kamp liderimiz vardı -Anchor ve Cat- ama artık Anchor tek kamp liderimizdi. Altı ay önce Cat kaybolmuştu. O zamandan beri onu arıyordum ama sanki sırta kadem basmış gibiydi. Elimizden geldiğince demokratik bir şekilde hareket etsek de, yine de bizi kontrol altında tutacak ve grubumuzdaki bazıları için bizi insan olarak tutacak bir tür lidere ihtiyacımız vardı. Çorak Topraklarda yaşarken, insanlığın geri kalanından kopmak ve gerçekten vahşileşmek kolaydı.

Yerleşik, askeri kontrol altındaki şehirlerde yaşayan insanlar zaten bizi vahşi olarak görmüyorlardı. Onlara göre, canavarlara yakın ya da -bazı çok nadir durumlarda- onlarla yan yana yaşamak isteyen herkes hayvandan farksızdı.

Bizim için homurdananlar hayvandı. Sırf farklı oldukları için canavarları yakalamak ve onlara işkence etmek? Yani elbette bazıları... akıl almaz derecede ölümcül ve güçlüydü ama genellikle siz onları rahat bırakırsanız onlar da sizi rahat bırakırdı. Tıpkı diğer büyük yırtıcılar gibi. Bir kara ayının bölgesine girmezseniz sizi rahat bırakır. Çoğunlukla, hayvanlar aynıydı.

Durumun böyle olmadığı nadir durumlar Çorak Topraklar'ın var olma sebebiydi. İnsanlar ve canavarlar arasındaki savaşımlardan sonra kavrulmuş, harap olmuş ve çürümeye terk edilmiş toprak parçaları. Bu durumlarda neredeyse her zaman canavarlar kazanırdı.

Askeri üs kampımızdan birkaç saat uzaktaydı. Bu yolculuktan önce, geceyi geçirebileceğimiz yerleri araştırmıştım. Canavarlardan, vahşi hayvanlardan ya da diğer yağmacılardan rahatsızlık belirtisi göstermeyen yerler. Geceleyin dolaşan herhangi bir şey tarafından tökezlenme olasılığımızın düşük olduğu, gözden uzak yerler. Geçmişte bunu pek çok kez yapmıştım, bu yüzden alışkındım ama kampın dışında uyuma düşüncesinin Rig'i tedirgin ettiğini biliyordum.

Eğildim ve göstergedeki yakıt göstergesini kontrol ettim. Bir deponun dörtte birinden azdı. Bunun bizi kampa geri götüreceğinden emin değildim ama bunu, Çorak Topraklar'da savunmasız bir gece geçirmek zorunda kalmayacağı için rahatlamış görünen Rig'e söylemedim.

"Bence geri döndüğümüzde Anchor'la konuşsan daha iyi olur," dedi Rig arabayla giderken bana; askeri üssü geride bıraktığımızdan beri ikimiz de ilk kez konuşuyorduk.

Ona bakmak için başımı çevirdim.

"Sen sakın ve mantıklı olacaksın," dedi. "Ben sadece gürültü yapacağım."

Dudaklarım bir tarafa doğru kıvrıldı. "En azından eksikliklerinin farkındasın."

Rig nefes verdi. "Canavarla kalıp onları Apollo'ya götürsem daha iyi olur." Apollo bizim sıhhiyecimizdi.

Ayıldım, eldivenli ellerime baktım ve bir kez başımı salladım. "Evet. Benden pek hoşlanmışa benzemiyorlar. Onları daha rahat ettireceksin." Tekrar Rig'e baktım. "Yine de Anchor seni ve onları görmek isteyecektir." Canavarın adının ne olduğunu merak ediyordum. Bize söyleyip söylemeyeceklerini.

Rig tekrar başını salladı. "Biliyorum."

Sessizliğe gömüldük. Canavar arkada kaskatı, gergin ve sessizdi; uzun, soluk parmakları bacaklarının iki yanında koltuğu sıkıca kavramıştı. Bir ara araba bir çukura sertçe daldı ve canavarın acı dolu keskin bir nefes aldığını duydum. Onları kontrol etmek için hızla arkamı döndüm ama hemen başını eğdi, koyu renk saçları yüzünü örtüyordu. Tek görebildiğim ölümcül derecede soluk bir alın ve küçük bir burnun eğimiydi.

"İyi misin?" Sordum, sesim istediğimden daha sert çıkmıştı.

Canavar hemen başını salladı, vücudu daha da gerildi. Durumu daha da kötüleştirdiğimi fark ettim, bu yüzden tekrar öne doğru döndüm ve bu sırada Rig'e utangaç bir bakış attım. Canavarı ne kadar rahatsız ettiğim konusunda bir yorum yapmadı ama ikimiz de bunu açıkça görebiliyorduk.

Arabanın benzini bitince gece için durmak zorunda kaldık. Gökyüzü koyu mordu ve çok uzak olmasa da kamptan hala uzaktaydık, bu da durumu daha da sinir bozucu hale getirdi.

Römorku arabadan çıkardık ve canavara yardım ettik. Rig çantasını canavarın uzun gövdesinin yanındaki boşluğa yerleştirirken ben ön tarafa yöneldim ve römorkun kolunu tutup beklemeye başladım. Bir süre sonra Rig de bana katıldı. Birbirimize son bir kez sessizce baktıktan sonra çekmeye başladık.

"Tanrım," diye mırıldandı Rig, karavanı arkamızda sürüklerken sesi gerilmişti. Canavar acayip *ağırdı*. Ağırlığın çoğunun kanatlardan kaynaklandığını düşünmüştüm ama canavar yine de uzun ve oldukça sağlamdı.

Önceden keşfettiğim kuytu noktalardan birine ulaşmamız o kadar da uzun sürmedi. Işık hızla azalıyordu, bu yüzden daha önce sayısız kez kendi başıma yaptığım gibi kampımızı ezbere kurmaya başladım.

Yine de bu sefer, karavanı sığ mağaraya iterken ve uyku tulumlarımızı çıkarırken önümüzdeki gece için sürekli endişelendim. Yanıma sadece iki tane almıştım, bu yolculukta bir yol arkadaşı daha edinmeyi beklemiyordum. Ama canavar benimkini alabilirdi. Bu gece uyumayacaktım.

Canavar uysal görünüyor olabilirdi ama hepsi rol yapıyor olabilirdi. Etraflarında bizi tamamen korumasız bırakarak Rig'i ya da kendimi riske atmaman imkânı yoktu. Askeri üste zemini kontrol ederken canavarı fark etmediğim için Rig'i bugün zaten bir kez tehlikeye atmıştım. Bir kez yeterliydi.

Ben sessizce küçük kampımızı kurarken Rig canavarla özel bir şey hakkında sohbet etti. Ateş yakamazdık ve gece canavarlarının kayalıklardaki küçük oyuğumuzda ateşin parıltısını fark etme riski vardı, bu yüzden önümüzdeki geceye hazırlanmak için sadece gün ışığının azaldığı anlamına geliyordu.

Buradan çok uzakta olmayan küçük bir kasaba vardı ama bir canavarın terk edilmiş binalardan birine yuva yaptığını ve bölgesini şiddetle koruduğunu biliyordum. Birkaç yıl önce çöp karıştırmak umuduyla buradan geçerken bir hata yapmıştım ve üç kaslı bacağı ve şişkin bir kafası olan büyük bir yaratık beni neredeyse imkânsız bir hızla kovalamaya başladığında hayatım için kaçmak zorunda kalmıştım.

Çok yakındı.

"Aç mısın?" Rig, römorktan inmesine yardım ettiğimiz ve mağara duvarının sığ eğimine yerleşen canavara sordu. Kanatları bükülmüş ve yarıya kadar altlarına sıkışmış halde pek rahat görünmüyordu ama fazla seçeneğimiz de yoktu.

Canavarın başı öne doğru sarkmış, koyu renk saçları yüzünün önünde sallanıyordu. Kırık bacakları önlerinde uzanıyordu ve bakışlarım

O kalın, ölümcül pençelere birkaç dakikalığına takıldı.

Cevap olarak başlarını neredeyse belli belirsiz salladıklarında Rig ve ben birbirimize baktık. Canavar neredeyse... katatonikti. Bu anlaşılabilir bir şeydi ama yine de tedirgin ediciydi.

"Sanırım onları üsse geri döndüğümüzde bulmamız nadir görülen bir berraklık anıydı?" Karavandan çantasını almak için yanımdan geçerken Rig'e mırıldandım. "Artık pek duyarlı değiller."

Rig çaresizce omuz silkti ama kahverengi gözleri canavara kaygıyla bakıyordu, kaşları çatılmıştı. "Bilmiyorum dostum. Sanırım şoktalar."

"Ben onlara göz kulak olurum." Uyku tulumlarına başımla işaret ettim. "Biraz dinlenmen gerek."

Rig, "Senin de uyumaya ihtiyacın var," diye itiraz etti ama ben başımı salladım.

"Uyuyamayacağım. Buna alışkınım. Burada çok bulundum. Normalde yalnızdım, hatırladın mı?" Ağzımı kapatan gaz maskesine rağmen gözlerimde görebileceğini bildiğim için ona küçük bir gülümseme gönderdim.

Rig kaşlarını çatarak başını salladı. "Nöbetleri vardiyalı olarak tutacağız."

Böyle bir şey olmayacaktı ama şimdilik vazgeçmeye karar verdim. İlk vardiyayı almayı teklif edecektim ve sonra Rig'i uyandırmayacaktım. Bu kadar basit.

Gerçek şu ki, bu kadar savunmasızken beni kollaması için başka kimseye güvenmiyordum; belki de dünyadaki herkesten daha çok güvendiğim Rig'e bile.

Yine de bir dövüşçü değildi. Rig düşüncesiz, biraz toy ve heyecanlıydı. Acımasız değildi. Ani kararlar vermekte ya da hızlı tepki vermekte iyi değildi. Geceleyin herhangi bir yaratık bize rastlarsa paniğe kapılırdı.

Harika bir ninja katili falan değildim. Herhangi bir şeyi öldürmekten gerçekten nefret ederdim, bu yüzden nadiren olurdu. Saklanmayı, dikkat çekmemeyi ve eğer bir şey beni görür ve varlığımdan pek de memnun olmazsa kaçmayı tercih ederdim.

Çorak Topraklar'da geçirdiğim sekiz yıl boyunca -başka seçeneğim olmadığına- üç canavar öldürmüştüm ve her seferini mükemmel bir netlikle hatırlıyordum. Bundan nefret etmişim. Henüz hiç insan öldürmemiştim ama ruhumun derinliklerindeki bir parça bana bunun burada gerçekleşmesinin an meselesi olduğunu söylüyordu. Gözlerimi tekrar sessiz canavara çevirdim.

İçgüdülerim bana onların bir tehdit olmadığını söylüyordu. Ama lanet olsun, içgüdülerim ne bilirdi ki? Bu kelimenin tam anlamıyla *başka bir dünyadan gelen* bir yaratıktı. Nasıl d a v r a n d ı k l a r ı n ı kim biliyordu? Onların ne

düşünce süreçleri nasıldı? Görünüşleri oldukça insansı *olsa* bile bu yarattığı insanlaştırma hatasına düşmeyecektim.

Ama buradaki diğer insansı canavarlar hakkındaki söylentileri duymuştum. Dumana dönüşebilenler, derinizden vücudunuzdaki tüm kanı emebilenler ya da tek bir dokunuşla kalbinizi durdurabilenler. İnsansı bir görünüm, söz konusu canavarlar olduğunda hiçbir şey ifade etmiyordu.

"Tanrım, çok sıcak."

Rig'in sesi gözlerimi kaçırmama neden oldu. Çantamı açıp su şişemi çıkarmakla meşguldüm ama Rig'e yan gözle bakmaktan kendimi alamadım. "Deri maske takmakta ısrar eden sensin."

"Evet, çünkü bok gibi seksi görünüyor." Rig homurdanarak yere düştü ve kendi çantasını açarken sığ mağaranın duvarına yaslandı.

Gözlerimi devirdim ve onu görmezden geldim, maskemi biraz su yutacak kadar yukarı çektim ve tekrar yerine sabitledim, bakışlarım bilinçsizce canavara kaydı. Başı bizden yana dönük ve hafifçe aşağı eğikti ama bir şeye mi bakıyordu yoksa sadece orta mesafeye mi bakıyordu anlayamadım.

Bize en yakın olan sağlam kanadına baktım. Son güneş ışığında neredeyse güzel görünen o soluk, zümrüt yeşili parlaklığa sahipti. Uzun, kemikli parmakların arasındaki zar kâğıt inceliğindeydi ama bir şekilde hâlâ kösele gibiydi.

Dokusunun nasıl olduğunu merak ettim. Dokunmayı hissedip hissetmediklerini merak ettim. Bir yanımda öyle olmamasını umuyordu, çünkü bu, harap olana yapılan her şeyi hissettikleri anlamına gelirdi. Ama eldivenlerimi çıkarıp parmak uçlarımı zarın üzerinde gezdirdiğimi hayal etmekten de kendimi alamadım. Bu düşünceyle yüzüm kızardı ama gözlerimi ayıramadım.

Gün batımının canlı tonları, canavarın sağlam kanadını hafif bir parıltıyla aydınlatarak, narin bitki kökleri gibi kalın parmaklar arasında uzanan tüm küçük, siyah kan damarlarını ortaya çıkardı. Kanatlarını tamamen açtıklarında nasıl görüneceklerini hayal etmeye çalışarak baktım.

Gözlerim yüzlerine doğru kaydı, onları doğru düzgün görmek istiyordum. Göremedim, çünkü başları başka tarafa dönüktü, ama koyu renkli, çene hizasındaki saçları kulaklarının arkasında ve boynunun yan tarafında alışılmadık gri çıkıntıların etrafından ayrılmıştı. Neredeyse dikenlere benziyorlardı, ama yapılmamışlardı.

sert bir malzemeden yapılmıştı. Esnek gibiydiler, ancak ön yüz benzeri kenarları tehlikeli görünüyordu. Keskin.

Ne kadar çok bakarsam, o kadar çok bakacak şey buluyordum. Gözlerim açgözlülükle alabildikleri her şeyi aldılar. Canavar çok büyüleyiciydi. Daha önce başka canavarlar görmemiş de değildim. Elbette görmüştüm. Ama bunda beni çeken bir şey vardı. Ya da belki de burada bana hemen saldırmaya ya da yemeye çalışmayan bir canavarla karşılaşmam çok nadir olduğu içindi.

Yemekten bahsetmişken, Rig çantasından yiyecekleri çıkarıyor ve paketlerden birini bana uzatıyordu. Benden önce ayağa kalktı ve canavarların yanına giderek onlara da biraz ikram etti. Sessizce başlarını salladılar.

Benim yanıma döndü ve boynumuza asılı maskelerle oturup az konuşarak yemeğimizi yedik. Kurutulmuş et güzeldi, kamp aşçılarımızdan Bo tarafından özel bir yöntemle tütsülenmişti. Yemeğimizi bitirdikten sonra biraz su içtik ve maskelerimizi tekrar yerine taktık, ardından gökyüzü hızla kararırken uzun bir geceye hazırlanmak üzere yerleştik.

Rig yanımda daha da gerildi, Çorak Topraklar'da bir gece geçirme düşüncesi onu tedirgin ediyordu. Kolunu okşayarak onu rahatlatmaya çalıştım ve alçak sesle, tam olarak doğru olmasa da, karşımıza bir şey çıkma ihtimalinin zayıf olduğunu söyledim. Ama bu bölgeyi araştırmıştım ve hiç iz ya da başka bir yaratık belirtisi görmemişim, yani şansımızın yaver gitme ihtimali vardı.

Çorak Topraklar'da pek sık olan bir şey değildi ama yine de. Bir şans vardı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Çorak Topraklar'daki ilk yalnız gecemde on sekiz yaşımdaydım.

Doğrusu, çoğu insanın Çorak Topraklar'daki ilk yalnız geceleri on sekiz yaşına bastıkları zamandı. Yetişkin olduklarında ve kendi kararlarını verebildiklerinde.

Bazıları askere alındı. Diğerleri kendi başlarına yola çıktı. Yine de çoğu şehirlerde kaldı.

O geceye kadar gerçek karanlığın ne olduğunu bilmiyordum. Geceyi sadece ışıkla kirlenmiş gökyüzünde bilirdim. Canavarlar gelmeden önce, ailem Chicago'nun dış mahallelerinde yaşarken bile. Ama Çorak Topraklar'da hiç ışık yoktu. Ve o ilk gecede olduğu gibi ay yeni doğduğunda, güneş battığı anda her yer zifiri karanlık oluyordu.

Dehşete kapılmıştım. İnsanı olduğu yerde donduran, sürekli gözyaşlarının eşiğinde bırakan türden bir dehşet. Daha önce hiç hissetmediğim türden bir dehşet, canavarlar yükseldiğinde bile. O zamanlar neler olduğunu gerçekten anlayamayacak kadar küçüktüm, ailem beni en kötüsünden koruyordu.

Sabah, kalbim boğazımda, büyük ön kapıyı koruyan askerlerin beni durdurmasını ve aslında gitmeme izin verilmediğini söylemesini bekleyerek şehirden ayrıldım. Ama göz ucuyla bile bakmadan geçmeme izin vermişlerdi.

Kilometrelerce yürüdüm, her adımdan pişmanlık duydum, geri dönmek istedim. Ama yapamadım. Kendimi o sıkışık, kirli insanlık çukuruna geri dönmeye ikna edemedim. Amaçsız ve kalitesiz bir yaşama geri dönemezdim. En azından burada seçeneklerim vardı. Bir şeyler *yapma* şansım vardı. Yararlı olmak için.

Gökyüzü karardığında paniklemeye başlamıştım, önce turuncuya, sonra kırmızıya, sonra da koyu, mor bir renge dönüştü. Sırt çantamda sadece iki matara su, birkaç protein barı ve kurutulmuş et, bir av bıçağı, küçük bir tıbbi kit ve birkaç yedek kıyafet vardı. Kendini balık tüccarı olarak tanıtan karanlık bir işadama için teslimatlar yapan boktan işimden aylarca biriktirdikten sonra bir araya getirebildiğim tek şey buydu.

Güneş ufku altına indiğinde koşmaya başladığımda, çantamdaki o yetersiz eşyaların itişip kakıştığını hissedebiliyordum. Bir banliyö sokağının kenarındaydım ve boş olması için dua ederek rastgele bir ev seçmiştim.

Olmamıştı.

O gece bir şey beni izlemişti. Tozlu evin oturma odasının köşesine büzülmüş, kıpırdamayacak kadar donakalmış, gözlerim mutlak, bastıran karanlığa karşı ardına kadar açıkken, onu hissetmişim. Bir şeyin beni izlediğini hissetmişim. Merdivenlerin tepesinden gelen, deri ve saç kayması gibi küçük sesler duymuştum. İçgüdüsel olarak bunun beni izleyen insan gözleri olmadığını biliyordum.

Kalbim göğsümde o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki, bunun beni izleyen şeyin saldırmasına neden olacağına ikna olmuşum. Korku ve adrenalinle ısınan vücudumdaki kan pompalamasını duyabilirdi.

Hava aydınlanır aydınlanmaz koşmaya başladım. Olabildiğince hızlı, olabildiğince uzun, terden sıırıslıklam olana, nefes nefese kalana ve yanımdaki dikiş yüzünden zar zor hareket edene kadar. Bir ağacın altında durup yan tarafımı tutarak su içtiğimde, arkamda bir dalın kırıldığını duydum.

Döndüm ve Rig ile yüz yüze geldim. O zamandan beri birbirimize bağlıydık.

Rig beni bulduğunda rahatlamaktan neredeyse ağlayacaktı. Daha on yedi yaşına yeni girmişken hırsızlık yaptığı için şehriden kovulmuştu. Zaten sıkışık olan kıyı şehirlerinde hapishaneler için yer yoktu, bu yüzden bazıları suçlularını Çorak Topraklar'a sürerek cezalandırmayı seçti. Bazıları ise sadece öldürüyordu.

Ordunun en kötü suçluları imha etmek için Teksas'ta gizli bir yere götürdüğüne ya da oradaki iğrenç bir canavar yuvasına attığına dair söylentiler vardı ama bunlara inandığımdan emin değildim. Söylentiler burada kolayca çarpıtılabiliyordu, akıncı kampları arasında haftalarca süren boşluklar oluyordu ve bu süre zarfında hikayeleri anlatan insanlar bazı ayrıntıları unutup sadece süslemeye karar veriyorlardı.

Rig, ıraklık yaptığı tamirci dükkanından parçalar çalışıyordu. Yakalanmıştı. Annesinin şehir kapısında durup, askerler onu içinde sadece bir şişe su, biraz kraker ve "ilk canavarını görüp altına sıçtığında -eğer onlara ihtiyaç duyacak kadar uzun yaşarsa" giymesi için olduğunu söyledikleri yedek bir çift iç çamaşırı bulunan yırtık pırtık bir sırt çantasıyla Çorak Topraklar'a atarken ağladığını anlatmıştı.

Evet, beni bulduğu için rahatladığını söylemek hafif kalır.

Orada başka biri varken, dikkat etmesi gereken başka biri varken, zifiri karanlık biraz daha az ürkütücü hale geldi. Biraz daha idare edilebilir. Rig'in mükemmel bir çöpçü olması ve bir şeyleri bir araya getirerek işe yaramalarını sağlama konusunda becerikli olması işe yaramıştı. Her ne kadar çok fazla

Benden daha gençti, *öyle görünüyordu*. Bir yıldan uzun bir süredir zihinsel olarak kendimi Wastes'a gelmeye hazırlıyordum. Rig'in başka seçeneği yoktu.

Cat bizi çöpleri karıştırırken bulmadan önce birkaç hafta boyunca Çorak Topraklar'da birlikte yol aldık, düşünmek istemediğim kadar çok kez canavarlar tarafından neredeyse yeniyor ya da öldürülüyorduk. Bizi kampına geri götürdü, o zamandan beri de oradayız.

Rig kamptan pek sık ayrılmazdı, sadece bolca yiyecek bulabileceğimiz yeni bir yer bulduğumuzda kamptan ayrılırdı. Kamptan ayrılmayı sevmezdi. Çorak Topraklar'da uyuduğu her geceden nefret ederdi. Ne kadar savunmasız olduğunuzdan nefret ederdi. Hiçbir yerin gerçekten güvenli olmamasından.

Hâlâ zifiri karanlıktan nefret ediyordu.

Bu yüzden nefes alış verişine dikkat etmemiş olsam bile yanımda uyanık olduğunu biliyordum. Uyuyor olamayacak kadar hızlı ve sığdı.

Artık burada gecelerin ne kadar karanlık olduğuna alışmıştım. Çorak Topraklar'da pek çok geceyi tek başıma geçirmiştım ve hiçbir zaman tam olarak geçmeyen aynı korkuyu hissetmişim. Karanlıkta belli belirsiz bir ses duyduğum her seferinde daha az korkutucu değildi, çünkü bunu çok sık yaşamıştım.

Şu anda olduğu gibi.

Ses tekrar geldiğinde Rig'in nefesi kesildi ve sessizce uzanıp kolunu kavradım.

Bir şey toprağı sürüyerek bize doğru geliyordu. Kokladığını duyabiliyordum - yüksek sesle, ıslak bir şekilde- ve kalbim göğsümde sıkıştı. Kokumuzu alabiliyordu.

Yaralı hayvanın ne yaptığını merak ettim. Gitmediklerini biliyordum, çünkü burada, zifiri karanlıkta uyanık bir şekilde oturuyordum ve kulaklarım en ufak bir ses için zorlanıyordu. Hareket ettiklerini duymamıştım.

O şey homurdandığında, hayvandan çok şeytani olan hırıltılı ama tiz bir ses çıkardığında, derimden fırlamamak için kendimi zor tuttum. Rig'in eldivenli eli hâlâ kolunun üzerinde duran benimkini kavramaya çalıştı ve parmaklarını sıktağında eldiveninin derisi gıcırdadı.

Tamamen sessizleşti.

Gaz maskemin altında burnumdan hızlı, sessiz nefesler alırken göğsüm kabarıyordu, gözlerim geniş ve görmüyordu, gecenin karanlığı gözbebeklerime baskı yapıyordu. Kulaklarımı gerdim, gelebilecek en ufak bir sese karşı hazırlıklı olmaya çalıştım, herhangi bir şekilde hangi yönden geldiğini anlamaya çalıştım.

Dışarıdaki her neyse, korkunç derecede hızlı birkaç adımla bana doğru yaklaştı ve Rig yanımdan, kontrol edemediği küçük bir soluk sesi çıkardı. Maskemin altında dudaklarımı birbirine daha sıkı bastırdım, sıcak ama korkudan titriyordum, soğuk havaya rağmen terliyordum.

O şey heyecanla homurdandı ve bir an için korku terimin kokusunu alıp almadığını merak ettim. Bir işaret gibi onu bize çekiyor muydum? Bir şey önüme süründü, saçlarımı karıştırdı, kalbim kasılırken ve göğüs kemiğime çok sert çarparken beni sıçrattı.

Hareket edemiyordum. Donup kalmıştım, neler olduğunu anlamaya çalışıyordum. Hâlâ uzaktaki şeyin ayak seslerini duyabiliyordum ama bir şeyin bana dokunduğunu hissedebiliyordum. Oh, Tanrım. Neydi o?

Önümüzde bir yerde, karanlığın içinde, yaratık ıslak bir koklama sesi daha çıkardı. Sonra bana dokunan şey hafifçe kıpırdadı ve içime yeni bir korku dalgası gönderdi. Alnımda ince, derimsi bir dokunun gerildiğini hissettim ama hareket edemeyecek kadar korkmuştum.

Karanlıktaki şey alçak bir homurtu daha çıkardı, gecenin içinde bir şeyi kokladığı için kudurmuş gibi heyecanlıydı. Birkaç adım daha yaklaştığını duydum ve tüm vücudum gerildi, hazırlandım... Ne olduğundan emin değildim. Normalde yaptığım gibi kaçamazdım. Rig'i terk edemezdim.

Levyeme zamanında ulaşabilecek miyim diye merak ediyordum. Tüfek işe yaramazdı. Boştu.

Ama sonra yaratık hareketsiz kaldı ve derin bir nefes daha aldığını duydum. Sonra... *inledi*. Birden korku sesleri çıkarmaya başladı. Hayır, sadece korku değil, saf dehşet. Daha önce hareket ettiğinden daha hızlı bir şekilde geri çekildiğini duydum. Dışarıda bizi takip eden her neyse, olabildiğince hızlı kaçışını dinlerken kanım sertçe pompalanıyor, boğazımdaki nabız hissedilir şekilde atıyordu.

Her şey uzun süre sessiz kaldı ve alçak, yumuşak bir ses karanlığın içinden konuştuğunda şiddetle sıçradım. "Gitti."

Canavar. Canavar konuşmuştu. Rig ve ben donup kalmıştık, hâlâ olanları anlamaya çalışıyorduk. Ama beynimin küçük bir kısmı canavarın sesini tekrar tekrar duyuyordu. Alçak ve erkeksi ama yumuşak bir sestti. Nazikti.

Ne yaptığımı anlayamadan, boştaki elim hâlâ bana sürtünen şeye dokunmak için ileri uzanıyordu. Eldivenli parmak uçlarım basınç altında hareket eden düz ve pürüzsüz bir şeyin üzerinde gezindiğinde nefesim kesildi. Canavarın kaydığını duydum ve o şeyin dalgalandığını hissettim.

Canavarın kanadı olduğunu hemen fark ettim, hasar görmemiş olan kanat. Eldivenlerimin içinden bile parmağın sert, içi boş kemiğini ve canavar kanadını daha da uzatırken tekrar dalgalanan o kâğıt inceliğindeki deriyi hissedebiliyordum.

Bizi koruduklarını fark ettim. Kanatlarıyla. Bizi koruyorlardı.

Parmak uçlarımın altında kanat içeri, canavarın vücuduna doğru hareket ederken canavar yumuşak, acı dolu bir ses çıkardı. Birden daha önce kanatlarını hareket ettirmeye çalıştıkları zamanı hatırladım, tabanda ve sanki yapamıyorlarmış gibi görünüyordu. Sanki sağlam olan, hasarlı olan olmadan bir işe yaramıyordu. Bizi korumak için kanatlarını germek onlara zarar vermiş miydi?

Canavar gecenin geri kalanında bir daha konuşmadı. Hiçbirimiz konuşmadık ve Rig ve benim durumumda bunun tamamen dehşetten kaynaklandığını biliyordum. Dışarıda gizlenen, bize rastlamak üzere olan başka bir şey olması ihtimaline karşı tek kelime etmeye cesaret edemedik.

Gökyüzü griye dönmeye başladığında gözlerim yanıyordu. Kendimi terli ve kirli hissediyordum, özellikle de Rig'in bana sıkıca bastırıldığı sağ tarafım. Bir ara uyuyakalmayı başarmıştı, başı omzumda ağır bir yük gibi duruyordu ve beni gergin ve kaskatı tutuyordu.

Hâlâ aynı pozisyonda oturan hayvanın silik dış hatları belirdi. Kanatları vücudunun arkasına doğru kıvrılmıştı ve başı bizden uzakta, sağımızda uzakta bir şeye bakıyormuş gibi yana dönüktü.

Ayağa kalkabilmek için Rig'in başını nazikçe kaldırdığımda hafifçe gerildiklerini gördüm. Homurdandı ve yorgunluktan kan çanağına dönmüş gözlerini kırıştıtarak bana baktı.

"Kahretsin, yorgunum," diye mırıldandı, sesi sertti.

Ayağa kalkıp ağrıyan uzuvlarımı uzatırken homurdandım. Bütün gece bacaklarımı büküp göğsüme doğru çekerek oturmaktan dizlerim sertleşmiş ve ağrıyordu. Kollarımı tamamen düzleştirip parmaklarımı başımın üzerinde birleştirdiğimde dirseklerimin gıcırdadığına yemin edebilirdim.

"Yola koyulmalıyız," diye mırıldandım, çantamdan su şişemi çıkardım ve uzun bir yudum almak için maskemi bir santim kaldırdım. Rig de aynısını yaptı ve ben tereddüt edip canavara biraz su ikram etsem mi diye düşünürken o çoktan yanıma gelip şişeyi kanatlı canavara uzatmıştı.

Sonra canavar başını çevirip büyük, simsiyah gözleriyle Rig'e baktı ve yüzüne ilk kez doğru düzgün bakabildim. Koyu, yeşilimsi siyah

saçları artık yıkanmamış dalgalar halinde üzerine dökülmüyordu.

Keskin, sessiz bir nefes verdim, maskem sesi boğduğu için mutluydum.

Hayatımda gördüğüm en güzel şeydi.

ALTINCI BÖLÜM

Gözlerimi kaçıramayacak kadar dikkatle baktığımı hissedebiliyordum. Avuç içlerim eldivenlerimin içinde nemli bir hal alıyordu ve kalbim göğsümde kafa karıştırıcı bir telaşla güm güm atıyordu... bir şey.

Canavarın gözleri neredeyse simsiyahtı, sadece köşelerinde bir parça beyaz vardı. Büyük ve kederliydi, sanki çok şey görmüş gibiydiler. Muhtemelen görmüşlerdi.

Sadece yan profillerini görebiliyordum ama bu kadarı yeterliydi. Yüzleri dar ve ölümcül beyazdı ama şakaklarından ince siyah damarlar fışkırıyor, göz çukurunun etrafında, düz koyu kaşlarının üzerinde ve keskin elmacık kemiğinin yüksek noktasında yükseliyordu. Dudakları soluktu, teninden sadece bir ton daha koyuydu. Çenesi kesik, burnu küçük ve düzdü.

Yüz hatları narin ve erkeksi özelliklerin büyüleyici bir karışımıydı. Neredeyse çift cinsiyetli. Bakmadan duramadım.

Açıkça aval aval baktığımı fark ettiğim anda gözlerimi kaçırmaya zorladım. Onlara ilk kez doğru düzgün baktığımda yaşadığım ezici huşu dalgasını kendimden uzaklaştırmaya çalıştım ama bu çok zordu.

Neyin var senin? Kendi kendime düşündüm, yanaklarımın ısındığını hissettim, yüzümün en azından yarısı gaz maskemin altında saklı olduğu için mutluydum. *Belli ki travma geçirmişler. Acı çekiyorlar. Rastgele bir akıncının üzerlerine sürünmesine ihtiyaçları yok.*

Muhtemelen insanlardan nefret ediyorlardı. Muhtemelen sadece korkmuşlardı ve yardıma ihtiyaçları olduğunu biliyorlardı ve ilk gelen biz olduk.

Ama gözlerimi onlardan alamıyordum. Kirli ve yaralı olsalar bile bu yaratık nefes kesiciydi. Özellikleri alışılmadıktı, neredeyse uzaylı gibiydiler ama birlikte mükemmel bir uyum içinde çalışıyorlardı. Büyüleyiciydiler.

"Su istemiyor musun?" Rig böyle diyordu ve canavar başını sallarken ona küçük bir gülümseme attı, midem sinirden ve adını koymaya hazır olmadığım başka bir şeyden titriyordu.

Rig eğlenen bir ses çıkardı. "Bu çok vahşi. Hayatta kalmak için suya ihtiyacın olmaması yani. Ama oldukça havalı sanırım, ha?"

Hareket edebilmek için eşyalarımızı sessizce toplarken kalbim güm güm atıyordu. Bir yanım, tıpkı bir gün önceki dürtüm gibi, hayvancağıza hayranlıkla bakmak isterken, diğer yanım onlara doğru bir bakış bile atamayacak kadar gergindi.

Canavarın karavana geri dönmesine yardım ederken konuşmadım, sessizliği doldurmak için amaçsızca gevezelik eden Rig'i dinledim. Yola çıktık ve bir saatlik çekişten sonra omzum çığlık atıyordu.

Rig ve ben kısa, sessiz bir konuşma yaptık ve zıt kollarımızla çekmek için taraf değiştirdik, bunu şok edici derecede olaysız iki saat daha yaptık. Yolda, ufukta veya yakındaki ağaçlarda birkaç canavar gördük ama hepsi bizden kaçındı.

Güneş gökyüzünde yükseldikçe hava daha da ısındı ve Rig'in yüzü aptal deri maskesinin arkasında pembeleşti. Bunun için ona takılmak istedim ama hemen arkamızdaki sessiz canavarla garip hissettim.

Sonunda, kampa bir saatten biraz fazla kaldığını fark ettiğimde konuşmak zorunda kaldım. "Bir plan yapmamız gerekiyor," dedim Rig'e, boğazım kuruduğu için sesim kısılmıştı ve oldukça sessiz konuşmaya meyilli olmama rağmen Çorak Topraklar'ın durgun sessizliğinde kulağa yüksek geliyordu. "Karavanımızda yaralı bir canavarla kampa öylece gelemeyiz."

Rig'in kahverengi gözleri canavara döndü ve biraz endişeli görünüyordu. "Sanırım. Ama daha önce yaralı canavarlara yardım etmemiş değiliz."

"Evet, küçük olanlar," diye tısladım, Rig'e yaklaştım ve sesimi daha da alçalttım. "Dev kanatları ve pençeleri olmayan" -arkama baktım- "sevimli küçükler."

"Biz ayrımcılık yapmayız," dedi Rig inatla, kaşları maskesinin üzerinde kararlı bir ifadeye bürünmüştü. Gözlerimi devirmek istedim. Bazen çok saf oluyordu. "Cat yaralı birini geri çevirmez, bu ister bir canavar ister bir insan olsun. Anchor'a bunu hatırlatmamız gerekiyor."

Kayıp kamp liderimizden bahsedilmesi, üsse gitmekteki asıl amacımın ne olduğunu hatırlamamı sağladı, yiyecek aramak dışında. Anchor bizi Cat'in bulunduğu yere götürebilecek herhangi bir şey aramamı istemişti.

Ortadan kaybolduğundan bu yana geçen altı ay içinde, daha önce hiç yapmadığım kadar çok keşif yapmış, diğer akıncı kamplarını gözetlemiş, ona dair herhangi bir ipucu ya da söz bulmaya çalışmışım. Cat göze çarpıyordu, unutulacak biri değildi.

Benim gibi kolayca gruplaşırdı. Uzun boylu ve heybetliydi, keskin yüz hatları ve size odaklandığında iinize bakan koyu, karanlık gözleri vardı.

Ama tüm bunlara rağmen hiçbir Şey bulamamıştım. Hiçbir Şey duymadım. Hiçbir Şey görmedim. Sanki yeryüzünden kaybolmuş gibiydi.

En büyük korkum onun bir canavar tarafından yenmiş olmasıydı ama bunu Anchor'a hiç söylememiştim. Bunu duymayı kaldıracabileceğinden emin değildim. Bildiğim kadarıyla onlar bir çift değildi. Daha çok kardeş gibiydiler. Ya da belki de bir anne-oğul dinamiği, Anchor'un Cat'ten o kadar da büyük olduğunu düşünmesem de. Tek bildiğim, birbirlerini burada ergenlik çağındayken bulduklarıydı.

Bizi Cat'e götürebilecek herhangi bir Şey için ss arama şansım olmamıştı. Zaten bir Şey bulabileceğimi de sanmıyordum. Anchor'un onu bulma konusundaki kararlılığı mantığın ötesinde bir saplantıya dönüşmüştü ama ona hâlâ onu aramanın hiçbir anlamı olmadığını söyleyemeyecek kadar korkuyordum. O çoktan gitmişti. Sonunda bunu kendisine itiraf ettiğinde, ardından gelmesi muhtemel öfke, suçlama ya da umutsuzlukla uğraşmak istemiyordum.

Kampa döndüğümüzde Anchor'a ne söyleyeceğim konusunda endişelenmeye başladım. ste Cat için ipucu aramamış olmama kızacaktı. Muhtemelen bana geri dönmemi söyleyecekti ve muhtemelen bir dahaki sefere bunu yalnız yapacaktım - Rig bu kk geziyi tekrarlamaya pek istekli görünmüyordu.

Ama önce onu hayvanı kampa getirmemize izin vermesi için ikna etmemiz gerekiyordu, böylece doktorumuz Apollo umarım hayvanın bacağını iyileştirebilirdi. Kanat umutsuz bir vakaydı, bundan oldukça emindim ve insan yaralanmalarıyla başa çıkmak için eğitilmiş bir kişinin nasıl başa çıkacağını bileceği bir Şey değildi.

Durdum ve Rig'in de yanımda durmasını sağladım. Canavarın başını biraz çevirip bize baktığını gördüm. Yolculuk boyunca tamamen sessiz kalmışlardı, sadece römorkun tekerlekleri altında zemin kayalık ve engebeli hale geldiğinde birkaç acı dolu nefes alıp verme dışında.

Büyük, kederli siyah gözleri bir an için gördüğümde içim sıkıştı ve hızla geri döndüm. Rig'e "Birimiz gidip Anchor'a durumu açıklayabilir," dedim. "Diğeri burada kalabilir..." Kızardım, canavara bir isim veremediğimi ve ona canavar demek istemediğimi fark ettim. "Diğeri silahla birlikte burada kalabilir. Kamptan o kadar da uzakta değiliz, yani uzun sürmez. Ve bu bölge oldukça güvenli. Buradan çok geçtim ve hiç bir Şey görmedim. orak Topraklar bugün oldukça sakin görünüyor."

Rig başını salladı ama hâlâ etrafına dikkatle bakıyordu. "Pekâlâ. Burada beklemek mi yoksa kampa gitmek mi istersin?"

Tereddüt ettim, çünkü Rig'i Wastes'ta bırakma fikrinden hoşlanmadım, ama... "Ben daha hızlıyım," dedim ona. "Ve gözlerim kapalı bile koşabilirim. Kaybolabilirsin."

Rig tekrar başını salladı. Gözleri gergin ve tedirgin olsa da maskesinin arkasından bana gülümsedi. "Haklısın. Ve tüm yolu *gerçekten* koşmak istiyorsan tartışmayacağım. Daha çabuk dönmeni sağlayacak her neyse."

Gülümsedim ve Rig'in omzuna sarıldım. "İyi olacaksın," dedim ama Rig'in burada, bu kadar savunmasız olduğunu düşününce içimi saran endişeye engel olamadım. Belki de kaçabildiğim kadar uzağa kaçmalıyım.

Yakındaki bir ağaçlığı işaret ettim. "Seni şuraya, güneşten korunabileceğin bir yere yerleştirelim. Alnın güneşten yanıyor," diye ekledim, esasen onun dikkatini dağıtmak için.

İşe yaradı. Rig'in kibri alevlendi. "Ne?" Eldivenli elini alnına götürdü. "Güneş lekeleri istemiyorum. Cildin yaşlanmasının en büyük nedeninin güneş olduğunu biliyor musun? Ve burada iyi bir cilt bakım ürünümüz de yok. Burada *hiç* cilt bakımı yok."

"Mhmm." Karavana ağaçların altında durdurduk ve sırt çantamın kayışlarını düzelterip Rig'i kısa bir kucaklaşmaya çekmeden önce hayvanın da güneşten uzak olduğundan emin oldum. "Çabuk olacağım. Tetikte ol. Silahın hazır olsun."

"Dikkatli ol," dedi Rig, ayrılmadan önce enseme sıkıp geri çekilerek.

Canavara son bir kez baktım ve saçlarının arasından beni izlediklerini fark ettim. Aptalca ve gereksiz bir nedenden dolayı yüzüm alev alev yanmaya başladı ve başka bir şey söylemeden yürümeye başlarken Rig'e başımı sallayarak tekrar başka tarafa baktım.

"Dikkatli ol!" diye tekrar seslendi ve kampa doğru ilerlemeye başladığımda beni izlediğini hissedebiliyordum. Rig'i orada bırakmak yanlış, çok yanlış geliyordu.

Yoğun bir endişe patlaması yaşadım, o kadar güçlüydü ki içim acıdı. Tamamen aptalca mı davranıyorduk? Tanımadığımız bir canavara yardım etmek için onu bırakıp Rig'i riske atarak yanlış bir şey mi yapıyordum?

Sadece bunun bize geri tepmeyeceğini ummak zorundaydım.

YEDİNCİ BÖLÜM

Kampımız, eyaletin kuzey doğusunda, Güney Dakota eyalet sınırına yakın, vahşi ve açık arazide büyük, çirkin bir lekeydi. Bölünmüş Toprak Ovaları'nın içindeydik, bu da verimli toprak anlamına geliyordu ve Niobrara Nehri'ne yakındık, bu da güvenli hale getirmek için kaynatabileceğimiz bol miktarda su anlamına geliyordu.

Burası ideal bir yerdi ve Cat ile Anchor'un yıllar önce, yakınlarda askeri üs inşa edilmeden önce burada kamp kurmasını sağlayan da kesinlikle buydu. Görünüşte ordunun bu kadar yakın olması ideal değilmiş gibi görünse de, aslında bir nimet olduğu ortaya çıkmıştı. Kendi halimizdeydik ve yollarına çıkmıyorduk. Onlar da -şimdiye kadar- bizi rahat bıraktılar ve diğer yağmacıları ve canavarları bölgeden uzaklaştırdılar.

Yine de hiç emin olamadığım bir şey vardı. İki genç, eskiden büyük bir yol kenarı moteli, lokantası ve barı olan yeni kurdukları kampın çevresini oluşturmak için bir sürü nakliye konteyneri, eski kamyon ve diğer büyük hurda parçalarını bulup istiflemeyi nasıl başarmıştı?

Birkaç yıl önce Cat'e sorduğumda sadece gülmüş ve soruyu geçiştirmişti.

Ama cidden. Nasıl?

Yaklaştığımda kampımızın çevresi metalden büyük bir duvar gibi yükseliyordu. Konteynırların çoğu paslanmış, logoları yıllarca süren hava koşullarından dolayı solmuştu, ancak bazıları hala canavarlardan önceki yaşamın izlerini taşıyordu.

Kamp aslında gökyüzüne açıktı, ancak Rig buradaki ilk birkaç yılını Çorak Topraklar'da rastladığımız tüm tavuk tellerini lehimleyerek bir tür 'çatı' oluşturarak geçirdi. Buralarda pek fazla uçan yaratık yok gibiydi ama en azından yukarıdan bir çeşit korumamız vardı. Bu, güneş ışığının tüm kampın içindeki tellerin arasından süzülmesi anlamına geliyordu, ama bu hoşuma gitti.

Üstümdeki en yüksek konteynerin tepesinde bir akıncının oturduğunu ve bir eliyle arkasına yaslanarak nöbet tuttuğunu görebiliyordum. Bana el sallamak için diğer elini kaldırdı, ben de kısa bir süre el salladım.

Kampa girmenin iki yolu vardı. Ana giriş ve hiç kullanılmayan ama kaçmamız gerekirse diye var olan bir giriş ve ön kapı

tabiri caizse engellenmişti. Ordu şimdiye kadar bizi rahat bırakmış olabilir ama bu onlara karşı temkinli olmadığımız anlamına gelmiyordu.

Ana giriş gizliydi ve nereye bakacağınızı bilmiyorsanız fark etmeniz imkânsızdı. Rig ve ben kampa giden nakliye konteynerleri arasında labirent oluşturmak için uzun zaman harcadık. Ayrılmak zorunda kalan akıncılar bize sürekli homurdanıyordu ama buna değdi.

Konteynırlardan birinin yan tarafından ayırt edilemeyen bir kapı kesilmiş ve iç kısmı taşıyıcı çelik kirişlerle takviye edilmişti. İki konteyner arasındaki dar bir şeritte, uzaktan izleyenlerin göremeyeceği bir yerde duruyordu.

İçeri girdim ve kampın çevresine geri döndüğüm için rahatlamış bir şekilde nefes verdim. Nakliye konteynırlarındaki hava sıcak ve kuruydu, hafif metal ve pas kokuyordu, bana kendi odam kadar tanıdık geliyordu.

Yoluma devam ederken Anchor'a ne söyleyeceğim konusunda tekrar endişelenmeye başladım, kas hafızam devreye girdi ve yürürken kendimi kaybetmeme izin verdi. Diğer taraftan çıkıp kampın içine girdiğimde etrafta fazla insan yoktu. Burada yirmi kişiydik ve hepimizin gün boyunca yapacak işleri vardı. Kamp duvarında nöbet tutmak, bitkilerle ilgilenmek, yakındaki nehirden su toplamak, avlanmak. Her zaman yapılması gereken bir şeyler vardı.

Uzun evimiz ya da buluşma yerimiz gibi davranan lokantaya doğru bir rota çizdim - yemeğimizi aldığımız, toplantılar yaptığımız ya da sosyalleştığımız yer; ikincisini pek yaptığım söylenemez. Kampın en ucunda yer alıyordu, metal çevremiz arkasında yükseliyor ve bodur binanın üzerine uzun bir gölge düşürüyordu. Anchor'ı orada bulacağımı biliyordum.

Ben içeri adımımı atar atmaz aşçılarımız Bo ve Daisy mutfak penceresinden yukarı baktılar. Hep birlikte bana başlarını salladılar ve ne yapıyorlarsa ona geri döndüler, şüphesiz bu akşamki güveç için sebze doğruyorlardı. Çok fazla güveç yedik, çünkü çok uzamıştı. Bo, ortaçağdaki sürekli güveç yapma uygulamasını geri getirme konusunda şaka bile yapmıştı; elde ne varsa içine atılıyor ve tencere asla sonuna kadar boşaltılmıyor ya da temizlenmiyordu.

Ona oy verilmemişti.

"Nasıldı?" Lokantanın loş iç kısmına adımımı attığım anda Anchor sordu. Yiyecek malzemelerimizin envanterini çıkarmak için kullandığı panoyu bıraktı ve bana doğru yürürken çiğnediği kalemi ağzından çıkardı.

Eldivenli elimle ensemi kaşıdım. "Şey, uh..."

"Cat'ten bir iz bulabildin mi?" diye mırıldandı, önümde durup iri kollarını göğsünün üzerinde kavuşturduktan sonra. Koyu, sabit gözleri yeşil maskesinin üzerinden beni izliyordu. "Orada tutulduğuna dair bir işaret var mı?"

Başımı salladım. "Hayır, ama etrafa bakmak için fazla zamanımız olmadı." Tereddüt ettim. "Biz... bir canavar bulduk."

Kalın, kara bir kaş yükseldi. "Tamam..."

Kulağa nasıl geldiğini fark ettim. Çorak Topraklar'da canavarlarla karşılaşmak sık rastlanan bir şey değildi. "Demek istediğim, ordunun orada tuttuğu bir canavar bulduk. Hâlâ bağlı."

Anchor bana bakmaya devam edip beni kıvrandırınca devam ettim. "Biz... bir nevi... onlara yardım ettik." Boğazımı temizledim. "*Ve onları bizimle birlikte geri getirdik*," diye aceleyle ekledim.

Anchor bir süre daha bana bakmaya devam etti, kara kaşları çatılmıştı, sonra sözlerimi anlayınca ifadesi netleşti. "Sen... *ne*?"

"Onları kampa getirmedik," dedim hemen. "Sizinle konuşmak ve ne yapmak istediğinizi sormak için önden geldim. Rig onlarla birlikte bir yol geride."

"Ben... *ne*?" Anchor kollarını kavuşturup yukarı uzandı ve bir elini kalın, kıvrıcık siyah saçlarının arasından geçirdi. "Rig'i bir *canavarla* birlikte Çorak Topraklar'da *mı* bıraktın?"

"Bu size ne kadar az tehdit olduklarını anlatmalı," dedim hemen. "Rig'i asla riske atmayacağımı biliyorsun."

Bir adım daha yaklaştım ve sesimi alçalttım. "Bak, Anchor, onlar gerçekten -Gerçekten kötü durumda. Ve çok korkmuş görünüyorlar. Çıldırılmışlar. Dün gece Wastes'ta kamp yapmak zorunda kaldık ve onlar... aslında bizi başka bir yaratıktan korudular. Onların bir tehdit olduğunu sanmıyorum."

"Her ne olursa olsun, bu onların buraya girmesine izin verebileceğim anlamına gelmiyor!" Anchor inanamayarak başını salladı. "Neler oluyor, Hayalet? Belki de Rig'den bunu bekleyebilirdim. O çok düşüncesiz ve yufka yürekli. Ama *sen benden* bile daha temkinlisin."

Maskemin altından kızardım. "Evet, biliyorum." Sesim sertti. "Ve özür dilerim, Anchor. Aptalca olduğunu biliyorum. Ama biz... biz onları orada öylece bırakamazdık. Ordu onları mahvetti. Ve bacakları... Yardıma ihtiyaçları var."

"Ffffuuck." Anchor yüksek sesle nefes verdi ve açık kahverengi ellerini kabaca yüzünde gezdirdi, kısa bir süreliğine derisini çekti

maskesinin üstündeki yanakları. "Ve kampın geri kalanının sizin buraya bir canavarla girmenize izin vereceğini mi sanıyorsunuz, ha?"

"Cidden, onları gördüğünde anlayacaksın." Başımı salladım, canavarın ürkek ve sersemlemiş halini düşündüm. Bütün gece nasıl da katatonik olmuşlardı. "Onlar bir tehdit değil." Beni yalancı çıkarmamaları için Tanrı'ya dua ettim.

Sadece Bo ve Daisy'nin mutfğa açılan kapaktan gelen sebze doğrama sesleriyle bozulan uzun bir sessizlik anı oldu.

"Haydi, Anchor," dedim sonunda. "Cat'in yardım etmemizi isteyeceğini biliyorsun. Burada pislik olmadığımızı biliyorsun. Birinin yardımımıza ihtiyacı varsa -insan ya da canavar- yardım ederiz. Değil mi?"

Daha önce de yaralı canavarlara yardım etmiştik ama hepsi oldukça küçüktü; insansı, zeki türden ziyade vahşi hayvanlara benziyorlardı. Yine de Anchor'a bunu hatırlatacak değildim.

Anchor tekrar küfretti. "Pekâlâ, pekâlâ. Manipülatif pislik." Koyu renk gözler bana dik dik baktı. "Bu canavar neye benziyor? Ölümcül uzantıları var mı? Dev dişleri var mı?"

Canavarın kırık bacağı ve parçalanmış kanadını düşündüm. "Um... Kuşa benzer ayaklar. Yarasa kanatlarına benzeyen kocaman kanatları var ama sağ kanadı berbat durumda."

Anchor'un gözlerinde bir şey parladı. "Uzun boylular mı? Tenleri ne renk?" Sesi tuhaf geliyordu.

"Um, evet. Ve çok solgun. Damarları... siyah görünüyor." O bir şey söylemeyince, tuhaf görünmeden paylaşabileceğim başka ayrıntılar düşünmeye çalıştım. Canavarın güzel ve tuhaf yüzünü düşündükçe midem sinirden zangır zangır titriyordu. "Ve onlar... gözleri... Kocaman siyah irisleri var, beyazları neredeyse hiç görünmüyor."

Anchor'ın yumuşak bir şekilde nefes verdiğini duydum. "Evet. Tamam." Başını salladı, koyu renk bukleleri hareketlendi ve bileğinin tersini alına sildi. "Tamam, onları getirebilirsin."

Onu izlerken başımı eğdim ve ne kadar tuhaf davrandığını fark ettim. "Onları tanıyor falan mısın?" Yarı şaka sordum.

Anchor başını salladığında
gözümü kırptım. "Ha?" Aptalca
söyledim.

Nefes verdi. "Sanırım öyle. Sayılır. Daha çok Cat gibi... Bu uzun bir hikaye." Başını iki yana salladı. "Ama onları getirebilirsin. Biri sana bok atarsa, gelip benimle konuşmalarını söyle."

Gözlerimi tekrar kırıştırdım, sözlerini anlamam bir saniye sürdü. Anchor'ın gözleri bana bakarken sertleşti. "Onları izle, tamam mı? Gözün *hep* onların üzerinde olsun. Ve Lilac'ı çağır," diye ekledi, sesi acımasızdı. "Bu kampı tehdit edecek *bir şey* yaparlarsa onları indirmeye hazır olmasını söyle."

"Sorun değil," dedim hemen. "Gidip onu getireyim. Yani... onları buraya getirebilir miyiz? Apollo'nun onları görmesini sağlayabilir miyiz?"

Çapa gürültülü bir şekilde nefes verdi ve burnunun kenarını sıktı. "Fikrimi değiştirmeden git. Ve sen de Cat'i bulmamıza yardımcı olabilecek *herhangi bir şey* aramak için o üsse geri döneceksin. Bunu, orada bulduğunuz başıboş hayvanları getirmenize izin vermemin karşılığı olarak düşünün."

"Elbette, tabii." Lokantadan geri geri çıkmaya başlamıştım bile. "Teşekkürler, Anchor."

Tekrar parlak güneş ışığına çıktım ve kamp duvarının gölgesinde gördüğüm yalnız figür dışında etrafta dolaşan birkaç akıncıyı görmezden gelerek kampa doğru hızla ilerledim.

Ben yaklaşırken Lilac yonttuğu küçük heykelcikten başını kaldırdı, parlak yeşil gözleri siyah maskesinin üzerinden her zamanki gibi boş bakıyordu.

"Sana ihtiyacım olacak," dedim ona. "Sakın kıpırdama. Bir saat içinde döneceğim."

Sözlerimi duyduğunun ve onayladığının tek göstergesi, sağ kaşının küçük bir hareketiydi, sonra tekrar işine baktı, kısa bıçağının darbeleri emin ve bir şekilde narindi, dikkatlice tahta parçasından karmaşık bir şey oyuyordu.

Daha yakından bakmak için durmadım ya da normalde benden daha az konuşkan olan Lilac'a başka bir şey söylemedim. Onun yerine yanından geçip konteynırların içindeki labirentten geçerek çevrenin ötesindeki Çorak Topraklara doğru yol almaya başladım.

Bir süre sonra Rig ve canavara ulaştığımda, onları bıraktığım gibiydiler. Bu da Rig'in sessizliği doldurmak için amaçsızca hiçbir şey hakkında konuşmadığı, canavarın ise büyük, siyah gözlerle ufka baktığı anlamına geliyordu.

"Sorun yok," dedim Rig'e. O da hevesle uğraştığı hurda parçalarını çantasına geri tıktırmaya başladı.

"Güzel. Duydun mu dostum? O bacağı çok yakında düzeltereğiz." Rig çantasını römorka attı ve çenesini canavara doğru salladı. Neredeyse dik bir açıyla kaval kemiğinin yarısına kadar bükülmüş bacağının görüntüsü, bir gün önce olduğundan daha az sarsıcı değildi.

Canavarın oturduğu römorkun önüne doğru ilerledim ve kolun bir tarafından tutarak Rig'i bekledim. Birkaç dakika sonra kolu tuttu, eldivenli ellerimiz birbirine sürtündü ve kampa dönmek için sabırsızlanarak homurdanarak çekmeye başladı.

"Kahretsin, açlıktan ölüyorum," dedi karavanı sürüklemek için zorlanırken. Gözlerimi devirdim ama bir şey söylemedim. Rig kampın dışına nadiren çıkıyordu ama askeri üste kendisi için hangi teknolojiyi bulabileceğini görmek istiyordu, bu yüzden benimle gelmişti.

Yakın zamanda tekrarlamak isteyeceğini sanmıyordum.

"Bunu her zaman nasıl yapıyorsun anlamıyorum, dostum," diye homurdanarak düşüncemi pekiştirdi. "Duş almak için can atıyorum. Ve kahve."

"Aylardır kahve içmedik," diye kestirip attım. Yolumuza çıktıklarında ticaret yaptığımız birkaç göçebe -güvenilir olanlar- vardı ama hiçbirisi kıyı şehirlerine yaptıkları son birkaç *gizli* ziyarette kahve alamamıştı.

Rig inledi. "İyimser olmaya çalışıyorum. Keyfimi kaçırma. Belki de biz yokken tüccarlardan biri ortaya çıkmıştır."

Dudaklarım maskemin arkasından kıvrıldı. "Gideli bir gün oldu."

Rig uzandı ve beni gevşek bir baş kilidine aldı. "Tanrım, çok moral bozucusun, Ghost. Odadaki pencere mandalının tamir edilmesini mi istiyorsun? O zaman bırak da biraz daha kafeinli fantezilerimde yaşayayım."

Elinden kurtuldum ve kolunu gönülsüzce ittim. "Ahmak." "Cidden, bunu her zaman nasıl yapıyorsun anlamıyorum." Rig salladı

Başını kaldırdı, kahverengi gözleri çivili deri maskesinin üzerinden kısa bir süreliğine bana kayd. "Özellikle de yalnızken. Dün gece..." Ürperdi.

Omuz silktim, biraz rahatsızdım. Çorak Topraklar'da tek başıma olmayı sevmiyordum. Geceleri açıkta uyumak, gezgin canavarların bana rastlamayacağı gizli alanlar bulmaya çalışmak. Yakınımdaki en ufak seste dikkat kesiliyor, kalbim boğazımda davul gibi çarpıyordu. Sayamayacağım kadar çok kez yakalanma tehlikesi atlatmışım ama artık bu durumu Anchor ya da Rig'e anlatma zahmetine girmiyordum. Bu konuda yapabilecekleri bir şey yoktu.

Sanırım hızlı olduğum ve hayatım için koşmak söz konusu olduğunda çok fazla dayanıklılığa sahip olduğum için şanslıydım.

"Anchor'la konuşmadığın zaman bile korkunçtu ve beni güvende tutan bir canavar vardı." Rig, karavandaki sessiz canavara seslenmek için sesini biraz yükseltti. "Öyle değil mi dostum?"

Onlara tekrar bakma dürtüsüne karşı koydum, dikkatimin bir nedenden dolayı onları çok rahatsız ettiğini biliyordum. Rig'in retorik sorusunun cevabı yoktu zaten.

Çok geçmeden kampa geri dönüyorduk. Canavarın buraya gelmesi ve sağlık görevlimiz tarafından görülmesi için savaşmış olmama rağmen, çevreye yaklaştıkça sinirden terlemeye başladım. Tepede nöbet tutan akıncının ayağa fırladığını gördüm. İnsanlarla dolu bir kampa getirdiğimiz devasa siyah kanatlı, sinir bozucu canavar hakkında endişelenmemeleri için her şeyin yolunda olduğunu belirtmek üzere onlara hızlıca bir başparmak işareti yaptım.

Belki de bu *gerçekten* çok aptalca bir fikirdi.

Rig'e endişeyle baktım ama hiç etkilenmiş görünmüyordu. Aslında, maskesinin arkasından sırttığını söyleyebilirdim, şüphesiz şimdiden odasına dönmeyi, güneşten uzaklaşmayı ve huzur içinde topladığı ıvır zıvırları karıştırmaya başlamak için elle sarılmış sigaralarından birini yakmayı bekliyordu. Rig'in cennet anlayışı buydu.

Karavanda hâlâ sessizce kambur duran canavara dönüp baktım. Kocaman kanatları buruşuk bir yığın halindeydi ve uçları çimenlerin üzerinde sürükleniyordu. Hâlâ uysal görünüyorlardı. Çaresiz. Ama bunların hepsi rol müydü?

Kampımızda pislik olmamaya çalıştık. Canavarın otomatik olarak kötülüğe, akılsızlığa ya da kana susamışlığa eşit olduğunu varsaymamaya çalıştık. Doğrusu, insanlar daha kötü olabilirdi. Kayıp yardımcı liderimiz Cat her zaman canavarlara karşı içten gelen bir düşmanlık beslemişti. Şimdi yardıma ihtiyacı olduğu çok açık olan bu canavarı geri çevirerek onun anısını lekelemek istemedim.

Bu gergin olmadığım anlamına gelmiyordu. Konteynerlerin arasındaki boşluğa ulaştığımızda maskemin arkasından dudaklarımı yaladım, midem gerildi. Rig ve ben canavarın römorktan çıkmasına yardım ettik. İkimizden daha uzun ve güçlü olan Rig, onlara gizli kapıya kadar yardım ederken ben de römorku arkalarından sürükledim.

Neyse ki, canavarı kamptan geçirip sıhhiyecimiz Apollo'ya ait odaya götürürken kimse bize yaklaşmadı. Leylak artık nakliye konteynırlarının gölgesinde yontmuyor, motel binasının kenarına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, güneş ışığında delici yeşil gözleriyle sessizce bizi izliyordu.

Rig'i ve canavarı Apollo'nun kapısına bıraktıktan sonra aceleyle Lilac'ın yanına döndüm. Hâlâ canavarı izliyordu, yüzü her zamanki gibi ifadesizdi. Bazen Leylak'ın duyguları olup olmadığını bile merak ediyordum.

"Hey." Onun önünde durdum.

Lilac'ın gözlerini canavardan ayırıp bana bakması uzun bir süre aldı ama kamp duvarları içinde büyük, kanatlı bir yaratığın çok anormal görüntüsü hakkında yorum yapmadı.

"Hey." Başını hafifçe eğerek binanın en ucundaki benim odamı işaret etti. "Onları kontrol etmek ister misin?"

Bunun üzerine canlandım ve hemen başımı salladım. "Kızlarım nasıllar?" Odama doğru yürümeye başladığımızda sordum.

Lilac'ın delici yeşil gözleri siyah maskesinin üzerinde sabit duruyordu, her ne kadar içten içe onları yuvarladığı izlenimini edinmiş olsam da. "Peki," dedi kısaca.

Ellerimi gergin bir şekilde kıpırdatarak adımlarımı hızlandırdım. "Emin misin? Ben ayrıldığımda Trixie ürkekti. Sanırım gece bir şeyden ürkmüştü. O-?"

"Hepsi iyi, Hayalet." Leylak'ın sesi her zamanki gibi düzdü.

Cevap olarak ofladım ve binanın yanından geçerek arkadaki küçük bahçeme gittim. Dışarıda bir alan isteyenlerimiz motel ile kamp duvarı arasındaki küçük alanları çitle çevirmişti. Leylak sessizce beni takip etti ve kapının üzerindeki asma kilidin anahtarını bana uzattı. Hızlıca açtım. Kızların usulca gıdaklayarak avluda dolaştıklarını duyabiliyordum ve maskemin altından dudaklarıma bir gülümseme yayıldı. Sanki günlerdir ilk kez gülümsüyordum.

Beni ilk fark eden Sasha oldu ama bunun tek nedeni bahçeye adım attığımızda bize en yakın yeri gagalıyor olmasıydı. Boncuk gibi küçük gözleri tozlu zemini tırmalamaya geri dönmekten önce bir anlığına bizi içine çekti.

Ginger bana yaklaşıp eve hoş geldin derken durdum ve saydım. Her zaman çok sevecendi, eğilip tüylerini kısa bir süre okşamama izin verdi. Kendine toz banyosu yaptırmak için çömelmeden önce bana bir kez gıdakladı.

Sadece yedi tane sayabildim. "Trixie nerede?" Sesime bir parça panik karışarak sordum.

"O iyi," dedi Lilac arkamdan. "Hâlâ kümeste. Bu sabah dışarı çıkmak istemedi."

Homurdandım. "Sana bir şeyden korktuğunu söylemiştim."

Avlunun köşesine sıkışmış kümese doğru yürüdüm. Bianca ciyakladı ve öfkeli bir kanat çırpışıyla yolumdan çekildi.

"Belki de çitin altını güçlendirmeliyim? Gece içeri girmeye çalışan bir şey olursa diye."

"Hayalet, onlar iyi." Leylak'ın sesi endişelenmemden dolayı biraz sinirlenmiş gibiydi. "Çit güvenli. Ve eğer çit canavarları dışarıda tutabiliyorsa, tavuklarınıza göz dikmiş olabilecek başka her şeyi de dışarıda tutabileceğinden eminim."

Çömelip kümesin sıcak ve kuru derinliklerine baktım, gözlerim parlak güneşe alışırken birkaç kez göz kırptım. Küflü alanın arka tarafından boncuk gibi siyah gözler bana göz kırptı.

"Selam kızım," diye mırıldandım, Trixie'ye bakmaya çalışarak. İyi görünüyordu ve ara sıra kümeste tembel bir gün geçiriyordu, ama yine de...

"Bu sabah yattı mı?" Omzumun üzerinden ona bakarak Leylak'a sordum.

Kampımızın yerleşik katili arkamda duruyordu, güneş ışığının altında karanlık bir silüet halindeydi. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, kaşlarını yeşil gözlerinin üzerine indirmiş, siyah maskesinin üzerinde sabırsız bir ifade vardı. Koyu renk saçları kendine özgü yüksek at kuyruğu şeklinde toplanmıştı, uzun telleri hafif esintide hareket ediyordu.

"Evet, öyle. Hepsi yaptı," dedi bana.

Nefes verdim ve ayağa kalkmadan önce Trixie'ye son bir kez baktım, dizim yolda çatırdadı. "Tamam."

Lilac'a onlara bakması için güvenmediğimden değildi. Aslında, bu lanet kampta kızlar konusunda güvendiğim tek akıncı oydu, çünkü burada ekinlerimizi denetleyecek ve odasında tuttuğu tüm o bitkileri yetiştirecek sabır ve ilgiye sahip olan oydu. Rig'in lanet bütün bitkileri hariç.

Ancak kampımızda bize saldıran ya da bizi tehdit eden canavarları ya da akıncıları 'ortadan kaldırmak' için gönderilen Çapa olmasına rağmen, Leylak'ın besleyici bir yanı vardı. Kızlara her zaman iyi bakardı ve her ne kadar rahatsızlık veriyormuş gibi davranmayı sevse de, onlara düşkün olduğunu biliyordum.

"Ben yokken onlara göz kulak olduğun için teşekkürler," dedim ona. Yanıt olarak homurdandı.

Sadece etrafımızdaki tavukların nazik gıdaklamalarıyla bozulan bir anlık sessizlikten sonra, "Demek yanında bir canavar getirdin," dedi.

Gerildim. "Evet. Onları üste bulduk. Zincirlenmişlerdi, biz de... onları serbest bıraktık."

Leylak homurdandı. "Sanırım işler çirkinleşmeye başlarsa diye hazır bulunmam bekleniyor."

Boğazımı temizledim. "Çapa, onlar buradayken yakınımda
o l m a n ı z d a n bahsetmiş olabilir."

Leylak mizahtan yoksun bir of çekti. "Evet." Nefes verdi. "Elbette. Onlara göz kulak olurum. Şiddete başvuracak gibi görünüyorlar mı?"

"Hayır," diye cevap verdim hemen. "Aksine, *bizden* korkuyor gibi görünüyorlar." "Hm." Leylak ikna olmuş gibi görünmüyordu. "Göreceğiz."

"Rig onları Apollo'yu görmeye götürdü," dedim ona. "Oldukça kötü yaralanmışlar.

Oraya gitmeliyiz."

Bunun üzerine Leylak sessizce kenara çekildi ve yürümeye başlamamı işaret etti. Bahçeden çıkarken hızla eğilip Ginger'ı okşadığında muhtemelen fark etmediğimi düşündü ama ben fark ettim. Her şeyi fark ettim.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Apollo'nun odası, bir zamanlar büyük bir motel olan uzun, iki katlı bloğun diğer ucundaydı. Rig'in Apollo'nun kapısıyla penceresi arasındaki duvara yaslandığını, çizme giymiş ayağıyla tuğlaya sinirli bir şekilde vurduğunu, kollarını göğsünde kavuşturduğunu görebiliyordum.

Biz yaklaşınca doğruldu. "Hey," dedi Lilac'a, o da sessizce başını salladı. Rig'in yumuşak kahverengi gözleri bana döndü, gergin ve endişeliydi. "Sence orada iyiler mi? Apollo'yla birlikte içeri girmeli miydin? Onları biraz yalnız bırakmak istedim. Bilirsin, doktor-hasta gizliliği falan? Ben-"

"Eminim sorun yoktur." Rig'in omzunu kısaca kavradım. "Apollo'nun sana ihtiyacı olsaydı duyardın."

Sihhiyecimizin orada bir canavarla yalnız kalacağını düşününce içimi bir endişe kapladı. Ya yaralarını değerlendirmek için onlara dokunmaya gittiğinde çıldırırlarsa?

Yine de bunların hiçbirini Rig'e söylemedim. Onun yerine başımı Lilac'a doğru eğdim. "Anchor, Lilac'ın onlar buradayken onlara göz kulak olmasını istiyor."

Rig dalgın bir şekilde başını salladı ve yanındaki kapı açılıp onu susturduğunda bir şeyler söylemeye başladı. Apollo dışarı çıktı, her zamanki bronz teni tıbbi maskesinin ardında biraz solgundu. Gözlerini kırıştırdı, sonra Leylak ve beni selamlamak için başını salladı.

"Yeni kanatlı arkadaşımızla ilgili bir güncelleme." Apollo'nun kahverengi gözleri gergin ve ciddiye. "İlk olarak, ona seçenekler sunduğumda kendini erkek olarak tanımladığını belirtti. Bu bir baş sallamaydı, hâlâ konuşmuyor."

"Yapabilir," dedi Rig, sesi üzgündü, "ama sanırım... şokta falan?"

Apollo başını salladı. "Kesinlikle şokta. Sersemlemiş ve travma geçirmiş." Nefes verdi ve parmaklarını sarı saçlarında gezdirmek için uzandı, dağınık topuzundan birkaç tutam kopardı. "Onu kontrol etmek için ceketini ve gömleğini çıkarmama izin verdi. Bir sürü yara izi var. Sol kürek kemiğinde bir damga da dahil. 001."

"Sıfır-sıfır-bir?" Birinin damgalanması düşüncesi midemi bulandırdı. "Bu... Sence bu, onun ellerinde tuttukları ilk canavar olduğu anlamına mı geliyor?"

Orada mı?"

"Bunun oldukça iyi bir tahmin olduğunu söyleyebilirim." Apollo huzursuz elleriyle kalçalarını kavradı. "Bize bir şekilde gerçek adını söyleyecek kadar rahat olana kadar ona Bir diyeceğimi söyledim. Eğer konuşmazsa, bir süre bir şey yazabilecek mi bilmiyorum. Kolları... iyi değil."

"Peki ya bacağı?" Bacağının doğal olmayan bir açıyla bükülmüş olduğu düşüncesiyle midem sıkışarak sordum.

Apollo'nun gözleri gerildi ve dudaklarının tıbbi maskesinin arkasında acımasız bir çizgiye oturduğunu biliyordum. "Kemik bir şekilde yerine oturdu ama çok zayıf. Sanırım çabuk iyileşiyor, ama kırık uçlar henüz... düzgün bir şekilde bir araya gelmedi. Belli ki çok acı çekiyor. Bir sinirin sıkışıp sıkışmadığını ya da ne olduğunu bilmiyorum ama..."

Nefes verdi. "Düzeltilmek istiyorsam, tekrar örülmüş *olan* şeyi kırmam gerekecek. Bir kaval kemiğinin esnemesi gerekenden daha fazla esniyor, bu yüzden buradaki sınırlı kaynaklarımla bunu yapabileceğimi düşünüyorum."

Apollo çok iyi bir sağlıkçıydı ama burada birinci sınıf ekipmana sahip değildik. Çorak Topraklar'a gelmeden önce batı kıyısındaki şehirlerden birinde sağlık görevlisi olarak eğitim almış ve becerilerini buradaki akıncılara yardım etmek için kullanmak istemişti.

"Kahretsin." Rig yüzünü bana döndü, deri maskesinin üstündeki yüzü solgundu. "Zavallı adam."

"Buna iyi tepki verecek mi? Düzeltilmesini istediğini belirtti mi?" Apollo'ya sordum, içimi şimdiden endişe kaplamıştı.

Bir tanesi nazik, hatta ürkek görünüyordu ama... o hala bir canavardı. Düzeltmek için bacağını kırarsak kendini kaybedip saldırmaya başlayıp başlamayacağı konusunda hiçbir fikrimiz yoktu - ona yardım ettiğimizi anlayacak durumda olup olmadığını bile bilmiyorduk. Özellikle de şu ana kadar insanlardan gördüğü tek şey o askeri üste kendisine çektirdikleri sadistçe acı ve ıstırap olmuşken.

"Ona açıkladım," dedi Apollo. "Başını salladı. Ona bunun ne anlama geldiğini, ne yapmam gerektiğini kesinlikle anlayıp anlamadığını sordum. Başını salladı."

Sağlık görevlimiz çaresizce omuz silkti. "Tekrar sorabilirim, ama sözlü olarak onay vermek için konuşmayacaksa... Sanırım sözlü olmayan işaretleriyle anladığına güvenmek zorundayız?"

"Rig'e iyi tepki verdi," dedim, gaz maskemin arkasında yanaklarımın ısınmasına neden olsa bile, sesimdeki belli belirsiz acıyı uzak tutamadım. Neden beni değil de Rig'i seçtiğini hâlâ anlamamıştım. "Belki Rig gidip onunla konuşabilir, ne yapman gerektiğini tam olarak anladığından emin olabilir."

"Denemeye değer." Apollo kapıyı açmak için döndü. "Sen de geliyor musun?" Rig bana sordu.

Kısa bir tereddütten sonra başımı salladım. Bir'i görmek istiyordum. İyi olduğundan emin olmak istiyordum. Ama onu daha önce yaptığım gibi rahatsız etmeye başlarsam, giderdim.

Apollo'nun odası da diğer odalarımız gibiydi, makul büyüklükteydi ama yine de bir şekilde sıkıştı. Loştu ve yazın sürekli sıcak olurdu. Apollo'nun odasının tek farkı, sadece Apollo ve Anchor'ın anahtarlarına sahip olduğu kilitli bir kapının ardında yer alan tıbbi ofisimize doğrudan açılıyor olmasıydı. Burada hepimiz birbirimize güveniyorduk ama bu güven bir yere kadar sürüyordu.

Apollo kapıyı açtığı anda, gözlerim hemen sedyeye uzanmış, kanatları yanlardan sarkan, o kadar büyüktü ki sürükleniyor ve zeminin yarısını kaplıyordu. Birinin uzun parmakları ortasının üzerinde birleşmiş, başı bizden uzağa çevrilmişti. Neredeyse... dingin görünüyordu. Ya da en azından, sol bacağı mide bulandırıcı bir açıyla dışarı çıkmasaydı ve sağ kanadı parçalanmış bir karmaşa olmasaydı öyle görünürdü. Kanatlarının üzerinde bu şekilde yatmak da rahat değildi elbette.

Ayaklarımın üzerinde beceriksizce kayarak kapının yanında geri çekildim. Leylak sessizce odanın köşesine yerleşmiş, duvara yaslanmıştı. Ama rahat duruşuna rağmen gözleri her zamanki gibi keskin ve Bir'e sabitlenmişti. Sağ elinin belindeki palanın yanında durduğunu görebiliyordum.

"Hey, Bir." Rig'in sesi alçak ve dostçaydı, sedyeye doğru adım attı, kanatların üzerinde durmaktan kaçındı ve canavarın kolunu okşadı.

Rig'in sesiyle One'ın başı hareket etti ve simsiyah gözlerini ona doğru çevirdi. Yüzünün sağ tarafındaki yanık izlerini gördüğümde göğsüm sıkışırken, koyu renk saçları altındaki metal yüzeye düştü.

Elmacık kemiğinin üzerindeki ve göz çukurunun etrafındaki deri kabarmış ve rengi değişmişti. Sıkı ve bükülmüş görünüyordu ve kıvrımı şekilsiz olan kulağına ve çenesinden boğazının yan tarafına doğru uzandığını görebiliyordum.

İyileşmişti ama ağır yara izleri vardı. Askeri üste çıkan bir yangının kalıntılarını fark ettiğimi hatırlıyorum. Bir'in buna katlanmak zorunda kaldığını düşününce midem bulandı. Yangın çıktığında hâlâ hücresinde mi kapana kısılmıştı? Binanın üst katlarına çıkmak için içinden geçmek zorunda mı kalmıştı?

Rig, "Bacağını iyileştirmek istiyoruz," diyordu ve One büyük, sıvı gözlerle ona bakıyordu. "Ama bunu yapmak için Apollo'nun onu kırması gerekecek. Bu da canını yakacak. Bunu yapmamızı istediğine *emin* misin?"

Biri başını salladı.

"Sen..." Rig boğazını temizledi ve ensesinin kızardığını gördüm. "Hıyarlık etmek istemem ama bunu yaptığımızda... kendini kaybedip saldırmaya başlama ihtimalin var mı?"

Birinin kara kaşları hemen aşağı çekildi ve başını salladı. Soluk, uzun parmaklı bir elin karnından kalktığını gördüm. Çılgınca titriyordu, sanki sinirler hâlâ bağlı durumlarından kurtulamamış gibiydi. Elini Rig'in ön koluna koymadan önce bir an tereddüt etti.

Bu manzara karşısında keskin ve önemsiz bir şey beni delip geçti ve gözümü kırıştırıp başka tarafa baktım. *Zavallı*, diye düşündüm kendi kendime, gergin enerji beni doldururken ayaklarımı kaydırmak istedim.

Rig usulca "Tamam," dedi ve Apollo'ya bakıp başını sallamadan önce One'ın elinin arkasını sıvazladı. Sonra tekrar bana baktı ve kaşlarını çattı. "Hey, Hayalet de burada. Senin iyi olduğundan emin olmak istedi."

Rig çenesini bana aşırı belirgin bir şekilde salladığında, *buraya gel* yutkundum ve sedyeye bir adım daha yaklaştım.

Birinin iri, kara gözleri hemen bana döndü, sonra yine aynı hızla uzaklaştı.

Özellikle Apollo ve Leylak bu aşağılayıcı gösteriyi izlerken kendimi acı verici bir şekilde rahatsız hissederek, bu işi bir an önce bitirmek için hızlı adımlarla sedyeye doğru ilerledim. Yüzüm sıcaktı, maskemin kenarlarının içeri ittiği yerdeki derim nemleniyordu.

"Selam." Sesim sinirden çatallaşmıştı. Boğazımı temizledim. "Size... um... yardımcı olabildiğimize sevindim. Özür dilerim..."

Rig bana endişeli bir bakış attığında daha da endişeli hissederek sözümü yarıda kestim. "Sana orada yaptıkları şey için üzgünüm," diye bitirdim zayıfça, bundan bahsetmenin onun için bir şeyi tetiklememesini umarak.

Konuşmaya başladığımda birinin başı seğirmişti ama sedyede omuzlarının gevşediğini fark ettim. Hâlâ bana bakmıyordu ama en azından artık beni görünce korkudan kaskatı kesilmiyordu. İlerleme var sanırım.

Belli ki onu hâlâ biraz rahatsız ediyordum, bu yüzden boğazımı temizledim ve Rig ile kısa, sessiz bir konuşma yaptım. Birbirimize sadece gözlerimizle her türlü şeyi söyleme sanatını mükemmelleştirmiştik.

Ve şu anda, eğer gidersem Rig'in bana bok kafalı dediğini görebiliyorum. Oh, pekala.  stesinden gelecektir.

"Gitsem iyi olacak ama sonra gelip seni kontrol ederim," dedim, ciddi olup olmadığımdan emin değildim. One beni yakınında istiyor muydu acaba? Öyle görünmüyordu.

Başka birinin konuşmasını beklemeden döndüm ve neyse ki izlemeyi bırakmış olan ve lavabonun yanında ellerini ovuşturan Apollo'ya bir kez başımı salladım. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, sessizce duvara yaslanmış olan Lilac, gözlerini Bir'e çevirmeden önce kısa bir süre göz göze geldik.

"Bekle."

Rig'in sesine gözlerini devirdim ama durdum.

Eldivenli bir el omzumu kavradı ve Rig'in bedeninin yanıma bastırđını hissettim. "Sana uzandı," diye alçak sesle mırıldandı, böylece sadece ben duyabildim.

Yüzüm buruştu. "Ne?"

"Sen döndüğünde, o sana uzandı. Gitmeni istemiyor. Sanırım korkuyor. Apollo bunu yaparken sen de kalır mısın?" Rig tekrar Bir'e baktı. "şokta, korkmuş ve dehşete düşmüş durumda. Gel hadi."

Bana mı uzandı?

Bu da ne böyle? Gözlerini kırpıştırdım, kapının yanındaki beyaz duvarda bir sürtünme izine bakıyordum. "Ama benim yanımda gerçekten rahatsız görünüyor," dedim anlamsızca.

Rig omuz silkti. "Bilmiyorum dostum. O bir canavar-bir şeylere nasıl tepki verdiğini kim bilebilir? Sadece söylüyorum, gitmeni istediğini sanmıyorum."

Rig'in sözleri midemi hoş bir gerginlikle bulandırdı. Yutkunurken boğazım düğümlendi, bir kez başımı salladım. "Peki."

Geri döndüğümüzde biri bize bakıyordu. Ağzımı göremese de sedyeye doğru yürürken ona küçük, gergin bir g l msemi gönderdim. Biri gözlerini kırpıştırarak bana baktı, sonra o karanlık gözler bir kez daha yüzümden uzaklaştı. G l msemem şaşkın bir kaş  atmaya dönüştü.

Rig ona, "Apollo bunu yaparken biz sizinle kalacağız," dedi ve sedyenin diğer tarafında durmak için hareket etti, böylece Bir'in iki yanında birbirimize bakıyorduk.

Apollo malzemelerini alıp sedyenin ayakucuna doğru ilerlediğinde, berbat haldeki bacağına acımasız bir kararlılıkla bakarken, eldivenli ellerimi soğuk metal yüzeyin  zerine, One'ın bacağından birkaç santim uzağa koydum.

Kolunu. Rig'e attığım bir bakış niyetimi ortaya koydu. *Kollarını aşağıda tutmaya hazır ol.* Rig'in bana küçük bir baş işareti yaptığını ve birkaç dakika sonra aynısını yaptığını gördüm.

Bir'i zapt edip edemeyeceğimiz konusunda hiçbir fikrim *yoktu -yedi yüz yaşında* olduğunu düşünürsek ne kadar güçlü olduğunu bilmiyorduk- *ama* onu bulan bizdik. Onu buraya, kampa getiren bizdik. Bu da Apollo'ya ve buradaki diğer tüm akıncılara yönelik riski en aza indirmeye çalışmanın bizim sorumluluğumuz olduğu anlamına geliyordu.

Lilac'a bir göz attım ve palasını çoktan kınından çıkardığını ve gevşek, rahat bir tutuşla yanında tuttuğunu fark ettim. Hâlâ tamamen rahat görünüyordu. Rahat. Bunu çok sık yapıyordu - potansiyel olarak bir şeyleri öldürmek zorunda kalmak

-Karnımda fırtınaya neden olan sinir girdabını hissetmek için. Gözleri lazer gibi Bir'e odaklanmıştı ve eğer Bir *aniden* saldırmaya başlarsa hepimizden daha hızlı tepki vereceğini biliyordum.

"Tamam." Apollo'nun sesinde sadece belli belirsiz bir gerginlik sezdim. "Hepimiz... hazır mıyız?"

Ardından acı verici bir sessizlik geldi. Aşağıya baktım, Bir'in titrediğini, uzun parmaklarının metal sedyenin kenarlarını kavradığını, karanlık gözlerinin bir şekilde korkuyla parladığını gördüğümde midem sıkıştı.

Rig'e panikle bir bakış attım ve onun zaten bana baktığını gördüm. Gözlerini anlamlı bir şekilde açtı ve çenesini One'a doğru salladı. Hiçbir şey yapmadan aptalca ona baktığımda, bunu daha güçlü bir şekilde tekrarladı.

Tanrı aşkına.

"Yani, um..." Sesim sinirden titriyordu. Ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu, sadece Rig'in ben konuşana kadar konuşmam için beni işaret etmeyi bırakmayacağını biliyordum. "Apollo bacağını iyileştirdikten sonra sana dinlenebileceğin bir yer bulabiliriz. Duş alabilirsin. Belki bir şeyler yersin. Yemek yer misin? Ben..."

Rig'e çaresizce omuz silktim ama devam etmem için ısrarla işaret etti. Tekrar aşağı baktığımda One'ın vücudunun daha az gergin göründüğünü fark ettim. Apollo tek kullanımlık eldivenlerini giyip sedyenin ayakucunda atele benzeyen bir şey hazırlıyor olsa da nefes alıp vermesi biraz yavaşlamıştı.

"Bazı yaratıkların yemeye ihtiyacı olmadığını biliyorum. Sanırım senin ihtiyacın yok, çünkü sen... um..." Ordudan ya da onun tutsaklığından bahsetmemeye çalışmalıydım. "Ama istediğin bir şey olup olmadığına bakabiliriz."

Apollo'nun elleri Bir'in bacağına uzandı. One'ın nefes alış verişini tekrar hızlandı, siyah gözleri tavana bakıyordu, geniş ve kırışmayan. Göğsü kabardı.

"Kitaplarımız var," diye ağzımdan kaçırdım, kalbim güm güm atıyordu, parmaklarım seğiriyordu, Apollo'ya saldırırsa hareket edip One'ın kolunu tutmaya hazırdım. "Başka bir akıncı, Cat, kaybolmadan önce okumayı severdi. Odası aynı, hiç dokunulmamış, yani -eğer istersen sana kitap bulabiliriz-"

One'ın kaval kemiğinin mide bulandırıcı çatırtısı beni durdurdu ve safranın boğazımın arkasına itilmesine neden oldu. One keskin, ürpertici bir nefes verme dışında ses çıkarmadı ama soluk teni terden parlıyordu. Masanın aşağısına baktığımda yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim.

One'ın parmaklarının altında sedyenin kenarları küçük kanatlar gibi yukarı doğru bükülmüştü. Kalın metali elleriyle tam anlamıyla bükümüştü.

Rig ve ben One'ın yüzükoyun yatan formuna endişeyle baktık ama ikimiz de konuşmadık.

"Harika gidiyorsun, Bir." Apollo'nun sesi, Bir'in bacağına derme çatma atele bağlarken acımasızdı.

Çorak Topraklar'dayken hiçbir kemiğimi kırmadığım için şanslıydım ve sıhhiyecimizin One'ı tedavi etmek için elindeki en iyi aletleri kullanmasını izlerken bu gerçeğe hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Burada ne kadar savunmasız olduğumuzu daha iyi anladım. Canavarlar ortaya çıkmadan önce antibiyotiklerle çabucak temizlenebilecek basit bir enfeksiyon, Çorak Topraklar'da içimizden birini öldürebilirdi.

Canavarlar enfeksiyon kaptı mı? One'ın herhangi bir riski var mıydı?

"Tamam." Bir'in bacağına bağlamayı bitirirken Apollo'nun alnında bir ter tabakası vardı. "Umarım bu yardımcı olur ve hiçbir şeyi daha da kötüleştirmez. Umarım... doğaüstü genetik yapınız bunun temiz bir şekilde iyileşmesini sağlar."

One'ın sağlam bacağına okşadı. "Harikaydın, şef."

Apollo *bacağına kırarken* One'ın tek bir ses bile çıkarmamış olması hâlâ aklımı kurcalıyordu. Herhangi bir anestezi ya da ağrı kesici olmadan. Acı hissediyor muydu? Buraya gelirken arabada öyle görünüyordu. Belki de sadece buna alışkın olduğu düşüncesiyle midem bulandı. Acıya. İnsanlardan gelen.

Biri titrek bir nefes daha verdi ve Rig ile ben ona bakarken, gözleri bana kaydı ve milyonlarca kez daha uzun hissettiren bir salise boyunca birbirimize baktık. Bu kadar yakından bakınca gözbebeklerinin sadece siyah olmadığını, soluk renklerden oluşan girdaplı iğne uçlarıyla süslü olduğunu fark ettim. Galaksiler gibi.

Keskin bir kapı vuruşu o anı bozdu ve gözümü kırıştıtırıp kapıya bakmama neden oldu. Gözlerimi One'ın gözlerinden ayırmadan önce, ani sesle sıçrayan One'ın gözlerinin içinde hafif bir parıltıya benzer bir şey fark ettim.

"Benim." Anchor'ın hırıltılı sesi kapalı kapının arkasından geldi.

Apollo kaşlarını çatarak Bir'e baktı. "Burası kalabalıklaşıyor. Çapa'nın gelip seninle konuşabilmesi için herkesi dışarı atmamı ister misin?"

Biri hemen başını salladı ve Rig'e bakmadan önce gözleri tekrar bana kaydı.

Apollo nefes verdi ve başını salladı. "Tamam. Lilac, Anchor'ı içeri alır mısınız? Ghost, Rig, Bir'in oturmasına yardım eder misiniz?"

Bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. Lilac Çapa'yı odaya alırken Rig ve ben Bir'i dik bir pozisyona getirdik, sonra da bacakları sedyenin kenarından sarkacak ve kanatları arkasında kalacak şekilde oturana kadar manevra yapmasına yardım ettik. Hasarlı kanadını dikkatlice hareket ettirdiğimizde One tepki vermemişti, bu yüzden belki de canı yanmamıştı ama cansız hissediyordu. Gevşek. Sanki o uzun, kemikli parmakların arasındaki zar parçalandığı için artık onu hiç kullanamıyordu.

One'a biraz yer açmak için geri çekildiğimde, Anchor'ın inanmayan küçük bir kıkırdama çıkardığını duydum. "Lanetleneyeceğim," dedi ve ben de onun tereddütlü bir adım attığını görmek için baktım.

Bir'e baktım. O da ona bakıyordu. Yaşadığı travmaya rağmen gözleri sakindi, yüz hatları artık gergin değildi.

"Beni hatırlıyor musun?" Anchor ona sordu.

Rig ve ben hızlıca bakiştık. Hepimiz sessiz kaldık. Apollo malzemelerini sıralarken durakladı ve şaşkın bir ifadeyle kaşlarını çatarak etrafına baktı. Lilac'ın normalde vurduymaz olan yüzü bile köşedeki yerine yerleşip bir omzunu duvara yaslayarak dikkatle izlerken şaşkınlıkla seğirdi.

One'ın yüzü gerçek bir gülümsemeye dönüştüğünde karnım sıkıştı, soluk dudakları gerildi ve düzgün, beyaz dişleri göründü. İri gözlerinin köşelerinde, o örümcekli siyah-yeşil işaretlerin yanında küçük çizgiler kırıştı.

Teninin kül rengi tonuna rağmen, bir an için neredeyse ısıltı ısıltı görünüyordu. Sanki uzun zamandır mutluluğa ya da neşeye yakın bir şey hissetmemiş gibiydi. Sanki uzun zamandır ilk kez doğru dürüst gülümsüyordu.

Başını salladı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Sessizliğı ilk bozan Rig oldu.

"Ha?" İkisinin arasına baktı. "Daha önce tanıştınız mı?"

Çapa ve Bir birbirlerini izlemeye devam ettiler ama aralarında kötü bir gerginlik yok gibiydi. "Evet," dedi Çapa. "Cat ve ben bu bölgeye ilk geldiğimizde." Başıyla Bir'i işaret etti. "Bu kampı yapmamıza yardım etti."

Şok içinde gözlerimi kırptım, sonra bakışlarımı yavaşça Bir'e çevirdim. Sedyede sakince oturuyordu, sırtını hafifçe kamburlaştırmış, ön kollarını uyluklarına dayamış, tırnağını karıştırıyordu. Bir kez daha, askeri üste ilk kez fark ettiğim, ceketinin altında, kanatlarının arasında, omurgası boyunca uzanan hafif, çıkıntılı çıkıntıyı fark ettim. Ne olduğunu merak ettim.

"Ne?" Rig patladı. "Nasıl? Bu çılgınlık! Bu ne saçmalık?"

One'ın Rig'e küçük, geçici bir gülümseme attığını gördüm ama yine de bir şey söylemedi.

Çapa cevap verdi. "Bu..."- maskesinin arkasından One'a çarpık bir gülümseme atarken gözleri kırıştı-"...Çorak Topraklar'da tek başına dolaşan ve yenilmemeye çalışan iki aptal genç buldu ve bize acıdı." Boynu kızardı. "Şey, esasen Cat'ti. Cat bizi hemen öldürmeye çalışmayan herkese dostça davranırdı, o zamanlar bile herhangi bir canavar gördüğünde çoğu insan çığlık atıp kaçırdı. Ben biraz daha... düşmancaydım."

Sesi garip geliyordu ama Bir'e dönüp baktığında koyu renk gözleri samimiydi. "Sen bize yardım etmeye çalışırken sana karşı soğuk davrandığım için özür dilerim. Ben sadece... korkmuş bir çocuktum."

Biri hala konuşmuyordu ama '*önemli değil*' der gibi başını salladı.

"Yani, bekle." Apollo lavaboda ellerini ovalamayı bitirdi ve bize döndü. "Bir-Bekle, onun adını biliyor musun? Konuşmuyor. Sorun değil," diye hızla ekledi, Bir'e gülümseyerek.

Çapa başını salladı, yine utanmış görünüyordu. "Hayır. Özür dilerim. Cat yaptı-" Boynu daha da kızardı. "Onunla pek konuşmadım. Dürüst olmak gerekirse tam bir pisliktim."

Tekrar Bir'e baktı. "Gerçekten çok üzgünüm."

Apollo ellerini kalçalarına koyarak, "Tamam, yani Bir seni ve Cat'i Çorak Topraklar'da plansız bir şekilde dolaşırken buldu," dedi. "Ve kampı kurmanıza yardım ettiğini söylediniz...?"

"Terk edilmiş bir nakliye mavnası Missouri Nehri'nden sürüklenmiş ve sığıllıklara saplanmıştı," diye açıkladı Anchor. "Kamp duvarımızı yapmamız için konteynırları buraya getirdi."

Apollo küçük bir ses çıkardı. "Yani... kampın çevresini kendi başına mı inşa etti?" Bir'e geniş gözlerle baktı. "Sen... Missouri Nehri'nden nakliye konteynırları mı taşıdın?"

Anchor, "Mavna Niobrara'nın ağzında karaya oturmuştu, yani o kadar da uzak değildi," diye açıkladı.

"Yani, hâlâ." Apollo şaşkın şaşkın baktı. "Bu... bu delilik."

Geniş kahverengi gözleri sedyenin kenarlarındaki bükülmüş metale kaydı. Yüzeyde Bir'in bükülmüş parmaklarının izi vardı. Apollo'nun Adem elmasının yutkunurken maskesinin altında sallandığını gördüm.

Birdenbire merak ettim, eğer Bir kendi başına nakliye konteynırlarını taşıyacak kadar güçlüyse, neden askeri üste kendini zincirlerden kurtarmamıştı? Elbette, ordunun onu koyduğu herhangi bir hücreden çıkabilecek kadar güçlüydü.

Neden yapmadı?

"Vay canına, dünya ne kadar da küçük, değil mi?" Rig, Bir'in omzuna vurmaya gitti ve canavarın nasıl tepki vereceğinden emin olamayarak kendini durdurdu.

En azından biri şimdi daha sakin görünüyordu. Şu anda onunla birlikte bu küçük odayı dolduran beş akıncı olmasına rağmen daha rahattı; içlerinden biri hâlâ elinde bir pala tutuyor ve onu dikkatle izliyordu. Belki de Anchor'da tanıdık bir yüz görmek sinirlerini yatıştırmıştı. Ya da belki de beşe karşı bir olsak bile onun için bir tehdit değildik. Kırık, atel takılmış bir bacakla bile.

Bu düşünce biraz tedirgin ediciydi.

"Dinlenmen için bir yer bulsak iyi olacak, ha?" Anchor, Bir'e elini uzatıp kıvrık saçlarını yüzünden geriye doğru iterken koyu renk gözleri yorgun bir ifadeyle konuştu. Sınıra yaklaşmış bir insan gibi görünüyordu. Aylardır stres altındaydı, kampı tek başına yönetiyor ve Cat için endişeleniyordu. Onun muhtemelen ölmüş olduğu gerçeğini kabullenmeyi reddediyordu. Arafta kalmış, onun geri gelmesini bekliyordu.

Asla geri dönmeyeceğinden neredeyse emindim.

"Peki ya Cat'in odası?" Tereddütle teklif ettim. "Orada One'ın okuyabileceği onca kitap var-"

"Hayır," diye bağırdı Çapa ve göz ucuyla One'ın neredeyse belli belirsiz irkildiğini fark ettim.

Çapa boğazını temizledi, maskesinin üzerinden utanmış görünüyordu. "Hayır," diye tekrarladı daha sakın bir sesle. "Başka odalarımız da var. Eğer Bir iyileşirken kitap okumak isterse Cat'in odasından kitap alabiliriz."

"Tamam." Çabucak söyledim. "Rig ve ben Bir'e boş bir odada yardımcı olabiliriz."

Rig başını salladı. "Bir şeye ihtiyacın olursa diye odalarımıza yakın bir yer seçeceğiz. Tamam mı?" dedi başını sallayan One'a.

"Al." Anchor kemerinde taşıdığı büyük anahtar halkasını çıkardı ve bana uzattı. "Seçtiğin odanın kilidini açmak için. İşin bitince lokantaya gel," diye ekledi, sonra Lilac'a baktı ve ben anahtarları alırken onu takip etmesini işaret etti.

"Seni tekrar görmek güzel," dedi One'a. Sesi samimi geliyordu. "İyileşmek için ihtiyaç duyduğun kadar kal. Burada hoş karşılanırsın."

Döndü ve gitti. Lilac sessizce arkasından süzüldü ve önce Bir'e, sonra da bana son bir kez baktı, yeşil gözleri gölgeliydi.

"Öğleden sonra gelip seni kontrol edeceğim," dedi Apollo One'a. "Nasıl hissediyorsun? Miden bulanıyor mu? Ağrın kötü mü? Ağrı kesici istersen başını salla."

Biri başını salladı ve Apollo'ya o küçük, tatlı gülümsemelerinden birini daha attı. Bir sürünge gibi bakmamaya çalıştım.

"Eğer eminsen." Apollo bakışlarını Bir'e çevirmeden önce bana baktı. Tıbbi maskesinin arkasından gülümserken gözlerinin kenarları kırıştı. "Hadi seni kaldıralım o zaman."

Üçümüz birlikte Bir'i sedyeden kaldırdık. Rig ve ben onu aramızda desteklerken Apollo kapıyı açık tuttu, kanatlarının yerde sürüklenirken çıkardığı hırıltılı ses bizi odanın dışına kadar takip etti.

"Hangi oda?" Apollo bizi kapıda bırakıp içeri çekilirken Rig'e sordum.

Oda kapılarının önündeki üstü kapalı beton yürüyüş yolunda ilerlemeye başladık. İkimiz de lokantaya doğru ilerleyen akıncıların açık bakışlarını özenle görmezden geldik. Görünüşe göre Cat ve Anchor'ın -ve görünüşe göre One'ın-kampın köşesine sıkıştırılmış ağaçlardan oluşan bahçeden geliyorlardı.

çevresini inşa etti. Kamp duvarının bu kısmı çoğunlukla hurdalardan oluşuyordu. Eski arabalar, hurda metal ve oluklu levhalar. O noktaya kadar nakliye konteynırlarının tükendiğini tahmin etmişim.

Yürürken Bir'in yan tarafının benimkine bastırma hissini görmezden gelmeye çalıştım. Çok uzundu ve zayıf olmasına rağmen... heybetli hissettiriyordu. Sanki varlığı bir insaninkinden çok daha fazlaydı.

Gaz maskem çoğu kokuyu engelleme eğilimindeydi ve kısa bir süre onun nasıl koktuğunu merak ettim. Bu uygunsuz düşünce yüzümü ısıttı.

"Yanımdaki oda boş," diye yanıtladı Rig beni düşüncelerimden kopararak. Sesi biraz gergindi, çünkü bacağına bağlanan atele dikkat ederek aramızda yavaşça topallıyordu.

Benim odam binanın en ucundaydı, yanımda da Rig vardı. Buraya geldiğimizde kamp daha küçüktü ve o zamandan beri katılanlar binanın diğer ucunda, Apollo'nun olduğu yerde toplanma eğilimindeydi, çünkü kampın girişine daha uzaktı. Yine de buna aldırmadım. Her şeyin daha sessiz olduğu anlamına geliyordu. Geceleri tavukları rahatsız edecek daha az ses oluyordu ve kızdıklarında gürültü yapılabiliyorlardı.

Kapıya vardığımızda Anchor'un yüklü anahtarlığındaki numaralı anahtarı bulmaya çalıştım. Ararken arkamdan birinin yaklaştığını hissettim. Sırtım kaskatı kesildi.

"Hayalet. Rig. Bu da ne böyle?" Cutter'ın küstah sesi beni daha da gerdi. Kamp sakinlerinden biriydi ve zamanının büyük bir kısmını hayattan şikâyet ederek ve canavarlar ortaya çıkmadan önce ne kadar iyi günler geçirdiğini anımsayarak geçiriyordu. Ona Cutter denmesinin nedeni, "dünya boka batmadan" sadece birkaç gün önce, tüm çalışma hayatı boyunca para biriktirdiği yelkenli tekneyi (cutter) nihayet satın alabildiğini anlatıp durmasıydı.

Buradaki tüm akıncılar arasında muhtemelen Bir'e en düşmanca davranan o olacaktır.

Rig omzunun üzerinden geriye baktı. "Hey, Cutter." Sesi temkinliydi. "Bir'i askeri üste bulduk. Ağır yaralı. Apollo onu az önce iyileştirdi."

Elimdeki tuşlara bakmadan önce Cutter'a bir göz attım, çılgınca doğru olanı bulmaya çalışıyordum, eldivenli parmaklarım ve acelem beni beceriksiz yapıyordu.

Cutter'ın sesi inanılır gibi değildi. "Ve Anchor bunu sorun etmedi mi? Böyle bir canavarı kamp duvarlarının içine getirmene?"

"Bu canavar bu kampın kurulmasına yardım etti," diye karşılık vermekten kendimi alamadım. Sonunda doğru anahtarı buldum ve kapının kilidini açmak için acele ettim. "O yüzden rahat ol. Bir tanesi iyi. Onu rahat bırakın."

"Bu kampın inşasına yardım mı ettin? Sen neden bahsediyorsun evlat?"

Dişlerimi sıktım. Bana böyle seslenmesinden nefret ediyordum. Sırf fazla uzun olmadığım için ve yüzümün sadece yarısını görmesine rağmen nedense genç görüldüğüme karar vermişti.

Sorusunu duymazdan geldim. "Bir sorunun varsa Anchor'la konuş," dedim kısaca, kapıyı iterek açtım ve odaya girmesine yardımcı olmak için One'ın yan tarafına yeniden tutundum.

"Bu bizi neden lokantaya çağırdığını açıklıyor." Cutter'ın sesindeki belli belirsiz alaycılığı duyabiliyordum ama bunun altında bir korku yatıyordu. Zar zor fark edilebiliyordu ama ben fark ettim.

"Harika." Sesim düzdü. "O zaman oraya gitsem iyi olacak."

Arkamızdan küçümseyici bir ses çıkardığını duydum ama neyse ki başka bir şey söylemeden lokantaya doğru uzaklaştı. Biri'nin yatağa doğru gitmesine yardım ederken içimi bir endişe dalgasının kapladığını hissettim. Işık kırıntıları kasveti kesiyor, uzun süredir durgun olan havayı rahatsız ettiğimiz için toz zerrecikleri dönüyordu. Burası küf kokuyordu ve One yatağın kenarına rahatça oturur oturmaz açmak için pencereye yöneldim.

Böylece Çapa, Bir'in varlığından şüphe duymadan kampı toplantıya çağırdı. Onu kabul edecekler miydi? Genelde hoşgörölü bir gruptuk. Daha önce başka canavarlara da yardım etmiştik - daha küçük, daha hayvan görünümlü olanlara. Ama korku insanları normalde yapmayacakları şeyleri yapmaya itiyordu. Kendimizi korumak bizi sert ve duygusuz yapıyordu. Tek umudum Çapa'nın Bir'in burada iyileşmesine izin verme kararından vazgeçmemesiydi.

"Belki de Anchor'u gördükten sonra geri dönüp biraz temizlik yapmalıyız," dedim endişeyle, her şeyi kaplayan ince toz tabakasına dikkat çekerek. "Ve yanımızda... Bir şeye ihtiyacın var mı?" Yüzümün kızardığını hissederek doğrudan One'a sordum. O sadece... *çok* fazlaydı.

İri siyah gözleri benimkilerle buluştuğunda tuhaf bir an daha yaşandı. Sonra başını salladı ve başka tarafa baktı.

"Hiç mi bir şey yok?" Rig, şifonyerin üzerindeki duvarda asılı duran, sıradan bir bahar manzarasının resmedildiği eski bir tabloya bakarak sordu.

Başka bir kafa sallama.

One'ın bir daha konuşup konuşmayacağını merak ediyordum. Dün gece canavar karanlıkta korkup kaçtıktan sonra bunu yapmıştı, bu yüzden yapabileceğini biliyorduk. Ama

İstemiyorsa sorun değil, ama ben şimdiden onun sesini tekrar duymak için can atıyordum.

Hatırladığım kadar alçak ve yumuşak mıydı? Gün ışığında sesi farklı çıkar mıydı?

"Peki ya kitaplar?" Oda anahtarını Anchor'un anahtarlığından çıkarıp şifonyerin üzerine koyarken sordum. "Okuyacak bir şeyler ister misin? Sana biraz getirebiliriz."

Biri bir an tereddüt etti, sonra başını salladı. Bana *gülümsedi* -doğrudan bana, ilk kez- ve boğazım sinirden bir anlığına kapandı. Sonra başı seğirdi ve gözlerini hızla başka yöne çevirdi. Yanaklarının kızardığını gördüğüme yemin edebilirdim.

"Tamam." Sesim utanç verici derecede cırtlaktı. Boğazımı temizledim. "Elbette. Sorun değil. Anchor'la konuştuktan sonra sana biraz getiririz."

"Biraz dinlen, olur mu?" Rig maskesinin arkasından One'a gülümsedi ve biz hâlâ açık olan kapıya doğru ilerledik. "Yakında geri döneceğiz."

Biri koyu, uzun saçlarının arkasından sessizce gidişimizi izledi ve kapısını hafifçe tıklatarak arkamızdan kapattım. Dışarıda hava kuru ve serindi, güneş gökyüzünde tepemizde duruyordu. Tavuk telinden yapılmış çatı zeminde dalgalı gölgeli çizgiler bırakıyor, biz lokantaya doğru ilerlerken botlarımızın üzerine sıçırıyordu. Kamp terk edilmişti, bu da muhtemelen herkesin içeride beklediği anlamına geliyordu.

Rig bir nefes verdi. "Yani, her şey düşünüldüğünde oldukça acısızdı." Yüzünü buruşturdu. "Kötü kelime seçimi. Demek istediğim One'ın... bilirsiniz... çıldırıp çıldırmayacağından emin değildim."

"Evet." Az önce muayenehanede olanları düşündüm. Bir kaval kemiğinin kırılmasının mide bulandırıcı sesi -neredeyse ıslak *bir çatırtı*- kafamda tekrar yankılanırken burnum *seğirdi*.

Rig'e baktım ve dirseğimle onu dürttüm. "Neden beni orada konuşturup duruyorsun, ha?" Onu zayıf bir şekilde ittim. "Ahmak."

Rig, sanki bunu fark etmediğim için aptalmışım gibi, "Senin sesini seviyor," dedi. "Bu çok açıktı. Onu sakinleştiriyordun."

İçimde sıcak bir şeyler alevlense de homurdandım. "Saçmalık. Ona bir metre yaklaşıp ırkılıyor."

Rig gözlerini devirdi. "Her şeyi aşırı analiz ediyorsun. Utangaç olduğu kesin. Ama senin konuşman yardımcı oldu. Güven bana."

"Her neyse," diye mırıldandım, esas olarak bu düşüncenin beni ne kadar memnun ettiğini gizlemek için. Ki bu çok saçmaydı. Bir'le *saatler* önce tanışmıştım. Benim neyim vardı ki?

Rig lokantanın kapısını açtı ve önce benim girmemi işaret etti. İstemiyordum ama reddetmek için bir neden de bulamıyordum, bu yüzden endişeyle içeri girdim ve her yüz bana doğru dönerken etrafıma bakındım.

Kızardım ve boğazımı temizledim, bakışlarımı görmezden geldim ve Çapa'yı aradım. İnsanların gözlerinin üzerimde olmasına alışık değildim. İlgi odağı olmaktan hoşlanmıyordum. Bu sadece içimdeki endişenin alevlenmesine neden oluyordu.

"Hayalet. Rig." Anchor bize başıyla selam verdi. "Bir nasıl?"

"İyi görünüyor," dedi Rig ve ben konuşmak zorunda kalmayayım diye konuştuğu için minnettardım. Yanımda durdu, kolunun benimkine sürtünmesi beni biraz olsun rahatlatan sağlam ve rahatlatıcı bir varlıktı.

"Güzel. Yani." Anchor nefes verdi ve etrafta sessiz bir şekilde toplanmış akıncılara baktı. "Bazılarınız muhtemelen çoktan görmüştür. Kampta bir canavar var."

"Sanırım bu konuda mutlu olmadığımı söylerken kendimden daha fazlası adına konuşuyorum," diye söze girdi Cutter, zaten bana hançer gibi bakıyordu.

"Kampta daha önce de yaratıklar vardı," dedi Bo, öne doğru eğilirken kalın kollarını tezgâha dayamıştı. Sol omzuna nemli bir bulaşık bezi örtmüştü. Onun arkasında, mutfağa açılan kapaktan Daisy havuç doğrarken arada bir bize bakıyordu.

Bir diğer akıncı Rusty, "Dev kanatları ve pençeleri olan büyük, insansı olanlar değil," dedi. Burada sadece alt yarısını örten bir maske yerine tam yüz maskesi takan birkaç kişiden biriydi. Canavarlar ortaya çıkmadan önce zanaatkâr dükkânlarında satılan şu boş beyaz maskelerden biriydi ve onu görünce tüylerim diken diken oluyordu. Uzun, kıvılcı saçlarını her zaman örerd ve şu anda uçlarıyla oynarken bir omzunun üzerinden çekilmişti - geçmişte zaten fark ettiğim gergin bir alışkanlık.

"Bakın, bu kampın One ile bir geçmişi var," dedi Anchor, sesi zaten yorgun geliyordu. "Sadece Cat ve ben varken buranın çevresinin inşa edilmesine yardım etti. Ghost ve Rig onu askeri üste yaralı halde buldular, yani en azından yola devam etmeden önce burada iyileşmesine izin verebiliriz, tamam mı?"

Odanın kenarında duran ve bir omzunu duvara yaslayarak kollarını kavuşturmuş olan Lilac'ı işaret etti. "Lilac ona göz kulak olacak."

"Leylak şu anda ona göz kulak olmuyor," diye mırıldandı biri. Gözlerimi kısarak her yüzü taramama rağmen kim olduğunu anlayamadım. Lanet olası akıncı maskeleri. Ordunun bizi tanımasını engellemek için hepimiz takıyorduk ama alışkanlık ve genel temkinlilik yüzünden çoğumuz maskelerimizi çıkarmıyorduk.

Kampta da. Benimkini o kadar uzun süre başkalarının yanında takmıştım ki onsuz kendimi çıplak hissediyordum.

Bunun üzerine Leylak doğruldu, başını hafifçe eğdi -bir şekilde bu hareketi alaycı bir hale getirmeyi başardı- ve sessizce lokantayı terk etti.

Anchor tekrar konuşmadan önce onun gidişini izledi. "Bakın, burada bağınaz değiliz, değil mi? Daha önce de yaralı canavarlara yardım ettik."

"Küçük, zararsız olanlar!" Cutter, sanki orada bulunan herkes adına konuşuyormuş ve destek istiyormuş gibi, beklentiyle etrafına bakarak kekeleydi. "Onlar daha çok... bir geyiği ya da bir tavşanı tedavi etmek gibiydi. Bu şey gibi... yaralı bir kurda yardım edebileceğinizi ve onun sihirli bir şekilde sadık hale geleceğini düşünmek gibi. Bu saçmalık."

Gözlerini Anchor'a dikti. "Cat hâlâ işleri yürütüyor olsaydı bunlar olmazdı."

Anchor inanamayarak homurdandı. "O canavarı bu kampa *ilk* kabul eden Cat olurdu! O yüzden o lanet çeneni kapatabilirsin, Cutter." Keskin bir parmağını ona doğrulttu. "Bana bu saçmalıkları anlatma. Eğer burayı tek başıma yönetmemden nefret ediyorsan, o zaman git. Seni burada tutan bir şey yok."

Cutter'ın kırmızı yüzü maskesinin üzerinden kızardı. Sustu ama gözlerinin ardında hâlâ öfke kaynıyordu.

Anchor sessiz gruba baktı. Sakinleşmek için kendini zorladığını görebiliyordum. Bu onun uzmanlık alanı değildi-Cat insanlarla konuşmakta iyi olan biriydi. Onları yanına çekmekte iyiydi. Burada çoğumuz için sağlam, rahatlatıcı bir varlık olmuştu. İstikrarlı, güvenilir ve soğukkanlıydı.

Anchor işleri düzenli tutmakta iyiydi. Envanter çıkarmakta. Kimsenin adil payından fazlasını almadığından emin olmak. Çok titiz ve iş bitirici biriydi ve pek sempatik sayılmazdı; bu da onu çoğu kişiye sevdirmezdi.

Ama Cat gittiğinden beri iki iş de ona düşmüştü.

"Burayı adil bir şekilde yönetiyoruz," dedi. "Bu yüzden One'ın iyileşmek için kalıp kalamayacağını oylamaya sunacağız. Ama burada *hepimizin* öğrendiği bir şeyi hatırlatmama izin verin," diye ekledi. Görünüş hiçbir şey ifade etmez. Canavar ya da insan, hiçbir şey ifade etmez. Bizi eylemlerimiz tanımlar. Ve One hakkında gördüğüm her şey onun iyi bir insan olduğuna işaret ediyor."

Bir an durakladı. "Birçoğumuz burada *düzgün görünen* ama sonunda hiç de öyle olmayan insanlarla karşılaştık. Bu yüzden sizden One'ı nasıl görüldüğüne ya da ne olduğuna göre yargılamamanızı istiyorum. Sizden bu durumu özünde ne olduğu için değerlendirmenizi istiyorum.

Ona işkence eden askerler tarafından iradesi dışında öldürüldü. Ona zarar verdiler. Ve şimdi, ona yardım etmek için bir fırsatımız var. Dinlenmesi ve iyileşmesi için ona güvenli bir alan sağlamak.

"Önlem alacağız, elbette. Dikkatli olacağız. Ona körü körüne güvenmeyeceğiz. Ama." Ellerini kalçalarına koyarken omuzlarını dikleştirdi. "Ben Bir'e güveniyorum. Yıllar önce, Cat ve ben burada hayatta kalmaya çalışan çaresiz, aptal çocuklarken ona güvenmiştim. One o zaman bize yardım etti ve karşılığında hiçbir şey almadı. İyiliğinin karşılığını verme zamanı geldi."

"Duyduk duymadık demeyin," diye seslendi Bo tezgâhın arkasından, alçak sesi ciddiydi. Bir an için bakışlarıyla buluştuğumda, maskesinin arkasından bana gülümsedi, derin gülme çizgileri gözlerinin köşelerinden yayılıyordu.

"O zaman oylamaya sunalım," dedi Rig hızla, insanlar hâlâ Anchor'un sözlerinden etkilenirken bu işi halletmeye hevesli olduğundan şüphe yoktu.

Çapa başını salladı. "İyileşene kadar One'ın kalmasına izin vermekten mutlu olanlar?"

Benim, Rig'in, Anchor'un, Bo'nun ve Daisy'nin elleri de dahil olmak üzere odanın her yerinden eller havaya kalktı. Çabucak saydım. "On dört."

Maskemin arkasından gülümsemeye başlamıştım bile, çünkü odada sadece on yedi kişiydik, Leylak Bir'i izliyordu ve diğer iki akıncı da duvarda nöbet tutuyordu.

Bu da One'ın kalacağı anlamına geliyordu.

ONUNCU BÖLÜM

One'ın kalabileceği gerçeğinden kaynaklanan açıklanamaz iyi ruh halim uzun sürmedi. Herkes lokantadan çıkarken Anchor beni yanına çağırdığı anda keyfim kaçtı. Cutter başka bir akıncıya öfkeyle bir şeyler mırıldanıyordu, ama her zaman sıcak hava ve iktidarsız öfkeyle doluydu, bu yüzden pek aldırış etmedim.

"Peki, üsse ne zaman dönebilirsin?" Ona ulaştığımda Anchor bana sordu.

İçim gerginlikle sıkıştı. Ve Çorak Topraklar'a kaç kez gitmiş olursan ol, asla terk etmediğin korkunun başlangıç dalları.

"Um..." Onu hayal kırıklığına uğratmak istemediğim için sinirli bir şekilde alnımı ovuşturdum. Ama kahretsin, henüz oraya geri dönmek istemiyordum. Rahatlamak için zamana ihtiyacım vardı. Baskıdan kurtulmak için.

O canavarın zifiri karanlıkta bizi kokladığını duymanın felç edici dehşetini unutmak için.

Bunun tekrar olacağını düşündüğümde boğazım düğümlendi, bu sefer yalnızdım. Üsse ulaşmak için o yoldan geri dönmek zorundaydım. En hızlı yol buydu. Ya canavar beni kokladıysa ve kokumu hatırladıysa? Ya yakın zamanda o noktayı kendi bölgesi haline getirdiyse?

Ya benden daha hızlıysa?

"Başlangıçta gitmek için seni beklettiğimi biliyorum, ama şimdi ordu kesinlikle oraya geri dönmeyecek gibi görünüyor, bu... acil hissettiriyor, biliyor musun?" Anchor öyle diyordu. "Sanki sen geri dönmeye fırsat bulamadan başka biri gidip bizi Cat'e götürebilecek herhangi bir şeyi alabilirmiş gibi."

Otomatik olarak başımı salladım, üst dudağım terden diken diken oldu, o içi boşaltılmış, kararmış üsse geri adım atma düşüncesi, botlarımın altındaki cam çıtırtısı, felç edici sessizliği bozan tek şeydi. Bindiğimiz kamyonun sürükleyerek götürmek zorunda kaldığım o askerin yarı kayıp bedeninin yanından geçmek zorunda kalmak.

Ama bu sefer, bunu yalnız yapacaktım.

Düşüncelerimi mantıklı hale getirmeye çalıştım. Hızlı atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. Oraya birçok kez tek başıma gitmiştim. Terk edilmiş ürkütücü yerlerde dolaşmıştım.

sayamayacağım kadar çok kez. Bu neden farklı hissettiriyordu? Neden içimdeki her şey bana reddetmemi söylüyordu?

One'ı düşündüm ve yutkundum. Onun iyileştiğini görmek için burada olmak ve belki de kabuğundan biraz olsun çıkmak istiyordum. Acınası ve gülünçtü ama Rig'in iyileşirken One'ın yanında olabileceğini, benimse Çorak Topraklar'da tek başıma, sonuçsuzca bir hayaleti aramak zorunda kalacağımı düşündüğümde içimde küçük bir kıskançlık ve acı kıvılcımı parladı. Kulağa çocukça geliyordu ama... bu adil değildi.

Cat gitmişti. Geri gelmeyecekti. Ve *içimdeki* küçük, çirkin bir parça Anchor'ın, büyük ihtimalle çoktan ölmüş olan birini aramam için beni sık sık oraya göndererek hayatımı riske atmaya razı olmasına içerliyordu. Cat'in gitmiş olmasından nefret etmiyor değildim. Cat'in ölmesini *istemiordum*. Ama sebepsiz yere bu kadar uzun süre ortadan kaybolup hâlâ hayatta ve iyi olma ihtimali astronomikti. Bu kampı öylece terk etmiş olamazdı.

Ama nedense bunların hiçbirini Anchor'a söyleyecek cesareti kendimde bulamıyordum. Ve altı ay önce nehirde yaptığı basit bir balık avından geri dönmemesinin tüm mantıklı nedenlerini görmezden gelmeye kararlı görünüyordu.

"Ben, um... belki... birkaç gün?" Anchor'un sorusuna cevap olarak sesim kararsızdı.

Kaşlarını çattığında içimi korku kapladı. Mantıksız olduğunu biliyordum ama bu içimdeki korkuyu durdurmadı.

Seni kapı dışarı edecek, diye fısıldadı beynimin içindeki sinsi ses. *Eğer yararlı olamayacaksan, seni neden tutuyor?*

"Ya da belki daha erken," diye gevelediğimi duydum. "Sadece... Dün gece uyumadım, bu yüzden dinlenmem ve yemek yemem gerekiyor. Sonra belki... belki yarın?"

Lanet olsun. Çenemi kapatmam gerekiyordu. Yakında ona bir saat içinde oraya dönebileceğimi söyleyecektim.

Anchor'ın kaşları yumuşadı. "Tamam." Maskesinin arkasından bana gülümsedi. "Harika. Teşekkürler, Hayalet. Şimdi git yemekten önce biraz dinlen."

Beni kolumdan alkışladı ve lokantadan ayrıldı. Birkaç dakika boyunca olduğum yerde donup kaldım, gaz maskemin arkasında terliyor, askeri üsse ne kadar çabuk gidip dönebileceğimi hesaplamaya çalışıyordum.

Tam da ne zaman yola çıkmam gerektiğini hesaplamaya çalışıyordum ki canavarın bizi kokladığı yere yakın bir yerde olmayayım.

Hava karardığında Bo'nun alçak, melodik sesi duyuldu. "Ona her zaman gitmek istemediğini söyleyebilirsin, Ghost."

Gözlerimi kırıştırdım ve ona baktım. Düz beyaz maskesinin ardında -bütün gün yemek pişirip hazırlamasına rağmen Daisy tarafından tertemiz tutulan- Bo'nun yüzü kibardı. İri yarı bir adamdı ve korkutucu görünse de muhtemelen buradaki en kibar ve nazik insandı.

Canavarlar ortaya çıkmadan önce Bo, Güney Kaliforniya'da bir sahil kafesinde çalışıyordu. Dünya cehenneme döndüğünde St Louis'de kız arkadaşının ailesini ziyaret ediyordu. Canavarlar oluşmaya başladığında yeni kıyı şehirlerinden birine yerleşmeden önce ordunun doğu kıyısındaki güvenli bölgelerinden birine gitmeyi başarmışlardı. Ama birkaç yıl sonra kız arkadaşı hastalanmıştı. Bugün hâlâ ne olduğunu bilmediğini söylüyordu. Sadece ateşinin gittikçe kötüleştiğini, ta ki onu öldürene kadar. Artık pek çok insanın tıbbi tedaviye gücü yetmiyordu. Birkaç hafta sonra Çorak Topraklar'a gitmişti.

Başımı iki yana salladım. "Sorun değil," diye cevap verdim otomatik olarak, sesim tınısızdı. Kendimi mahcup hissederek Bo'nun arkasından Daisy'ye baktım ve onun kapaktan beni izlediğini görünce yüzüm kızardı, koyu renk gözleri sempattikti. O da Bo kadar iyi ve neredeyse korkutucu derecede kurnazdı.

Canavarlar geldiğinde Daisy Kore'den New York'a gelmiş ve yeni füzyon restoranı için olası yerleri araştırıyordu. Daha önce bana çoğu geceyi Busan'daki kocası ve küçük kızının canavarların yükselişinden kurtulup kurtulmadığını merak ederek geçirdiğini söylemişti. Şehrin deniz kıyısında olduğunu, bu yüzden güvende olduklarını umduğunu söylemişti. Ama hiçbir fikri yoktu. Öğrenmesinin de hiçbir yolu yoktu.

Bir keresinde, bir göçebe gece uyuyacak güvenli bir yer karşılığında bize bir şişe viski verdiğinde, Daisy sarhoş bir halde bana kaybedecek hiçbir şeyi olmadığını hissettiği için Çorak Topraklar'a geldiğini söylemişti. Bana akıncı adının Daisy olduğunu çünkü kızının en sevdiği çiçeğin bu olduğunu söylemişti. Ağlamaklıydı. Tek bir kadeh içkiden sarhoş olmuştu ve alkol içmeye alışık değildi, minyon vücudu fazla içkiyi kaldıracak kadar donanımlı değildi. O zamandan beri ona bundan bahsetmemiştim ve bazen bana bunları söylediğini hatırlayıp hatırlamadığını bile merak ediyordum.

Geçmişleri beni ayrıcalıklı bir çocuk gibi hissettirdi. Canavarlar ortaya çıktığında o kadar küçüktüm ki, o ilk günlerin ve haftaların dehşetini zar zor hatırlıyordum. Kesinlikle böyle yıkıcı bir kayıp yaşamamıştım. Annemle babam beni New York'a götürmüştü ve şehrin en büyük mahallelerinden birinde küçük bir dairede yaşıyorduk.

sıkışık yüksek binalar. Babam kısa sürede alkolik olmuş, arka sokaklardaki satıcılardan tiner gibi kokan kaçak içkiler almıştı. Annem karnımızı doyurabilmek için canını dişine takarak çalışıyordu. On sekiz yaşına geldiğimde, onlar eski benliklerinin kabuklarıydı ve bir şeyler yapmazsam kendimin de aynı yola gireceğini görebiliyordum.

"Tatlım, hayır demekte tamamen haklısın," dedi Daisy, bunca yıldan sonra aksanı hâlâ kalındı.

"Sorun değil," diye ezbere cevap verdiğimi duydum ama bu Bo ve Daisy'yi yanıltmadı.

"Evet, evet, tabii." Bo gözlerini devirdi. "O cehennem çukuruna tek başına gitmeyi seviyorsun, değil mi? Canavarlardan canını kurtarmak için kaçmayı?"

"*Sevdiğimi* hiç söylemedim," diye savunmaya geçtim. "Ama sorun değil. Bunu yapmak benim için sorun değil. Yani başka kimse yapmak zorunda değil."

Bo homurdanarak aynı fikirde olmadığını söyledi ve tezgâhtan kalkıp mutfağa açılan kapıya yöneldi.

"Neden başka kimse bunu yapmak zorunda kalmasın?" Daisy sert bir sesle konuştu. "O tembel Cutter bugünlerde hiçbir şey yapmıyor. *Onu* oraya gönder. Geri dönmezse büyük bir kayıp o l m a z," diye mırıldanarak ekledi.

Daisy'nin yanında yerini alan Bo'nun bana kapaktan sert bir bakış attığını duydum. "Her iki durumda da, önce dinlendiğinden emin ol, Hayalet. Hazır olmadan önce Anchor'un seni oraya geri dönmeye ikna etmesine izin verme."

"Yapmayacağım," dedim, yorgunluk üzerime çökmüştü. Gerçekten de dinlenmeye ihtiyacım vardı. "Akşam yemeği ne zaman?" Akşam yemeği her gün aynı saatte servis edilmesine rağmen konuyu değiştirmek için sordum.

Daisy gözlerini devirdi. "Saatin kaç o l a c a ğ ı n ı gayet iyi biliyorsun. Şimdi git." Bıçağıyla beni uzaklaştırdı. "Git uyu."

İtaat ettim ve lokantadan çıkıp motele doğru ilerledim. Gözlerim hemen Lilac'ı One'ın odasının kapısının yanında yerde otururken buldu, bacaklarını önüne uzatmış, ayak bileklerini çaprazlamıştı. Yine bir şeyler yontuyordu.

Önünde durduğumda kaşlarını çatarak bana baktı. "Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Leylak başını salladı.

Nefes verdim. "Tamam. Ben gidip birkaç saat uyuyacağım. Eğer Bir... bir şeye ihtiyacı olursa beni almaya gel."

Kendimi utanç verici bir şekilde kızarmış ve gülünç hissetmişim. Garip davranmıyordum ya da... çok hevesli değildim, değil mi? Söylenecek son derece normal bir şeydi. Değil mi?

Lilac'ın tuhaf davrandığını düşünüp düşünmediğini merak ederek başka bir şey söylemeden döndüm ve odama doğru yürüdüm. Garip davranmıyordum. Sadece yardımcı olmaya çalışıyordum. *Bir şey* demek istememiştim... yani, *herhangi bir şey*. "Hey, eğer canavar rahatlamak için hızlı bir el hareketi isterse, bana haber ver!" dememiştim.

Kapımın kilidini hızla açıp odamın serin karanlığına adım atarken yüksek sesle inledim. Tanrım, beynimin nesi vardı? *Oraya* nasıl gelmişti? Bu senaryoyu hayal etmemek için umutsuzca çabalarken kafamdaki kan akışını hissedebiliyordum.

Kendimi huzursuz hissederek maskemi çıkardım ve iç çekmeme neden olan rahatlamayla dikkatim hemen düşüncelerimden uzaklaştı. Neredeyse iki gündür o şeyi takıyordum ve kenarlarının sürtündüğü yerlerden cildimin yara aldığını hissedebiliyordum.

Rig ve ben askeri üsse gitmeden önce perdelerimi kapattığımdan emin olmuştum, bu yüzden neyse ki odam çok sıcak değildi. Pencereyi açmak için iki yırtık kumaş şeridinin arasından uzandım, soldaki kırık mandalı sertçe itmek zorunda kaldım. Ani ses üzerine avludaki kızlardan birinin telaşla ciyakladığını duydum.

Maskemi odamın köşesindeki küçük masanın üzerine bıraktım ve sonunda sırt çantamı çıkardım, gergin ve ağrıyan omuzlarımdaki sızıdan irkildim. Bir duşa ihtiyacım vardı. Rig ve Cat yıllar önce müstemilat tipi bir yapı inşa etmişlerdi; ayrı tuvalet kabinleri ve birkaç ilkel ama özel duşu olan ahşap bir binaydı ve topladığımız yağmur ya da nehir suyunu, dibine delikler açılmış ahşap kovalardan süzerek kullanıyorduk. Hava güneşliyse, su *belki* ılık çıkabilirdi. Kışın ise tam bir felaketti.

Oraya geri dönmeden önce yatağımın kenarına çöktüm ve dirseklerimi dizlerime dayayıp ellerimi yorgun yüzümde gezdirdim. Doğrulduğumda, odamın diğer tarafındaki şifonyerin üzerindeki eski aynada kendimi gördüm. Yorgun, soluk mavi gözler bana bakıyordu. Kahverengi saçlarım dağınıktı ve bir noktada parmaklarımı geçirdiğim yerden yukarı doğru uzanıyordu. Yüzüm çizilmiş ve solgundu. Ağzımın etrafında ve burnumun üzerinde gaz maskemin sert kenarından kaynaklanan kırmızı bir çizgi vardı.

Yüzümü buruşturdum ve hızla ayağa kalktım. Duş almam ve biraz kestirmem gerekiyordu. O zaman kendimi daha insan gibi hissedecektim.

Bu düşünce bana sadece birkaç kapı ötedeki One'ı hayal ettirdi. Ne yaptığını merak ettim. Uyuyor muydu? Sorup sormadığımızı hatırlayamadım. En azından onu odasında bıraktığımızda daha sakin görünüyordu. Daha aklı başında.

Büyük, siyah gözlerini hayal ettim, soluk renk girdaplarıyla süslenmişti. Tıpkı geceleri uyuyamadığımda, yıldızları seyretmek için gidip en yüksek nakliye konteynerinin üzerine uzandığım gökyüzü gibi. Bana bakarken solgun dudaklarının tatlı bir gülümsemeye dönüştüğünü hayal ettim.

Karnım guruldadı ve hemen havlumu topladım.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Duş aldıktan sonra beklediğimden daha uzun süre uyudum. Nihayet uyandığında hava kararmak üzereydi, bu da akşam yemeğinin yakında olacağı anlamına geliyordu. Kendimi hâlâ sisli ve aşırı yorgun hissediyordum, sanki uyku döngümün yanlış bir noktasında uyanmış gibiydim. Sert bir şekilde nefes verdim ve oturduğum yerden kalkarken yüzümü ovaladım, son iki günün anıları geri geldi ve içimi sinirle doldurdu.

One'ın ne yaptığını merak ettim.

Nasıl olduğuna bakmaya gitsem garip olur muydu? Rahatsız edilmek isteyeceğinden emin değildim. Özellikle de benim tarafımdan. Sonunda benimle iyi görünüyordu, ama onunla ilk karşılaştığımızda benden nasıl kaçtığını unutamıyordum.

Temiz kıyafetlerimi giyerken endişelendim. Siyah pantolon, her zaman biraz kirli olan gri savaş botlarım, uzun kollu gri bir gömlek ve üstüne siyah kapüşonlu bir ceket. Levyemi kemerime astım ama işe yaramaz av tüfeğini masanın üzerinde bıraktım. Zaten sadece süs içindi. Sonunda iç çekerek maskemi taktım ve rahat hissedene kadar ayarladım.

Önce Rig'i kontrol etmeye karar verdim. Belki birlikte Bir'i ziyaret edebilirdik, o zaman kendimi bu kadar... açıkta hissetmezdim. Sanki herkes bana bakıyormuş, kampımızdaki yaralı ve travma geçirmiş canavar hakkında uygunsuz düşüncelerim olduğunu biliyormuş gibi. Onu bulup buraya getiren bizdik, bu yüzden nasıl olduğunu görmeye gitmemiz sorun olmazdı, değil mi?

Kapımı açıp dışarı çıktığımda Leylak hâlâ One'ın odasının yanında oturuyordu. Sakin görünüyordu, başı duvara yaslanmış, gözleri kapalıydı. Yontma bıçağı ve küçük bir heykelcik kucığında terk edilmiş bir şekilde duruyordu.

Başı hemen bana doğru döndü, gözleri açıldı.

"Hey." Kapımı kapattım. "O... Nasıldı?" Yine kızarmaya başlamıştım. Allah kahretsin. Neden? Masum bir soruydu!

"İyi. Sessiz ol." Leylak tekrar yontmaya başlamak için bıçağını ve heykelciğini aldı.

Rig'in kapısını çalarken Lilac'a, "Ben... Ben bir dakika içinde onu görmeye gideceğim, böylece sen de biraz ara verebilirsin," dedim. Kafasını kaldırmadan sadece başını salladı.

Rig birkaç saniye sonra kapıyı açtı, ağzının kenarından yanmamış bir sigara sarkıyordu. Maskesi çıkarılmış ve eşofmanının kapüşonu indirilmişti, bu yüzden kafatasına yakın tıraş ettiği açık kahverengi saçlarının kıllarını ve çenesini hafifçe grileştiren saat beş gölgesini görebiliyordum. Rig'in burnu oldukça büyüktü, bir keresinde Anchor'a müstehcen bir yorum yapan sarhoş bir tüccarla kavgaya karıştığında kırdığı yerde bir şişlik vardı, ama güçlü, kare çenesi ve güzel ağzıyla klasik yakışıklıydı.

Gözlerinin altında kocaman torbalar vardı. "Uyumadın mı daha?" Kenara çekilip beni içeri alırken sordum. Biz Bir'i bulmadan önce üssünde topladığı, zaten dağınık ve ıvır zıvır dolu odasının zeminine yayılmış, ne olduğu belirsiz eşya yığınınına baktım.

"Hayır, önce ganimetlerimi gözden geçirmek istedim." Rig bir kutu kibrit aldı ve sigarasını yaktı. Oda zaten dumanla kaplıydı ama maskem en kötüsünün bana ulaşmasını engelledi. Ayrıca, onun odası, onun ciğerleri.

"Geri dönmek zorundayım," dedim ona, bu düşünce karşısında sesimdeki umutsuzluğu gizlemeye çalışarak. "Senin için birkaç şey daha alabilirim. Sadece bana aradığın şeylerin bir listesini ver. Tabii benimle geri dönmek istemiyorsan?" Sesimdeki umutlu tınıdan utanarak sormadan edemedim.

Rig yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm dostum ama sağ ol. Biliyorsun, bugünlerde Çorak Topraklar'a yaptığım geziler çok az. Dün geceden sonra, bir süreliğine işim bitti."

İç çekişimi bastırdım. "Evet. Tamam. Şey, sadece..." Yerdeki eşya yığınının işaret ettim. "Ne almamı istediğini söyle."

"Olur. Teşekkürler." Yerdeki tek boş yere bağdaş kurup oturmak için yanımdan geçerken kısa bir süre omzumu sıktı.

Bir süre sessizce onu izledim. "Peki sen... Biri iyi mi?" Sesimi olabildiğince sıradan tutmaya çalışarak sordum.

Rig sigarasından bir nefes çekti ve dumanı gözlerine kaçınca gözlerini kıstı, incelemek için sıradan bir bilgisayar ekipmanını eline aldı. "Onu dinlenmesi için yalnız bıraktım."

Maskemin arkasından dudaklarımı büzerek başımı salladım. "Gidip Cat'in odasından onun için birkaç kitap alabilirim. Muhtemelen sıkılacaktır. Yani, kim bilir ne kadar zamandır o üste sıkışıp kaldıysa muhtemelen zaten *çok sıkılmıştır*. Sence ne okumayı seviyordur?" Sinirlerim gevezelik etmeme neden oluyordu. "Bekle, sence İngilizce okuyabiliyor mudur? **B**u onun anadili değil ki.

Dil. Ama sonra sorduğumda kitap istediğini belirtti, yani yapabiliyor olmalı-"

"Hayalet," diye araya girdi Rig, sigarasını ağzından çekip gri bir duman çıkarırken bana baktı. "Ona birkaç kitap götür. Onları ya okuyacak ya da okumayacak. Sakin ol."

Maskemin arkasından kızardım. "Sadece söylüyorum-"

"Her şeyi fazla düşünüyorsun, dostum." Rig güldü ve ayağa kalkarak gelip beni kısa bir süre kucakladı. "Seni seviyorum, seni inek."

Ben de ona sarıldım ama ayrılırken gönülsüzce karnına vurdum. "Kapa çeneni, salak." Bir süre durakladıktan sonra yumuşadım ve sert bir sesle "Ben de seni seviyorum" diye ekledim.

Rig pencereye doğru ilerleyip onu iterek açarken, "Ona bir çeşit getir," dedi. "Bir canavarın ne hakkında okumayı sevdiğini merak ediyorum." Kıs kıs güldü. "Belki aşk romanları?"

"Benimle gelmek ister misin?" diye sordum.

Rig'in evet mi yoksa hayır mı demesini istediğimden emin değildim. Gergindim ve Rig de orada olsaydı kendimi daha az tuhaf ve garip hissederdim ama aynı zamanda Bir'le yalnız vakit geçirme düşüncesi midemi bulandırıyor. Belki orada sadece bir kişi olsaydı yine konuşurdu.

Belki bana tekrar gülümserdi.

Rig, "Yemekten önce bu eşyaları gözden geçirmeyi bitirmek istiyorum ama yemekten sonra onu görmeye gideceğim," diyerek kaderimi belirledi.

İçim hoş bir sinirle sıkıştı. "Tamam o zaman." Ağzım kurumuştı.

Rig'in odasından çıktım ve Anchor'u bulmak ve Cat'in oda anahtarını almak için lokantaya doğru ilerlerken Lilac'a bir kez başımı salladım. Kampta yürürken, neyim olduğunu merak ediyordum. Neden Bir için böyle davranıyordum? Onu tanı mıyordum. Sıra dışı biri olduğu için miydi? Gerçekten de hayatımda gördüğüm en güzel şey olduğu için miydi? Ama bu onun iyi biri olduğu anlamına gelmiyordu... İyi biri olduğu anlamına bile gelmiyordu. İyi görünmesine rağmen. Güzeldi.

Ama yine de. Konuşmadı. Belki de gerçekten sıkıcıdır. Belki de hiçbir ortak noktamız yoktu. Yani, gerçekçi olmak gerekirse, ne kadar ortak noktamız *olabilirdi ki*? Ben zamanını gölgelerde gizlenerek, başkalarını gözetleyerek, görünmez olarak geçiren sıkıcı, unutulabilir bir insan akıncısıydım. O, boyutlar arası bir yırtıktan geçerek bu dünyaya gelmiş güzel, kanatlı bir canavardı. Onunla ilgili her şey insanların ona bakmasını sağlıyordu.

Güzel bir tavus kuşu gibi. Ve ordu tarafından yakalanmadan önce, Çorak Topraklar'da dolaşıp kıt kanaat geçinen asi insan gençlere yardım etmişti. Yani, büyük ihtimalle iyi biriydi.

Düşüncesi bile sönmeme neden oldu. Pekâlâ, One'ı açıkça çekici bulmuştum. Ona karşı garip, anlık bir tepki vermiştim. Ama burada gerçekçi olmalıydım. One gibi biri *bende* ne bulabilirdi ki? Özellikle de etrafta Rig ve Lilac gibi insanlar varken. Rig yakışıklı, iyi huylu ve aptalca bir şekilde karizmatikti. Lilac gizemli, düşünceli ve siyah saçları ve parlak yeşil gözleriyle ilginç görünümliydi.

Ben sadece... tatsızdım. Ortalama kahverengi saçlar, mavi gözler ve çok soluk bir cilt. Ortalama özellikler. Ne çok uzun ne de çok kısaydım. Ne kalın ve süper kaslıydım, ne de söğüt gibi inceydim. İstesem de daha unutulabilir biri olamazdım. Ve sorun da buydu. Denedim. Zaten dikkat çekmekten hoşlanmıyordum ama kamp için yaptığım işler, bundan aktif olarak *kaçınmam* gerektiği anlamına geliyordu.

Yani evet. One'ı büyüleyici ve güzel bulabilirdim. *Onun* ilgisini arzulayabilirdim. Ama büyük ihtimalle bunu elde edemezdim. Bu, onun yanında olmaya çalışmayacağım anlamına gelmiyordu. Ona yardım etmeyeceğim, işleri kolaylaştırmayacağım ya da nazik olmayacağım anlamına gelmiyordu. Hıyarın teki değildim. One'a olan garip, anlık çekimime rağmen, bu onu bir insan olarak da önemsemediğim anlamına gelmiyordu. Onun iyileştiğini görmeyi.

Yine de, kendimi küçümseyen düşüncelerim, lokantaya doğru ilerlerken Anchor'un tezgâhın üzerine eğilmiş Bo'yla konuştuğunu gördüğümde o umut dolu, çırpınan sinirlerle biraz daha az sersemlemiş olduğum anlamına geliyordu. Ben yaklaşırken doğruldu.

"Hey." Kemerindeki kalın, ağır anahtarlığa başımla işaret ettim. "Cat'in odasının anahtarını alabilir miyim? One için birkaç kitap almak istiyorum."

Bir süre durakladıktan sonra başını salladı ve yüzüğün kancasını çıkarmak için uzandı. "Aslında bu iyi bir nokta. Eğer üsse götürüldüyse Cat'i görmüş olabilir. Ona sormalıyız."

Otomatik olarak başımı salladım, bir an sonra da neşelendim. "Yani benim oraya geri dönmem yerine mi?" Umutla sordum.

Çapa anahtarlığı bana uzatırken başını salladı. "Bence yine de geri dönüp etrafa bakmalısın. Eğer Bir hücrede tutuluyorsa zaten bir şey görmemiş olabilir. Yine de ona sormaya değer."

Söndüm. "Elbette."

"Sabah tekrar yola çıkmayı düşünüyor musun?" diye sordu bana. Yanağımın içini sertçe ısırdım ama kendimi başımı sallarken buldum. *Lanet olsun.*

"Harika." Anchor başıyla anahtarları işaret etti. "Onları hemen geri getir, tamam mı?"

"Evet, tamam." Lokantadan ayrılmak için geri dönmeden önce başımı salladım.

Cat'in odası motel bloğunun üst katındaydı, bu yüzden binanın Apollo'nun odasına en yakın tarafındaki merdivene doğru koştum. Ortadan kaybolduğundan beri Cat'in odasına birkaç kez kitap ödünç almak için gitmiştim. Aslında odamda yanımda getirmem gereken birkaç kitap vardı ama bunu başka bir zaman yapabiliirdim. Doğa ve hayvanlarla ilgili kitaplara karşı bir ilgim vardı, bu da muhtemelen tavuklara nasıl bakacağımı okumaya başladığım zamandan kaynaklanıyordu.

Cat'in odası da diğerlerinininkinden küçük değildi ama bir noktada, şimdi banyo kapısının yanındaki duvarı kaplayan birkaç kitaplığı içeri sürüklemişti ve bu da alanı küçücük hissettiriyordu. Raflar tıka basa kitapla doluydu ve daha fazlası da etraflarında yere yığılmıştı. Her türden kitap: gizem ve fantezi. Korku ve bilimkurgu. Romantizm, gerilim, şiir. Ansiklopediler, kendi kendine yardım ve referans kitapları. Hatta Cat'in sahip olmadığı eşyalar için nasıl yapılır kılavuzları ve el kitapları bile. Çöp karıştırırken bir kitap bulursa alıyordu ve buradaki çoğu insan eğlenmekten çok hayatta kalmakla ilgilendiği için kitap bulmak hâlâ oldukça kolaydı.

Cat'in karanlık, küflü odasında durdum ve Bir için hangi kitapları alacağımı merak ettim. Bir canavar nelerden hoşlanırdı? Eğer ona kurgu kitaplar alırsam, insanların diğer insanlar için uydurma hikâyeler yazması kavramını anlayabilir miydi? Ya ona... bilmiyorum... bir kurt adam romanı verirsem ve o da kurt adamların gerçek olduğunu düşünürse?

Bekle... belki de onun dünyasındaydılar.

Kafamın içinde Rig'in bana her şeyi aşırı analiz ettiğimi ve endişelendiğimi söyleyen sesini duyunca çenemi sıktım ve rastgele kaptım. Onları kollarımda istifleyip dikkatlice dışarı taşıırken başlıklarını okumadım bile, Cat'in kapısını yeniden kilitlerken hokkabazlık yaptım. Anahtarları cebime attım ve koşarak merdivenlerden inip One'ın odasına döndüm.

"Birazdan dönerim," dedim Lilac'a, kitap yığnını onun yanına yere bırakırken.

Kaşlarını çattı ve ben dönüp anahtarları geri vermek için lokantaya doğru ilerlerken, yığının en üstündeki kitabı aldı. Anchor'ın beni bir sohbete çekmesi ya da bana bir şeyler anlatması için yeterince uzun kalmadım.

Bir şekilde aptalca askeri üsse daha erken gitmeye söz verdim. Motele geri dönerken sinirden titriyordum.

Lilac ayağa kalkıp bıçağını ve heykelciğini cebine koyarken düz sesiyle "İlginç bir seçim," dedi.

Maskemin arkasında yanaklarımın ısındığını hissettim. "Bakmadım bile," dedim çabucak, şimdi ne aldığım konusunda endişeleniyordum. "Neden, bu-? Boş ver. Onları rastgele aldım."

Lilac çenesini kapıya doğru sallayarak beni görmezden geldi. "İhtiyacın olursa gel beni al. Odamda olacağım."

"Tabii, evet. Teşekkürler." Kalp atışlarımın hızlanmasını görmezden gelmeye çalışarak gidişini izledim. Avuçlarım terlemişti. Eldivenlerimi giymemiştim, bu yüzden onları sinirli bir şekilde pantolonuma sildim.

Neden bu kadar gergindim?

Kitap yığnını aldım ve One'ın kapısını çaldım.

Otuz saniye geçmesine rağmen cevap vermeyince daha da gerilmeye başladım.

Geçici olarak kapıyı tekrar çaldım. Boğazımı temizledim. "Bir kişi mi?" Yakınlarda izleyen biri olabilir diye etrafıma kaçamak bakışlar atma isteğime direnerek seslendim. "Bu

-Bu Hayalet. Sen... iyi misin?"

Hâlâ bir şey yok.

Kitapları kollarımın arasında beceriksizce kaydırırken yüzüm sıcaktı. "İçeri girebilir miyim?" Sesimi biraz yükselterek sordum. Sessiz konuşma eğilimim vardı ve maskem her zaman insanların beni duymasını daha da zorlaştırırdı.

Hiç kıpırdamadan durdum ve odanın içinde herhangi bir hareket olup olmadığını dinlemeye çalıştım. Bir saniye sonra Bir'in kanatlarının yerde sürüklenirken çıkardığı hırıltılı sesi duyduğumda midem zıpladı.

Kapı tıkırdayarak açıldı ve içeri doğru döndüğünde, Bir'in hızla odanın karanlığına doğru topalladığını gördüm, omuzları kamburlaşmıştı ve saçları hala yüz hatlarının çoğunu gizliyordu.

Tereddütle içeri girdiğimde, yatağın kenarına oturdu ve kollarını kendine doladı, kanatları buruşmuş ve garip bir şekilde altında sıkışmıştı. Başı sinirsel bir tik gibi seğiriyordu. Kolları hâlâ fena halde titriyordu.

Ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilemeden yutkundum. Onu ilk bulduğumuz zamanki haline geri dönmüş gibiydi. Sersemlemiş, korkmuş ve biraz da kendinden geçmişti. Şimdi geriye dönüp baktığımda, onunla birlikte olduğumuz süre uzadıkça ne kadar sakinleştiğini görebiliyordum.

Belki de onu yalnız bırakmak kötü bir fikirdi.

"Ben... Ben sana birkaç kitap getirdim," diye teklif ettim, sesim sinirden titriyordu. Onları köşedeki küçük masanın üzerine koydum.

Perdeler yarıya kadar çekilmiş, güneş batarken turuncu-kırmızı olan son gün ışığının içeri girmesine izin veriyordu. Odayı loşlaştırıyordu ama en azından açık pencere sayesinde hava artık o kadar boğucu değildi. Söyleyecek bir şey ararken, Rig'in odasından duvarın içinden gelen hafif bir gümbürtü ve ardından gözlerimi devirmek istememe neden olan sinir bozucu derecede neşeli bir ısıklık sesi duydum.

"Sen... bir şey istiyor musun? Yemek?" One'a sordum. Omuzlarının gerildiğini, sonra bir parça gevşediğini gördüm. Seçirmeden önce başını salladı.

"Tamam," dedim hızlıca, parmaklarımı birbirine dolayarak. "Peki ya... şey... Senin için bir kitap seçmemi ister misin?" Yığının en üstündeki kitabı aldım ve kapağına bakarak kaldırdım. "Bu-"

Yüzüm alev alev **y a n d ı** ve hemen geri bıraktım. Eşcinsel erotik. Muhtemelen onu rahatlatmak için en iyi ilk seçenek değildir.

Boğazımı temizledim ve bir sonrakini aldım. "Uzayda geçen bir bilimkurgu-um, bilimkurgu-romanı var." Üçüncüyü elime aldım ve arkasını hızlıca taramak için çevirdim. "Görünüşe göre bir romantik komedi..."

Onları yere koydum ve diğerlerini dağıttım. Amerika'nın dört bir yanındaki turtalar için bir tarif kitabı, sigarayı bırakma konusunda bir kişisel gelişim rehberi -belki bunu Rig'e verirdim- ve 1994 yılında üretilmiş bir fırının kullanım kılavuzu.

Tanrım, bu berbat bir seçimdi.

Ben konuşurken One'ın yavaşça kasıldığını, geniş omuzlarının gergin hatlarının biraz olsun yumuşadığını fark ettim. Ama ben sustuğumda tekrar gerildi. Rig'in söylediklerini hatırladım, Apollo'nun odasında doktor One'ın bacağına tedavi ederken beni neden sürekli konuşturduğunu.

Sesimi gerçekten rahatlatıcı buluyor olabilir mi?

Maskemin arkasından yüzümü buruşturdum, One'ın başının eğik olmasına ve bana bakmamasına sevindim. Gerçekten mi? Sesim mi? Oldukça sıradan bir sestir. Sıkıcıydı. Sadece normal bir erkek sesi.

"Sana... okumamı ister misin?" Kendimi temkinli bir şekilde sorarken duydum ve soru aramızdaki havada asılı kalırken gergin bir beklentiyle midem düştü.

Birinin başı seğırdi ama sonra bana bakmak için kaldırdı. Büyük siyah gözlerindeki boş ve korkmuş bakış karşısında göğsüm biraz ağrıdı. Evet, onu yalnız bırakmak berbat bir fikirdi.

Biri gözlerini kırptırdı, sanki kendine gelmeye çalışıyor ama gelemiyordu. Başını salladı ama bu da başka bir baş seğırmesine dönüştü. Sanki konuşacakmış gibi dudaklarını araladığında kalbim göğsümde sertçe çarptı. Gözleri sanki kelimeleri hatırlamaya ya da onları söyleyecek kadar kafasını toparlamaya çalışıyormuş gibi sağa sola bakıyordu. Ama birkaç saniyelik sessizlikten sonra, boğazının arkasından yumuşak, sinirli bir ses çıkardı ve tekrar uzağı baktı, yabancı yüz hatları perişandı.

"Tamam," dedim hızlıca, aşk romanını kaptım ve oturmak için masanın altına sıkıştırılmış cılız tahta sandalyeyi çektim. "Sorun değil. Bunu yapabilirim."

Boğazımı temizledim, sonra kitabın ilk sayfasını açarken tekrar temizledim. Hâlâ yatağı kenarında kambur duran ve titreyen kollarını ortasına sımsıkı sarmış olan Bir'e hızlıca bir kez daha baktıktan sonra yüksek sesle okumaya başladım.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Yıllar önce biz buraya geldikten kısa bir süre sonra Rig güneş panelleri, fenerler, peri ışıkları, yani eline geçirebildiği güneş enerjisiyle çalışan her şeyi toplamaya başlamıştı. Bu, çok daha sık çöp toplamaya çıktığı, tabiri caizse sahada ağırlığını koymaya ve kamp için toplayabildiği kadar çok şey toplamaya hevesli olduğu zamanlardı.

Kamp, hava karardığında bize ışık vermesi için güneş peri ışıkları ve fenerlerle doluydu. Çorak Topraklar'da hala elektriğin olduğu yerler vardı ve burada bulunduğumuz ilk birkaç yıl boyunca elektriğimiz vardı. Ama bir noktada ya ordu bize inat elektriği kesti ya da bölgemizdeki elektrik hatlarına bir şey oldu. Artık her şey askeriye'nin yönetimindeydi; hem kıyı şehirlerindeki hem de Çorak Topraklar'daki çeşitli askeri üslerdeki elektrik ve su da buna dahildi. Var olmamız dışında orduyu kızdıracak bir şey yapmamıştık ama kaynaklarımızı kesmenin onlar için uysal bir hareket olduğunu bilecek kadar korku hikayesi duymuştum.

Güneş battıkça oda kararıyordu ve sayfadaki kelimeleri görmek için gözlerimin zorlanmaya başladığını hissedebiliyordum. Sesim kısılmaya başlamıştı ve boğazım kurumuştu ama okumayı bırakmamıştım. Çünkü başımı her kaldırdığımda One biraz daha rahatlamıştı. O gergin, kambur pozisyonundan yavaşça sıyrılıyor, sonunda yere kayarak yatağın kenarına yaslanıyordu.

Uzun bacakları bir anlığına dikkatimi dağıtarak başımı kaldırdığımda sesim bir an kekeledi. Yaralanmamış olanı eğilmiş, hınzırca pençeli bir ayağı yerde düz dururken, atel takılmış olanı nazikçe uzatılmıştı. Başını yatağa yaslamıştı, gözleri kapalı, ağzı yumuşaktı. Yutkundum ve metindeki yerimi bulmaya çalışarak hızla aşağıya baktım.

Kapının çalınması beni sıçrattı ve One'ın bacaklarını yukarı çekip kollarını dizlerine dolayarak başını kaldırdığını gördüm. İkimiz de hareket etmeden kapıya baktık.

"Benim!" Rig boğuk bir sesle seslendi. Nedenini bir saniye sonra bir ağız dolusu yemeğin etrafında tekrar seslendiğinde anladım, "Sana biraz yemek getirdim."

Cat'ten zihinsel bir özür dileyerek üzerinde bulunduğum sayfanın köşesini katladım ve kitabı yere bıraktım. "Onu içeri alayım mı?" Ayağa kalkarken One'a sordum.

Başını salladı ama yine biraz gergin görünüyordu. O aptal kitabı okuyarak Bir'i rahatlatmak için kaydettiğim tüm ilerlemeyi geri aldığı için Rig'e karşı bir kızgınlık dalgası hissettim, ancak kapıyı açtığımda bana sırttı, maskesi zaten bir kulağından sarkıyordu, üç kase buharda pişirilmiş güveç kollarında tehlikeli bir şekilde dengelendi ve dirseğinin üzerinde bir güneş lambasının sapı ilmeklendi.

Rig'in elleri şaşırtıcı derecede zarif ve becerikli olmasına rağmen kaselerden ikisini hemen aldım. Sanırım bir şeyleri tamir etmede bu kadar iyi olmasının nedenlerinden biri de bu y d u .

"Teşekkürler," dedim minnetle, kaseleri masaya taşıırken ağzım sulanmaya başlamıştı bile. Daisy'nin kimchi yahnisiydi; en sevdiğim. Kimchi'sini geleneksel yöntemlerle yapar, kışın büyük kahverengi tencerelerde toprağa gömerdi.

Yemek yemek için One'ın önünde maskemi çıkarmam gerektiğini fark ettiğimde içimi bir sinir dalgası kapladı. Yıllardır Rig dışında kimsenin önünde maskemi çıkarmamıştım. Ondan önce bile, New York'tan ayrıldığımdan beri yüzümü gören tek insanlar Cat ve Anchor'dı. Lokantada hiç yemek yemezdim, yemeklerimi hep odama götürürdüm, ama bunu çok sayıda kişi yapardı, bu yüzden kimse garip olduğunu düşünmedi. Odama güvenli bir şekilde girene kadar maskemi hep takardım.

Artık benim için neredeyse bir zırh gibiydi. Birinin tüm yüzümü görmesi, *beni görmesi* düşüncesi neredeyse acınacak kadar ürkütücüydü.

"Nasıl hissediyorsun dostum?" Rig masaya doğru ilerlerken One'a soruyordu, bir lokma daha yahni kaşıklıyordu. Masanın üzerindeki kitaplara ilgiyle baktı. "Okuyor musun? Harika."

Garip bir şekilde utandığımı hissederek boğazımı temizledim. "Ah, evet, ben sadece
-"

"Kahretsin, bunu mu okuyordun?" Ben daha kitabı kapamadan Rig, kapağında iki kaslı, yarı çıplak adamın öpüştüğü kitabı eline aldı. "*Güzelmiş*. Neden gelip beni almadın?" Kitabı çevirdi ve hevesle arka kapağını okumaya başladı.

"Onu okumuyordum, ahmak," diye mırıldandım kaselerden birini alıp Bir'e dönerken. Hâlâ yerde oturuyordu, dizlerini yukarı çekmiş ve kollarını gevşekçe onlara sarmıştı. Eskisinden daha gergin olsa da en azından akli başında görünüyordu.

"Biraz güveç ister misin?" Ona sordum, bana baktığında ve gözlerimiz buluştuğunda boğazım sıkıldı. Bana küçük bir gülümseme verdi ve başını salladı.

Gözlerimi kırıştırarak hızla başka tarafa baktım. "Tamam, sorun değil." Tereddüt ettim, sonra tekrar ona baktım. "Yemeğe ihtiyacın yok mu?"

Bir seğirmeye dönüşen bir baş sallaması daha. Bu diğerlerine göre daha küçük, daha az şiddetli bir hareketti ama One'ın düz kara kaşları hâlâ hayal kırıklığıyla birbirine çarpıyordu. Elleri doğru baktı.

"Hadi dostum, yumul bakalım." Rig diğer sandalyeye çöktü ve güneş fenerini masanın ortasına yerleştirirken güveçten bir lokma daha yedi. Erotik romanı yavaşça kendisine yaklaştırmak için parmağını uzattığında muhtemelen ince davrandığını düşünüyordu.

Koltuğuma geri çöktüğümde dizim çatırdadı. Başımı kaldırmadım, maskemi çıkarmak için uzanırken rahat görünmeye çalıştım. Maskeyi dikkatlice masanın üzerine yerleştirirken burnumun köprüsünü kestiğini bildiğim kırmızı çizgiyi bilinçli bir şekilde ovaladım.

Kasemi almaya gittim ama One'ın gözlerini üzerimde hissedince donup kaldım. Nefesim boğazımda düğümlendi.

Bakışlarımı yavaşça ona doğru kaydırdım. Hâlâ yatağın yanında yerde oturuyordu ve sonsuz siyah gözleri yüzüme sabitlenmişti. Her şeyin durduğu o gergin anlardan birinde daha birbirimize baktık.

Birinin gözleri bütün akşam olduğundan daha netti. Bana bakarken titriyorlardı ve bakışları burnumun yamacında gezinirken midem tatlı, korkulu bir zevkle burkuldu. Ağzımı. Dudaklarımı endişeyle yaladım ve gözleri bir anlığına parladı.

Gözlerimiz tekrar buluştuğunda nefes alamıyordum. Kalbim çarpıyordu ve parmak uçlarım uyuşmuştu. Sinirle başparmaklarımı teker teker ovuşturdum.

"Hadi Ghost, okumaya devam et." Rig'in sesi aramızdaki ağır havayı bir cam parçası gibi kesti. One'ın gözleri önce ona, sonra aşağıya kaydı. Ellerimdeki hafif titremeye aldırmadan kâsemi yaklaştırmak için uzandım.

"Anchor sabah üsse geri döneceğinizi söyledi?" Rig bana sordu ve göz ucuyla One'ın başını kaldırıp tekrar bana baktığını gördüm.

Başımı salladım ve rahatsız bir şekilde yahniyi ağzıma attım.

"Dikkat etmem gereken şeylerin bir listesini yapacağım." Rig boş kâsesini itti ve bana baktı, kahverengi gözleri alışılmadık derecede ciddiydi. "Dikkatli ol Hayalet. Ciddiyim."

"Yiyeceğim," diye mırıldandım, az önce One'ın gözlerinde beliren bakıştan dolayı karnımda hala dönüp duran sinirlere rağmen hızla, iştahla yiyordum.

"İçeride seninle birlikte başka kimse yoktu, değil mi Bir?" Rig sordu. Bir başını salladı. Bir an sonra seğirdi.

"Sence Cat bir ara orada mıydı?" Rig daha sonra bana sessizce sordu, erotik romanın köpek kulaklı köşesiyle oynuyordu.

Cevap vermekte tereddüt ettim, kasenin dibindeki son yahniyi kaşığımın kazıyarak çıkardım. Ses odanın içinde yüksekti. "Hayır," dedim sonunda.

Rig nefes verdi. "Ben de öyle." Bir'e doğru baktı. "Hey, Bir, Cat'i hatırlıyor musun? Bu kampın kurulmasına yardım ettiğin zamanı?"

Biri sarsakça başını salladı.

"Onu üste gördüğünü hatırlıyor musun? Belki o da senin gibi tutuluyordu?"

Biri başını salladı, gözleri bana kaydı ve aynı hızla tekrar uzaklaştı. Göğsü biraz daha hızlı yükselmeye başladı. Sanki askeri üs hakkında konuşmak ya da düşünmek bile onu panikletmişti.

Hemen kitabı elime aldım. "Okumaya devam edelim."

Rig arkasına baktı ve sırtıttı. "Harika." Ama sonra suratını astı. "Bu değil mi?" diye sordu önündeki romana başını sallayarak.

Ona küçük bir sırıtış attım. "Bunu da yanında götürebilirsin, ahmak."

Bir saatten fazla bir süre sonra Rig'den gelen yüksek sesli, onursuz bir homurtu okumamı böldüğünde umutsuzca bir su içmeye ihtiyacım vardı. Bir süre önce uykuya dalmış, sandalyesinde rahatsız bir şekilde yayılmış, başı geriye eğilmiş ve ağzı açık kalmıştı.

One'ın da ona baktığını fark ettiğimde dudaklarım titredi. Birkaç dakika sonra Rig tekrar homurdandı ve yerine oturmadan önce burnunu yukarı kaldırdı. Sonra horlama başladı.

Bir bacağıma uzattım ve ona hafifçe tekme attım. "Hey."

Rig sarsılarak uyandığında keskin bir nefes çekti, başı öne eğildi. Gözlerini kısarak bana baktı ve bir gözünü ovmak için uzandı. "Ha?"

"Yatağına git."

Rig çenesini çatlatırcasına esnedi ve ayağı kalkarak kollarını başının üzerine kaldırıp gerindi. "Sabah tekrar yola çıkacaksan sen de öyle yapmalısın."

"Mm," diye cevap verdim, Bir'e kısa bir bakış attım. Parmaklarım kitap kapağının yırtık kenarıyla oynadı.

"Hey, yarın seni duşlara götüreceğim," dedi Rig bir başka esnemenin ardından One'a. "Ve eğer istersen sana kampı gezdirebilirim."

Rig, Bir'le vakit geçirirken benim Çorak Topraklar'da tek başıma kalacağım gerçeği midemi acı bir kıskançlıkla zonklattı. One'ın başını sallayıp Rig'e küçük bir gülümseme göndermesini sessizce izledim.

"Bunu istemediğine emin misin?" Rig ona, artık soğumuş olan üçüncü kase yahniyi alıp önüme koyarken, One başını salladı. "Ye şunu," dedi bana. "Ve sabah gitmeden önce Daisy ve Bo'dan bir şeyler almayı unutma."

Gözlerimi devirdim ama kâseyi daha yakına çektim. "Çantamda hâlâ bir şeyler var. Muhtemelen şafak vakti yola çıkacağım," dedim, Bir'in beni dikkatle izlediğini hissedince tüylerim diken diken oldu. Ağzıma bir kaşık yahni attım ve çiğnedim.

"Yani? Daisy'nin her zaman erken kalktığını biliyorsun." Rig eğildi ve şakağıma bir öpücük kondurdu. "Kendine iyi bak. Dikkatli ol."

"Her zaman öyleyim." Oraya bir kez daha gitme düşüncesinin karnımda yarattığı sinir girdabını görmezden geldim. Yarıyı yenmiş güveç kâsesini ittim, artık aç değildim.

"İyi geceler, Bir. Sabah kapıyı çalmaya gelirim." Rig kapıya doğru ilerlerken canavara gülümsedi, erotik romanı maskesiyle birlikte sinsice kolunun altına sıkıştırmıştı. Bir dakika sonra gitmişti.

Boğazımı temizledim ve tekrar okumaya başlamak için kitabı hızla elime aldım. Güneş fenerinin yaydığı düşük ışık yüzünden gözlerim okumaktan çoktan yorulmuştu ama gitmeye hazır değildim. Bir'i tekrar yalnız bırakma düşüncesi hoşuma gitmiyordu. Akşam boyunca rahatlamıştı; uzuvları daha az gergindi ve yüz hatları yumuşamıştı, gözleri artık stres çizgileriyle çevrili değildi. Bütün gece yalnız kalırsa sabah nasıl olacağı konusunda endişeliydim.

Bu yüzden dışarı çıkmadan önce gerçekten uyumam gerekmesine rağmen kaldım. Uyanık kalarak, kitap okuyarak dikkatsiz ve aptalca davrandığımı bilsem de

Wastes'ta tek başıma seyahat ederken olabildiğince zeki ve uyanık olmam gerekirken bir canavara lanet olası bir aşk romanı.

Sadece biraz daha, diye düşündüm, kirpiklerimin arasından One'a bakmaktan kendimi alamadım. Dizlerini tekrar yukarı çekmiş, kollarını gevşekçe kavuşturmuş, başını yatağın kenarına yaslamıştı. Kanatlarının tepesindeki devasa, kıvrımlı pençeler omuzlarının üzerinden sarkıyordu ama bu haldeyken o kadar da korkutucu görünmüyorlardı.

Gözleri kapalıydı, bu da bana yüzünün uhrevi güzelliğini açgözlülükle incelemem için birkaç değerli saniye verdi. Geniş, keskin elmacık kemikleri fenerin zayıf turuncu ışığında çukurlar oluşturuyordu. Kaşlarının koyu, düz çizgileri, teninin neredeyse ürkütücü beyazına karşı belirgindi. Küçük burnu ve dudaklarının keskin hatları. Yüzünün sağ tarafındaki o kabarık, örümcekli siyah çizgiler, yanık ve yaralı deriye kanamış gibi çarpıktı. Bunu görünce göğsüm acıdı ama en azından ona acı veriyor gibi görünmüyordu.

Birinin gözleri açıldı ve boğazımda gergin bir kızarıklık hissetmeme rağmen, obsidyen bakışları benimkileri bulduğunda kendimi başka tarafa bakmamak için zorladım. Birbirimize baktık ve onun sesini tekrar duymak için neredeyse ezici bir ihtiyaç hissettim. Bana bir şey söylemesi için. Herhangi bir şey.

Sessizliğe gömüldüğümü, kitabın kucığımda unutulduğunu fark ettim. Bakışlarımı ayırmadan ve okumaya başlamak için tekrar sayfaya bakmadan önce onu anlamam için kendime sadece birkaç saniye daha verdim.

Ben olsam biraz daha kalırdım.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Gözlerimi her hareket ettirdiğimde arkalarında keskin bir acı hissediyordum ve bolca su içmiş olmama rağmen boğazım hâlâ ağrıyordu. Burada olmak için çok yorgundum, özellikle de saatlerce yürüdükten sonra.

Sonunda Bir'in odasında uyuyakalmıştım. Bir noktada, masadaki köhne tahta sandalyede çok rahatsız olmuşum, bu yüzden sırtımı duvara yaslayarak yere uzandım ve boğazım ağrıyarak, ağzım kuruyarak okumaya devam ettim.

Sonra tek bildiğim, şafağın alçak, gri ışığında, kucağımda terk edilmiş kitapla sarsılarak uyandığımdı. Bir tanesi de aynı yerde duruyordu, gözleri kapalıydı ama hareket ettiğim anda açılmıştı. Uyuyup uyumadığını bilmiyordum. Hâlâ bir şey söylememişti ama bu gece ya da yarın sabah döneceğimi ve bu arada Rig'in ona eşlik edeceğini fısıldadığımda bir kez başını salladı.

Terk edilmiş askeri üsse yaklaşırken, tüm bunları bir anda unuttum. Yorgunluğu. Başımdaki ve boğazımdaki ağrıyı. Uyandığımda ve One'ın yüzünü gördüğümde hissettiğim tatlı sinir telaşını. Maskemi takıp sabahın erken saatlerinin samimi sessizliğinde odadan çıkmadan önce ona küçük bir gülümseme attığımda.

Üssün loş derinliklerine bakarken her şeyi unuttum. Çünkü burada bir şey vardı.

Eğik kapılara doğru giden zeminde sürtünme izleri vardı - buraya geldiğimizde yapmadığımızı bildiğim izler. Tam olarak ne olduğunu bilmiyordum ama burada bir şeylerin bozulduğunu *söyleyebilirdim*. Ve hava yüklü gibiydi. Sanki statik elektrik vardı. Ensemdeki tüyler diken diken olmuştu, kafa derim farkındalıkla karıncalanıyordu.

Bir zamanlar bindiğimiz arabanın durduğu boş yere baktım. Askerin gövdesi gitmişti.

Girişte durmuş, binanın yıkıntılarına bakıyordum. Midem çalkalanıyordu. Oraya girmek istemiyordum.

Ama lanet olsun, bunca yolu tekrar gelmek ve oraya adım atmadan geri dönmek mi? Ne bulduğumu sorduğunda Anchor'a ne söyleyeceğimi hayal etmeye çalıştım. Gerçekten kampa geri dönüp ona

İçimde *kötü bir his vardı, bu yüzden mi içeri girmedim?* Burası Çorak Topraklar'dı. Bir yer hakkında içinizde kötü bir his yoksa, pek de akıllı davranmıyorsunuz demektir. Bu tür şeylere karşı içgüdülerim beni yıllar boyunca hayatta tutmuştu, bu yüzden şimdi onu görmezden gelmeye isteksizdim, ama...

Cat'e ne olduğuna dair bir şey aramaya zahmet bile etmediğimi söylersem Anchor'ın yüzünün sertleşeceğini düşününce korkudan karnıma kramplar girdi. Yalan söyleyemezdin ve onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum.

Lanet olsun.

Uzun, sessiz bir nefes verdim ve bu sabah yola çıkmadan önce Rig'den ödünç aldığım boru tabancasını aldım. Maskemin arkasından dudaklarımı yaladım ve binaya doğru belirsiz bir adım attım.

Sessizdi.

Yerdeki is ve küllerin arasında uzun sürüklenme izlerini fark ettiğimde terlemeye başladım. Bize ait olmadıklarını biliyordum çünkü botlarımızın dış hatlarını ve duvara yakın olan Bir'in belirgin ayak izini hâlâ görebiliyordum. Maskemden bile, havada sis gibi ağır bir şekilde asılı duran hafif bir kükürt kokusu algılayabiliyordum.

Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki nabzımın boğazımda zıpladığını hissedebiliyordum. Her adımımı izleyebilmek için gözlerimi yere diktim, botlarımın altında çatırdayabilecek her şeyden kaçındım ve mümkün olduğunca sessiz kaldım. Düşündüğümde daha zordu. Yerde cam kırıkları ve molozlar vardı ve botumun altında yerde sürüklenen küçük bir taşın yanlılıkla bastığımda kalbim korkudan spazm geçirdi.

Korktum ve donakaldım, kulaklarım gerildi. Hiçbir şey olmadı. Karşı duvara baktım, orada görebildiğim koyu, yağlı lekenin kan mı yoksa başka bir sıvı mı olduğunu anlamaya çalıştım. Rig'in boru tabancasını tutarken eldivenlerimin içinde avuçlarım terliyordu.

Bir dakika sonra her şey hareketsiz ve sessiz kaldığında, titrek bir nefes verdim ve tekrar yürümeye başladım. Uzak duvarda, Rig'in Bir'i bulduğu sırada yaklaşmakta olduğum merdivene doğru giden o karanlık maddeden daha fazlasını fark ettim, bu yüzden ters yöne doğru ilerledim.

Bu çok anlamsız geldi. Bu bina devasa. Anchor burada bizi Cat'e götürecek bir şey bulmamı nasıl bekleyebilirdi ki? Burada *olup* olmadığını bile bilmiyorduk. Onu yakalayan ordu bile olsa.

Onu bulmak için durmak bilmeyen arayışında gerçekleri gözden kaçırıyordu. Çaresizliğini anlayabiliyordum. Rig kaybolursa ben de aynısını yapardım. Ama benden gerçekte ne yapmamı beklediğini anlamakta zorlanıyordum. Onu asla kızdırmak istemediğim için de sormamıştım.

Ne arıyordum ki?

Merdivenlere çıktığını bildiğim koridora baktım; Rig, Bir'e rastladığında inmek üzere olduğum koridora. Oraya inmemin hiçbir yolu yoktu. Sadece üstünkörü bir tarama yapmalı, Rig'in listesinden bir şeyler almaya çalışmalı ve sonra buradan defolup gitmeliydim.

Bu düşünce beni ileriye doğru iterken, isimlerin yazılı olduğu kapıların sıralandığı bir koridora gelene kadar koridorda ilerledim. *Teğmen Bratton. Teğmen Mallory. Cpt Hamish.* Rastgele birini seçtim ve kapıyı sessizce açtım. İçerideki oda büyük ölçüde dokunulmamış görünüyordu, sanki binanın bu kısmı bir şekilde canavarların gazabından zarar görmemişti. Belki de serbest kaldıklarında sadece boştu, bu yüzden tahrip etmeye gerek duymamışlardı.

Büyük bir ahşap masanın üzerinde büyük, şık bir monitör vardı, bilgisayar da yıpranmış bir deri koltuğun altına sıkıştırılmıştı. Köşede küçük bir kitaplık, başka bir deri koltuk ve ölü bir bitkinin yanına sıkıştırılmıştı. Kafamın arkasındaki küçük bir ses bana bunun anlamsız olduğunu söylese de, askeri taktikler üzerine birkaç kitap aldım ve Cat'in koleksiyonuna eklemek üzere çantama attım, içimi bir hüznün kapladı. Burada Cat hakkında hiçbir şey bulamayacağımı biliyordum. Ve onu bir daha asla göremeyeceğimi de biliyordum. Hiç yeni kitap okuyamayacaktı. Ama yine de onları çantama doldurdum.

Sessizce nefes vererek masanın etrafında döndüm ve üst çekmeceyi açtım. Siyah ekranlı monitörün yanında eski moda bir banker lambası duruyordu, cam gölgesinin zümrüt rengi bana Bir'in kanatlarının ışığı yakaladığında aldığı parlaklığı hatırlatıyordu. Uzaklara, içinde bir puro kutusu, bir puro keseceği ve ağır hizmet tipi bir çakmaktan başka bir şey olmayan çekmeceye baktım. Kutuyu çıkarıp açtım ve içinde kalan iki puroyu alıp kesici ve çakmakla birlikte çantama attım.

Bir sonraki çekmeceyi açtım ve yarısı boş, pahalı görünümlü bir viski şişesi buldum. Çantama tıktırırken bile yüzümü buruşturdum. Burada ne halt ediyorlardı ki? Ülkenin geri kalanı açlıktan ölerken, rahat ofislerinde oturup iyi içki ve puro mu içiyorlardı? Pislikler.

Üçüncü çekmeceye Komiser Hamish'e hitaben yazılmış belgeler vardı ve sayfaları aceleyle karıştırırken bir tanesinin üzerinde *örnek program* yazdığını gördüm. Acaba burada tuttukları canavarlardan mı bahsediyorlardı? Kâğıtları çantama tikişirdim ve son çekmeceye geçtim.

Bunda tabancaya benzeyen bir şey için bir yığın kutu şarjör vardı ama silah yoktu. Yine de cephaneyi aldım ve oldukça ağır olan çantamı omuzlarıma geri yükledim. Etrafa bir kez daha üstünkörü baktıktan sonra koridora geri döndüm ve duvar boyunca bir sonraki ofise doğru süzıldüm, kulaklarım en ufak bir sese karşı tetikteydi.

Yan oda darmadağınktı. Kapının buzlu camı kırılmış ve odanın içindekiler yağmalanmıştı. Kırılan camdan sakınarak dikkatlice içeri girdim ve masanın arkasından çıkan siyah bir mokasen gördüğümde donakaldım. Yutkunarak, odanın duvarı boyunca sola doğru küçük bir adım attım ve bir bacak görünür hale geldiğinde küçük bir nefes verdim. Siyah pantolon yukarı kalkmıştı ve gri, solmuş deriye yapışmış siyah bir elbise çorabı görebiliyordum. Eski, pul pul dökülen kahverengi kan masanın bacağına sıçramıştı.

Daha fazlasını görmek istemediğim için hızla başka tarafa baktım. Gözlerim odanın köşesindeki askıya takıldı, orada siyah bir palto asılıydı. One'ın giydiği yırtık pırtık, harap paltoyu hayal ettim.

Suçluluk duygusuyla kıpırdanırken, portmantoya bir adım daha yaklaştığımda gözlerim masanın arkasından çıkan bacağa kaydı. Cesedi hâlâ odadayken bu adamın eşyalarını almak yanlış geliyordu. Ama One bunu ondan daha iyi kullanabilirdi. Ayrıca, belki de bu adam One'ın yakalanmasında ve işkence görmesinde rol oynamıştı. Belki de tam bir pislikti.

Paltoyu kaptığım gibi sıkı bir top haline getirdim ve çantama doldurarak hızla odadan çıktım. Bir cam parçasına bastığımda irkildim ama bina sessizliğini koruyordu.

Birden, One için başka ne bulabileceğimi merak etmeye başladım. Yeni bir gömlek ve pantolona ihtiyacı olacaktı ama onları burada bulabileceğimden şüpheliydim. Koridordan geri kaydım, kampa dönerken geçeceğim yerleri düşünmeye çalışırken zihnim çalkalanıyordu. İçinde hâlâ kıyafet olan bir mağaza var mıydı? En son yeni kıyafetler almaya gittiğimde-

Göz ucuyla gördüğüm bir hareket beni olduğum yerde durdurunca donakaldım. Rig'in silahını tutarak başımı çevirdim ve bakışlarımı

Sağımdaki metal dolaplardan oluşan duvarın bir bölümü çökmüştü, sanki üzerlerine büyük bir güçle bir şey fırlatılmış gibiydi. Tavana yakın bir yerde parlayan kırmızı bir ışık kalbimin bir an durmasına neden oldu, ama gözlerim yukarı fırladığında neredeyse rahatlamış bir kahkaha atacaktım.

Sincap bana baktı, seçeneklerini tartarken burnu seğiriyordu. Küçük ön pençeleri, sanki yapmaması gereken bir şeyin ortasında kalmış gibi üst dolabın üzerine açılmıştı. Ağzım maskemin arkasından küçük, orantısız bir gülümsemeye dönüştü. Rig ve benim Bir'i bulduğumuz alana doğru bir adım attım, hızlıca bir göz atmayı düşünüyordum ve sincap bir şekilde daha da sakinleşti, boncuk gibi siyah gözleri beni takip ediyordu.

Tam kafamı çevirip onu burada her ne yapıyorsa onunla baş başa bırakacaktım ki kulakları dikildi. Kuyruğu seğirerek küçük kafasını kaldırdığında ona baktım. Sincap bariz bir korkuyla titreyip aşağı atlamadan önce dolapların üstünden sekerek geçmeden önce bile garip bir önsezi duygusu üzerime yerleşti.

Artık benden korkmadan hızla yanımdan geçip girmek üzere olduğum odaya girdiğinde sarsıldım. Kalbim daha sert çarpmaya başladı, içime hastalıklı bir korku yerleşti. Sincabın minik pençelerinin beton zemini çılgınca tırmaladığını, metal bir şeyin kenarını tırmaladığını duyabiliyordum. Küçük bir gürültüyle yere düşen bir şey beni yerimden sıçrattı.

Yıkılmış binanın derinliklerinden ani bir ses yankılandığında kanım dondu. Ürkek bir homurtu, uyumsuz ve gürültülü ve bir şekilde kana susamış, sanki sesi çıkaran şey onu rahatsız eden şeyin yenip yenemeyeceğini merak ediyormuş gibi.

Sikeyim.

Kafa derim diken diken oldu ve her yerim sıcak ve soğuk oldu. Ani sessizlikte hareket etmek istemedim. Az önce o sesi çıkaran her neyse, altımdaki katlarda, kalbimin çılgınca çarpışını duyabileceğine ikna olmuştum. Kanımda sıcak ve keskin bir şekilde akan korkunun kokusunu alabilecekti.

Binanın girişine giden uzun ve geniş koridora doğru tek bir adım attım. Sesimi çıkarmadım ama bir başka yüksek sesli hırıltı yükseldiğinde dudaklarım maskemin arkasında sıkıca kenetlendi, bu seferki bir şekilde daha heyecanlıydı.

Görüşümde siyah noktalar dans ediyordu. Aşağıda her ne varsa artık uyanıktı. Yukarıda bir şey olduğunun farkındaydı. Damarlarıma dolan korku doğal değildi - mağara adamı günlerimizden kalma uzun süredir gömülü içgüdülerden kaynaklanmıyordu. Bu

bunun tam tersiydi. Bunun bizim dünyamızdan olmayan bir şey olduğunu biliyordum. Bunu *biliyordum*. Bu sesleri çıkaran şey, varlığının farkına varan şey, yabancı ve korkunç bir şeydi ve *hareket etmem* gerekiyordu, yoksa beni yakalayacaktı-

Binanın derinliklerinden, eski bir korku hikâyesindeki bir iblis ya da hayalet gibi kudurmuş ve çarpıtılmış korkunç bir feryat yükseldiğinde görüşüm dehşetle kapandı. Tüylerim diken diken oldu, soğuk ter alnımı ve koltuk altlarımı diken diken etti. Panikleyerek birkaç adım geri attım, sonra çığırdayan bir şeye bastığımda içimden küfrettim. Ses yüksek değildi ama önemli değildi. Aşağıda her ne varsa burada olduğumu zaten biliyordu ve beni istiyordu.

Gürültülü bir gümbürtü yankılanıp ardından bir tane daha gelince yerimden sıçradım. O şey tekrar çığlık attı, sesi ıslak, heyecanlı ve çiğdi, sanki saatlerdir acı içinde bağırان bir insan gibiydi. Metal merdivenlerden yukarı koşan, bana ulaşmak için acele ederken takılıp düşen çok sayıda bacağın gümbürtüsünü duyabiliyordum.

Döndüm ve koşmaya başladım, panik içindeki dehşet beni ileriye doğru sürüklerken neredeyse tökezliyordum. Çantamda sallanan viski şişesinin içindekileri duyabiliyor, cam boynunun naylon kumaştan sırtıma battığını hissedebiliyordum. Arkamdaki sesler yükselip yankılar yaklaştığında kalbim sıkışmaya başladı. Beni kovalayan şey neredeyse bulunduğum kata ulaşmıştı.

Kapıyı görebiliyordum. Dışarıdan içeri dolan güneş ışınları beni daha hızlı koşmaya itti, sanki binadan çıktığımda daha güvende olacaktım gibi, bunun doğru olmadığını bilsem de.

Koşmaya devam mı etsem yoksa dışarıda kullanabileceğim bir araba bulma şansımı mı denesem diye karar vermek için saniyelerim vardı. Daha önce olduğu gibi yakınlarda anahtarları olan bir araba bulma ihtimalim son derece düşüktü ama kilometrelerce ötede hiçbir şey yoktu. Beni kovalayan canavarın ulaşamayacağı bir yere saklanabileceğim, tırmanabileceğim ya da içinden geçebileceğim hiçbir şey yoktu. Benden daha hızlıysa ya da benden daha fazla dayanıklılığa sahipse, bana yetişmesi uzun sürmezdi.

Ve çok hızlıydı. Bana yetişmeye *başladığını* söyleyebilirim. Yaklaştığını, homurdandığını ve avını görünce heyecanla homurdandığını duyabiliyordum. Kuduz gözlerinin sırtıma sabitlendiğini hissedebiliyordum.

Maskemin arkasından çılginca nefes alarak kapılardan fırladım ve başka bir koşuya başlamadan önce bir yön seçmek için bir saniyeden daha az zaman harcadım. Ama en yakın arabaya yönelirken bile zamanım olmayacağını biliyordum. Çoktan dışarıda arkamdaydı. Bir saniye bile dursam peşime düşecekti.

Lütfen bugün ölmeme izin verme, diye düşündüm arabanın yanından koşarak geçerken, kanım kulaklarıma hücum ediyor, beni kovalayan şeyin ıslak ve aç seslerini neredeyse bastırıyordu. O doymak bilmez insan merakı, arkama bakıp ne olduğunu, neyle karşı karşıya olduğumu görmek istememe neden oldu ama bu beni çok yavaşlatacaktı.

Koşmaya devam ettim. Ciğerlerim yanana ve bacaklarım güçsüz düşene kadar.

Üsten çıkmayı başardım, terk edilmiş gözetleme kulelerini ve yüksek dikenli tel örgüleri geçtim, kilometrelerce uzanan boş, düz çayıra girdim ve çaresizlik içinde ağlamak istedim. O şey hâlâ arkamdaydı ama

Bir şekilde ondan önde gidiyordum. Koşmaya devam etmeliydim yoksa ölecektim.

Saf adrenalin beni ayakta tutuyordu ama bunun sonsuza kadar sürmeyeceğini biliyordum. Eninde sonunda vücudum pes edecek, bana yettiğini söyleyecekti. Daha önce de böyle bir durumla karşılaşmıştım ama her zaman saklanacak bir yer bulabilmiştim. Burada saklanacak hiçbir yer yoktu.

En azından doğru yöne doğru koşuyordum. Üsse dönerken buradan en yakın binaları ya da sığınakları düşünmeye çalıştım ama aklıma sadece uzaklarda gördüğüm ama aslında hiç gitmediğim yalnız bir çiftlik evi geldi. Hala en az bir saatlik yürüme mesafesindeydi. O kadar uzun süre koşabilir miydim bilmiyordum.

Arkamdaki şey o kadar yakından gelen iğrenç, çarpık bir feryat daha kopardı ki kafa derim dehşetten uyuştı. Bacaklarımı daha hızlı hareket etmeye zorladım ve ağır bir gümbürtü botlarımin altındaki zemini sarstığında, dudaklarımdan küçük, nefessiz bir inilti kaçtı.

Midemi titreten bir patlama daha. Arkamı dönmedim. O şeyin ne yaptığını bilmiyordum -bana bir şey mi fırlatıyordu- ama bakmayı göze alamazdım. Aniden, yeri sarsan, gittikçe yaklaşan ve hızlanan bir dizi patlama oldu ve sonra bir gölge üzerimden kayarak güneşi engelledi.

Nefesim boğazımda düğümlendi, içgüdülerim arkama bakmamı istiyordu ama bakmadım. Beni kovalayan şeyden tiz bir acı çığılığı duyduğumda bile koşmaya devam ettim, ardından çarpık bir homurtu ve gümbürtüyle biten ıslak bir *şaplak* geldi.

Tanrım, orada ne haltlar dönüyordu? Umutsuzca bakmaya çalışıyordum, özellikle de seslerin giderek azaldığını duyabildiğim için. O şey artık beni kovalamıyordu, aramızdaki mesafe artıyordu. Ciğerlerim yanıyor, nefes nefese kaldığım için ağzım kuruyordu. Bir saniye bile yavaşlasam bacaklarımin jöleye dönüşeceğini biliyordum.

Ama Şimdi daha da uzakta olan Şeyden  fkeli bir  ı lık daha duyduğumda, ardından inanılmaz derecede derin bir homurtu ve bir *tokat* daha... Yapmak zorundaydım. Bakmak zorundaydım.

Yavaşlayarak koşmaya başladım, omzumun üzerinden arkama baktım, sırt çantamın kayışlarını tutarak çok fazla sallanmasını engellemeye çalıştım. Adımlarım tekledi, sonra durdu ve önümdeki manzaraya bakmak için tamamen arkama döndüm.

Beni kovalayan Şey... neredeyse bir kalamara benziyordu, ama dokunaç benzeri bacakları sa lamdı, sanki kemikleri varmış gibiydi - üzerinde yürüyüp koŐabilecek kadar sağlam. Uzun mantosunun altında duran kocaman, so anlı gözlerinin arasında bir gaga vardı - bu dünyadaki mürekkep balıkları gibi küçük ve dokuna larının içine gizlenmiş değil, küçük dişlerle saçaklı büyük beyaz bir çıkıntı.

Ve kendisiyle savaŐan, korkutucu derecede uzun olan canavara saldırıyordu. Diğer canavar kalamar Őeyinin üzerinde yükseliyordu, kolları o kadar uzundu ki yerde sürükleniyordu. Solgun tüylerle kaplı kollarından birini kaldırdı ve kalamar canavarını geriye doğru savurdu.

Ama mürekkep balığı canavarı diğer canavarın bile ini kavradı ve dokuna lı kollarının emicileri olduğunu fark ettim. Kocaman emiciler. K rk n içinden bile uzun canavara yapıştı ve mide bulandırıcı, ıslak bir yırtılma sesi duydum. Mürekkep balığı uzun canavarın elini   zd  nde gözlerim yuvalarından fırladı, deriden eldiveni gagasına götürüp yalayıp yutarken korkunç, çarpık bir kahkaha attı.

Kusacaktım. Bo azımda safra birikti ve uzun canavar acıyla k kreyip  i , kırmızı et ve tendonlardan oluşan kocaman yumru unu mürekkep balığı Őeyinin so anlı mantosuna savurdu unda dönüp tökezleyerek uzaklaŐtım.

Bu dehşet karşısında yeni bir adrenalin patlaması yaşadım ve iki canavarın kavga seslerini artık duyamayana kadar koşmaya devam ettim. Canavarın elindeki o emicileri kafamda tekrar tekrar görmeye devam ettim, beni yakalasaydı neler olabileceğini düşündükçe midem bulanıyordu. Ben hayattayken vücudumdaki deriyi soyar mıydı? Acı, Şok ya da kan kaybı beni öldürmeden önce ne kadar süre hayatta kalabilirdim?

Ezici bir öfke seli üzerime çöktü ve a rıyan uzuvlarımla karıncalanmasına neden oldu. Maskemin arkasında dişlerimi gıcırdattım. Lanet olası viski ve purolar için neredeyse ölüyordum. *Bir hiç uğruna*. Anchor'ı hayal kırıklığına u ratmaktan ne kadar nefret ettiğim umurumda değildi. Artık işe yaramama korkusu da umurumda değildi. Ne kadar istese de buraya geri d nmeyecektim. Kedi

burada değildi, olsaydı bile çoktan gitmişti. Ölmüş ya da başka bir yere götürülmüştü.

Bir hayalet için hayatımı riske atmaktan bıkmıştım. Koşarken bu düşüncenin ironisi bile öfkemi bastıramadı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Koşmayı bırakacak kadar güvende hissettiğimde, gökyüzü karanlık ve griye dönüyordu, ağır bulutlar yavaşça tepemde sürükleniyordu. Bir süre önce çiftlik evine yaklaşmışım ama orada bir şeylerin yaşadığına dair çok fazla işaret vardı, bu yüzden riske girmemiştim. Aynı hatayı bir gün içinde iki kez yapmayacaktım.

Sersemlemiş bir halde yürüyor, kampa dönmeden önce daha ne kadar yolum olduğunu düşünmemeye çalışıyordum. Yağmur başladığında göğsüm büyük bir iç çekişle kabardı. İlk başta hafif olan yağmur, soğuk damlacıklar ensemden aşağı süzülürken beni ürpertti. Koşarken sırtımda zıplayan sırt çantam yüzünden omuzlarım ağrıyordu ve Rig'in silahının namlusu kalçama saplanıyordu.

Sonra gökyüzü açıldı ve yağmur çarşaf gibi yağmaya başladı. Saçlarım saniyeler içinde yüzüme yapıştı, kıyafetlerim sıırılsıklam oldu. Ses gök gürültüsüydü, diğer her şeyi bastırıyordu ve yağmuru gözlerimden uzak tutmak için çenemi aşağı doğru eğdiğimde, paltomun altından enseme dökülen dondurucu soğuk damlalarla sertçe titredim.

Yoluma devam ettim, hava tamamen kararmadan önce bir tür sığınağa ulaşma kararlılığım beni ayakta tutan tek şeydi. Bu kadar uzun süre koştuğum için bitkin düşmüştüm; en başta üsse kadar saatlerce yürüdükten sonra bacaklarım titriyor, ağrıyor ve soğuk yağmurda kaslarım daha da sertleşiyordu.

Hiçliğin ortasındaki benzin istasyonuna varana kadar bir saat daha geçti. Yağmur bir an bile dinmemişti ve gökyüzü artık oldukça karanlıktı. En azından daha önce Bir'le birlikte dinlendiğimiz mağarayı çoktan geçmiştim, koştuğum mesafe sayesinde. Ama hâlâ karşıma çıkabilecek şeylerden endişeleniyordum. Bu konuda *her zaman* endişeliydim ama son birkaç gün içinde bir canavarla karşılaşmaya bu kadar yaklaşmış olmam -birden fazla kez- korkunun göğsümde bir davul gibi çaldığı, beni gergin ve tedirgin hale getirdiği anlamına geliyordu. Uyuyup uyuyamayacağımdan emin değildim ama yine de geceyi geçirmek karanlıkta yürümeye tercih edilirdi.

Benzin istasyonu boştu ama pek de güvenli sayılmazdı. Tüm pencereler kırılmıştı ve ön kapı kapalı kalmayacak şekilde eğilmişti. I

İçeri girdim, amansız yağmurdan kurtulduğum için rahatlamıştım. Burası daha sıcak değildi ve zaten sırlıklam olmuşum ama yine de.

Raflar devrilmişti ve tarihi yirmi yıl geçmiş dergiler ve tezgâhın arkasındaki piyango biletleri gibi işe yaramaz eşyalar dışında hepsi çıplaktı. Zaten buraya erzak için gelmemiştim. Sadece hava tekrar aydınlandığında yürümeye devam edebilecek kadar uzun süre hayatta kalmak için buradaydım, bu yüzden küçük, sessiz dükkânda ilerledim, ıslak botlarımın altında kir ve döküntüler hafifçe çıtırdıyordu. Dükkânın arka tarafındaki küçük müdür odasına dikkatle bakarken içerideki tek ses saçlarımdan ve kıyafetlerimden damlayan yağmur suyuydu. Orası da aynı şekilde yağmalanmıştı ama ne mutlu ki boştu. İçeri girdim ve kapıyı kapattım, ardından dosya dolabını kaptım ve girişi engellemek için sürükledim.

Oda klostrofobikti ve neredeyse karanlıktı, tek ışık uzak duvardaki küçük, kirli bir pencereden geliyordu. Silahımı ve sırt çantamı çıkardım, yanıma koydum ve odanın köşesinde, masanın arkasında ve pencerenin görüş alanının dışında yere çöktüm.

Her yerim ağrıyordu. Gaz maskemi yorgun bir şekilde indirdim ve şişemi çıkarıp küçük bir yudum su içerken boynumda bıraktım. Şişenin vidasını açmış ve yürürken dışarıdaki yağmur suyuyla tekrar dolmasına izin vermişim, yani en azından bu da bir şeydi. Tabandan kaldırdığım viskiyi hatırladım ve sırf rahatlamak için uzun bir yudum almak istedim. Ama buna değmezdi. Tekrar koşmam gerekiyorsa, kafamın rahat olması gerekiyordu.

Bo'nun benim için yaptığı pemmikanı yerken çok fazla karamsarlığa kapılmamaya çalıştım. Güzeldi ve bu parti için hangi eti kullandığını anlamaya çalıştım, terk edilmiş bir dükkânda karanlıkta tek başıma otururken dikkatimi dağıtacak her türlü şeye sarıldım. Pemmican o kadar uzun süre iyi kalıyordu ki aylar hatta yıllar öncesine ait olabilirdi, bu yüzden Lilac'ın yakın zamanda yakaladığı tavşanlardan yapılmış olması gerekmiyordu. Acaba ördek olabilir mi diye düşündüm.

Karnım yeterince doyduğunda odanın kendime seçtiğim köşesine yerleştim, kollarımı göğsümde kavuşturdum ve derin bir iç çekerek başımı duvara yasladım. Gözlerimi kapattım ve dışarıdaki yağmurun gürleyen sesini dinledim. En azından buradaki küçük pencere hâlâ sağlamdı, bu yüzden oda biraz daha sıcaktı.

Sert zemin kırımın altında dikkat dağıtacak kadar rahatsız ediciydi. Uygun bir pozisyon bulmak için sonuçsuz bir çabayla yer değiştirdim ama böyle bir pozisyon yoktu. Pes ederek kollarımı dizlerime doladım ve parmaklarımı birbirine kenetleyerek titremeyi durdurmaya çalıştım. İşe yaramadı. Giysilerim sırlıklam olmuştu.

ve en küçük bir hareket bile dondurucu kumaşın tenime yapışmasına neden oluyordu.

Uzun bir geceydi.

Ertesi gün kampın nakliye konteyneri girişinden tökezleyerek geçtiğimde perişan ve tıkanmış bir haldeydim. Boğazım ağrıyordu ve yutkunmak acı veriyordu. Konteyner labirentinde ilerlerken öksürüğümü dirseğime bastırdım ama ses yine de metal iç kısımda yankılandı.

Kampa adım attığımda içime dolan rahatlama, kendimi ne kadar boktan hissetsem de ölçülemezdi. Bugün güneş yeniden açmıştı ve kıyafetlerim dönüş yolunda daha yeni kurumuştı. Çemberin içinde, güneş ışığı gençleşmiş çimenlerin üzerinde benekli dalgalar halinde parlıyordu, keşke koklayabilseydim, ama maskem çoğunu engelledi ve burnumdaki tıkanıklık geri kalanını yaptı.

Kampın ana bölümü sessizdi, herkes kendi işini yapıyordu. Gidip Anchor'a döndüğümü haber vermeliydim ama o anda bununla yüzleşemedim. Kendimi kapıma doğru sürükledim ve bitkin bir halde çantamdan anahtarımı almak için uğraştım. Kafam bulanık ve çok ağırdı. Her ne kadar ilgiden nefret etsem de, bir yanım Rig'in beni kapıda duymasını ve gelip beni görmesini diliyordu. Belki o zaman bana bakmayı teklif ederdi, çünkü kendimi ölüm gibi hissediyordum ve en son ne zaman birinin bana baktığını hatırlayamıyordum.

Odamın arkasındaki küçük bahçede gıdaklayan tavuklardan birinin belli belirsiz sesini duydum. Gerçekten gidip onları kontrol etmem gerektiğini biliyordum ama bir gün önce ayrılmadan önce yem ve su koymuştum ve Lilac'ın kapısının altından bahçe anahtarımı ve ben yokken onları kontrol etmesini isteyen bir not bırakmıştım. Bunu yaptığına güveniyordum, bu yüzden bir süre daha iyi olacaktı.

Yorgunluktan beceriksizleştiğim için anahtarlarımı düşürdüğümde hafifçe küfrettim. Onları almak için eğildiğimde inlemekten kendimi alamadım.

"Dönmüşsün."

Başımı çevirdiğimde açık kapının önünde duran One'ı görünce midem bulandı. Uzun parmaklı bir elini kapının pervazına dayamış, ağırlığının çoğunu atel takılı bacağından uzak tutuyordu.

"Ben-ne?" Telaşlanmışım ve sonunda gerçekten konuştuğunu fark ettiğimde daha da kötüleşti. "Evet," dedim hızlıca, belli ki gerçek bir cevap beklemiyordu. "Ben... um, nasılsın?"

Bu saçma soru karşısında içten içe ürperdim. Tanrım, neden ben en azından beş dakika oturana kadar bekleyememişti ki?

Birinin iri, siyah gözleri yüzümü ararken sonsuzluğa bakıyordu ve bana doğru tereddütlü, topallayarak bir adım attığında nefesim kesildi. "İyi görünmüyorsun."

Yüzümü buruşturdum. Eğer bu 'bok gibi görünüyorsun' demek değilse. Boğazımı temizlemeye çalıştım ama kalın ve şişmiş hissediyordum. Elimi uzatıp yağmurdan her zaman garip bir kıvrım alan saçlarımla oynama isteğimi görmezden geldim. "Yağmura yakalandım ve kurulanamadım." Sırt çantamın askılarını daha sıkı kavradım ve yanımda tuttum. "Sadece üşüttüm. İyi olacağım."

Sözlerim amaçladığının tam tersi bir etki yaratmış gibi görünüyordu. Bir'in yüzünde hafif paniklemiş bir ifade belirdi ve topallayarak bir adım daha yaklaştı. "Rig'i getireyim mi-"

"Hayır!" Kızardım. Artık Bir buradaydı ve Rig'in gürültücü ağzının bunu bölmesini istemiyordum. Ayrıca, biz kapısının önünde dururken o meraklı kıcı şimdiye kadar dışarı çıkmadıysa, odasında olmadığını tahmin ediyordum.

"İyiyim," dedim One'a, hâlâ maskemi taktığım için gözlerimde görebileceğini umarak gülümsedim. "Sadece uyumaya ve ısınmaya ihtiyacım var-" Sözlerimi bölen öksürük nöbeti onları biraz boşa çıkardı.

Biri temkinli bir adım daha yaklaştı ve elini uzattı. Dondum kaldım, nefesim beklentiyle kesildi ama o bunu başka bir şey sandı. Elini geri çekti ve kamburunu çıkararak uzaklaştı. "Özür dilerim."

"Hayır," diye geveledim hemen, başımı sallayarak. "Ben-"

Lanet olası bir öksürük nöbeti daha. Başımı başka yöne çevirdim ve dirseğimin içine öksürdüm, boğazım acıyordu ve başım ağrıyordu. İçeri girip dinlenmem gerektiğini biliyordum ama... Biri buradaydı. Beni görmeye gelmişti. *Ve konuşuyordu.*

Sesi hatırladığım kadar alçak ve yumuşaktı. Nazikti. Gözlerimi kapatıp sadece onun konuşmasını dinlemek istedim.

"Bacağın nasıl?" Onun yerine ateli işaret ederek sordum. "Dinleniyor olmalısın."

"Sen de öyle yapmalısın," dedi Bir hızlıca, gülümsemek istememe neden oldu. Tekrar tereddüt etti, sonra "Odana girmene yardım edebilir miyim?" diye sordu.

Boğazımdaki ağrının o anda hasta olmamla hiçbir ilgisi yoktu. Ağırılığımı taşımasına ya da çantamı almasına izin vermeyecek olsam da yutkunarak başımı salladım. Kapımı iterek açtım ve içeri girdim, sonra kapıyı açık tutarak Bir'i bekledim.

Bir an sonra temkinli bir şekilde topallayarak içeri girdi. Yanımdan geçip gittiğinde göz göze geldik ve uzun bir an boyunca ikimiz de başka tarafa bakamadık. Odanın derinliklerine doğru ilerlerken biri isteksizce bakışlarını kaçırdı. Kanatlarının yerde sürtünme sesini duyabiliyordum.

Kapıyı sessizce kapattım. Midem sinirden zangır zangır titriyordu ve bir an için ne kadar berbat hissettiğimi unuttum. Rig'in silahını dikkatlice kapının yanına bıraktım, sonra masama doğru yürüdüm ve ceketimi çıkarmadan önce sırt çantamı attım. En azından artık kuruydu. Eldivenlerimi çıkarıp onları da masanın üzerine bıraktım ve parmaklarımı uzattım.

Biri masadaki sandalyeyi çekip oturmadan önce birkaç dakika belirsizce havada asılı kaldı ve atelli bacağını önüne doğru uzattı. Kanatları koltuğun iki yanına yerleşti, hasarlı olanın üzerindeki harap olmuş zar şeritleri yerleşmeden önce bir anlığına çırpındı.

Maskemi çıkarmak için uzanmadan önce gergin bir şekilde dudaklarımı yaladım. Birinin gözleri bu hareketi dikkatle izledi. Maskeyi çekip çıkardığımda içlerinde bir şey parladı ve burnumun köprüsünde bıraktığını bildiğim çizgiyi bilinçli bir şekilde ovaladım.

Biri bir an ağzıma baktı, bu beni daha da gerdi, sonra bakışları benimkiyle buluşmak için yukarı kayd. Başı seğirdi ve hızla başka tarafa, ellerine baktı.

"Um." Çaresizlik içinde söyleyecek bir şeyler aradım. "Daha iyi hissediyor musun? Sen..." Ona doğru zayıf bir el hareketi yaptım. "Öyle görünüyorsun," diye total bir ses tonuyla sözümü bitirdim.

Biri başını salladı. "Evet." Sesi yumuşaktı. "Teşekkür ederim. I..." Başını eğmişti ama kara kaşlarının kısa bir süre için çatıldığını gördüm. "Garip davrandığım için özür dilerim. Daha önce."

"Değildin," dedim çabucak. "Eminim hepsi... bir şoktu. Ve neler yaşadığını hayal bile edemiyorum... Özür dilerim." Kızardım. "Sanırım bu konuda konuşmamayı tercih ediyorsun. Hatırlamanı sağlamaya çalışmıyorum."

Bu One'ın tekrar bana bakmasına neden oldu ve gülümsediğinde karnım sıkıştı. "Biliyorum. Bugün kendimi daha iyi hissediyorum. Zihnim... daha berrak."

"Bu harika." Gözlerimi ayıramadan ona baktım. "Sen... Rig dün sana eşlik etti mi?"

"Evet. Temizlenebilmem için bana duşları gösterdi. Ve kıyafetlerimi yıkadık."

Eliyle kendini işaret etti ve bakışlarımın açgözlülükle uzun, zayıf vücudunda gezinmesine izin verdim. Kıyafetleri daha temiz görünüyordu ama yine de oldukça yırtık pırtıktı. Birden çantamdan onun için aldığım paltoyu hatırladım. Ona söylemek için ağzımı açtım ama sonra kanatlarına baktım. Önce onu değiştirmem gerekecekti. Beklemeye ve bunu yaptıktan sonra ona göstermeye karar verdim.

"Bu iyi bir şey." Başımı salladım, sinirli bir şekilde başparmağımdaki tırnağı karıştırıyordum. Sesim kısılmıştı ve konuşmamız uzadıkça boğazım daha da ağrıyordu ama konuşmayı bitirmek istemiyordum. One'ın gitmesini istemiyordum.

Ama fark etmiş olmalı. "Dinlenmen gerek." Ayağa kalkmak için hamle yaptı, ben de aceleyle bir adım daha yaklaştım.

"Hayır, ben iyiyim," dedim çabucak. "Ben sadece... Kalman benim için sorun değil. Ben aslında..." Kızarak durakladım. One'ın yumuşak varlığıyla ilgili bir şey itirafın kaçmasına neden oldu. "Şu anda gerçekten tek başıma olmak istemiyorum. Eğer sorun olmazsa." Yüzüm yanıyordu.

Biri bana baktı, gözleri sakın ve sabitti. İçimdeki gergin enerjinin bir kısmı yatıştı ve kendimi ağzımdan derin bir nefes almaya zorladım, burnum tamamen tıkalıydı.

Biri başını salladı. "Yatağa girersen kalırım."

Yüzüm daha da kızardı ve hızla gözlerimi kaçırdım. "Tamam," dedim utangaç bir sesle, yatağın kenarına oturup botlarımın bağını çözmek için uzanırken.

Botlarımı çıkarırken One'ın beni izlediğini hissedebiliyordum. Bu kıyafetleri gerçekten çıkarmak istiyordum. Üzerimdeyken ıslanıp tekrar kuruduktan sonra yanlış ve sert hissettiriyorlardı ama One'ın önünde yarı çıplak kalmamın imkanı yoktu.

Kendimi garip hissederek yatağa tırmandım ve başımı serin yastığa koydum. Durum ne kadar tuhaf olsa da yorganın altına girdiğim anda bedenim adeta eridi. Gözlerimi kapatırsam bir süre daha açamayacağımı biliyordum. Başım zonkluyor, boğazım ağrıyor ve burnum tıkanıyordu.

"Bir şey mi oldu?" Biri alçak, yatıştırıcı sesiyle bana sordu. Öne doğru otururken sandalye gıcırdadı, siyah gözleri sabit bir şekilde beni izliyordu.

Kuru dudaklarımı yalayıp yutkundum, keşke yatağa girmeden önce su şişemi alsaydım diye düşündüm. "Evet," diye itiraf ettiğimi duydum, her ne kadar

Anchor ya da Rig sorduğunda normalde sadece yalan söylerdi. "Bir şey vardı... Askeri üste bir şey vardı."

Birinin gözleri parladı. "Onu gördün mü?"

Başımı salladım, yanağım yastık kılıfımın yumuşak, yıpranmış kumaşına değiyordu. "Beni kovaladı."

"Neye benziyordu?"

Ürperdim. "Bir tür mürekkep balığı gibi." One'ın bunun ne olduğunu bilmediğini fark ettim. "Neredeyse dokunaç gibi kolları ve büyük, uzun bir mantosu vardı. Şişkin gözleri ve kocaman bir gagası vardı. Derisi alacalı, mavimsi mor renkteydi. Islak görünüyordu. Bunu yaptı..." Ürperdim. "Korkunç bir çılgılık, feryat sesi."

One'ın uzun parmaklarının sandalyenin kolunda gevşek bir yumruk şeklinde kıvrıldığını gördüm. "Bir karik. Korkunçlar." Bana baktı, gözleri büyük ve akıcıydı. "Yaralandın mı?" Başımı salladım. "Ondan kaçmayı başardım, sonra başka bir yaratık geldi ve onunla savaşmaya başladı." O mürekkep balığı yaratığın diğer canavarın elini kesişini hatırlayınca ürperdim. "T a n r ı m , bu..."
Durdum.

kendim.

Biri daha da öne eğildi, siyah gözleri yanıyordu. "Oraya gitmemelisin, Hayalet."

Adımı söylediğinde göğsümde bir zevk kabardı. En azından akıncı ismimi. Bir omzumu silkerek geçiştirmeye çalıştım. "Sorun değil. Birinin yapması gerek."

"Neden hep sen olmak zorundasın?"

Sorunun beni bu kadar rahatsız etmesinden hoşlanmamıştım. "Sorun değil," dedim otomatik olarak. "Bu tehlikeli. Artık alıştım. Ne yaptığımı biliyorum."

"Evet, haklısınız. Bu çok tehlikeli." One'ın bakışları tereddütsüzdü. "Peki neden sadece sen kendini tehlikeye atıyorsun?"

"Diğerleri de kamptan ayrılıyor," diye itiraz ettim zayıfça. "Su almak ve avlanmak için. Ben sadece... Ben hızlıyım. Buralarda yolumu bilirim. Benim için sakıncası yok," diye tekrarlardım, ama kendi kulaklarıma bile düz geliyordu.

Biri bana bir süre daha baktı, sonra güzel yüzünü gölgeleyen şaşırtıcı derecede sert bir kaşla arkasına yaslandı. "Bir süre hiçbir yere gidemezsin." Uzun, solgun bir eliyle beni işaret etti. "Önce iyileşmelisin."

"Evet," diye mırıldandım, sonra kuru dudaklarımı yaladım. "Ama birkaç gün daha sana kitap okuyabileceğimi sanmıyorum," diye ekledim, ses tonumu hafifletmeye çalışarak-

ama sesim işe yaramayacak kadar kısık ve acınasıydı.

Bir tanesi büyük, sıvı gözlerle bana baktı. "Onun yerine sana kitap okuyacağım," dedi, yumuşak sesinde şiddetli bir kararlılık vardı.

"Ah." Nefesim boğazıma takıldı ve öksürmeme neden oldu. "Yapma- yapmak zorunda değilsin," diye öksürükler arasında sıçradım, yüzüm utançtan kızarmıştı.

Biri aniden ayağa kalktı, atel takılı bacağının üzerinde hafifçe sallanıyordu. "Ben kitap almaya gidiyorum. Hemen dönerim. Su ister misin?"

Minnetle başımı salladım ve bir elimle çantamı işaret ederken diğer elimle ağzımı kapattım. "Çantamda."

Odadan topallayarak çıkmadan önce bana uzattı. Uzun bir yudum aldım ve su boğazımdaki yangını bir anlığına yatıştıtırırken gözlerimi kapattım. One'ın yumuşak ama ezici varlığının odadan gitmesiyle kendimi yeniden perişan hissettim. Komodinimde eski bir kutu mendil vardı -başka nedenlerle- ve yirmi saniye boyunca burnumu silmek için birini kullandım.

One geri döndüğünde, yorganın altında titriyordum, acınası bir topun içinde kıvrılmışım. Masanın yanındaki sandalyeye oturmak yerine, sırtını komodinime dayayacak şekilde dikkatlice yatağın yanına alçaldı. Hasar görmemiş kanadı karyolaya sürtünüyordu ve parmaklarım uzanıp ona dokunmak için kaşınıyordu.

"Bu iyi mi?" Biri bana sordu, sesi kısıktı. "Eğer-"

"Hayır," dedim hızla, yanaklarım kızarmıştı. "Bu iyi. Güzel. Rahat olduğun sürece sorun yok."

Başını çevirip bana gülümserken biri başını salladı. Ne kadar yakın olduğumuzu fark ettiğimde midem hoş bir gerginlikle gerildi. Şakaklarından yıldız patlamaları gibi yayılan koyu çizgiler yükselmişti ve parmak uçlarımda altında onları hissedip hissedemeyeceğimi merak ettim. Teni korkunç derecede beyazdı ama bu kadar yakından bakınca ona bir şekilde yakışan hastalıklı, soluk yeşil bir ton görebiliyordum. Siyah-yeşil saçları artık temizdi ve narin, gevşek dalgalar halinde sivri çenesine dökülüyordu. Yumuşak görünüyordu.

Gözlerim dudaklarına kaydı. Solgundular ve ben bakarken One'ın gülümsemesi yavaşça azaldı. Bir saniye sonra dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırladı ve bu manzara karşısında içim sıkıştı.

Dili siyahtı. Ve
çatallıydı.

Vücudum şaşırtıcı bir tepki verirken beynim karardı, sikim sertleşmeye başladığında pantolonumun içinde seğirdi.

"Um..." Ne söylemeye çalıştığım ya da neden bir şey söylemeye çalıştığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bakışlarımı Bir'in ağzından ayırdığımda yüzüm yanıyordu.

Başını çevirip elindeki kitaba baktı. "Bana okuduğun kitaba devam edebiliriz diye düşünmüştüm." Kitabı kaldırdı ve bana küçük bir gülümseme attı. "Seni beklerken diğerlerinden birini okudum."

O beni beklerken. Sanki varlığımın eksikliğini gerçekten hissetmiş gibiydi. Bazen kamptan ayrıldığımda diğerlerinin bunu fark edip etmediğini merak ederdim. Sıcak ve tatlı bir şey içime işledi ve bedenimi yumuşattı. Ona gülümsedim ve onun bakışlarının da benimkiler gibi ağzıma düştüğünü gördüm. "Kulağa hoş geliyor."

Bir süre sonra One kitaba tekrar baktı ve sayfanın köşesini katladığım yerden kitabı açtı. Gördüğüm manzara karşısında Cat'ten zihinsel bir özür daha diledim ama Bir'in alçak sesle bana okuduğunu duymayı beklerken yüksek sesle tek kelime etmeye cesaret edemedim.

Bir süre sonra okumaya başladığında bedenim yatağın içinde gevşedi. Tamamen onun sesine odaklanabilmek için gözlerimi kapattım. Eğer sesim ona böyle geliyorsa -bu kadar rahatlatıcıysa- o zaman beni konuşurken dinlemeyi neden sevdiğini anlıyordum. Bu cennet gibiydi.

Biri bana kitap okurken uyanık kalmak için cesurca çabaladım, ama kafam çok tıkanmıştı ve bedenim sınırlarının çok ötesine itilmişti. Çok çabuk uykuya daldım, bir elim yatakta bana yumuşak, tatlı sesiyle kitap okuyan canavara doğru uzanmıştı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Yorgun olmama rağmen uyku düzenimsiz ve ateşliydi. Çok sıcaktı, bir ara yarı uyandığımda kıyafetlerimin içinde terliyordum. İnledim, gözlerim hala kapalıyken bile kaşlarımı çattım ve kızarmış yanağımda uzun, serin parmaklar hissettiğime yemin edebilirdim. Rahatlayarak iç çektim, yatıştırıcı dokunuşun içine girmeye çalıştım ama sonra kayboldu.

Tekrar uyandığımda odadaki ışık değişmişti. Gözlerimi kırptırdım, tıkalı burnumdan nefes almaya çalıştım ama başaramadım. Ağzım kuru ve pamukluydu ve uzanıp bir tanesini ovuşturduğumda gözlerim pütür pütür oldu.

"Hayalet." Biraz sıçradım, sonra elimi çektiğimde One'ın hâlâ yatağının yanında oturduğunu ve başını bana doğru çevirdiğini görünce tekrar rahatladım.

"Üzgünüm, uyuyakalmışım." Sesim kısıktı, yarısı gitmişti. Kalın kalın yutkundum, sanki bir jileti yutmuşum gibi hissettiğimde irkildim.

"Biraz su iç." Biri şişemi yavaşça ellerime doğru itiyordu. Bir dirseğimin üzerinde doğruldum ve dökmemeye çalışarak bir yudum aldım. Bitirdiğimde şişeyi geri aldı ve parmaklarımız birbirine değince ürperdim.

"Burada kalmak zorunda değilsin," diye mırıldandım. "Daha önce ne dediğimi biliyorum ama
-."

"Kalmak istiyorum." Biri bana gülümsedi, bana bakarken başını komodinin kenarına yasladı. Bir tutam siyah saç keskin, yanık izli elmacık kemiğinin üzerine düştü ve parmaklarım uzanıp şekilsiz kulağının arkasından düzeltmek için kaşındı.

Bunun yerine ona sessizce baktım ve o da bana baktı. Uzun bir süre sonra kendi kendime "Neden benden hoşlanmadın?" diye sorduğumu duydum. Sorunun kulağa ne kadar çocukça geldiğini görünce kızardım. "Yani seni ilk bulduğumuzda... bana kötü tepki veriyor gibiydin ama Rig'e vermiyordun."

Bu kez kızaran One oldu, belirgin elmacık kemiklerinin üzerinde narin bir renk akıyordu. Gözlerini kaçırıp dudaklarını yaladı ve bakışlarım yine o siyah, çatallı dile takıldı.

"Utaniyordum." Sözleri üzerine gözlerim tekrar yukarı fırladı. "Beni öyle gördüğünü düşünmek; bağlı, zayıf ve çaresiz." Elini salladı.

Başını eğerek aşağı baktı, böylece saçları yumuşak, mücevher tonlarında bir taramayla yüzünü kapladı.

"Yaralıydın ve işkence görmüştün," dedim şiddetle, sesim gıcırdarken boğazım yanıyordu. "Sen zayıf değilsin."

Ama sözleri beynimi kurcalayan bir şeyi düşünmeme neden oldu ve soruyu durduramadan kendimi sorarken buldum. "Ama nedenini anlamıyorum... eğer kampımızın duvarını kendi başına inşa edebilecek kadar güçlüysen... neden o zincirlerden kurtulmadın?"

Biri nefes verdi, hâlâ ellerine bakıyordu, bu yüzden yüzünü göremiyordum. Sonunda başını çevirip tekrar bana baktı. Gözleri büyük, yumuşak ve hüzünlüydü.

"Benim türüm... biz şiddetten nefret ederiz. Bize zarar veriyor olsalar bile başkalarına zarar vermemeye çalışırız."

Elimde değildi. Kaşlarımı çattım. "Ne yani, esir tutuluyor ve işkence görüyor olsan bile mi?" Başımı salladım. "Özür dilerim ama-"

"Bunu anlamanın zor olduğunu biliyorum," diye araya girdi One ve bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Ama ben..." Tereddüt etti, sonra uzandı ve yaralı şakağına dokundu. "Benim zihnim seninkinden farklı, Hayalet. Kendime verdiğim acı... Bununla başa çıkabilirim. Başkalarına zarar vermek istemem için yeterli değil."

"Peki, tamam." Onun zihniyetini hiçbir şekilde anlayamıyordum ama bunu sorgulamak bana düşmezdi. Özellikle de bu konuşmayı sürdürecektik kadar bile beyin gücüm yokken. "Ama zincirlerinden kurtulmak kimseye zarar vermezdi."

Biri başını salladı ve yumuşak bir şekilde nefes verdi. "Hayır, ama başım... Kırılmış gibiydi." Sesi mesafeliydi, sanki nasıl bir şey olduğunu hatırlıyormuş gibiydi. "Zihnim zaten kalabalıktı ve o yerde, o hücrede o kadar uzun süre kaldıktan sonra... net düşünmekte zorlandım."

Başı sertçe seğirdi, sonra tekrar ve göğsüm ağrıdı. "Başına gelenler için üzgünüm," dedim ona, parmaklarım uzanıp ona dokunma arzusuyla kıvrılıyordu.

Yutkunurken irkildim, boğazım ağrıyordu. "Ama hâlâ anlamıyorum... Neden *benim* seni görmemden utanıyordun da Rig'den utanmıyordun? Anlamıyorum."

Biri hareketsiz kaldı, sonra yavaşça başını çevirip bana baktı. Uzun bir süre birbirimize baktık. Dudaklarını tekrar yaladığında, midem sıkılaştırılmış.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti One sonunda, sesi yumuşaktı. "Sesini duydum ve o... diğer her şeyi kesti - içimdeki tüm gürültüyü"

Başını. Kulağa... önemli geliyordu."

Tanrım. Ona bakarken gözlerim yaşarmak üzereydi. Daha önce hiç kimse bana böyle bir şey söylememişti. Sanki ben... çok önemliymişim gibi. Sanki varlığım onları bu şekilde etkilemiş gibi.

Kalbim göğsümde hızla çarpmaya başladı. Boğazımdaki keskin acı dilimini görmezden gelerek yutkundum. "Bir..."

Durdum ve şimdi bana söyleyebileceği başka bir şey olduğunu fark ettiğimde hızla dirseğimin üzerine çıktım. "Bekle... gerçek adın ne?"

Bir süre sonra One'ın yüzü kocaman, güzel bir sırıtışa dönüştü ve bunun o olduğunu anladım. Tamamen aşık olmuştum. Ürkütücü siyah gözleri ve hayalet gibi yeşilimsi derisi olan bu tuhaf, kanatlı canavara tamamen, yüzde yüz aşık olmuştum.

"Aury," dedi.

Gülümsemesi neşeli ve bulaşıcıydı ve kendimi hâlâ bok gibi hissetmeme rağmen ağzımın kıvrıldığını hissettim. "Aury," diye tekrarladım, tıpkı onun söylediği gibi söylemeye çalışarak-ow-ree.

Bunu söylediğinde, Aury'nin gözleri bir anlığına garip, yumuşak bir iç ışıkla parladı. "Evet." Başını salladı, sesi neredeyse umutsuzca istekliydi. Daha yakına eğildi, uzun parmaklı bir eli yatağın kenarına kıvrılmadan önce havada asılı kaldı. Gülümsemesi biraz alaycı bir hal aldı. "Uzun zamandır kimsenin bunu söylediğini duymamıştım."

Tanrım, beni öldürüyordu. "Aury," diye tekrarladım, kendimden daha emin bir şekilde ve Aury tekrar sırtarak düzgün, beyaz dişlerini gösterdiğinde gülümsedim. "Bu... hoşuma gitti," dedim utanarak. Böyle gülümsemeye devam etmesini istiyordum.

Sonra öksürük krizine girerek her şeyi mahvettim, ancak Aury'nin yüzüne öksürmemek için yüzümü çevirip dirseğimin kıvrımına gömmeyi başarabildim. Yüzüm utançtan kızardı ama sonunda bittiğinde o kadar rahatlamıştım ki bir iniltiyle yatağa yığıldım.

Aury'nin sempatik bir ses çıkardığını duydum. "Zavallı Hayalet." Yer değiştirirken kanatlarından yatağın kenarına çarpan bir ses çıktı. "Gidip sana biraz yiyecek getireyim. Yemek yemelisin."

Başımı sallayarak panikledim. Gitmesini istemiyordum. Sanki odadan çıkarsa, içinde bulunduğumuz kırılgan küçük baloncuk patlayacak ve paylaştığımız her şey dağılacakmış gibi hissediyordum. "Ben iyiyim," dedim. "Yapabilirim-"

"Hayalet mi?" Rig'in gür sesi odamdaki sessizliği yarıp geçince sıçradım. Bir saniye sonra kapıya vurdu. "İçeride bağırsaklarını mı kusuyorsun? Neden bana döndüğünü söylemedin?"

Gözlerim Aury'ninkilerle buluştu ve sanki o da birlikte geçirdiğimiz sessiz zamanın sona ermesine benim kadar üzölmüş gibi bana pişmanlık dolu küçük bir gülümseme verdi. "Onu içeri almamı ister misin?" diye sordu.

Ben de ona küçük bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Sanırım yapmalıyız. Ama kalkmak zorunda değilsin." Sesimi yükselterek, "Kilit açık," diye seslendim ve ardından daha az şiddetli bir öksürük krizine daha girdim.

Kapı açıldı ve Rig odaya daldı, Aury'nin yatağın yanında yerde oturduğunu görünce kısa bir süre durdu. "Bir," dedi, ses tonuna renk katan bir şaşkınlıkla. "Hey. Üzgünüm, burada olduğunu bilmiyordum."

Rig'in kahverengi gözleri bana dikildi, kaşları çatıldı. "Sorun ne?" diye sordu, yatağa doğru aceleyle birkaç adım atarak. "Sen iyi misin? Ne oldu? Yaralandın mı?"

Başımı salladım. "Sadece üşüttüm. Yağmura yakalandım."

Rig gözle görülür bir şekilde rahatladı ama yine de bana eleştirel bir gözle baktı. "Dinlendiğinden emin ol. Ama onun dışında iyi misin? Bir şey oldu mu?"

Aury'nin gözlerini üzerimde hissedebiliyordum.

"Hayır," dedim, alt çarşafın kumaşında kıvrımlar yaparken parmaklarıma bakarak. "Ama ben... Tabanda bir şey varmış gibi görünüyordu, bu yüzden orada uzun süre kalamadım. Listendeki hiçbir şeyi alamadım. Özür dilerim."

"Hey, sorun yok." Rig'in daha önce Aury'nin oturduğu sandalyeye otururken umursamaz bir el salladığını görmek için yukarı baktım. "Önemli bir şey yok. Bu sefer geri getirecek yeni canavar arkadaşlar yok, ha?" Aury'ye sırtıttı. "Sen yokken One'a eşlik ettim ama daha fazla okuma yapmadık. En azından birlikte değil," diye ekledi, sonra kaşlarını bana doğru salladı. "Ben bitirdiğimde diğer kitabı ödünç almalısın. Güven bana."

Paslı bir kıkırdama çıkardım, sonra Aury'ye bakıp Rig'i gerçek adıyla düzeltmesini beklerken boğazımdaki acıyla irkildim.

Gelmeyince bakışlarımı aralarında gezdirdim. "Um... Aury." Yanımda oturan sessiz canavara çenemi salladım.

Rig bana kaşlarını çattı. "Sen ne?"

Gözlerimi devirdim. "Birinin adı Aury." Rig önce bana, sonra Aury'ye baktı. "Öyle mi?"

Aury başını salladığında Rig bir süre daha ona baktı, sonra maskesinin arkasından sırttı. "Huh. Tamam, harika." Gözleri tekrar bana kaydı. "Bunu nereden biliyorsun?"

Ona garip bir şekilde baktım. "Bana söylediği için mi?" Aury ben döner dönmez konuşmaya başlamıştı, o yüzden ben yokken konuşmaya başladığını düşünmüştüm.

Ama Rig şok olmuş görünüyordu. "Öyle mi yaptı?" Tekrar Aury'ye baktı. "Sen... Yani, bu harika. Harika! Kendini daha rahat hissetmene sevindim, O-Aury."

Canavara tekrar gülümsedi, sonra bana yan gözle baktı. Sonra Aury'ye. Yüz hatlarında bir şey belirdi. Vücudunu sandalyeden kaldırmadan önce ellerini kalçalarına vurduğunda sarsıldım. "Gidip sana yiyecek bir şeyler getireceğim, dostum." Beni işaret etti. "Yatakta kal. Dinlen."

Tekrar benimle Aury'nin arasına baktı. "Muhtemelen biraz zamanım olacak. Bo ile mutfakta tamir edilmesi gereken bir şey hakkında konuşmam gerekiyor, o yüzden... Daha sonra dönerim."

Kapıya yönelirken kaşlarını kaldırıp deri maskesinin altından bana kocaman bir sırtıma fırlattığında yüzümü ona doğru çevirdim. Çenesini kucağındaki kitaba bakıp, kulakları çınlayan kapağını kurcalayan Aury'ye doğru salladı ve odadan çıkmadan önce bana bir başparmak işareti yaptı. Tanrım, tam bir ahmaktı.

Yatağa uzandığımda yanaklarımdaki kızarıklığı düşük dereceli ateşe bağladım, gözlerim otomatik olarak Aury'yi tekrar içine çekti. Bana bakıp gülümsedi ve sorgulayan bir bakışla kitabı kaldırdı. "Okumaya devam edeyim mi?"

Hemen başımı salladım, sonra tereddüt ettim. "Yine de bacağıyla yerde oturmamalısın." Yüzüm kızardı ve ne söyleyeceğime inanamadım ama kendimi zorlayarak söyledim. "Yatağa uzanabilirsin. Eğer istersen. Yeterince yer var. Daha rahat olur."

Aury siyah gözleri yatağa kaymadan önce bir süre sessizce beni izledi. Tekrar bana baktığında, bakışlarında yorumlayamayacağım kadar hızlı bir şey parladı, ama neredeyse... özlem gibi görünüyordu. Sanki hissettiklerim bir anlığına onun gözlerinden bana geri yansıyor.

"Tamam," dedi sessizce, sonra kalkmak için hareketlendi. Yorganın altından yatağın diğer tarafına geçtim, Aury'nin kitabı sıkıca kavrayarak özenle yorganın üstüne uzanmasını izlerken kalbim küt küt atıyordu. Bana dönük olarak yan tarafına yerleşti ve bunun muhtemelen en rahat yer olduğunu fark ettim.

Kanatları yüzünden uzanamıyordu. Arkasındaki yatağın kenarından sarkıyorlardı, o kadar büyüklerdi ki hala yere düşeceklerini biliyordum.

Birbirimize baktık. Keşke yatakta o kadar uzağa gitmeseydim, yoksa ona daha yakın olabilirdim. Bu ürpertici düşünce yanaklarımı kızarttı ama başımı çevirmedi.

Sonra Aury bana tekrar gülümsedi ve görünüşe göre tamamen aptal bir aptal gibi eridiğimi hissettim.

ON ALTINCI BÖLÜM

Sonraki birkaç gün odama kapandım ve soğuk algınlığımı bahane ederek Aury ile birlikte saklandım. Anchor'la üs hakkında konuşmaktan korktum, onun yerine Rig'den ofisteki çekmecedeki çantama doldurduğum buruşuk bir avuç kâğıt dışında hiçbir şey bulamadığımı bildirmesini istedim. Belki onlarda işe yarar bir şeyler bulabilirdi. Onları okumamıştım bile.

Rig'e içkiyi ve puroyu verdim. Sırf en iyi arkadaşşıma çökmekte olan bir akşam yaşatmak için neredeyse ölüyor ve hastalanıyor olsam da artık kızamazdım. Çünkü bu Aury ile vakit geçirebileceğim anlamına geliyordu. Neredeyse sürekli odamda benimle kaldı, sadece ilk gün bana kitap okurken gözlerimi daha fazla açık tutamadığımda gitti. Gitmesini istemedim, bu yüzden ertesi gece gidecekmiş gibi görüldüğünde hemen okumaya devam etmesini istedim.

Hemen kabul etti, bu yüzden onun da gitmek istediğini düşünmedim. Bu düşünce midemin hoş bir sinirle çalkalanmasına neden oldu. Sanki birlikte geçirdiğimiz tüm bu zaman kaçınılmaz bir şeye doğru gidiyordu, her ne kadar

Aury'ye inanmakta zorlansam da

bana o şekilde bakamazdı.

Ondan sonra sadece duş almaya ya da tuvalete gittiğimde ayrı kalıyorduk. Rig yemeklerimi ve daha fazla kitabı odama getirdi ve ara sıra bir süre takılmak için kaldı, ama çoğunlukla bizi yalnız bıraktı. Aury bana kitap okumadığı zamanlarda konuşurduk. Ona şehirdeki çocukluğumu ve buraya, Çorak Topraklar'a nasıl geldiğimi anlattım ama bunlar pek de ilginç hikâyeler değildi.

Hikâyeleri biraz daha kopuk kopuktu. Bazıları on yıllar ya da yüzyıllar öncesine ait belirsiz anılardı ki bu aklımı başımdan aldı. Diğerleri daha keskindi ve bana kendi dünyasından bu dünyaya yırtıktan geçerek gelişiyile ilgili anlattığı hikaye gibi her bir takıntılı detayı hatırlayabiliyordu. Canavarların ilk akınını izlediğini, bir anda ortaya çıkan yeni yabancı yere ulaşmak için neredeyse birbirlerinin üzerine düştüklerini söyledi.

Bir süre sonra, gökyüzü karanlıkken ve ay büyük ve dolunayken bu dünyaya adım atarak tek başına geçmişti. Her şeyin yolunda gittiğini söylemişti.

Maviyle yıkanmıştı ve hava ılık kokuyordu. Etrafında, canavarın yükselişinin ilk birkaç haftasının müziği olan kaotik sesleri duyabiliyordu. Çılgık atan insanlar. Yeni avlarıyla çılgına dönen daha kana susamış canavarların heyecanlı hırıltıları. Helikopterler tepemizde uçuşuyordu. Ordu bu yeni, kabus gibi yaratıkları alt etmek için çabalarken hızlı silah sesleri ve uzaktan gelen patlamalar.

Ona askeri üste geçirdiği zaman ya da nasıl yakalandığı hakkında çok fazla soru sormamıştım. Konu ordudan açıldığında içinde yükselen paniği görebiliyordum. Nefes alış veriş hızlanır ve tiki geri döner, başını seğirtirdi ki bunun onu utandırdığını biliyordum. Bu yüzden ordu hakkında konuşmaktan kaçınırdık.

Uyandığımda Aury'nin yanımda yattığını, normalde uyumamasına rağmen gözleri kapalı bir şekilde dinlendiğini ya da birlikte okuduğumuz kitaplardan birini tekrar okuduğunu görmeye çoktan alışmıştım.

Beşinci sabah isteksizce odamdan çıkmaya hazırlandığımda, botlarımı ve maskemi giydiğimde kötü bir ruh hali içinde olduğum anlamına geliyordu. Ne kadar istesem de sonsuza kadar saklanamazdım. Lilac benim yerime kızlara göz kulak oluyordu ama bunu ona yaptırmak adil değildi ve kamp duvarında birkaç vardiya nöbet tutmam gerekiyordu.

Ayrıca çantamda hala Aury için diktiğim ve ona vermeden önce üzerinde değişiklik yapmam gereken bir palto vardı. Dikiş konusunda iyiydim. Kamptaki çoğu insan yırtıkları onarmak ya da düğmeleri yerine dikmek için bana gelirdi. Günlerce Aury'ye baktıktan sonra, ceketin arkasını kanatlarına uyacak şekilde düzeltmek için fikirler buldum. Ama bunun bir sürpriz olmasını istiyordum, bu da -her ne kadar bu fikirden nefret etsem de- üzerinde çalışmak için ondan ayrı biraz zamana ihtiyacım olduğu anlamına geliyordu.

Ayrıca Aury'nin benimle birlikte saklanmasının onu kampın geri kalanına sevdirmek için pek bir şey yapmadığından endişeleniyordum. Planlarının ne olduğu -bizimle ne kadar kalacağı- hakkında hiçbir fikrim olmasa da, sırf bir canavar olduğu için kimsenin ona soğuk davranması düşüncesi hoşuma gitmiyordu.

Muhtemelen kampın dışında, diğerlerinin yanında biraz zaman geçirmesi gerekiyordu ama bu düşünce bile beni tedirgin ediyordu. Her ne kadar onu üste bulduğumuzda ilk başta görüldüğü kadar çekingen olmadığı ortaya çıksa da, ona karşı korumacıydım. Artık birbirimize alıştığımız için Aury benimle rahatça konuşuyordu, sesi alçak ve yumuşaktı ve sadece... mükemmeldi. Bana sık sık gülümsüyordu ve her seferinde kalbim biraz daha hızlı atıyordu. Ama o hala

Başkalarının yanında, hatta Rig'in yanında bile sessizdi, ancak yavaş yavaş Rig'in daha yüksek sesli, daha atılgan kişiliğine de alışmaya başlamıştı.

Aury bacağındaki ateli çoktan çıkarmıştı. Görünüşe göre canavar genetiği süper hızlı iyileşme anlamına geliyordu, çünkü daha bir hafta önce korkunç bir şekilde incik kemiğinin ortasından kırılan bacağının üzerinde yürüyebiliyordu. Apollo şaşkına dönmüştü ama Aury'nin bacağını kontrol ettiğinde iyi hissettiğini ve iyi görüldüğünü söylemişti.

Aury ve ben odamdan çıkıp serin sabah güneşine adım attığımızda Leylak yaklaşıyordu. Canavarın odamdan çıktığını görünce verdiği tepki, sağ kaşını hafifçe çatmasından başka bir şey değildi.

Bahçe anahtarımı uzattı. "Bu sabah onlarla zaten görüştüm," dedi.

Ona teşekkür ettim ve anahtarı aldım, ağzım maskemin arkasında seğiriyordu. Lilac'a bu sabah penceremden tavuklarla usulca konuştuğunu duyduğumu söylememeye karar verdim, çünkü kampta geçirdiği yıllar boyunca soğuk ve duygusuz rolünü yirmi dört-yedi esasına göre başarıyla sürdürmüştü, ama artık buna inandığımdan pek emin değildim. Ya da belki de yanımdaki tatlı, sessiz canavara karşı giderek artan sevgim, herkeste en iyisini görmek istememe neden oluyordu. Dürüst olmak gerekirse, içimde daha önce hiç bu kadar garip, dehşet verici bir yoğunluk hissetmemiştim.

"Anchor kendini daha iyi hissettiğin için seninle konuşmak istiyor," dedi Lilac düz sesiyle ve içimden bir korku dalgası geçti.

Başımı salladım, gözlerim kısa bir süreliğine Aury'ye kaydı. Nöbet sıram gelmişti ve kamp duvarının üzerinde otururken Aury'nin paltosunu düzeltmeyi planlıyordum. Şimdiden onunla ne zaman tekrar vakit geçirebileceğimi hesaplamaya çalışıyordum. Muhtemelen bu akşama kadar olmaz.

"Merak ediyordum da... Aury, değil mi?" Leylak sordu, sonra Aury sessizce başını sallayınca devam etti. "Aury'nin işi yarım kalacağına göre, bahçede bana yardım etmek ister misin?"

Lilac'a şaşkınlıkla göz kırptım. Aury'ye dostça bir el uzatmasını bekleyeceğim son kişiydi. Benden bile daha içine kapanıktı ve kimseyle sosyalleşmekle ilgilenmiyor gibiydi. Birkaç kez yattığından emin olduğum Rusty'yle bile.

Aury başını salladı ve Lilac'a belli belirsiz bir gülümseme verdiğini gördüm.

"Bu hoşuma giderdi."

"Harika." Lilac'ın sesi duygudan yoksundu ve bana bir kez başını sallarken düz siyah maskesinin ardında gülümsemediğini biliyordum. "Sonra görüşürüz."

Veda etmek için hızla Aury'ye baktım. Büyük, sıvı gözlerle bana bakmaya başlamıştı bile. "Sonra görüşür müyüz?"

Elimde olmadan bunu bir soru olarak ifade ettim, endişem ön plana çıkmaya başlamıştı. Belki de benden bıkmıştı. Belki de Lilac ona benden uzaklaşmak için bir bahane sunduğu için rahatlamıştı. Belki de ben hastayken benimle kalmak zorunda hissetmişti çünkü onu bulmuştum-

Aury başını sallayarak düşüncelerimi yarıda kesti. "Evet. Lütfen."

Zevk, içimdeki endişeli kayayı delip geçti ve omuzlarımın gevşediğini hissettim. "Sonra görüşürüz o zaman."

Aury ve Leylak'ın kampın uzak köşesindeki sebze tarlasına doğru yürümelerini izledim. Anchor'ı görmeye gitmeden önce oyalandığımı biliyordum ama Aury'nin bacağının üzerinde uzun zaman geçirecek kadar iyi olduğundan emin olmak istiyordum. Hâlâ belli belirsiz topallıyordu, artık neredeyse hiç topallamıyordu ama yine de endişeliydim.

Lokantaya bakmak için döndüm. Anchor'un çoktan orada olduğunu biliyordum. Ona henüz Wastes'a geri dönmemi isteme fırsatı vermek istemiyordum, çünkü aptal, zayıf iradeli kıçım hayır diyemeyecekti.

Bu yüzden oraya gitmek yerine döndüm ve sırt çantamı ve dikiş malzemelerimi almak için odama geri döndüm, ardından nakliye konteynerine oyulmuş kemerli geçide yöneldim. Labirenti takip ettim, Rig'in lehimlediği merdivenlerden yukarı çıktım ve metalde yaptığımız kapaklardan geçerek tepeye çıktım ve doğruldum. Burada manzara harikaydı ve yıllar önce yaşadığım yükseklik korkusunu aşmıştım.

Dönüp kampın içine baktım ve Aury'yi aradım. Onu sebze tarlasında kolayca gördüm, büyük siyah kanatları, yeşeren bitkilerden oluşan küçük denizin arasında bir işaretti. Birkaç saniye onu izledim. Leylak onu ektiği bitkilerin düzgün sıraları arasında gezdiriyor, bir şeyleri işaret ediyordu. Ekinlerin bakımı konusunda son derece titizdi ama çabaları bizi iyi besliyordu, bu yüzden kimse şikayet etmedi.

Bakışlarımı isteksizce ayırarak duvar boyunca Rusty'nin oturduğu yere doğru ilerledim, bacakları kenarda sallanıyordu. Ben yaklaşırken o ürkütücü beyaz maske bana doğru döndü.

"Seni erken rahatlatıyorum," dedim ve ayağa kalkmakta tereddüt etmedi. "Bu konuda şikayet etmeyeceğim." Yürümeden önce tereddüt etti. "Nasılsın? Canavar mı? İyileşiyor mu?"

"O," diye düzelttim. "Ve evet. Bacağı iyileşiyor."

Başını salladı, maskesinin boş yüzü sallanıyordu. "Diğerlerinden bazıları onu gerçekten burada istemiyor," dedi bana, sesi asıktı. "Bil diye söylüyorum."

"Bundan şüphem yok," dedim. "Ama o..." Yüzüm kızardı, fazla abartılı görünmekten endişe ettim. "O gerçekten zararsız biri."

"Pek öyle görünmüyor," diye mırıldandı Rusty ve ben başka bir şey söyleyemeden çekip gitti.

Nefes verdim, konteynerin kenarına oturdum ve ufku üstünkörü bir şekilde taradım. Hiçbir şey yoktu, vahşi bir hayvan bile. Gün serindi ama soluk mavi gökyüzü berraktı. Yine de kışa yaklaşıyorduk, bu da kar anlamına geliyordu. Hem de çok fazla. Ve bu suya kolay erişim anlamına gelse de, çünkü karı kaynatabiliyorduk, olumlu yanlarından çok olumsuz yanlarını da beraberinde getiriyordu. Her ne kadar Rig'in kampın üzerindeki tavuk telinden çatısı, ilk tozlanmadan sonra kar yeterince kalınsa düşmeden yığılma eğiliminde olduğu anlamına gelse de. Kampı yalıtmaya yardımcı oluyordu ama bu, çevreyi terk etmediğimiz sürece bir süre garip, parıltılı bir karanlıkta yaşamamız anlamına geliyordu.

Kışa yaklaşan aylar, seyahat etmek çok zorlaşmadan önce fazladan erzak bulmaya çalışmak için benim için Wastes'a daha fazla yolculuk anlamına da geliyordu.

O zaman Aury hâlâ bizimle olur muydu? Onun gideceği düşüncesi beni gerdi. Artık bacağı iyileşmişti, belki de yakında taşınmak isteyecekti. Hemen. Aşağıya bakıp onun kamptan uzaklaştığını görme düşüncesi panikle boğazıma yapıştı. Onu bir daha asla göremeyecektim.

Dikkatimi dağıtmaya kararlı bir şekilde çantamın fermuarını indirdim ve içinden montumu aldım. Bunu yapmam uzun sürmezdi. Böylece Aury gitse bile - eğer değil, ne zaman; kimi kandırıyordum ki? - beni hatırlayacağı bir şey olacaktı.

Bu düşünce beni daha da üzdü.

Paltonun arkasına son düğmeyi dikiyordum ki gözümün ucuyla gelen bir hareket bakışlarımı yukarı çekti. Gözlerimi kısarak ne gördüğümü anlamaya çalıştım ama hâlâ çok uzaktaydı. Fazla ipliği kesip atmak ve tüm dikiş malzemelerimi kutusuna geri koymak için tekrar aşağıya baktım. Çantama koyduktan sonra, Aury'nin yeni paltosunu dikkatlice katlayıp üstüne koydum ve sırt çantamın fermuarını kapattım.

Tekrar yukarı baktığımda cisim daha yakındaydı. O kadar yakındı ki, şekilleri seçtikçe korkudan karnıma ağrılar giriyordu. Üç büyük şekil - otobüse benzeyen büyük, uzun bir araç ve onu çeken iki devasa, korkunç form. Yavaş hareket eden aracın yanında daha küçük bir figür yürüyordu ama insan mı yoksa canavar mı olduklarını anlamam için hâlâ çok uzaktaydılar.

Sırt çantamı çektim ve ayağa kalktım, eldivenlerimi hızla giyerken garip alaya baktım. Zırhımın son parçası gibiydiler ve onlar olmadan hiçbir şeyle yüzleşmek içime sinmiyordu. Araç bu tarafa doğru geliyordu, etrafımızdan dolaşmak yerine doğrudan kampa yönelmişti.

Kamp duvarının karşı köşesinde benden başka bir akıncı daha vardı ve diğer yönde nöbet tutuyordu. Birinin ya da bir şeyin yaklaştığını gösteren kısa ve keskin işaretimizi ıslıkla çaldım. Diğer akıncı, ses üzerine arkasını döndüğünde bile kim olduğunu söyleyemeyeceğim kadar uzaktaydı ve aşağıdaki kampta birkaç akıncı daha durup yukarı baktı.

"Anchor ve Lilac'ı çağırın," diye seslendim ve ikisinin zıt yönlere doğru koşmaya başladığını gördüm - biri lokantaya, diğeri sebze tarlasına doğru.

Korteji izlemek için hızla geri döndüm. Artık daha yakındaydılar - yürüyen figürün derisinin gri, insani olmayan tonunu ve başının üzerinde güneşte parlayan bir şeyi seçebileceğim kadar yakındılar. Arkasında uzun saplı bir şey sürüklüyordu ve yerde derin bir çukur bırakıyordu. Şimdi bir karavan olduğunu görebildiğim şeyi çeken iki canavar, buruşuk, kum rengi derileri ve kafalarının tepesinden çıkan üç uzun boynuzlarıyla büyük, hantal yaratıklardı. Bu tür canavarları daha önce Çorak Topraklar'da uzaktan ve genellikle ormanların yakınında görmüştüm.

"Hayalet."

Döndüm ve benimle birlikte burada nöbet tutanın Nun olduğunu ve benimle köşemde buluşmak için koştuğunu gördüm. Çenemi garip alaya doğru salladım.

Gözlerini kısarak baktı, parlak mavi gözlerinin köşelerinden küçük çizgiler yayılıyordu. Nun, çoğu zaman at kuyruğu şeklinde topladığı soluk sarı saçları olan, uzun boylu, iri yarı bir kadındı. Kendi kendini yetiştirmiş bir avcıydı ve yaklaşan gruba bakarken kalçasında asılı duran kaba arbaleti parmaklıyordu.

"Bu da ne böyle?" diye mırıldandı. Bugünlerde İsveç aksanından sadece belli belirsiz bir iz kalmıştı. Buraya ailesiyle birlikte tatile gelmişti.

Canavarlar ortaya çıktığında annesi, babası ve iki küçük kız kardeşi. Hiçbiri ilk birkaç hafta hayatta kalamamıştı.

"Aşağı inip Anchor'a haber vereceğim," dedim ikimiz de izlerken. Artık karavanı çeken, ona koşum takımları ve zincirlerle bağlı iki büyük canavarın sarkık gözlerini seçebileceğim kadar yakındılar. Yürüyen figürün kafasında parlayan şey bir tür kafesti.

Bu da neydi böyle?

"Ben buraya göz kulak olurum," dedi Nun. Arbaletini okşadı. "Bunu kullanmamı istersen bana işaret ver yeter."

"Yapacağım." Kapağa doğru ilerledim ve kendimi aşağı sallayarak hızla merdivenden aşağı indim. Konteynırlardan çimlerin üzerine çıktığımda, Lilac ve Anchor bana doğru geliyorlardı. Aury'nin kısa bir mesafeden beni izlediğini görebiliyordum, yanında Rig vardı, kahverengi gözleri endişeliydi.

"Üç canavar, ikisi bir karavanı çekiyor," dedim kısaca.

Anchor'un kalın kaşları çatıldı. "Ne?" dedi boş bir sesle, kafası karışmış gibiydi.

Omuz silktim. "Evet. Hiçbir fikrim yok."

Leylak yanımdan geçip konteynere doğru yürüdü. "O zaman ne istediklerini öğrensek iyi olur," dedi ortadan kaybolmadan önce.

İkimiz de peşinden koşmadan önce bir an için Anchor'ın gözleriyle karşılaştım. İşe yaramaz pompalı tüfeğimi sırtımdan çekip ellerime aldım, keşke nöbeti devralmadan önce Rig'in boru tabancasını alsaydım diye düşündüm. En azından o gerçekten çalışıyordu.

Çorak Topraklar'a çıktık ve yaklaşan grubu karşılamak için çevreyi dolaşırken Lilac'ı takip ettik. Yürürken palasını elinde tembelce döndürüyordu, omuzları ve genel yürüyüşü rahattı. O kadar sakindi ki, bu beni daha da sinirlendirdi. İşe yaramaz silahımı kavrayıp sessizce arkasından giderken çok gergin görünmemeye çalıştım.

Çevreyi dolaştığımızda, karavan ve canavarlar neredeyse bize ulaşmıştı. Gözlerimi aracı çeken iki hantal canavara diktim. Gözleri üzgün ama sakindi. Bizimle hiç ilgilenmiyor gibi görünüyorlardı ama kampın arkasındaki ağaçlara baktıklarını görebiliyordum.

Aracın yanında yürüyen canavar çok daha sinir bozucuydu. Yapısı sağlam ve erkeksiydi, çıplak göğsü kalın gri kaslardan oluşan bir duvar gibiydi.

Uzun saplı bir nesneyi arkasında sürüklerken sağ omzu ve pazusu şişiyordu. Bir tür ağır silaha benziyordu ama ona odaklanamadan, başını saran metalin üzerinde parıltıya güneş ışığı dikkatimi dağıttı.

Baktım. Kafası bir kafesle kaplıydı, parmaklıklar o kadar kalın ve birbirine yakındı ki, yüz hatlarının görülebileceği kadar yaklaştığında bile altındaki canavarın yüzüne dair bir ipucu göremiyordum. İnanılmaz derecede ürkütücüydü. Sonra omuzlarındaki koşum takımını ve sırtıyla karavanın yan tarafı arasında asılı duran zinciri fark ettim. Ağır metal zinciri tutturmak için yan tarafa kalın bir metal halka kaynak yapılmıştı.

Bu canavarlar buraya kendi iradeleriyle gelmiş gibi görünmüyorlardı.

Yanımdan Anchor'un titrek bir nefes verdiğini duydum ama alay yaklaştıkça gözlerimi ayıramadım. Gri derili canavarın başını çevreleyen kafesten bir işaret gibi hızlı bir tıklama sesi çıktı ve iki büyük, hantal canavar yavaşlayarak durdu.

Lilac ve Anchor'la omuz omuza, sadece yakındaki ağaçların yapraklarının hafif hışırtısıyla bozulan sessizlikte durdum. İki büyük hayvan, ağırlıklarını uzun kollarının üzerinde tembelce kaydırarak tekrar ağaçlara baktılar.

Gri canavarın gözlerinin üzerimde gezindiğini hissedebiliyordum ama tek kelime etmedi. Dişlerimi sıktım, şimdi devasa bir savaş çekici olduğunu görebildiğim şeyi yerden havaya savurduğunda şaşkınlıkla sıçramamı zar zor bastırabildim. Omzunun üzerinde kolayca durdu, duruşu ince bir tehditten başka bir şey olamayacak kadar rahattı.

Karavanın kapısı açılıp metalik gıcırtısı sessizliği yarıp geçerken Leylak'ın gövdesinde neredeyse fark edilemeyecek bir gerilme hissettim, dar omzu benimkine sürtünüyordu.

Küçük metal basamakta küçük, sandaletli bir ayak belirdi, ardından dolgun bir baldır ve sonra koyu renk bir eteğin şıpırtısı geldi. Zarif bir el kapının kenarından kıvrılarak kapıyı kapattı ve kadının geri kalanını bize gösterdi. Kısa boyluydu, siyah bir elbise ve zarif pembe bir hırka giymişti, koyu renk saçları taranmış ve parlatılmıştı. Yüzü dolgun ve solgundu, dudakları pembeye boyanmıştı.

Ona baktım, hastalıklı bir hayranlık gibi bir şey bakışlarımı çekemememe neden oldu. Çok yabancı görünüyordu. Geçmiş uygarlıkların kalıntılarıyla dolu bu çorak arazide bir serap gibiydi. Yüksek, sessiz gri canavarın yanında daha da küçük görünüyordu.

Kollarındaki hareket sonunda bakışlarımı aşağı çekti ve kadının göğsüne yaslanmış küçük canavarı gördüğümde kaşlarım çatıldı. İnce, kemikli bir yaratıktı, tüysüzdü ve bir bardakta güneşe tutulmuş kırmızı şarap rengindeydi. Kafası yan yatmış boş bir gözyaşı damlasıydı; pürüzsüz, yuvarlak kafatası keskin bir burun noktasına doğru inceliyordu. Heyecanla sağa sola dönen iki siyah gözünü seçebiliyordum. Dört cılız bacağıının her biri, bana bir zamanlar Cat'in odasından ödünç aldığım bir kitapta okuduğum tarantulaların tarsal pençelerini hatırlatan iki küçük pençeyle sonlanıyordu.

Kadın öne doğru bir adım atınca dikkatim tekrar ona yöneldi.

Üçümüze, sonra da arkamızdaki kampın yükselen duvarına keskin bir bakış attı. Gülümsediğinde, bunun dostça olup olmadığını anlayamadım. Eğer öyleyse, başarısız oldu.

"Merhaba evcil hayvanlar," dedi sakarın, tiz bir sesle. "Benim adım Mary."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

"Sanki başka bir şeye ihtiyacımız varmış gibi."

Anchor, lokantada volta atarken koyu renk buklelerini tutarak kendi kendine söyleniyordu. "Bu da ne böyle?" Aniden durdu ve büyük pencerelerden görünen kamp duvarına doğru belli belirsiz bir el hareketi yaptı. "Bu kadın ne halt istiyor, ha?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdim gergin bir şekilde, tekrar volta atmaya başlamasını izliyordum. Lilac duvara yaslanmıştı; kollarını göğsünde kavuşturmuş, maskeli yüzünde pasif bir ifadeyle etrafı izliyordu.

Mary kendini tanıttikten sonra, sadece bir süre durup 'evcil hayvanlarını' dinlendirmek istediğini söylemişti. Kucağındaki tuhaf küçük canavarın başını okşamadan önce sessiz ve hareketsiz duran uzun gri canavara umursamaz bir el sallamıştı. Buna karşılık olarak, tüylerimi diken diken eden uzun, ince bir tıkırtı sesi çıkarmıştı.

Çapa durdu ve küçük bir inilti çıkardı, yumrulu ellerini kabaca alnında ovuşturdu. "Tanrım, keşke Cat burada olsaydı." O anda sesi yaşından çok daha genç geliyordu. Korkmuş ve yorgundu.

"Onlara göz kulak oluruz," dedim onu daha az strese sokmak için. "Nöbeti ikiye katlayın."

"Ne olursa olsun, kampa girmeye çalışmak gibi aptalca bir şey yapacağını sanmıyorum," dedi Lilac odanın öbür ucundan.

Anchor'ın yutkunduğunu gördüm. "Evet, ama ya o canavar? O... kötü görünüyor."

Tıpkı dışarıdaki diğer iki büyük canavar gibi zincirlenmiş olduğunu belirtmek istedim. Sadece tuhaf küçük olanın zinciri ya da koşum takımı yoktu, ama Mary onu evcilleştirmenin bir yolunu bulmuştu, eğer kollarında bir bebek gibi kucaklanmaktan mutluysa. Ya da belki *de* bebektir ama eğer öyleyse onu annesinden mi almıştı?

Neden etrafını canavarlarla çeviriyordu ki?

Leylak sadece omuz silkti. "Sanırım olabilir. Sanırım göreceğiz." Sesi her zamanki gibi düzdü.

Maskenin arkasında çenesini sıkarken Anchor'ın boynundaki kasların gerildiğini gördüm. "O zaman hazır olsan iyi olur, Leylak."

"Olacağım."

Çapa tartışmak ister gibi görünüyordu, sanki biraz stres atmak için kavga çıkarmak istiyordu. Alnındaki bir damar zonkluyordu. Artan gerginliği hafifletmek için söyleyecek bir şeyler aradım -yükselen stres seviyesini azaltacak herhangi bir yol. Kan basıncının yükseldiğini *hissedebiliyordum*.

Lokantanın kapısı açılırken gıcırdadı. Rig'in içeri adım attığını görmek için döndüm, kaşları bir soruyla kıstırılmıştı. "Ee... neler oluyor?"

"Aury nerede?" Cevap vermek yerine lokantanın penceresinden ona bakarak sordum.

"Odasına gitti. Neler olduğunu bilmiyordum, o yüzden..." Rig sözünü kesti, sonra tekrar aramıza baktı. "Peki... neler oluyor?"

Anchor'a baktım. Nefes verdi ve alnını ovuşturdu. "Muhtemelen tüm kampa söylemeliyiz."

"Şey, yoldalar." Leylak duvardan doğruldu ve çenesini pencereye doğru salladı. Kampın geri kalanının lokantaya doğru ilerlediğini görmek için döndüm. "Ben gidip Nun'la nöbet tutacağım," diye ekledi Lilac, diğerleri içeri girmeden önce sıvışarak.

Diğer herkes içeri girerken Rig ve ben odanın arka tarafına, pencerelere yakın bir yere geçtik. Anchor'ın koyu renk gözleri sinirle parlıyordu ama duruşunu bozmadı.

"Neler oluyor, Anchor?" Rusty sordu, ürkütücü beyaz maskesi eğildi ama sesindeki endişeyi gizleyemedi.

Anchor nefes verdi. Olanları kısaca anlattıktan sonra -ki doğrusu pek bir şey olduğu söylenemezdi- lokanta sessizliğe gömüldü.

"Yani... ne? Evcil canavarları mı var?" Apollo kafası karışmış bir sesle sordu.

Evcil hayvan olduklarını sanmıyorum. Yüksek sesle söylemedim ama Anchor'un söyleyeceğinden eminim. Zincirlenmişlerdi. Karavanı çeken iki büyük yaratığın ona bağlı olması mantıklı olsa da, gri derili canavarın en azından insan seviyesinde zeki olduğu açıktı. Ve o da zincirlenmişti, aracın içinde değil yanında yürümeye zorlanıyordu.

Çapa omuz silkti. "Yanında canavarlar var, kesin olarak söyleyebileceğim tek şey bu. Onların evcil hayvanları olduğunu söyledi. Ama sadece dinlenmek için durduğuna inanmıyorum." Başını iki yana salladı. "Tüm Çorak Topraklar onun elinde ve kampımızın hemen dışında mola mı veriyor?"

Çapa başını tekrar salladı, kaşlarının arasında bir çatık belirdi. "Bir şey istiyor. Ne olduğunu bulmamız gerekiyor."

"Ama... Ne yani... bir grup canavarla birlikte lanet olası bir karavanda Çorak Toprakları mı geziyor?" Rig sordu. "Neden?"

"Bilmiyorum," dedi Çapa, ses tonu keskindi. Grubun etrafına bakındı. "Aranızda onu daha önce gören var mı?"

Dönüp bana baktığında neredeyse sıçrayacaktım. "Hayalet mi?" diye sordu, sesi sanki bilgi saklıyormuşum ya da Mary'nin buraya geleceğini bir şekilde biliyormuşum gibi neredeyse suçlayıcı çıkıyordu.

Ellerimi rehavet içinde havaya kaldırma isteğimi zorlukla bastırdım. "Hayır. Asla. Yemin ederim."

Anchor oflayıp pufladı ve elini uzatıp burnunun üstündeki maskenin kumaşıyla oynadı. "Onun ve küçük canavar çetesinin kampımızın hemen yanına yerleşmesine izin vermeyeceğim. Ne yaptığını bilmemiz gerekiyor. Ne istediğini."

Apollo konuşmadan önce bir sessizlik oldu, sesi tereddütlüydü. "Belki de gerçekten bir süre dinlenmek istiyordur."

Bundan şüpheliydim ve grubun çoğunluğunun da aynı şekilde düşündüğünü söyleyebilirdim. Çorak Topraklar'da yaşamak insanı doğal olarak neredeyse her şeye şüpheyle yaklaşıtıyordu. Ve mantıken, diğer akıncıların neden Aury'ye ısınmadığını anlayabilsem de, bu ondan hoşlandığım anlamına gelmiyordu, ki bunun çifte standart olduğunu biliyordum. Ama Aury farklıydı. Aury gözle görülür şekilde tatlıydı. Ve nazikti.

Lokantanın pencerelerinden dışarı bakmak için döndüm, onu görmek için ani ve ezici bir ihtiyaçla doluydum. Odasının dışında oturuyordu, kanatlarını kapısına dayamıştı ve uzun bacaklarını kollarının üzerine serebilmek için yukarı çekmişti. Gözlerimiz buluştu ve keskin bir özlem acısı midemi kasıp kavurdu, aynı zamanda bir doz da suçluluk duydum. Onu dışarıda bırakmak yanlış ve kötü hissettiriyordu. O da bu kamptaydı, sadece şimdilik olsa bile. Neler olup bittiğini bilmeyi hak ediyordu.

Kıpırdandım ve isteksizce bakışlarımı tekrar Anchor'a çevirdim, bu işi bitirip Aury'yi görmeye gitmek için sabırsızlanıyordum. Kamp duvarının hemen dışındaki yeni ve tuhaf potansiyel tehdit bile bu isteğimi azaltmaya yetmedi.

"Onunla etkileşime giren başka biri olup olmadığını bilmemiz gerekiyor," diyordu Anchor. "Bunun gibi başka kampları ziyaret edip etmediğini. Ve ne yaptığını."

Sözcükler kaydedildiğinde, içimde bir alarm zili çaldı. Çapa'ya baktım ve söylemesini istediğim en son şeyi söylemek üzere olduğunu anladım.

"Moth'a ihtiyacımız var."

Dudağımın istemsizce kıvrıldığını hissettim ama liderimizin kararından duyduğum hoşnutsuzluğu herkesin önünde dile getirmemem gerektiğini biliyordum.

Rig, Moth'un ona hiç kazık atmadığını ve onu ölüme terk etmediğini düşünerek, kesinlikle daha az etkilenmiş bir şekilde omuz silkti. "Bana iyi bir plan gibi geldi."

"Hain," diye mırıldandım nefesimin altında. Rig usulca kıs kıs güldü.

"Moth ne yapacağını bilir." Anchor bana mutlu olmayacağımı anladığını belirten kısa ve sert bir bakış attı ama bu onun son kararıydı. "Ona bir mesaj ileteceğiz."

Bana tekrar tereddütlü bir ifadeyle baktığında çenemi sıktım. Elbette, *kesinlikle* yapmayacaktı-

"Ghost gidemez," diye ağzından kaçırdı Rig. "Hâlâ yüzde yüz iyileşmiş değil. Ayrıca, onu buraya getirmektense Moth'u taşaklarından tekmelemesi daha olası." Kıs kıs güldü, bu da bende onu itme isteği uyandırdı ama en azından arkamı kollamıştı.

Çapa gözlerini devirdi ve yüzüm, bir şey söyleyen ben olmadığım halde azarlanıyormuşum gibi kızardı.

"Tamam. Mary ya da onun büyük canavarı bir şey yapmaya kalkışırsa diye Lilac'a burada ihtiyacımız var." Koyu renk gözleri odayı dikkatle taradı. "Cutter. Güve'nin her zamanki yerlerini biliyor musun? Ghost sana haritayı göstererek onları işaret edebilir."

Asık suratlı akıncı sinirlendi. "Oraya gitmiyorum."

Güve bu bölgede takılan bir göçebeydi, ara sıra bizimle ticaret yapmak, bilgi paylaşmak ya da diğer kamplardan mesajlar iletmek için ortaya çıkıyordu. Aslında hiçbir yerde *yaşamadığını*, sadece sürekli seyahat ettiğini varsayıyordum ama genellikle bulunabileceği yerler vardı. Daha güneyde, eski Omaha şehrine yakın bir tüccar karakolu ve Iowa'daki Des Moines'in eteklerinde küçük, yeraltı akıncı pazarı -neredeyse mini bir yıkık şehir gibi- vardı.

Her ikisi de adil bir yürüyüşü ve kampta benden başka hiçbiri bu yolculukları yapmamıştı.

Anchor kaskatı kesildi ve ben de sessizce, kendisine açıkça meydan okunmasını nasıl karşılayacağını düşünmek için geçirdiği saniyeleri saydım. "Sana iyi silahlardan birini vereceğiz-"

"Oraya gitmeyeceğimi söyledim." Cutter kollarını göğsünde kavuşturdu ve maskesinin üstünden bana dik dik baktı. "Ghost'u gönder. O rotayı biliyor. Ve Wastes'a alışkındır." Benimle alay etti. "Canavarlara yakalanması konusunda endişelenmemize gerek yok. Görünüşe göre, onlarla *arkadaş* olacak."

Ellerim yumruk olurken eldivenlerim gıcırdadı. Öfke içimde bir gelgit dalgası gibi yükseldi, ancak hayal kırıklığı ve neredeyse tüm kampın huzurunda olmak dilimin tutulmasına neden oldu.

Anchor içini çekip gözlerinde özür dileyen bir bakışla bana döndüğünde içimi bir korku kapladı. "Biliyorsun-"

"Çapa, hadi." Rig'in sesinde sert bir öfke ve yalvarma karışımı vardı. "Ona biraz rahat ver. Cutter'ın Moth'u almaya gitmemesi için hiçbir sebep yok. Ayrıca Ghost keşif konusunda hepimizden daha iyi. Eğer o kadına ve canavar *hayvanlarına* göz kulak olacak birini istiyorsanız, bu o olmalı."

Göz ucuyla Rig'e kısa bir bakış attım, uzanıp o koca ahmağa sarılmak istedim.

Anchor nefes verdi ve gözlerini ovuşturdu, hem zihinsel hem de fiziksel olarak bitkin görünüyordu. "Lanet olsun. Tamam. Cutter, yap şunu." Sesi sertleşti. "Silahlardan birini al ve oraya git. Moth uzakta olmayacaktır. O asla uzakta olmaz."

Ama Cutter başını sallayacak kadar götün tekiydi. "O ucubeyi aramak için Çorak Topraklar'a gitmeyeceğim."

"Buna ne dersin o zaman?" diye bağırdı Çapa, ellerini iki yanında yumruk yaparken kolları öfke ve gerginlikle titriyordu. Ona bakarken gözleri parladı. "Ya oraya gidip Güve'yi ararsın ya da oraya gidip kendine yaşayacak yeni bir yer ararsın. Her iki durumda da oraya gidiyorsun."

Lokanta acı verici bir sessizliğe bürünmeden önce birinin -Rusty'nin- homurdadığını duydum.

Cutter'ın yüzü maskesinin üzerinde ölümcül bir solgunluğa bürünmüştü. Kendine geldiğinde gözlerini Anchor'a dikti. "Beni tehdit mi ediyorsun?"

Çapa omuz silkti ama ellerinde ince bir titreme vardı. "Eğer böyle görmek istiyorsan. Ben bunu bir ultimatoom olarak görüyorum. Ya herkes gibi kamp için üzerine düşeni yaparsın ya da çekip gidersin. Bu kadar basit."

Cutter'ın giderek daha ölümcül hale gelen bakışları tekrar bana döndü. "Peki ya Ghost? Dışarıda o beyaz saçlı ucubeyi arayan *ben olursam* kamp için tam olarak ne yapacak?"

O tanıdık, sinsî ses zihnimin arkasında fısıldamaya başladı, bana haklı olduğunu söylüyordu - kamp için Çorak Topraklar'a giderken bile üzerime düşeni yapamazsam, işe yaramazdım. Moth'a olan düşmanlığımı bir kenara bırakabilirdim. Anchor'a onunla konuşmak istediğimi söylemek dışında onunla konuşmak zorunda değildim.

Ama Tanrım, sadece... dinlenmeye ihtiyacım vardı. Ordu tarafından yakalanma ya da bir yaratık tarafından yenme korkusuyla adrenaline bulanmış bir şekilde koşmadan biraz daha zamana ihtiyacım vardı,

ya da Çorak Topraklar'da tamamen yalnızken yardım almanın ya da kampa geri dönmenin hiçbir yolu olmadan yaralanmak-

"Yapma bile, Cutter!" Daisy'nin güçlü sesi sarmal düşüncelerimi yarıp geçti. Tezgâhın arkasında, kaşlarını çatmış olan Bo'nun yanında duruyordu. "Ghost çok şey yapıyor! Yaptığını biliyorsun. Bir kez olsun ağırlığını koy."

Bu durum delicesine rahatsız edici olmaya başlamıştı. Hakkımda konuşulmasından hoşlanmıyordum, özellikle de lanet olası odadayken. "Sanırım-" diye tereddütle başladım ama Rig keskin bir dirseği yan tarafıma sapladı.

"Bu saçmalık," diye patladı Cutter, yüzü şimdi koyu kırmızı, gözleri öfkeyle parlıyordu. "*Bir kez olsun ağırlığımı koyayım mı? Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?*"

Anchor'a doğru döndü ve kalın, suçlayıcı bir parmağını yüzüne doğrulttu. "Cat başımızdayken böyle şeyler olmuyordu. Neden işleri senin devralmana izin verdik, ha?" Beklentiyle etrafına bakındı. "Bu tür şeylerin oylamaya sunulması gerekmez miydi? O eski korsan gemilerindeki gibi bir *demokrasi* olmamız gerekmiyor mu? Cat hep böyle demez miydi?"

Kahretsin. Bu iş kontrolden çıkmaya başlamıştı.

"Cat ve Anchor bu kampı hep birlikte yönetti," dedi Apollo gergin bir sesle, kollarını kavuşturmuş Cutter'a bakarak. "Şimdi bununla bir sorunun mu var?"

"*Onunla* bir sorunun var," diye tükürdü Cutter ve Anchor'ın açık kahverengi teni utançtan alnına doğru kızardı. "O beceriksiz. Cat gideli bir yıldan az oldu ve şu olanlara bakın."

Önce bana, sonra da gözleri tiksintiyle kırışarak dışarıda bizi bekleyen Aury'nin yalnız figürüne işaret etti. "Hayalet bir canavarı kampa öylece getirebileceğini mi sanıyor - bilmiyorum evlat, neden bize geçen hafta odanda onunla ne yaptığını *söylemiyorsun?*"

Yüzüm ateşle parladı ve kendimi savunmak için dudaklarımı araladım ama Cutter devam etti. "Şimdi de psikopat bir kaltak dışarıda durup emir verebileceğini mi sanıyor? Neden bizimle uğraşamayacağını göstermek için o büyük gri puştı onunla birlikte vurmuyoruz?"

"*Bu* ne lan, Cutter?" Rig patladı. "Etrafta dolaşıp insanları vurabileceğini sanıyorsan *sen* psikopatın tekisin!"

"O bir insan değil," diye hırladı Cutter. "O bir *canavar*."

Doğrudan Aury'yi işaret etti, onun iri siyah gözleri biraz büyüdü. Lokantadaki her bir çift göz ona doğru döndüğünde kamburunu çıkardı. "Tıpkı

Bu. Bu bir canavar. Yemin ederim hepiniz aklınızı kaçırmışsınız." Lokantanın etrafına baktı, gözleri çılgına dönmüştü. "Onlar. *Canavarlar*. İnsanları öldürüyorlar. *İnsanları yiyorlar*. Ve biz *burada* bir tanesinin yaşamasına izin mi veriyoruz?"

"Kapa çeneni." Sonunda sesimi buldum ve bir adım öne çıktım. Öfkeden titriyordum. "Onun hakkında böyle konuşma. Ona *bakma* bile, yoksa ben-"

"Tamam, tamam." Anchor aramıza girdi, elleri endişeyle çırpınıyordu. "Hepimizin sakinleşmesi gerekiyor. Bunun bir faydası yok. Biz sadece-" Nefes verdi ve uzanıp burnunun kenarını yorgunca ovuşturdu. "Özür dilerim Ghost," diye başladı, sesi alçaktı, "ama bunu yaparsan daha kolay olur."

Nefes nefese kalmıştım, her yerim sıcaktı, utançtan ve patlamamdan dolayı adrenalinden terliyordum. Eldivenli ellerimi iki yanımda yumruk yapıp alt dudağımı sertçe ısırırken hayal kırıklığı neredeyse gözlerimi sulandırıyor. Saniyeler süren bir sessizlik oldu ama kimse bir şey söylemedi. Başka kimse teklif etmedi.

"Tamam." Sesim ancak bir fısıltının üzerindeydi.

Hemen arkamdan Rig'in mutsuzca nefes verdiğini duydum. "Hayır." Eldivenli eli rahatlatıcı bir hareketle kolumu okşayınca sıçradım. "Burada kalmalısın, Ghost. Ben giderim-"

"Hayır," diye araya girdim. Başka biri olsaydı, kabul eder ve onları gülümseyerek uğurlardım. Ama Rig değil. "Sorun değil, Rig. Ben giderim. Çabuk olacağım."

"Hâlâ tamamen iyileşmedin-"

"Sabah gideceğim." Anchor'un gözleriyle karşılaştım, öfke beni cesur kılıyor, karşı çıkmasına cesaret ediyordum. "İyi bir uyku çektiğimden emin olacağım."

Suçluluk duygusuyla kızardı ve dilinin ucunda bir özür olduğunu hissettim. Ama sonra kampın geri kalanının etrafımızda durup sessizce bizi izlediğini hatırlar gibi oldu.

Doğruldu, çenesini kaldırdı ve bir kez başını salladı. "Güzel. Teşekkürler, Hayalet. Bo ve Daisy sana bol miktarda malzeme temin edecekler."

Bakışlarımı onlara çevirdim ve ikisinin de beni izlediğini gördüm. İkisi de mutlu görünmüyordu. Bo maskesinin arkasından bana hüznü bir gülümseme fırlatırken Daisy bakışlarını Cutter'a çevirdi ve ona hançer fırlattı. Sonra döndü ve öfkeyle takırdayarak mutfağa girdi.

"Şimdilik nöbet tutanların sayısını iki katına çıkaralım." Anchor'ın sesi biraz titredi ama bunu iyi gizledi. "Cutter, birden fazlasını yapmanın sakıncası yok, değil mi? Şimdi oraya git ve gece nöbetini de tut. Rusty, sen de şimdi git ve nöbet tut. Her zamanki rutinimiz gibi yer değiştireceğiz."

Cutter'a korkunç gece nöbetini tutturmak anlamsız bir zafer gibi geldi ve kesinlikle kendimi daha iyi hissetmemi sağlamadı. Belki de Anchor bunu bir ceza olarak gördü. Ya da belki de beni yatıştırmak içindi. Bilmiyordum. Pek umurumda değildi ve zaten Cutter'ın bizim çıkarlarımızı düşüneneğine de pek güvenmiyordum.

Akıncılar lokantadan çıkmaya başladı. Rig gitmek için dönmeden önce kolumu tekrar ovdu. Onu takip etmeye gittim.

"Hayalet."

Anchor'ın sesi omuzlarımı kamburlaştırdı ama arkamı dönmedim. Bir kez olsun onu hayal kırıklığına uğratma korkum, tüm bunların ne kadar adaletsiz hissettirdiğinin önüne geçmişti.

"Şimdi olmaz, Anchor," diye mırıldandım, bu sabah olanlardan dolayı beynim kızarmıştı. "Gideceğimi söyledim ve gideceğim. Sabah yola çıkacağım." Kalmamı ve konuşmamı talep etmeden önce lokantadan sıvıştım.

Ben oraya doğru ilerlerken Aury aceleyle ayağa kalktı, solgun yüzü endişeyle buruşmuştu. "Hayalet," dedi yumuşak sesiyle ve sadece bu ses bile beni rahatlatmıştı, "sen-"

"Ben iyiyim." Maskemin arkasından ona gülümsedim, gerginlik ve sinirden kıpır kıpırdım. Birkaç saat içinde Çorak Topraklar'a geri dönecek olmam gerçeğini aklımdan çıkarmam gerekiyordu.

"Aslında senin için bir şeyim var," dedim ve beni odama kadar takip etmesini işaret ettim. Serin sessizliğe adım attığımızda omuzlarım biraz gevşedi. Burası benim alanımdı ve içinde Aury'nin olması daha rahatlatıcı hissettiriyordu. Sanki buraya, benim yetersiz eşyalarımın arasına uyuyordu.

Kendimden emin bir şekilde başımı eğerek masaya doğru ilerledim ve sırt çantamı masanın üzerine koyup fermuarını açtım. Ya paltodan nefret ettiyse? Ya tuhaf olduğunu düşünürse? Ya ona gösterdiğimde bana boş boş bakar ve neden sabahımı daha bir hafta önce tanıştığım bir canavar için bir paltoya lanet olası kanat delikleri dikerek geçirdiğimi sorarsa?

Her şeyi önemsiz göstermeye çalıştım. "Paltonun biraz yıpranmış olduğunu fark ettim ve üsse gittiğimde bunu gördüm ve düşündüm ki..."

Onu çıkardım ve üstündeki kumaşı düzelttim. Hâlâ düzgünce katlanmıştı ve dönüp Aury'ye kabaca fırlattığımda maskemin arkasındaki yüzüm sıcaktı. "Al bakalım."

Gözlerini kırptırdı ve dikkatli elleriyle bohçayı almak için tereddütle öne doğru bir adım attı.

"Bu yeni bir palto," diye ağzımdan kaçırdım o bir şey söylemeyince. "Arkasını değiştirdim, böylece kanatlarının etrafından kolayca geçebilecek ama seninki gibi açıkta kalmayacaktı." Ona doğru elimle işaret ederek, mevcut paltosunun arkasının bir noktada kesilmiş olduğu üç şeritten bahsettiğimi anlatmaya çalıştım.

Aury bohçayı yavaşça açtı ve geri kalanı yere düşerken paltoyu omuzlarından tuttu. Sırt kısmını mevcut paltosunda olduğu gibi üç şerit halinde kesmiştim, ama sonra iç tarafına küçük düğmeler diktim, iki yeni dikişi hizaladım, böylece kolayca giyebilir, sonra da kanatlarının altından ilikleyebilirdi.

Paltoya bakarken Aury'nin siyah gözleri yanıyordu. "Will... giymeme yardım eder misin?" diye sordu.

Hemen başımı salladım ve giydiği eski, yırtık pırtık olanı çıkarabilmesi için elinden aldım. Bunu aceleyle yaptı, sanki ondan kurtulmaya hevesliymiş gibi, ama onu yerde buruşuk bir yığın halinde bırakmak yerine aldı ve dikkatlice sandalyelerden birinin arkasına örttü. Kalbim eridi, sadece birazcık.

"İşte." Aury'nin giyebilmesi için onu kaldırdım ve sırtı bana dönük olacak şekilde döndü, kollarını kolların içine sokmaya hazırды.

Nefesim kesildi ve bakakaldım. Aury'nin yıpranmış keten gömleğinin arka kısmı kanatlarını yerleştirmek için kesilmişti; yakasından kanatlarının sırtından çıkıntı yaptığı yerin hemen altına, kürek kemiklerinin yanına kadar büyük bir delik vardı. Sırtı... çok güzeldi. Aury uzun boylu ve kıvraktı ama omuzları genişti. Şimdi sırtının, muhtemelen kanatlarının ağırlığını taşıdığı için güçlü ve mükemmel bir şekilde belirgin olduğunu görebiliyordum. Ve daha önce fark ettiğim, omurgasının ortasından aşağı doğru uzanan yumru, boynundakilere benzer bir çıkıntı çizgisiydi. Koyu yeşilimsi gri renkteydiler ve kenarları keskin olabilecek şekilde saçaklıydı. Esneyecekmiş gibi görünüyorlardı, şu anda omurgası boyunca düz bir şekilde uzanıyorlardı, ancak biraz kayıyor ve yükseliyorlardı

Aury'nin hareketleriyle.

Soluk, yeşile çalan teni yara izi olmayan bölgelerde çok pürüzsüz ve lekesiz görünüyordu. Ve Apollo'nun Aury kampa ilk geldiğinde bize bahsettiği yara da dahil olmak üzere pek çok yara izi vardı; sol kürek kemiğinin yanında küçük bir 001 damgası.

Bu manzara karşısında göğsüm rahatsız edici bir şekilde sıkıştı. Bir an için kollarımı Aury'ye dolamak ve onu yatağıma sürükleyip yorganın altına saklamak istedim. Onu bir daha incinmekten korumak istedim. Gözlerim parçalanmış kanadına kaydı. Yaşadıklarının göz kamaştırıcı, kaçırılmaz bir hatırlatıcısıydı.

Aury'nin kolları kolların içine girdi ve ben gözümü kırıştıtarak şimdiki zamana geri döndüm. Kumaş şeritlerini kanatlarının etrafına dikkatlice yerleştirdim, sonra başımı eğip kanadının sırtından çıktığı kıvrımın altına bakabilmek için arkama yaslandım. Düğmeleri iliklemeye başladım, parmaklarım eldivenlerimin içinde garip ve beceriksizdi.

Son düğmeyi de ilikledikten sonra geri çekildim ve Aury'nin bana dönmesini izledim. Bir an için boğazım düğümlendi. Bana sırtıyordu, tarif edilemeyecek kadar mutlu görünüyordu, iri siyah gözleri parlıyordu. O kadar güzel ve neşeli görünüyordu *ki*, tek yaptığım ona bir palto vermek olmasına rağmen *bana* minnettardı.

Ona istediği her şeyi vermek istememe neden oldu. Her şeyi.

"Hoşuna gitmiyorsa, gitme-" Kendimi durdurdum, telaşlanmışım, çünkü söylediğim aptalca bir şeydi. Belli ki hoşuna gitmişti.

"Seviyorum." Aury'nin sesi yumuşaktı ve bana bir adım daha yaklaştığında kalbim göğsümde sertçe çarptı. "Ben... Çok teşekkür ederim Ghost."

Ona hayranlıkla baktığımı hissedebiliyordum ve boğazımı temizleyerek kendimi başka tarafa bakmaya zorladım. "Sorun değil," diye mırıldandım, acınası bir memnuniyetle. Kendimi cesur hissederek ona döndüm, o iğne ucu kadar renkli, sonsuz, sıvı gözlerine baktım. "Sana yeni bir gömlek bulacağım, belki pantolon da. Zaten yarın tekrar dışarı çıkmam gerekiyor, o yüzden-"

Aury'nin tatlı gülümsemesi düştü. Bir adım daha yaklaştı. "Hepinizin konuştuğunu duydum." Yüzü kızardı, elmacık kemiklerinin üzerinde sevimli bir kırmızı renk belirdi. "Kulak misafiri olmaya çalışmıyordum, sadece... Kulaklarım-"

"Sorun değil," dedim, şimdi onun yakınlığı dikkatimi dağıtmıştı. Keşke maskemi çıkarsaydım da kokusunu içime çekebilseydim. Odamda kaldığı onca günden sonra kokuya bağımlı olmuşum. Soğuk temiz hava ile daha yumuşak bir şeyin sarhoş edici karışımı. Daha tatlı. Onun kokusunu çarşaflarımdan alabiliyordum ve bu da her sabah uyandığımda, daha gözlerimdeki uykuyu bile silemeden şehvet ve özlemin sinir bozucu karışımıyla mücadele ettiğim anlamına geliyordu.

"Gitmeni istemiyorum."

Aury'nin yumuşak sesi düşüncelerimi böldü ve boğazım ağrıdı. "Ben, um
_"

Ona bakmaya devam etmek için başımı arkaya eğmek zorunda kalana kadar daha da yaklaştı. Yutkundum, gerilmiş boğazımda adem elmamın sallanışını hissettim. Gaz maskemin altından dudaklarımı yaladım.

"Güvenli değil," dedi Aury ve ellerini yanlarından kaldırıp bir süre havada tuttuğunu gördüğümde nefesimi tuttum. Sonra onları omuzlarıma koydu ve tamamen masum bir dokunuş olmasına rağmen kalbim çarpmaya başladı. "Ben iyi miyim-"

"Evet," diye ağzımdan kaçırdım, geri çekilip bana dokunmayı bırakmasından korkuyordum.

Aury bana gülümsedi, biraz kararsızdı, bu da içimde erime isteği uyandırdı. Uzun parmakları omuzlarımı kavrayacak şekilde döndüğünde, dokunuşu bir şekilde heyecan verici bir şekilde daha samimi hale geldiğinde midem korku dolu, harika bir beklentiyle kıvrıldı.

"Lütfen gitme," dedi. "Ben... Ben senin için endişeleneceğim."

Tanrım. Bu kadar enayi miydim ki, bana yöneltilen basit, yarı iyi bir duygu, beni aşık olmuş bir yapışkan su birikintisine dönüştürmeyi başardı?

Aury tereddüt etti, sonra bir elini kaldırıp saçımın asi bir tutamını geriye doğru taradı. Parmakları şakağımı sıyırdığında ürperdim, ellerim yanlarımda yumruk olurken eldivenlerim gıcırdadı. Beklenti keskin ve korkutucu bir şekilde içime işledi.

Evet. Evet, öyleydim.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Hayalet." Aury dudaklarını yaladı, bakışlarımı hemen oraya çekti, siyah, çatallı dilini görünce midem şehvetle sıkıştı. "Maskeni... Maskeni çıkarabilir miyim?"

Başımı sallarken bir ürpertiye bastırdım. İsteği tuhaf bir şekilde samimi gelmişti ama bu canavarı hiçbir şeyden mahrum bırakacak değildim. Hele de bana öyle bakarken. Zarif parmakları hâlâ saçlarımdaydı ve uzun, zayıf vücudunun hafif sıcaklığı kıyafetlerimin ön kısmına sızıyordu.

Parmakları hareket ederken bana küçük, gergin bir gülümseme attı ve maskemi aşağı çekmek için hafifçe kavradı. Orada aptal gibi durmak yerine sonunda bir şey yaptım ve titreyen ellerimi uzatıp beline koydum. Aury'nin maskemi indirip beni öpmek için üzerime atlayacağına dair kısa bir hayal kurdum ama sonra maskemi çıkarır çıkarmaz muhtemelen o kadar da harika görünmediğimi fark edince yüzüm kızardı. Maskenin kenarının derime battığı yerde kırmızı bir çizgi olacaktı ve üst dudağım terden ıslanmış olacaktı.

Aury maskeyi yavaşça aşağı çekip boynuma doladığında, sert plastik köprücük kemiğime çarparak orada asılı kaldığında, kendimden utanarak bakışlarımı indirdim. Parmakları saçlarıma geri döndüğünde nefesimi tam olarak alamadım, bu sefer kulaklarımın hemen arkasındaki tellerden geçiyordu, böylece elleri başımın arkasını kavırıyordu.

"Hayalet," dedi tekrar, bakışlarımı tekrar yukarı kaldırmaya zorlayarak. İri siyah gözleri ağızma kaydı ve orada kaldı.

Yüzüm ısındı ve elimi uzatıp burnumun kenarındaki kırmızı çizgiyi ovma isteğime direndim. Bunun yerine, sesim kalınlaşarak bir aptal gibi "Evet," diye mırıldandım. Parmaklarım onun yanlarında biraz sıkılaştı, gömleğinin ve yeni paltosunun arasından esnek tenini hissettim.

"Ben..." Aury daha da yaklaştı. "İstiyorum-"

"Hayalet." Anchor kapıya vurunca ikimiz de irkildik. "Üzgünüm ama sizinle konuşmam gerek."

Dişlerimi sıktım, hayal kırıklığı kanıma karıştı ve başımı zonklattı. Onun için Wastes'a geri dönüyordum. O yapamaz mıydı

Bu arada beni yalnız bırakır mısın? Aury dışında *herkes* bu arada beni yalnız bırakamaz mı?

"Peki," diye homurdandığımı duydum ve kendimi tekmelemek istedim.

Aury bana alaycı bir gülümseme attı ve geri adım atarak aramıza mesafe koydu. Uzun parmaklarının saçlarımı terk edişine sessizce hayıflandım. "Seni konuşman için yalnız bırakayım."

Sikeyim. "Tamam, ama ben-" Durdum, telaşlandım, ne söylemek üzere olduğumu bilmiyordum. "Şey... Sonra görüşürüz?"

Aury başını salladı.

"Hayalet, hadi," diye seslendi Anchor kapıdan, sesi zaten bitkin geliyordu.

Aury son bir bakışla döndü ve çok az topallayarak kapıya doğru yürüdü. O kapıyı açmadan hemen önce aceleyle maskemi geri çektim, olanlardan dolayı hâlâ kendimi çok kızgın hissederken Anchor'la başa çıkmak için zırhıma ihtiyacım vardı.

"Oh, One-Aury." Çapa'nın sesi biraz şaşırmış gibiydi. "Özür dilerim, ben -" Gözleri odanın derinliklerine doğru ilerledi ve beni buldu. "Geri gelebilirim -"

"İçeri gel," dedim kısaca, çünkü onu terslemenin eşiğindeydim. Zaten sözümü kesti, bari bir an önce bitirelim.

Odaya girdiğinde Aury, kapıyı arkasından usulca kapatarak çıkmadan önce başının üstünden bir süre daha bana baktı.

Sessizlik çöktü. Bu beni tedirgin etti, ben de gidip yatağımın kenarına tünedim. Bir süre sonra Anchor masaya doğru yürüdü ve arkasında hala Aury'nin eski paltosunun asılı olduğu sandalyeyi çekti.

Oturdu. Öne doğru eğildi, kollarını dizlerine dayadı. Bir eliyle alnını sildi. "Bak, ben sadece... Az önce olanlar için üzgün olduğumu söylemek istedim." Bana baktı. "İstemediğini bildiğim halde seni götürdüğüm için. Hâlâ kendini iyi hissetmezken."

Ne diyeceğimi bilemedim. Öyle ya da böyle, yine de yapmak zorundaydım. Özür dilemek gerçekten işe yaradı mı?

Sonunda hiçbir şey söylemedim ve bir süre sonra Anchor inledi ve yüzünü tekrar ovaladı. "Cat'in bu işlerle uğraşmasının nedeni buydu. Diploması konusunda iyi değilim. Babamın bu alandaki güçlü yönlerini kesinlikle miras almadım."

Anchor'un babası Mısırlı bir diplomattı. Canavarlar geldiğinde o ve Anchor'un annesi yurtdışındaydı, bu yüzden Anchor

aşçıları ve hizmetçileriyle birlikte güvenli bir bölgeye götürmüştü. Tam olarak ne olduğundan emin değildim ama iyi gitmediğini biliyordum çünkü Anchor bir süre sonra Cat'i -kendisi gibi kirli ve korkmuş bir başka genç- Çorak Topraklar'da dolaşırken bulduğunda yalnızdı.

Anchor durakladı, sonra kendini küçümseyen küçük bir homurtu çıkardı. "Herkesi hizada tutma konusunda iyi olduğumu *sanırdım*, ama görünüşe göre şimdi bunda da başarısız oluyorum."

Bu durum onun için üzülmemeye neden oldu ve rahatsız edici bir sessizlikten sonra kaba bir şekilde "Cutter hıyarın teki" dedim.

Anchor ofladı. "Evet. Öyle. Ama bunu yanına bıraktım." Koyu renk buklelerini çekti. "Ne yapacağından endişeleniyorum."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Koyu renk gözleri benimkilerle buluştu. "Az önce onu duydun. Bu resmen bir isyan ilanıydı."

Ağzım maskemin arkasında büküldü. "Evet."

Anchor başını sallayarak nefes verdi. "Özellikle yetkili olmak *istediğimden* bile değil. Kahretsin, belki de kamptakilerin işleri kimin yürütmesini istediklerini oylamalarına izin vermeliyim. Ama..." Bana tekrar baktı ve gözlerindeki endişeli parıltıyı görebiliyordum. "Cutter olmasını istemiyorum."

Bu düşünce içimi burktu. "Tanrım, bu çok kötü olurdu." Çok üzgün ve stresli görüldüğü için ekledim, "Sen iyi bir lidersin, Anchor. Sadece... belki de Cutter'ın yaptıklarının yanına kâr kalmasına izin vermemelisin."

"Hayır, biliyorum." Uzandı ve at kuyruğunu sıkılaştırdı, gözleri daha kararlıydı. "Teşekkürler. Sadece Cat'i bulmamız gerekiyor, sonra her şey yoluna girecek. Cutter'ın bu kadar cinsiyetçi bir domuz olduğunu hiç fark etmemiştim. Yani, kötü olduğunu biliyordum ama yine de."

İçimde bir huzursuzluk vardı ama sessiz kaldım. *Cat geri gelmeyecek*, ona söylemek istedim ama fiziksel olarak kelimeleri çıkaramadım. Yüzünün buruştuğunu görmeye dayanamazdım. Belki de buruşmazdı. Belki de son altı aydır olduğu gibi görmezden gelecek ya da inkâr edecekti. Belki de aramaya devam etmem için beni oraya geri gönderecekti.

"Neyse," dedi Anchor ben sessiz kalınca, "seni yalnız bırakayım. Sen, şey... yarın yola çıkacağın için bugün nöbet tutmak zorunda değilsin."

Ses tonu biraz nankörceydi ve oraya geri dönmem gerektiğini hatırlatması kafatasımda bir baş ağrısının başlangıç sesinin yankılanmasına neden olduğu için bunu görmezden geldim. "Tamam."

Ayağa kalkıp kapıya yönelmeden önce daha fazlasını söylemek ister gibi bir an tereddüt etti. "Sonra görüşürüz, Hayalet. Yarın dikkatli ol."

Kapıyı arkasından kapattıktan sonra uzun bir süre odamın sessizliğinde oturdum. Dışarı çıkıp bir işe yaramam gerektiğini biliyordum. Gidip nehirden su toplamalı ya da Lilac, Mary ve onun tuhaf canavar hayvanlarına göz kulak olmakla meşgulken avlanmalıyım.

Bunun yerine botlarımı ve maskemi çıkarıp yatağa girdim. Baş ağrım daha da kötüleşti, gözlerimin arkasında zonkluyordu, çünkü çok yakın bir geleceği hayal ediyordum, bulanık gri şafak ışığında uyanıp giyinecektim, sonra kamp duvarlarından dışarı çıkacaktım ve diğerlerinin çoğu hala uyurken, yataklarında güvendeyken Wastes'a doğru kaybolacaktım.

Askeri üsteki canavarın korkunç seslerinin kafamda yankılandığını duydum. Kafamın içinde, diğer canavarın elindeki deriyi parçalayan görüntüsünü gördüm. Ürperdim.

Aury'nin burada olmasını, alçak ve yumuşak sesiyle bana kitap okumasını istiyordum ama artık hasta olmadığım bir zamanda gidip ondan bunu istemek acınası hissettiriyordu. Canavara karşı şimdiden sağlıksız bir sevgi beslemeye başlamıştım ve bacağı iyileştigiğine göre yakında, çok yakında gitme ihtimali vardı. Kalması için ne sebep vardı ki?

Kendimi daha iyi hissetmem için ona güvenmeye başlayamazdım. Bu sadece felaket için bir reçeteydi.

Yataktan çıkmalıyım. Gidip bitkilere yardım etmeli ya da nöbet tutmalıyım.

Ama ben bunların hiçbirini yapmadım. Sadece yatağımda daha derine gömüldüm ve bir süreliğine her şeyi engellemeye çalıştım.

Uyuyakalmış olmalıyım, çünkü aniden ağırlaşmış gözlerimi kırıştıtarak açıyordum ve yorganın altında çok sıcaktım. Oda sıcaktı, perdelerdeki aralıklardan sızan ve yere yayılan koyu altın rengi ışık huzmeleri vardı. Oturup dağınık saçlarımı alnımdan geriye doğru çekmeden önce birkaç dakika boyunca toz zerreciklerinin ışıktaki sürüklenişini izledim.

Dışarıda dolaşan kızların cılız cıvıltıları içimde aniden gidip onları görme isteği uyandırdı. Birkaç gün olmuştu ve onları özlemiştim, bu yüzden kalktım ve elimi ağzıma silmeden önce mataramdan biraz ılık su içtim.

Dışarı çıkarken, elimde olmadan Aury'nin kapısına baktım. Kapı kapalıydı. Ne yaptığını merak ettim ve binanın etrafından arkadaki küçük bahçeme doğru ilerlerken etrafıma kaçamak bakışlar attım ama onun kocaman siyah kanatlarını hiçbir yerde göremedim.

Bir an sonra bahçeme girdiğimde dikkatim dağıldı ve Trixie bana bakıp gıdıkladı. "Merhaba hanımlar." Sırıttım ve kalçalarımın üzerine çöktüm, her ne kadar içlerinden herhangi birinin yaygara koparmakla özellikle ilgilendiği nadir olsa da. Ginger, ayağa kalkıp her şeyi kontrol etmeden önce parmak uçlarımla yumuşak tüylerini okşamama izin verdi. Leylak onlara taze su vermişti ve yemlerinin çoktan döküldüğünü görebiliyordum. Başımı kümese eğdiğimde Lilac'ın bu sabah yumurtaları toplayıp Daisy ve Bo'ya götürdüğünü de gördüm.

Gidip ona tekrar teşekkür etmem ve yapması gereken bir iş olup olmadığını ya da Çorak Topraklar'da onun için toplayabileceğim bir şey olup olmadığını sormam gerekecekti. Eğer Güve'yi arıyor olsaydım, ticaret karakoluna ve daha güneydeki yeraltı pazarına giderdim; buralarda ticarete konu olan eşyalar eski evlerde ya da yıkılmış dükkânlarda bulabileceklerimden çok daha çeşitliydi. Ve karakollar ordudan iyi saklanan bir akıncı sırrı olduğu için, bol miktarda karaborsa mal mevcuttu. Belki Leylak'a yeni bir silah alabilirim. Ya da... saksı? Başka nelerden hoşlanabileceğini düşünmekte zorlandım. Belki yeni bir yontma bıçağı. Ya da pikan cevazine zaafı olduğundan emindim. Daisy'nin ona bir ya da iki kez küçük bir kutu ceviz verdiğini fark etmiştim, ne zaman yoldan geçen göçebelerle takas yapsak.

Kızlara veda edip avluyu kilitledikten sonra binanın önüne doğru geri döndüm. Kapımın dışında durup lokantaya göz gezdirdim. Acıkmıştım ve yemek birazdan hazır olacaktı ama eğer Anchor içerideyse -ki normalde öyleydi- onunla boş boş konuşmayı kendime yediremiyordum. Bir an için Aury'nin kapısını çalmayı düşündüm ama muhtaç duruma düşmek istemedim, onun yerine odama geri döndüm ve Cat'in odasından aldığım kitaplardan biriyle yatağa yerleştim. Yerel vahşi yaşamla ilgiliydi ve zaten birkaç kez okumuştum, ama yenilerini almak için Anchor'dan anahtarı istemeye gitmek istemedim, bu yüzden arkama yaslanıp kitabı açtım.

Kapı çalındığında ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim.

"Benim," diye seslendi Rig.

Kitabımı bir kenara bıraktım ve kapıyı açmak için yataktan kalktım. Rig'in elinde iki kase vardı ve ben kaseleri ondan alırken maskesinin arkasından bana gülümsedi. "Daisy akşam yemeği için uğramadığını söyledi," dedi beni odaya kadar takip edip kapıyı arkasından kapatırken.

"Hayır, Anchor'la konuşmak istemedim," diye itiraf ettim, kaseleri masaya taşıırken. "Elimizde ne var?"

Rig bana "Yine kimchi yahnisi yapmış" dedi. "Özellikle senin için, dedi, çünkü en sevdiğin yemek olduğunu biliyor. Ve kimçinin soğuk algınlığını atlatmana yardımcı olacağını söyledi."

Gülümsedim ve masada, arkasında hala Aury'nin eski paltosunun asılı olduğu koltuğa oturdum. Rig karşıma oturdu. "Aury'yi gördün mü?" Yemeğe başladığımızda sordum. "O iyi mi?"

"Yine bahçeye yardım ediyordu," dedi Rig bir ağız dolusu yahninin içinden, maskesi masanın üzerine bırakılmıştı. Durakladı ve gözleri biraz üzgün bir şekilde bana kaydı. "Yine de kimse ona yaklaşıyordu. Ta ki Lilac nöbetten çıkıp bir süre onunla kalana kadar."

Bu düşünceyle parmaklarım kaşığımın etrafında sıkıştı. Zavallı Aury. Çok nazik, kibar ve tatlıydı. Ama kanatları olduğu için mi? Farklı görüldüğü için mi? İnsanlar ona kötü davranıyordu. Cutter'ın Aury'nin burada olduğu ilk gün öfkeli bir şekilde mırıldandığını ve Rusty'nin bana bazı akıncıların onun kampta kalmasından memnun olmadığını söylediğini hatırladım. Cutter'ın nifak tohumları ekip ekmediğini merak ettim. Bu beni şaşırtmazdı.

Aury'ye bir şey yapmasına ya da ona kötü davranmasına izin vermeyecektim. İçimden geçen çelik gibi kararlılığın gücüne biraz şaşırmıştım. Ama Cutter daha önce lokantanın penceresinden onu göstermeye başladığında Aury'nin tatlı, güzel yüzünün irkildiği düşüncesi bunu pekiştirdi. Aury'nin tekrar incinmesini önlemek için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

En azından o hâlâ buradayken. Sadece bunun ne kadar süreceğini bilmiyordum.

Panik gibi bir şey midemi bulandırdı ve aniden artık aç değildim. Aury'nin gideceği düşüncesi beni kederle gerdi. Gittiğinde, muhtemelen onu bir daha asla göremeyecektim. Çorak Topraklar'da onunla tesadüfen ikinci kez karşılaşma ihtimalim neydi?

Düşünceleri bir kenara itip yahnime odaklandım ve iştahım kaçmasına rağmen kendimi bitirmeye zorladım. Daisy'ye teşekkür etmeyi unutmamalıydım.

Sabah gitmeden önce yaptığım için. Belki pazardan onun için de bir şeyler alırdım. Takas edecek iyi bir şeyim varsa tabii. Odama göz gezdirdim. Fazla bir şeyim yoktu. Rig'e vermemiş olsaydım o viskiyi çok daha fazlasıyla takas edebilirdim. Puroları da. Belki çakmak ve puro keseceği bana bir şeyler kazandırabilirdi.

"Bu kadar erken tekrar oraya dönmek zorunda kaldığın için üzgünüm," dedi Rig, beni düşüncelerimden çekip çıkararak. Tabağındaki son yahniyi de kazıdı. "Burada Aury ile kalmayı tercih ettiğini biliyorum," diye ekledi sırtarak ve kaşlarını bana doğru salladı.

Gözlerimi devirdim. "Salak."

Kıkırdadı. "Peki, akşamın geri kalanında ne yapacaksın?" diye sordu. "Akşam yemeğinden hemen önce nöbetimi bitirdim, o yüzden takılabiliriz. Ya da şu kitabı ödünç alabilirsin," diye ekledi hevesli bir ses tonuyla. "Hani şu yanlışlıkla Aury için aldığın kitabı."

Paslı bir kahkaha attım. "Güzel, değil mi?"

"Evet," dedi, sonra sinsî bir bakışla ekledi, "Belki bunu Aury'ye okuyabilirsin."

Bunun üzerine yanaklarım kızardı ve boğazımı temizledim. "Kapa çeneni, salak." Onu konudan uzaklaştırmak için sordum: "Demek karavanı gördün. Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

"Çok garip." Rig başını salladı. "Ve o canavarları zincirledi - bu da ne böyle?"

"Evet. Berbat bir durum." Aury'nin üsse zincirlenmiş olduğunu düşündüm ve kalbim sıkıştı.

Rig kaşığıyla oynayarak kâsesine baktı. "Savaş çekici olan. Buraya geldiklerinde bir şey söyledi mi? Neden... Kafasındaki kafes de neyin nesi?"

"Hiçbir fikrim yok." Güneş battığından beri hızla kararan odamdaki mumları yakmak için ayağa kalktım. "Ama hayır, hiçbir şey söylemedi. Sadece karavanı çeken iki canavara durmaları için tıkladı."

Rig boğazını temizledi. "Ah, doğru." Ben son mumu yakarken onun kaseleri ve kaşıkları dizdiğini duydum. "Biraz takılmak ister misin?" diye sordu.

"Sanırım duş alıp yatacağım," dedim, kendimi biraz suçlu hissederek, çünkü içten içe Aury'nin kapıyı çalıp bir süre birlikte kitap okuyup okuyamayacağımızı sormasını umuyordum. Ya da başka bir şey.

Midemin çukurunda bir kıvılcım ısındı.

"Evet. Yarın erken ayrılıyorsun, değil mi?" Rig ayağa kalktı ve kaseleri ve maskesini topladı. Onları bir elinde dengeledi ve yanımdan geçerken omzumu sıktı. "Dikkatli ol, tamam mı? Ve onu bulduğunda Moth'a yumruk atma."

Ona kapıyı açarken dudaklarım mizahtan yoksun bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Yapmamaya çalışacağım."

Rig öne doğru eğildi ve odadan çıkmadan önce yanağıma bir öpücük kondurdu. Arkasından kapıyı kapatma zahmetine girmedim, onun yerine maskemi taktım, havlumu aldım ve hava tamamen kararmadan önce duş almak için çıktım. Neyse ki duşlar boştu, en uzaktaki tuvalete işeyen biri dışında. Çabucak duş alıp yeniden giyindim ve odama dönerken hava nemli saçlarımı serinlettiği için biraz titredim.

Hâlâ lokantada olan birkaç akıncıyı ve kamp duvarının tepesinde nöbet tutan birini görebiliyordum. Çevrenin ötesinden hiçbir ses yükselmüyordu. Mary ve canavar hayvanlarının ne yaptığını merak ettim. Ne yediğini. O karavanda ne saklıyordu? Uzun gri adamın oraya girmesine izin veriliyor muydu, yoksa dışarıda zincirlenmiş olarak mı kalıyordu?

Avluya çıktım ve tavukları hızlıca kümese soktum, her şeyi kilitlerken onlara iyi geceler diledim. Binanın yan tarafına geri döndükten sonra, kendi kapımın kilidini açarken Aury'nin kapısına özlem dolu bir bakış attım. Şu anda orada olmalıydı, çünkü onu kampın başka hiçbir yerinde görmemiştim. Tabii Leylak'la takılmıyorsa. Eğer Aury bitkileri seviyorsa, belki de Leylak ona odasında sevgiyle baktığı bitkileri gösteriyordu. İçimi kemiren kıskançlık beni vurdu ve bunun ne kadar acınası olduğunu düşünerek kızardım. Aury'yi bir haftadır tanıyordum. Bu çok saçmaydı. Ayrıca, diğer akıncıların ona dostça davranması iyi bir şeydi. Öyleydi.

Odama girdiğimde havlumu kuruması için astım ve bir mum alıp yanımda taşıdım, diğerlerinin çoğunu ziyan olmasınlar diye söndürdüm ve küçük odayı gölgelerle doldurdum. Yanan mumu komodinin üzerine koydum, böylece bir süre kitap okuyabilecektim. Üsten aldığım askeri taktik kitaplarının hala sırt çantamda olduğunu hatırladım ama şu anda biraz fazla ağırdı. Onun yerine Cat'in odasına geri götürülmeyi bekleyen yığından bir tane daha aldım. Sert bir dedektif romanı. Yatmadan önce bir süre idare ederdi.

Yatağa girmeden önce soyundum ve uyku pantolonumu giydim, o kadar ince ve yıpranmış bir çift eşofman neredeyse uygunsuzdu. Kıyafetlerimi düzgünce katladım ve şifonyerin üzerine koydum, maskem ve eldivenlerim de en üstteydi.

Yaklaşık bir saattir kitap okuyordum ki, kapının hafifçe vurulmasıyla yerimden sıçradım. Dudaklarımı yalayıp kitabımı mumun yanındaki komodinin üzerine bırakırken korku ve beklentinin karışımıyla midem bulandı. Yataktan kaydım ve hafif titreyen bacaklarımın üzerinde kapıya doğru ilerledim.

Kapıyı açtığımda Aury'nin büyük, kanatlı formu arkasındaki karanlıkta belirdi ve nefesimi kesti. Soluk teni, arkamdaki mumdan yüz hatlarının üzerinde dans eden, yüzünün sağ tarafındaki yanık izlerinin dokusunu yakalayan zayıf, titrek ışıklarda neredeyse parlıyordu.

"Merhaba," diye nefes aldım, yüzüm zaten sıcaktı, çünkü tam bir eziktim.

Aury bana gülümsedi, yumuşak ve tatlıydı ama gözleri... Daha önce olduğu gibi ağzıma bakmak için düştüklerinde içlerinde bir şey yanıyordu. "Hayalet."

Yeni paltosunu giymemişti ve uzun, zarif parmakları gergin bir hareketle gömleğinin kabaran kollarını aşağı yukarı ovuşturuyordu.

Dilim tutulmuştu, bir elim hâlâ kapının kolundayken olduğum yerde donup kalmıştım. Aury'nin kanatları seğirdi ve bana bakarken kollarını indirdi. "İçeri girebilir miyim?" diye sordu ve daha önce içimde kıvılcımlanan o küçük sıcaklık koru aniden alevlendi.

Saat geç olmuştu. Kamp, Aury'nin arkasında sessiz ve karanlıktı, sadece Rig'in lokantanın önüne dizdiği güneş peri ışıkları soluk parıltılarının sonuncusunu yayıyordu. Kamp duvarının tepesinde nöbet tutan bir akıncının dış hatlarının gece gökyüzünün karanlığında hareket ettiğini gördüm ama bunun dışında her şey hareketsizdi.

Sözsüzce başımı sallayıp Aury'nin içeri girmesine izin vermek için hareket ettiğimde midem soluksuz bir beklentiyle zonkluyordu.

Bu sefer kesintiye uğrayacağımızı düşünmemiştim.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Aury zaman kaybetmedi.

Kapıyı arkasından kapattığım anda döndü ve yaklaştı. Yarı çıplak halimi ve pantolonumun ince kumaşından aletimin açıkça görüldüğü gerçeğini gören koyu renk gözleri daldı ve parladı, yutkundum, yanaklarım kızardı.

"Hayalet." Gözlerimin içine bakmak için bakışlarını tekrar yukarı kaldırdı ve hissettiğim yoğun özlemin bana geri yansıdığını gördüğümde boğazım ağrıdı. "İstiyorum... Seni öpebilir miyim?" diye sordu, sesi biraz titriyordu ve nefesim boğazımda düğümlendi.

Başımı salladım, sinirlerim beni sessiz tutuyordu. Parmaklarım yanlarımda esnedi, uzanıp ona dokunmak için can atıyordum ama donup kalmıştım. Kalbim çarpmaya başladı, o kadar şiddetliydi ki doğaüstü duyma yetisiyle duyup duymadığını merak ettim.

Eğer yapabilseydi, hiçbir şey söylemezdi. Sadece yaklaştı ve nazik bir elini yanıma koydu. Çıplak temas karşısında ürperdim, üzerimde neredeyse hiçbir şey olmadığının farkındaydım ve Aury'nin zarif parmakları bana dokunuyordu, ten tene.

Aury beni öptüğünde, dudakları yumuşak ve acı verecek kadar tatlıydı, o kadar hızlı sertleştim ki başım döndü. Titrek bir nefes çekerken, beynim dursa da vücudum sonunda uyandı. Öne atıldım ve onu öptüm, zaten çok hevesliydim, ellerim yanlarını kavramak ve onu daha yakına çekmek için uzandı.

Aury ağzıma karşı kısık bir ses çıkardı ve uzun parmakları yan tarafımdan karnıma doğru ilerleyip beni ürpertirken öpücüğü derinleştirdi. Çıplak tenini tenimde hissettiğimde ürperdim ve dişlerimle alt dudağını sıyırdım.

Artık başlamıştık, duramazdık. Aury kısık bir sesle inledi ve aceleyle dudaklarımı dudaklarıyla ayırıp dilini ağzıma soktu. *Oh, kahretsin.* Hevesli bir ses çıkardım ve yanlarını daha sıkı kavradım, dilim onunkinin üzerinde kayarken sikim pantolonumun içinde seğiriyordu. Tadı çok güzeldi. Tatlı ve derin. Bağımlılık yapıcı.

Çatallı dilinin özellikle yetenekli olduğundan bahsetmiyorum bile, benimkiyle oynarken inlemek istememe neden oluyordu. Onu sikimin üzerinde hayal ettim ve

Tekrar ürperdim ve kalçalarımız buluşana kadar Aury'yi daha da yakınımaya çektim. Kalçasının sıkışmış sikime yaptığı baskı karşısında inledim.

Karnıma yaslanan uzun parmakları aşağıya doğru inerek omurgamdan aşağıya şelaleler halinde ürperti gönderdi. Aury iki elini de yüzümü kavrayacak şekilde kaldırdı, dudaklarımız kısa bir süreliğine ayrılırken nefesleri ağzıma doğru hızlı hızlı geliyordu. Beni tekrar, daha derinden öptü, ağızlarımız ateşli bir şekilde birlikte hareket ederken çaresizlik kanıyordu, daha da çılgınlaşıyordu. Daha sıcak.

"Hayalet," diye soludu Aury uzun dakikalar sonra ağzıma karşı, ama bu ses beni sarstı.

Dudaklarımı yaladım ve burnumun ucuyla burnunu dürttüm. "Gerçek adımı kullanabilir misin?" Fısıldadım, yanaklarım karanlıkta bile ısınıyordu, bu soruyu sorarak garip bir şekilde açığa çıkmış hissediyordum.

Aury sustu. Elleri hâlâ yüzümün yanlarını kavrıyordu ve başparmağının elmacık kemiğimi yumuşattığını hissettim. "Ne oldu?"

Dudaklarımı tekrar yaladım, içimi bir sinir dalgası kapladı. Bu çok saçmaydı ama çok az insan gerçek adımı biliyordu. Aslında sadece Rig, Cat ve Anchor. Ve hatırlayabildiğimden daha uzun süredir kimse bana bu isimle hitap etmemişti.

"Gage." Askeriyenin gizlice dinlediğinden korkuyormuşum gibi fısıldadım, bir kulağım hevesle kapıma dayalıydı.

Aury'nin dudaklarının ağzıma karşı sırtarak kıvrıldığını hissettim ve yanağıma sokuldu. "Gage," diye tekrarladı alçak bir fısıltıyla. İçimden yoğun bir ürperti geçti, zevk dalgaları yayıldı. Tekrar söylemesini istedim. Söylemeye devam etmesini.

Sonra yaptı. "Bana dokunacak mısın, Gage?" Aury ağzımın kenarına yumuşak bir öpücük kondurduktan sonra çeneme bir öpücük daha kondurdu.

İçime hücum eden şehvet dalgasını kontrol etmeye çalışırken çenem sıkıştı, uzuvlarımın hareket etme, istediğini yapma ihtiyacıyla seğirmesine neden oldu. Yırtıcı bir canavar gibi üzerine atılmak istedim. Kendimi biraz olsun kontrol edebilmek için zorladım ama Aury'nin pantolonunun önündeki bağı çözmeye çalışırken parmaklarım hâlâ beceriksizdi ve telaştan titriyordu. Sert, kapalı boyu ellerime çarparak sarsıldı ve beni tekrar öpmeden önce kaba bir sesle inlememe neden oldu, dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve dilini tekrar içeri soktu.

Sağ elim nihayet içeri girip zonklayan uzunluğunu avuçladığında ikimiz de inledik. Son derece sertti ve ucundan sürekli bir akış halinde akan pre-cum'u hissettiğimde kendi aletim sempati içinde zonkladı

-O kadar çoktu ki siki çoktan kayganlaşmıştı. Nefesim kesildi. Delicesine seksiydi ve parmaklarım şaftının uzunluğunu izlerken ıslanmıştı, uçlarını sıcak ve belirgin hissettiren damarların üzerinde takip ediyordum.

Yumruğumu taşaklarını avuçlamak için aşağı doğru kaydurdum, her yerini hissetmek istiyordum. Büyük ve pürüzsüzdüler ve Aury küçük bir inilti çıkardı, bu da onu nazikçe kavrayıp ağzına karşı titrek bir şekilde nefes alırken kendi kesemi sıkılaştırdı.

Aury beni tekrar öptü, bu sefer daha sertti, dili ağzıma daha agresif bir şekilde girdi, ben de diğer hevesli elimi pantolonunun içine soktum, böylece aynı anda hem taşaklarıyla hem de sikiyle oynayabildim. Bunu çok uzun zamandır kimseyle yapamamıştım, bu yüzden zaten çaresizliğin sınırındaydım, ama bu... daha önce hiç olmadığı kadar farklı hissettirdi. Daha hayati. Daha önemli. Sanki bunu Aury ile yapmak her şeyi değiştirecekti. Kalbim göğsümde gümür gümür atıyor, dilim Aury'ninkiyle düello yapıyordu, niyetli bir şekilde sikini okşamaya başladım, başparmağım alevlenmiş başını yakaladı, ucundan ağır, kışkırtıcı bir akışla dökülen ıslaklığı ovuşturdum, şaftı sıktım, böylece o kalın, kabarık damarların altında zonkladığını hissedebiliyordum.

Avucum.

Aury çaresiz bir ses çıkardı, dizleri neredeyse bükülüyordu ve ben de karşılık olarak ağzına karşı inledim, şimdiden böyle bir tepki daha arzuluyordum. Parmaklarımı tekrar sıkı, ağır kesesinin üzerinde gezdirdim, pürüzsüz derisini okşadım ve Aury bana verdi. Nefesi ağzımda kekeliyor, sert siki avucumda zonkluyordu.

"Gage," diye mırıldandı ağzıma karşı, sesi huzursuzdu. Adımı tekrar söylediğini duymak sikimin pantolonumun içinde sertçe sarsılmasına ve rahatsız edici bir şekilde sıkışmasına neden oldu. Aletimi Aury'nin kalçasına doğru iterken kalçalarım biraz rahatlamaya çalışıyordu.

Bu hareket Aury'de bir şeyleri tetiklemiş gibiydi. Birden yüzümü bıraktı ve ellerimi nazikçe pantolonundan çekerek parmaklarımızı birbirine doladı. Küçük bir gülümsemeyle beni kapıdan uzaklaştırdı.

Yatağa doğru.

Nefes alışım hızlanırken göğsüm daha hızlı inip kalkmaya başladı. Aury beni yatağa geri itmeden önce ağzıma kısa, sıcak bir öpücük kondurdu ve arkamdan tırmanarak dört ayak üzerinde üzerime eğilene kadar vücudumda süründü. Her zamanki nazik doğasıyla çelişen bu atılganlığı karşısında bir an için şok olmuştum ama... kahretsin, çok ateşliydi.

"Bu iyi mi?" diye sordu ve ben de hemen başımı salladım.

"Evet. Evet, kesinlikle. Kahretsin," diye mırıldandım, hâlâ bunun gerçekleşmekte olduğu gerçeğiyle sersemlemiştim. Aury bana dokunuyordu. Beni öpüyordu. Sanki bunu çok uzun zamandır istiyormuşum gibi hissediyordum, oysa hiç de uzun zaman olmamıştı. Ama neredeyse onunla tanıştığım andan beri onun için deli gibi yanıp *tutuşuyordum*. Bu canavara karşı anlık tepkime neyin sebep olduğunu bilmiyordum ama şu anda bunu sorgulamayacaktım.

Sadece beynimin şu anda olanlara yetişmek için mücadele etmeyi bırakmasını diledim. Şu anda, sanki tüm bu olanları başka birinin başına gelmiş gibi izliyormuşum gibi hissediyordum.

Onu tekrar öpmek isteyerek yanlarını avuçladım. Ben bunu yapamadan Aury doğrulup hızla gömleğini çıkardı, sonra da ne olduğunu anlayamadan bir şekilde beni çırılçıplak soydu. Nefes nefese kalmıştım, siki karnıma doğru açıklıkla sarsılıyordu, taşaklarım çoktan sıkıca yukarı çekilmişti.

Odamın serin havasında titredim. "Aury," diye mırıldanmaktan kendimi alamadım, onun tekrar üzerime gelmesini, beni örtmesini istiyordum.

Tekrar üzerime eğildiğinde devasa kanatları neredeyse karanlıkta üzerinde belirliyordu. Mum ışığı titriyor ve ince, kösele zarın üzerindeki yeşil parlaklığın, bozulmuş bir yağ tabakası gibi yüzeyde dalgalanmasına neden oluyordu. Başı beni öpmek için eğildi, yavaş ve sıcaktı, çatallı dili ağzıma batıyor ve benimkinin etrafında dolanıyordu. Zevkle ürperdim, sağ elim tekrar pantolonunun ön kısmına daldı, avucumun düz kısmı, elimi tekrar kesesini avuçlamak için aşağıya doğru hareket ettirmeden önce horozunun kaygan çelik çubuğundan aşağı kayıyordu.

Aury ağzımın içinde inledi, sonra dudaklarını hararetle çenemde ve boynumda gezdirmek için öpüşmeyi kesti. Bir meme ucuna ulaşp emdiğinde, zevkle tıslamama neden oldu, vücudu aşağı doğru hareket ederken artık ona dokunmaktan vazgeçmek zorunda kaldım.

Aury aşağı inmeye devam etmeden önce dişlerini diğer meme ucumun üzerinde gezdirdi. Karnım heyecandan zangır zangır titriyordu. Nefesimi kontrol etmeye çalıştım ama şimdiden hızlı hızlı nefes alıp veriyordum, kalbim küt küt atıyordu. Tanrım, en son ne zaman birinin bana sakso çektiğini bile hatırlamıyordum ve sadece bunun beklentisi bile beni tehdit ediyordu.

"*Tanrım*," diye bağırdım, Aury'nin sıcak dili aletimin uzunluğunu kayganlaştırdığında. Tepki olarak çılgınca titreşti, Aury'nin ürettiği kadar olmasa da ön sperm karnıma aktı. Sessiz kalmaya çalışmak için alt dudağımı sertçe ısırdım, gece dışarıda yürürken seslerin odalardan ne kadar kolay yayıldığının farkındaydım.

Odak noktam daraldı, gerçekler keskinleşti ve beynim ne olduğunu anlamaya başladı. Gözlerimi tavana diktiğimde göğsüm kabardı. Aury'nin dili aletimin üzerindeydi. Aury uzunluğundan aşağıya doğru yalıyordu ve şimdi-

"Kahretsin," diye inledim, Aury'nin çatallı dili taşaklarımın dikişi üzerinde kayınca sertçe ürperdim. Tepki olarak gerildiler ve Aury birini nazikçe emerken alçak bir ses çıkardı, ağzı yumuşak, sıcak ve ıslaktı ve *lanet olsun*, çok yakında boşalmama neden olacaktı.

"Aury." Başımı kaldırıp aşağı bakarken sesim titredi ve loş mum ışığında parmaklarımı onun siyah saçlarında gezdirdim. Yumuşaktı ve tenimde serin bir his uyandırıyor, ağzının ıslak sıcaklığıyla keskin bir tezat oluşturuyordu.

Dizlerim daha da açıldı, kalçalarım ve kığım daha da yaklaşmak için yataktan yukarı doğru esnedi. Aury'nin dili tekrar uzunluğuma doğru kaydı. İkiz noktaların sikimin başının iki yanını gıdıkladığını hissettiğimde, dilinin yarığındaki hassas V'yi kavradığında, gerçekten inledim. Kalçalarım titredi.

Aury'nin sıcak ağzı aletimin başını ıslak bir öpücükle sarmaladı, höpürdeterek emme sesi odada yüksek sesle duyuluyor, dişlerimin sıkılmasına neden oluyordu. Parmaklarımın Aury'nin saçlarını sıktığını fark ettim ve ellerimi gevşemeye zorladım, ama nefes nefese kalmıştım, kalçalarım sürekli Aury'nin ağzına doğru bükülüyor, hareketsiz kalamıyordum. Sıcak zevk içimde, shaftımda yukarı ve aşağı doğru titreşiyor, taşaklarımda karıncalanıyor, her şeyi sıkı ve gergin hissettiriyordu.

Aury'nin dili sikimin ucunda dalgalandığında ve nazikçe emdiğinde kalçalarım titredi. "Oh Tanrım."

Dişlerimi alt dudağımın üzerinde gezdirdim ve tekrar vücudumun uzunluğuna baktım. Aury'nin başını kalçalarımın üzerinde sallanırken gördüğümde kaşlarım birbirine çarptı, ağrıyan sert sikim ağzının emici sıcaklığında tekrar tekrar kayboldu.

Aury'nin simsiyah gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı döndüğünde, dudaklarım küçük bir nefesle aralandı. Boyumu yavaşça emdi; her şeyimi sıkı sıkı bir çekiş. Kalçalarım daha çok titredi, kollarım gerildi ve titredi. Aury bakışlarımı tuttu ve sonra hafifçe yalarken çatallı dilinin siyahının sikimin başını çerçevelediğini gördüm.

"Oh Tanrım." Titredim, sikim zonklamaya başladığında yataktan kıvrıldım. Aury'nin ağzına ilk sperm fışkırmasını gördüğümde, bu her şeyi daha da kötüleştirdi. "Aury."

Saçlarını daha sıkı tuttum, mutluluktan titriyordum, sikim esniyordu, Aury'nin diline doğru dölleriimi pompalıyordum. Gözleriimi bu manzaradan alamıyordum.

Sonunda fişkirtmayı bıraktığımda, Aury yuttu ve alçak bir inilti ile horoz kafamı emdi. Hassasiyetten titriyordum ama harika hissettiriyordu. Aury beni daha derin emdiğiinde inledim, sonra ağzını serbest bırakıp uzunluğumu öptü. Taşaklarıımı okşadı.

Göğsüm sıkıştı. Parmaklarıımı serin saçlarında nazik bir okşayışla gezdirdim. "Aury."

Sonunda hareket etti, karnımı okşadı, beni derin ve sıcak bir şekilde öpene kadar vücudumda ilerledi. Ellerimi vücudundan aşağı kaydurdım ve pantolonunu çekiştirdim.

"Çıkar şunları," diye yalvardım ağzına karşı. "Seni istiyorum. İstiyorum-"

"Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin, Gage." Aury beni acı verecek kadar yumuşak bir şekilde öptü, dili üst dudağıımın gıdıklanan, hassas kısmını okşadı. "Senden bunu beklemiyorum-"

"Tanrım, istiyorum." Cesaretimi toplayarak Aury'yi geriye ittim ve ayağa kalktım, sırtı yatak başlığına yaslanacak, kanatları arkasına kıvrılacak şekilde bizi döndürdüm. Sırt üstü yatmaktan daha rahat olduğunu düşündüm, sert, kemikli parmaklar altında sıkışmıştı.

İkimiz de aceleyle Aury'nin pantolonunu indirirken parmaklarıımız çarpıştı. Ayaklarıının ölümcül pençeleri üzerindeki kumaşı yırtmamaya özen göstererek bacaklarıından sıyırdığımda sert nefes alıyor, göğsü kabarıyordu.

Onlar gittikten sonra, açılmış kalçalarıının arasına diz çöktüm ve ilk kez önümde uzanan çıplak bedenine baktım. Nefesim sert bir telaşla beni terk etti. Artık üzerimdeki baskı kalktığı için beynim şehvetle biraz daha az doluydu, bu yüzden vücudunun her küçük, güzel ayrıntısını yakalayabiliyordum. Onu eşsiz kılan, Aury yapan tüm farklılıkları kataloglayabildim.

Vücudu da en az yüzü kadar eşsiz güzellikteydi. Yükselmiş siyah damarlar neredeyse her yerini sarıyordu, bir insanınkinden daha kalın ve daha belirgindi, derisi o kadar beyazdı ki düşük ışııkta neredeyse parlıyordu. Bakışlarıımı kasıklarıına diktim ve nefesim kesildi. Bu damarlar aletinin uzunluğu boyunca kıvrılıyordu, dolambaçlı ve karanlıktı ve o kadar belirgindi ki, gördüğüm manzara karşısında içim şehvetle sıkıştı. Sikinın başını kaplayan kalın, berrak ıslaklığı görebiliyordum, şafttan aşağı damlıyordu ve ağzım sulandı. Taşakları büyüktü ve

pürüzsüzdü. Uylukları uzun ve mükemmel bir şekle sahipti; kalın kaslardan oluşmuyordu ama tıpkı diğer kısımları gibi güçlü ve tonluydu.

Askeri üste geçirdiği travmatik dönemden kalma yara izleri her yere dağılmıştı. Aury'yi rahatsız etmek istemediğim için onlara odaklanmamaya çalıştım ama başka bir zaman her birini bulup öpmeye karar verdim. Şüphesiz varlıklarından kalan acının bir kısmını yok etmeye çalışacaktım.

Aury bakışlarımı korkuyla karıştırdı mı bilmiyorum ama uzandı ve nazik parmaklarıyla yanağımı okşadı. Sertleşmiş siki hareketleriyle birlikte sallanıyor, ağzıma girmesini beklerken içim içimi yiyordu.

"Ciddiydim, Gage," dedi Aury usulca. "Bunu bir karşılık bekleyerek yapmadım. Sen-"

"Aury," diye araya girdim. Nefesim beni ürpertici bir telaşla terk etti, sikim seğirip tekrar kanla karıncalanmaya başlarken parmaklarım kalçalarında sıkılaştı. "Gerçekten aletini emmek istiyorum."

İçimde sert, pençeleyen bir ihtiyaç vardı, çoktan boşalmış olmama rağmen daha az yoğun değildi. Beni yönlendiren çaresizliğin bir sınırı vardı ve bundan muhtemelen ağzının üzerimde olmasını sevdiğimden daha fazla zevk alacağımı biliyordum.

Aury yarı eğlenmiş yarı çaresiz bir ses çıkararak yatak başlığına yaslandı ve buruşmuş kanatlarının üzerinde rahat edebilmek için biraz kıpırdandı. Bana gülümsediğini görmek için bakışlarımı sikinden kaldırdım ve karşılığında ağzımın geniş bir gülümsemeye dönüştüğünü hissettim. Öne doğru eğildim ve ellerimi gergin kalçalarına doğru kaydırarak onu öptüm. Aury ağzımın içinde inledi, elleri yanlarıma geldi, aşağı yukarı okşayarak beni ürpertti.

Öpüşmemizi kesip aşağı doğru indim, artık gergin hissetmeyecek kadar hevesliydim. Aury'nin meme uçları ya da göbeği yoktu, bu ilk başta biraz sarsıcıydı ama kısa süre sonra dilimin altındaki sıcak teninin tadıyla dikkatim dağıldı. Dudaklarımda zonklayan o dolambaçlı siyah damarları hissediyordum. İnledim ve gövdesinden aşağı doğru hızla indim, sikiindeki o kalın ıslaklığı yalamak için çaresizdim.

Bir an sonra tam da bunu yaptığımda Aury alçak, aç bir ses çıkardı, dilimi kaygan horoz kafasının etrafında dolaştırdı, tadı çılgınca inledi. O kadar çok vardı ki. Yarıktan hâlâ düzenli bir şekilde akıyordu. Eğer ürettiği pre-cum bu kadarsa... ne kadar cum

olabilir miydi? Bu düşünce beni inletti ve daha fazlasını isteyerek sikinin başına ıslak, emici bir öpücük kondurdum.

"Gage," diye nefes aldı Aury. Adımı -gerçek adı- o alçak, zevkle ıslanmış sesiyle söylediğini duymak, kirpiklerimin arasından ona bakıp sert aletini ağzıma daha fazla alırken çaresiz bir açlıkla inlememe neden oldu.

Aury keskin bir nefes alarak bana baktı, o iri siyah gözlerinde yüzünün yanık izli tarafında titreyen mum ışığıyla hiçbir ilgisi olmayan bir parıltı yükseliyordu. Ellerini kaldırdı ve uzun parmaklarını saçlarımin arasından geçirdi, okşayıcı dokunuşu emerken göz kapaklarımin ağırlaşmasına neden oldu. Parmakları dolaştı, kulağımin kabuğunu okşadı, boynumdan aşağıya ve enseme doğru kayd. Başparmağımin çenemi okşadığını hissettim, sonra alt dudağımin damarlı gövdesine bastırmak için kalktı.

Zevkten titreyerek, sikini emdim ve uzunluğundan aşağıya, dolu, ağır kesesine doğru öpücükler gönderdim. Şimdi sıkıca yukarı çekilmişti, shaftının tabanını kucaklıyordu ve parmaklarımin diğeriyle dalga geçerken bir küreyi emdim.

Aury'nin sert, nefes nefese soluk alışları üstümden geliyordu. Elleri başımı kavradı ve kalçaları daha da açıldı, dilim kesesinin sıkı derisi üzerinde kayarken kalçaları esnedi. Onun tadını şimdiden özlemiştim, bu yüzden bir inilti ile başının üzerinden yukarı doğru yaladım. Aletim yine bacaklarımin arasında sertleşmişti, çelik bir çubuk gibi sallanıyordu ama görmezden geldim, kendimden çok zevk alıyordum.

Seksi hep sevmişimdir ama hiç ama hiç yapamamışımdır. Diğer her şeyi unutabilmeyi seviyordum. Sınır tanımaz ve vahşi olmayı, sadece bedenimin acil taleplerine odaklanmayı ve beynimdeki tüm endişeleri yok edebilmeyi. Özellikle kafa vermeyi, tüm konsantrasyonumu ve enerjimi başka bir insanın iyi hissetmesini sağlamak için harcamayı seviyordum.

Ve bu daha önce hiç kimseyle olmadığım kadar iyiydi. Bu durum artık ne kadar az seks yaptığımı umursamama neden olmuyordu. Çünkü bu Aury'ydi ve onunla ilgili her şey herhangi bir insanın olabileceğinden milyonlarca kat daha erotikti - en azından benim için. Ağzımdaki tadı. Kısık, nefes nefese inlemelerinin ve soluk soluğa nefes alışlarının sesi. Derisinin altında küçük yılanlar gibi dolambaçlı siyah damarları olan hayalet gibi solgun, insanlık dışı vücudunun görüntüsü. Geniş omuzları ve uzun, esnek uzuvları yatağın üzerine yayılmış, kalçaları kıvrılarak ağzıma yaklaşmaya çalışıyordu.

Yaklaşmıştı. Bunu sikinin ağzındaki imkânsız sertliğinde hissedebiliyordum. Ucundan daha da fazla pre-cum döküldü ve emerken aynı hızla yuttum, başımı daha hızlı salladım, şehvet ve zevk pusunda kayboldum. Bir elim taşaklarını kavrarken, diğer elim sikinin kaygan tabanını yumrukluyor, ağzımın emme hareketleriyle birlikte okşuyordu. Aletin etrafında sürekli inlediğimin farkında bile değildim. Bundan Aury'den bile daha fazla zevk alıyor olmam tamamen mümkündü. Tanrım, onu ağzıma almak, tüm dünyanın Aury'ye zevk vermekle sınırlı olması çok iyi hissettiriyordu. Ona o kadar çok zevk vermek istiyordum ki, sarhoş olmuştu. İnsanlarla ilgili tüm kötü anılarını iyi anılarla değiştirmek istiyordum. Benim anılarımla.

Parmak uçlarımı uyluğunun iç kısmında gezdirmek için kesesini bıraktım, elimin altında kaslarının gerilmesini hissetmek istiyordum. Aury ürperdi ve inledi, vücudunun üst kısmı öne doğru kıvrılırken ellerim saçlarımdan kayarak omuzlarımı kavradı. "Gage," diye nefes aldı, siki ağzımda zonklamaya başlamıştı bile. "Ben -I-"

Şiştiğini hissettiğimde daha yüksek sesle inledim, o kalın damarların dilimin altında zonkladığını hissettim. Sonra, Aury boğuk bir çığlık attığında, siki patladı. İlk döl seli boğazımın arkasına kuvvetle çarptığında neredeyse boğulmama neden oluyordu. Aceleyle yutkundum ve emmeye devam ettim, hepsi için çaresizdim, kafa derim çılgınca bir zevkle karıncalanıyordu.

Tanrım, o kadar çok vardı ki. Orgazmı devam etti, her biri bir öncekinden daha ağırdı, ta ki ben ayak uydurmakta zorlanana ve yutmak için ağzımı serbest bırakmak zorunda kalana kadar. Ağzımı serbest bıraktığımda başka bir atış çeneme çarptı. İnledim, ağzımı, çenemi ve yanağımı Aury'nin sikinin hassas, savunmasız başına sürterek boşalmaya devam etti, üstümden alçak, çaresiz, nefessiz sesler çıkardı.

Sonunda durduğunda yüzümün alt yarısı kaplanmıştı. İkimiz de nefes nefese kalmıştık ve Aury yatak başlığına yaslanıp göğsü kabarırken hâlâ zevkten titriyordu. Tadını daha fazla alabilmek için dudaklarımı yaladım, sikim bacaklarımın arasında titreyerek tekrar dikkat çekmek istediğinde ürperdim. Görmezden geldim. Henüz durmayacağımıza dair bir his vardı içimde; eğer Aury hala içimde dönüp duran ve az önce yaptığımız şeyle sadece bir anlığına yatışan aynı acil, umutsuz ihtiyacı yaşıyorsa, hayır.

Eğildim ve yüzümü silmek için komodinden bir mendil aldım, Aury yatak başlığına yaslanırken memnuniyetle gülümsedim,

Doymuş gözlerle beni izliyordu. Mendili bırakır bırakmaz beni bir öpücüğün içine çekti, kollarını bana doladı ve kucağına oturana kadar çekiştirdi.

Kollarımı boynuna dolayarak ağzına *mmm*'ladım. Aury'nin ağzı dikkatimi dağıttığından, kanatlarının dirseklerime değdiğini ve bileklerimin iç kısmında neredeyse kıkırdak gibi bir şey hissettiğimi belli belirsiz fark ettim.

"Ow." Öpüşmeyi keserken kollarımı geri çektim. Sol bileğime baktığımda bir çizgi halinde kan damlacıklarının aktığını gördüm.

Aury'nin nefesi bir anda kesilirken, siyah gözlerinde dehşet dolu bir bakış belirdi. "Özür dilerim." Sesi kederli geliyordu.

"Hayır, hayır." Başımı salladım, başka bir mendil alıp bileğime bastırdım, çünkü kanımı görmenin onu mahvettiğini söyleyebilirdim. O kadar da fazla değildi; dikiş dikerken yanlışıyla iğneyi kendime batırdığımda akan miktarla aynıydı. "Senin şeyini unuttum..." Elimle işaret ettim. "Boyun şeyleri."

Aury başını salladı, parmakları kalçalarımın sıkılaştı. "Özür dilerim, Gage-"

"Hey." Öne doğru eğildim ve ağzına sert bir öpücük kondurdum. "Bu Hiçbir şey. Ciddiyim. Artık dikkatli olmam gerektiğini biliyorum, hepsi bu."

Kısmen dikkatini dağıtmak için, kısmen de sadece istediğim için onu tekrar öptüm. İşe yaradı, çünkü Aury ağzımın içinde yumuşak bir ses çıkardı ve dilini içeri soktu. Titredim, çünkü çok farklı hissettiriyordu. Biraz daha ince, daha uzun ve dilimin ucu ikiz noktalar arasında gezindiğinde, Aury duyarlılıktan titredi.

Aury'nin elleri kıcımlı avuçlamak için aşağı doğru kaydı. Bu his midemi bulandırdı, sikim seğirdi, hala onun sıkı karnına değdiği yer hassastı. Aury'nin uzun parmakları hareket etti, okşadı ve deliğime yaklaştıklarında ürperdim. Kendim de dahil olmak üzere biri kıcımla oynamayalı uzun, çok uzun zaman olmuştu. Aury'nin böyle bir şeyle ilgilenip ilgilenmediğini merak ediyordum.

Sonsuz dakikalar boyunca öpüştük. Durmak istemiyordum, bir parçam hala bunun olduğuna inanamıyordu. Olduğuna. Aury'yi öpüyordum. Onun kucağında oturuyordum. İkimiz de çıplaktık. Birbirimizi az önce boşaltmıştık.

Dilim onunkine sürtünürken ürperdim. Onu tekrar boşaltmak istiyordum.

Ama Aury'nin öpücükleri önce yumuşadı, sonra yavaşladı ve son bir kez dudaklarını yanağıma bastırdıktan sonra çekildi. "Harikasin," diye mırıldandı tenime karşı.

Yüzümü buruşturdum ama yine de ilgisinin ve yumuşak dokunuşlarının tadını çıkardım. "Gerçekten değilim," dedim ona, avuçlarımı göğsünde ve omuzlarının eğiminde aşağı yukarı gezdirerek.

"Öylesin." Aury, ben yatakta sırtüstü yatana kadar bizi yuvarladı ve üzerimde belirdi, kanatları arkasında karanlık bir kütle, o uzun, ölümcül pençeleri omuzlarının üzerinde kıvrılıyordu. Beni tedirgin etmeleri gerekirdi ama Aury'nin dikkatli olduğunu biliyordum. Ona güveniyordum.

Beni öpmek için eğildi, ağzıma karşı sırttı. "Öylesin," diye tekrarladı. "Naziksin ve güzelsin."

Boynumu öpmek için dudaklarını çenemde gezdirdi. Dili tenimin üzerinde kayarken ürperdim. "Ve tadın çok güzel." Burnu boğazımın kıvrımını takip etti. "Mükemmel kokuyorsun."

Bunların hiçbiri olmadığımından oldukça emindim, ama tekrar tartışmadım, çünkü Aury'nin dili göğsümle birleşip güneye doğru ilerlemeye başladığında bunun nereye gittiğini anlayabiliyordum. Hâlâ sert olan sikim hevesle karnıma çarptı. Aury bunu fark etmiş olmalıydı çünkü vücudumda aşağı doğru ilerlerken bana sırttı.

Elimde olmadan sırttım, göğsümde sevinç gibi bir şey kabardı.

YIRMİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah gözlerimi kırıştıtararak açtığımda inledim, göz kapaklarım çok ağırdı ve uykuyla kirlenmişti. Yatağın üzerinde kemiksiz bir yığından başka bir şey değildim, kaslarım dün gecenin anılarını aceleyle geri getiren çok özel bir şekilde ağrıyordu.

Yastığa gülümsedim, yüzüstü uzandım ve gözlerimi açık tutmaya çalıştım. Oda aydınlıktı - şafak vakti olması gerekenden çok daha aydınlıktı, bu da Anchor'a söz verdiğim programın çok gerisinde kaldığım anlamına geliyordu.

Onu kızdırma endişesi içimde yükselmeye başladı ve uzuvlarımın gerilmesine neden oldu. Ama sonra sıcak dudaklar omzuma bastırmadan önce arkamdaki yatakta bir hareket hissettim. Yatağa geri döndüm, tatlı zevk daha nahoş duyguları kovaladı, ta ki kendimi umursamaya zorlayamayana kadar. Anchor bekleyebilirdi. Moth bekleyebilirdi. Bir kez olsun istediğimi yapacaktım.

"Günaydın." Aury'nin sesi omzumda yankılanarak beni ürpertti. Yumuşak saç tellerinin tenime değdiğini hissettim ve ne kadar geç saate kadar ayakta kalmış olmamıza rağmen sikim seğirdi ve aceleyle sertleşti.

Birbirimizin üzerine tekrar indikten sonra, ikimiz de bir kez daha sertleşip ağrıyana kadar uzun bir süre tembelce öpüştük ve dokunduk. Bu sefer, Aury'nin kalçalarına oturdum ve birbirimize otuz bir çektik, çünkü onun sikinin boşalmasını gerçekten görmek için can atıyordum. Şaşırtıcı bir şekilde, zaten iki kez boşalmış olmasına rağmen, yine de karnına ve göğsüne delice bir miktar fişkırttı ve ben yalayana kadar ağzımı sulandırdı.

Hatırladıkça sikim yatağa çarpıyor, ön sperm sızarken çarşafı ıslatıyordu. Anlaşılan döl fetişistiydim ve bu benim için yeni bir bilgiydi.

Aury'nin sert aletinin kalçama ve kığımın kıvrımına sürtündüğünü hissettiğimde içimi bir şehvet dalgası kapladı, zaten sızıntı yapıyordu ve tenimde ıslak bir iz bırakıyordu. Ama sonra kendini üzerime bıraktı ve yanağını iç çekerek kürek kemiklerimin arasına yasladı.

"Lütfen oraya gitme, Gage," diye mırıldandı, uzun parmakları sırtımın alt kısmında ve kığımın kabarıklığında dalgın dalgın geziniyordu,

Beni hassasiyetle titretiyor.

Duvara bakarak nefes verdim. "İnan bana, keşke zorunda olmasaydım." Geriye doğru kaydım, bacaklarımız birbirine dolanana kadar Aury'nin sıcaklığına yaklaştım.

Sözleri beni uykulu, şehvet sarhoşu halimden çıkarmıştı. Muhtemelen bir saatten kısa bir süre içinde Wastes'a geri döneceğimin farkına varmak, midemin çukuruna çarpan bir bowling topu gibi beni vurdu.

Yüzümü tekrar yastığa gömerek alçak sesle inledim. "Kalkıp hareket etmem gerekiyor. Gün ışığını boşa harcamamalıyım."

Aury mutsuz bir ses çıkardı ve burnunu sırtıma dayadı. "Seninle gelebilirim-"

"Hayır." Bu beni döndürdü ve sırtüstü dönüp ona bakabilmek için Aury hareket etti. Belli belirsiz renk girdapları olan iri siyah gözlerini görmek göğsümün sıkışmasına neden oldu. "Burada kalmalısın. Burada güvendesin."

Belki yeterince söylersem, uzun süre kalırdı.

Sonunda, Anchor'un bana sinirleneceği düşüncesinin yarattığı endişe, kafatasımın arkasındaki bir uğultu gibi gittikçe daha yüksek sesle artmasına rağmen acele etmedim. Aury ve ben isteksizce kalkıp giyinene kadar yatakta uzun uzun öpüştük. İsteddiği zaman gidip Aury'nin paltosunu odasından aldım. Sırtının açıkta olmasından hoşlanmadığı hissine kapıldım ama bunun yara izlerinden mi yoksa omurgasını kaplayan dikenlerden mi kaynaklandığından emin değildim.

Kaçınılmaz olanı ertelediğimin tamamen farkında olarak, ben onları besleyip sularken Aury'ye gelip kızlarla tanışmak isteyip istemediğini sordum. Başını salladı ama biraz paniklemiş görünüyordu, sanki bu aramızdaki her neyse, büyük bir dönüm noktasıymış gibi. Bu beni güldürdü ve onu öpmek için ayak parmaklarımin üzerine çıktım. Hâlâ önceki geceden kalma orgazmımın etkisindeydim ve bu beni normalden daha cesur yapıyordu.

Aury son bir öpücük çaldıktan sonra maskemi ve eldivenlerimi giydim. Dışarıya, serin güneş ışığına adım attığımızda gergindim, yarı yarıya Anchor'un kapıda öfkeyle beklediğini ve dışarı çıkıp Moth'u aramaya başlamamı talep ettiğini görmeyi bekliyordum. Ama etrafta kimse yoktu. Yukarı baktım ve kamp duvarında nöbet tutan bir akıncı gördüm. Saatler sonra ilk defa

Duvarın diğer tarafındaki Mary ve canavar hayvanlarını hatırladım. Ne yaptığını merak ettim.

Aury'yi odamın arka tarafındaki küçük bahçeme götürdüm, kızları bugünlük kümeslerinden çıkarmakta geciktiğim için kendimi suçlu hissediyordum. Yumurtalarını toplamak için kullandığım küçük sepeti yanımda taşıyordum ve kapının asma kilidini açarken sepeti Aury'ye uzattım.

Sepeti kavradı, beni sessizce avluya kadar takip etti ve kümesin kapağını tutan küçük tahta mandalı çevirmek için çömeldiğimde birkaç adım geride durdu. Ayağa kalktım ve kızlara dışarı çıkmaları için zaman tanıyarak geri çekildim.

Bianca önce kafasını dışarı çıkardı, küçük rampadan aşağı koşturmadan önce bekletildiğim için bana kızgın bir ciyaklama sesi çıkardı, ayakları tahtayı tırmalıyordu. Birkaç dakika sonra diğerleri de onu takip etti.

"Merhaba hanımlar," dedim, Aury'ye nasıl tepki vereceklerini merak ederek. Ne de olsa o bir canavardı. Bu dünyadaki bazı hayvanlar canavarlara kötü tepki verirdi, içgüdüsel korku onları temkinli tutardı.

Tavuklar için durum böyle değildi. Ona akın ediyor, ayaklarının etrafını gagalıyorlardı. Onu sevmelerinin nedeninin kanatları ve kuş ayakları olup olmadığını sormadım, belki rahatsız edici bulmuştur diye. Ama onun geçici olarak çömelip parmak uçlarıyla Trixie'nin tüylerini okşadığını görmek göğsümün sıkışmasına ve ısınmasına neden oldu.

Sepeti ondan aldım ve yumurtalarını toplamak için kafamı kümese soktum. Yeniden ortaya çıktığımda Aury kuru zeminde bağdaş kurmuş oturuyordu, Pearl de kucagındaydı.

Paslı bir kahkaha attım. "Vay canına, senden hoşlanıyorlar, ha?"

Aury bana sıırttı, gülümsemesi güneş ışığında göz kamaştıracak kadar parlaktı.

"Hayalet mi?" Döndüm ve Rig'in kafasını yatak odasının penceresinden dışarı çıkardığını gördüm. "Hâlâ burada mısın? Oh, şükürler olsun. Orada bekle." Ortadan kayboldu.

Beklerken mataramla tavukların suyunu doldurdum ve avlunun köşesine sıkıştırılmış tahta kutudan yem serptim. Rig bir dakika sonra tel kapıdan içeri girdi, hâlâ yüzündeki maskeyi ayarlıyordu.

"Birazdan gidiyorum," dedim ona, kendimi savunmam gerekiyormuş gibi hissederek. Sanki çoktan Moth'u aramaya çıkmış olmam gerekirken hâlâ orada olduğum için tembellik ya da ihmalkârlık yapıyormuşum gibi.

Ama Rig başını salladı. "Gerek yok. Moth bir süre önce ortaya çıktı ama biz çoktan gittiğini sanıyorduk." Gözleri Aury'ye kaydı, sonra maskesinin ardında bir gülümsemeyi bastırırken tekrar bana döndü. "Günaydın, Aury."

"Günaydın," dedi Aury sakın sesiyle ve uzun parmaklarıyla Pearl'ün tüylerini okşadı. Cennette olduğu her halinden belliydi. Bunu anlayabiliyordum.

Bir tavuğu kıskanmadım. İmkânı yok. Rig'e döndüm, rahatlama beni gülümsetti. "İyi ki uyumuşum, ha?"

Rig homurdandı, kara kaşlarını kaldırarak bana baktı ve yüzümün ısınmasına neden oldu. "Evet, uyudum." Çenesini lokantanın genel yönüne doğru salladı. "Muhtemelen gidip Anchor'a burada olduğunu haber vermelisin."

Nefes verdim. "Sanırım." Gidip odamda Aury ile saklanamaz mıydım?

Rig bana, "Sen de biraz kahvaltı etmelisin," dedi. "Ben bir süre Aury'ye eşlik edeceğim."

Aury'ye özlem dolu bir ifadeyle bakmamak için kendimi zorlayarak başımı salladım. "Mary ve hayvanları hakkında bir haber var mı?"

Rig başını salladı. "Bir göz atmak için daha önce oraya gittim. Kafesi olan canavar dün gece karavanı ağaçlara yaklaştırdı, böylece iki büyük olan yiyebilecekti. Yaprakları sıyrılıyorlar." Maskesinin arkasından gülümserken gözleri kırıştı. "Sevimli sayılırlar. Yani, kolları ve boynuzları olan bir top kesesine benzeyen bir şey ne kadar sevimli olabilirse o kadar."

Bu görüntü karşısında ürperdim. "Senin beynin mahvolmuş,

Rig." Kıs kıs güldü. "Hadi, bitir şu işi."

Başımı salladım, sonra döndüm ve maskemin arkasından Aury'ye gülümsedim. "Um, sonra görüşürüz."

Bana sırtıttı ve ayağa kalkmadan önce Pearl'ü nazikçe yere bıraktı. Yeni paltosundaki kiri dikkatlice fırçaladı. "Evet. Sonra görüşürüz."

Rig'in gözlerinin neşeyle bizi izlediğini hissedebiliyordum, bu yüzden döndüm ve bahçeden çıktım, yolda ona zayıf, şefkatli bir itme verdim.

Kampın karşısındaki lokantaya doğru ilerlerken, kamp duvarının tepesine baktım. Leylak yukarıdaydı, siyah saçlarını at kuyruğu yapmış olmasından anlaşılıyordu. Elindeki bir şeye bakıyordu. Muhtemelen yine yontuyordu.

Lokantaya yaklaşırken nefesimi bıraktım, sinirlerim gerilmişti. İçeride dirseğini tezgâha dayamış Anchor'ı ve uzaktaki duvara yaslanmış Moth'un kendine özgü beyaz saçlarını görebiliyordum. Ugh.

Lokantaya girdiğimde Anchor döndü, gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Hayalet, hâlâ buradasın. Bu büyük şans." Maskesinin arkasından bana belli belirsiz bir gülümseme attı ve başıyla Moth'u işaret etti. "Bakın bu sabah kim gelmiş."

Gözlerim uzun boylu orospu çocuğuna takıldı. Uzun, zayıf kaslı gövdesi rahattı; geniş omuzları arkasındaki duvara rahatça yaslanmış, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu.

Moth bana küçücük bir sırtış fırlattı, ağzını süsleyen metal -alt dudağının ortasından geçen bir halka ve aşk tanrısının yayının iki yanında iki tane- zar zor hareket ediyordu. "Hayalet." Başını hafifçe eğdi ve bir tutam saf beyaz saç kulağının arkasından elmacık kemiğinin üzerine düştü.

Odada sadece biz olduğumuz için kibar olmak konusunda endişelenmedim. "Bok kafalı." Yumurta sepetini tezgâha taşıırken ona başımla karşılık verirken ses tonumu sohbet havasında tuttum.

Güve'nin dudakları kıpırdadı ama yaptığı diğer tek hareket sinsi gözlerini Çapa'ya çevirmek oldu.

Kendi maskesini maskesinin üzerinde yuvarlıyordu. "Haydi çocuklar."

"*Haydi, Hayalet'* demek istiyorsun." Moth saçının bir tutamını geriye attı. "Kibarlıktan başka bir şey yapmadım," diye ekledi, sesi yumuşaktı ve bana küçük bir sırtış fırlattı.

"Göz göze gelmediğinizi biliyorum."

"Hayalet'le bir sorunum yok." Moth'un ürkütücü derecede solgun gözleri bana bakarken deliciydi. Yumruklarım sıkılı olsa bile önce başımı çevirmeyi reddettim. "Beni bir canavar sürüsüyle çevrili bıraktın," dedim dişlerimi sıkarak. dişler. "Neredeyse ölüyordum!"

Güve'nin bahçe cücesi ile karınca karışımı bir şeye benzeyen yarım düzine yarattığı savuşturmak için beni yalnız bıraktığı ana kadar bir tür... flört ettiğimizi eklemedim. Ve belli ki egom o kadar kırılıyordu ki, hangisinin beni daha çok kırıdığını hala karar veremiyordum. Ölüm karşısında terk edilmek mi, yoksa bana sakso çekmeye hevesli olduğundan emin olduğum bir adam tarafından aniden terk edilmek mi -ironi gözümünden kaçmadı-.

Moth gözlerini devirdi. "Ölmeyecektin. Tanrım, Ghost, bazen tam bir bebek oluyorsun."

"Değilim!" Bunun ne kadar mızızca olduğunu görünce maskemin altından hemen kızardım. "Siktir git, göt herif-"

"Yeter!" Çapa'nın sesi öfkeliydi. "Yemin ederim, çocuk gibisiniz."

Bunun üzerine Moth da ben de sustuk ve birbirimize kaşlarımızı çattık. Benim kızgınlığıma rağmen onunki daha etkiliydi, çünkü önünde maske yoktu.

"Rig nerede?" Anchor sordu.

Sarsılarak yutkundum, gözlerimi ona sabit tutmaya ve endişeyle Moth'a bakmamaya zorladım. Çünkü Rig Aury ile birlikteydi ve Moth'un Aury ile tanışmasını istememem için birçok neden vardı. En önemlisi de Moth'un nesnel olarak çok seksi olmasıydı ve ben zaten Aury'nin ilgisini çekebileceğim konusunda acınacak derecede güvensizdim.

Artı, ortak bir canavar şeyleri vardı. Moth'un durumunda yarısı. Anchor'a "O sadece Aury ile birlikte," dedim.

Sadece adını söylemenin zararsız olacağını düşünmüştüm ama görünüşe göre değilmiş. Moth sanki biri onu şok etmiş gibi sarsıldı ve sonunda duvara yaslandığı ukala yerinden doğruldu.

"Aury?" diye yankılandı.

Anchor yine konuşuyordu ama Moth'u izlerken onu duymadım. Solgun yüzündeki azıcık renk de solmuştu. Dövmeli parmaklarının seğirdiğini gördüm, sanki sırtına bağlı kılıca uzanmak ister gibiydi.

Cidden, ne tür bir pislik *kılıç* taşır?

"Aury," diye tekrarladı Moth, sesi zayıftı ve Çapa'nın sözünü kesti. "Aury... burada mı?"

Daha da gerildim, omuzlarım büküldü. "Onu tanıyor musun?"

Anchor sessizdi, Moth'a bakıyordu. Başını bir kez salladı, dudakları inceldi. "Onu *tanıyorum*. Her canavar bilir. O rycke."

"*Reek*" diye telaffuz etti. Daha önce hiç duymamıştım.

Bir anlık bir sessizlik oldu ve ben Anchor'un cehaletimizi itiraf ederek Moth'a en ufak bir zayıflık gösterip göstermemeyi düşündüğünü biliyordum. Bazen yardım için ona başvursa da, hepimiz ona tam olarak güvenilemeyeceğini biliyorduk.

Sonunda konuştu. "Rycke nedir?"

Moth'un kolları şimdi yanlarından sarkıyordu, parmakları gevşek yumruklar halinde kıvrılmıştı. "Var olan en ölümcül canavar türlerinden biri." Sanki bir sonraki kısmı kabul etmek istemiyormuş gibi dişlerini birbirine geçirdi. "Diğerleri tarafından neredeyse evrensel olarak korkulan biri."

Anchor ve ben yavaşça birbirimize bakmadan önce sessizce ona baktık. Sanırım bizi kahkahalara boğulmaktan alıkoyan tek şey saf şoktu.

Aury mi? Var olan en ölümcül ve en korkulan canavarlardan biri mi?

Aury, bırakın canavarı, hayatımda tanıştığım her insandan daha nazikti.

"Doğru. Pekala." Çapa'nın sesi kararsızdı. "Aury... farklı o zaman. Sanırım?" Güvence için bana baktı.

Başımı sallayarak onayladım ve Moth'a tuhaf bir bakış attım. "Aury..." Mükemmel mi? Güzel mi? İstedigimi bilmediğim şeyleri özlememe neden olan, tanıdığım en nazik ruh? "...İyi," diye yarım yamalak bitirdim.

"Yaklaşık on beş yıldır onu gören olmadı." Güve tedirgin görünüyordu. Gergin. Bunu görmek içimi bir parça kendini beğenmiş bir memnuniyetle doldurmamalıydı ama doldurdu.

Anchor'a baktım ve Moth'a mümkün olduğunca az şey söyleme konusunda sessizce anlaştık. Aury'nin ordu tarafından alıkonulduğunu bilmesine gerek yoktu. Muhtemelen bu sonuca kendi başına varabilirdi ama bizden herhangi bir onay almayacaktı.

"Artık burada," dedi Anchor, sanki bu konu hakkında konuşmaktan sıkılmış gibi umursamaz bir ses tonuyla. "Ghost, gidip Rig'i getirir misin?"

Başımı salladım ve odadan çıktım, düşüncelerimi toparlayabileceğim birkaç dakika için minnettardım ve belki de Aury'ye Moth buradayken odasında kalmasını söyleyebilirdim. Birkaç dakika sonra Rig'e rastladım, çoktan lokantaya doğru yola çıkmıştı ve alçak sesle az önce yaptığım konuşmayı özetledim. Topuklarının üzerinde döndü ve hızla Aury'nin odasına doğru yürüdük.

İçeri adım attığımızda, Aury'nin kafası incelemekte olduğu kitaptan kalktı. Beni görünce gözleri parladı, başı hafifçe seğirmeden önce ağzının kenarlarında küçük, utangaç bir gülümseme belirdi. Hem gülümsemesi hem de gergin tiki kalbimin erimesine neden oldu.

"Merhaba, Hayalet." Alçak, yumuşak sesi üzerime yıkandı. "Merhaba, Rig. Tekrar merhaba.

Çok hızlı oldu."

"Aury, sana ziyaretçimizden bahsettiğimi biliyorsun değil mi? Güve mi?" Rig, Aury'nin oturduğu yere doğru yürüdü ve yanındaki masanın kenarına yaslandı. Bu sırada ben bir adım daha yaklaştım, sinirlerim tepeme çıkmıştı. Kısa da olsa Aury'den ayrı kaldığım süre, onun huzurunda yeniden neredeyse utangaç hissetmeme neden olmuştu. Birden önceki geceyi hatırladım, aşağıya baktığımda Aury'nin iri siyah gözlerinin bacaklarımın arasından bana baktığını gördüm. Her tarafım ateş içinde kaldı.

Rig'in sorusuna cevap olarak Aury başını salladı, uzun parmakları Rig'e tüm dikkatini vermek için kitabını yavaşça kapattı. Ellerini kucağında birleştirdi ve sessizce oturup büyük, sabırlı gözlerle Rig'i izledi. Tanrım, o çok güzeldi.

"Şey o... uh..." Rig bana baktı. "O... seni duymuş." Aury'nin başı kuşa benzer bir hareketle eğildi. "Beni duymuş mu?"

Rig tekrar bana baktı, ben de sonunda birkaç adım daha yaklaştım. "Senden biraz... korkuyor," diye itiraf ettim. Aury şaşırılmış görünüyordu. "Görünüşe göre senin türün özellikle ölümcül ve korkutucu olmasıyla biliniyor."

"Yani, bana saçmalık gibi geliyor." Rig ellerini 'inanmıyorum' dercesine kaldırdı. "Bunu saldırgan bir şekilde söylemiyorum Aury, ama sen sadece... sensin. Korkutucu değilsin."

"Kimseye zarar vermek istemiyorum," dedi Aury, alçak sesi tedirginlikle çıkıyordu. "Yemin ederim."

"Sana inanıyoruz." Rig uzanıp elini Aury'nin omzuna koydu ve benim parmaklarım da ona dokunma arzusuyla seğirdi. Tanrım, ona tekrar dokunmayı o kadar çok istiyordum ki. Böyle masum bir dokunuş bile olsa. Ne olursa olsun. "Ama belki de en iyisi Moth buradayken onun yolundan uzak durmanızdır. Burada fazla kalmamalı ama biz-"

"Ona zarar vermeyeceğim. Söz veriyorum." Aury'nin sesinde sanki onu kilit altına alacağımızı düşünmüş gibi bir çaresizlik vardı. "Yemin ederim. Lütfen yapma- yapmayacağım-"

"Biliyoruz." Tekrar öne çıktım ve sonunda cesaretimi toplayarak Aury'nin koltuğunun yanına çömelip eldivenli bir elimi denge için masaya koydum. Aşağı inerken dizim çatladı ve odanın içinde yüksek sesle yankılandı. "Kimseye zarar vermeyeceğini biliyoruz, Aury. Ve seni *hiçbir yere* kilitlemeyeceğimize söz veriyoruz. Kampta istediğin yere gidebilirsin. Ama *sana* zarar gelmesini istemiyoruz. Seni riske atmak istemiyoruz. Tamam mı?"

Elimi dizine koymak için can atıyordum ve Rig orada olmasaydı bunu yapacak cesareti bile bulabilirdim. Ama o oradaydı, bu yüzden Aury'nin iri, kara gözleri benimkilere bakarken bile kıpırdamadım.

Sonunda başını salladı.

Göz ucuyla Rig'in elini bırakmadan önce Aury'nin omzunu sıkarken parmaklarının büküldüğünü gördüm. "Teşekkür ederim, Aury. Şimdi gidip Moth ve Anchor'la konuşmamız gerekiyor ama yakında döneceğiz. Sıkı dur, tamam mı?"

Aury başını salladı, biz odadan çıkarken sessizce bizi izliyordu. İçimdeki her şey bana geri dönmemi ve onunla kalmamı söylüyordu. Onu kollarıma sarın. Saklan

Onunla birlikte yorganın altına girdim, dün gece olduğu gibi kendi küçük dünyamıza geri döndük.

"Ee," diye başladı Rig neşeli ve konuşkan bir tonda, "Aury ile dün geceyi birbirinizin beynini sikerek geçirmemişsiniz gibi davranmanızın bir nedeni var mı?"

Sözlerini anlamam bir saniye sürdü ama anladığımda yüzüm alev alev yanmaya başladı. "Ben-ne-" Kekeledim ve Rig kıs kıs güldü.

"Yeterince uzun sürdü, *Tanrım*," diye alaycı ve kızgın bir sesle bağırdı ve uzanıp koluma vurdu. "Umarım beklediğime değmiştir. Kesinlikle öyle görünüyordu."

"Biz aslında-" Kendimi durdurdum, neden Aury ile bir gece önce ne yaptığımızı açıklığa kavuşturma isteği duyduğumu bilmiyordum. Bunun yerine ona ters ters baktım. "Ne demek *yeterince uzun sürdü*? Aury bir haftadır burada!"

"Evet, bir hafta boyunca iki aşık genç gibi birbirinize uzun uzun baktınız." Rig homurdandı. "Senin *adına* utandım."

"Kapa çeneni, salak." Yüzüm yanıyordu.

"Aman Tanrım, sakın ol Ghost. *Şaka* yapıyorum." Rig bir kolunu boynuma doladı ve beni kendine çekti. "Senin adına sevindim. İkiniz o kadar tatlısınız ki dişlerim ağrıyor. Ve dün gece her ne yapıyorsanız onu yapmaya devam etmeniz için sizi cesaretlendirmezsem çok kötü bir arkadaş olurum, çünkü duyduklarıma göre enfes bir şeymiş. Lütfen, yapabildiğiniz kadar korkunç canavar seksi yapmaya devam edin. Senin aracılığınla yaşıyorum."

Bunun üzerine durakladım ve kaşlarımı çattım. "Korkunç canavarlarla seks yapmak isterdin, ha?"

Rig maskesinin arkasında pembeleşti ve beni çabucak bıraktı. "Hayır, genel olarak seksi kastetmemiştim. Açıkçası. Canavarlara karşı olduğumdan falan değil. Yani, bazıları -sadece demek istedim ki-" Boğazını temizledi. "Acele etsek iyi olur, Anchor bekliyor."

Lokantaya vardık ve Rig kapıyı çekerek açtı, ben başka bir şey söyleyemeden içeri girdi.

İlginç.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Rig ve ben tekrar lokantaya girdiğimizde, Moth duvardan doğruldu.

"Yani... gerçekten sadece rycke ile miydin?" diye sordu ve benimle değil Rig ile konuştuğunu fark edene kadar midem bulandı. Geceyi bir şeyler yaparak geçirdiğimi bilemezdi-

"Aury. Evet." Rig'in sesi temkinli geliyordu.

Moth yüzünde korku ve hayranlığın garip bir karışımıyla bize bakıyordu, sanki Aury ile takılmak konusunda bu kadar rahat davranacak kadar aptal olduğumuza inanamıyordu ve aynı zamanda bunu yapabildiğimiz için biraz kıskanıyordu.

Dürüst olmak gerekirse, Ryckes hakkında -Aury hakkında- söylediklerini düşünmek bana gülünç geliyordu. "Eğer Rycke'lar gerçekten bu kadar... korkutucuysa," dedim, ses tonum bunun saçmalık olduğunu düşündüğümü açıkça ortaya koyuyordu, "neden bunu daha önce duymadık? Buradaki diğer tehlikeli canavar türlerini biliyoruz."

Güve gözlerini kırptırdı ve duvara yaslandı ama bana sıradan görünmek için çok çaba sarf ediyormuş gibi geldi. Konuşurken ses tonu küçümseyiciydi. "İnsanlar canavarlar hakkındaki yarım yamalak fikirleri ve en iyi ihtimalle ilkel bilgileriyle burada zar zor geçiniyorlar. Alınmayın," diye ekledi bir süre durakladıktan sonra. "Ayrıca, şehirlerde bile hepsi Ruh Yiyici'ye kafayı takmış durumda. Bırakın suçu o üstlensin."

Ruh Yiyici'den bahsedilince tüylerim diken diken oldu. Çorak Topraklar'da kötü bir üne sahipti; birkaç yılda bir ortaya çıkıp rastgele katliamlar yapan, insanları solmuş bir kabuk haline gelene kadar emen korkunç bir figürdü. Tek bir gecede tüm akıncı kamplarını yok ettiğine dair söylentiler duymuştum.

Moth sert bir nefes verdi. "Rycke... Onlar sadece korkutucu, tamam mı? Tahmin edilemezler. Kaotik. Onlara asla yakın olmamak daha güvenli."

Rig ve ben maskelerimizin üzerinden birbirimize baktık. "Elbette," dedim ve Moth'un gözlerini devirdiğini gördüm.

"Her neyse. Senin cenazen. Ama o buradayken burada kalmayacağım."

"Utanç verici," diye tersledim, maskemden bile sert gülümsememi hissedebileceğini biliyordum.

O da bana bir tane fırlattı ama sonra bu sırtmaya dönuştü ve bana buyurgan bir kaş kaldırdı. "Yani. Beni mi istedin?"

Onu tersleme isteğime zorlukla karşı koydum.

Anchor ona kızgın bir bakış attı. "Gelirken kampımızın önüne park edilmiş karavanı fark etmedin mi?"

"Ah, şu." Moth'un tembel ses tonu dişlerimi gıcırdatmama neden oldu. "Uh-huh."

Bir an sessizlik oldu. "Yani... bu konuda ne yapacağımızı bilmiyoruz." Çapa, herhangi bir konuda cehaletini itiraf etmekten nefret ediyormuş gibi, sesinin titrek olduğunu söyledi.

"Peki, karavanda kim var?"

"Adının Mary olduğunu söyledi," dedim ona kısık bir sesle. "Yanında birkaç canavar var. Ve kendi özgür iradeleriyle onunla birlikte görünmüyorlar. Belki şu tuhaf küçük olan hariç," diye mırıldanarak ekledim.

"Bu ismi duymuştum." Moth'un sesi asık suratlıydı ve aniden, alışılmadık derecede ciddileşti.

Anchor, iri kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak ona baktı. "İyi değil, sanırım?"

Güve başını salladı, beyaz saçlarından kopan bir dal bu hareketle alnını okşadı. "Canavar koleksiyonu yaptığina dair söylentiler duydum. Burada ele geçirdiği bir malikanede gösteriş yapmak için."

Dehşet içinde ona baktım. "Onları *topluyor* mu? Bunu neden yapsın ki?"

Güve omuz silkti. "Bilmiyorum. Ben sadece *yarı* insanım. Neden hepiniz böyle garip, aptalca şeyler yapıyorsunuz? Belki bunu bir statü sembolü olarak görüyordur. Belki de bir fetiş. Onunla ve zengin arkadaşlarıyla ilgili bazı karanlık hikayeler duydum; canavarları kendi eğlenceleri için dövüşmeye ya da sevişmeye zorluyorlarmış."

Midem kazındı. "Bu iğrenç."

"Evet." Moth'un delinmiş dudakları ince bir çizgi halinde büzüldü. "Öyle."

"Ama nasıl?" Çapa sordu, kara gür kaşları çatık bir şekilde aşağı çekildi. "Canavarları nasıl yakalıyor ki? Şu anda yanında olan iki tanesi çok büyük. Fil kadar büyükler. Bir de şu iri adam var ki... çok tehlikeli görünüyor. Beni gerçekten korkutuyor ve ben burada her türlü canavarı gördüm."

"O kadar ağır bir savaş çekici taşıyor ki, yürürken onu yerden bile kaldıramıyor," dedim Güve'ye. Yüzümü buruşturarak ekledim, "Ama içimden bir ses isterse onu çok iyi sallayabileceğini söylüyor."

Güve başını salladı. "Yani büyük mü? Neye benziyor? Buraya gelirken onu görmedim. Sadece iki boroleş vardı."

"Üzerinde çıkıntılar olan gri bir ten," diye cevap verdi Rig benden önce. "Uzun boylu. Güçlü."

Ona ilgiyle bakmak için döndüğümde yüzü pembeleşti. "Ama kafasının üzerinde bir kafes var, o yüzden söylemek zor," diye devam etti, yüzünün yan tarafında delikler açan bakışlarımı özenle görmezden gelerek.

"Beni korkutuyor," diye itiraf etti Anchor. "Kötü görünüyor."

"O değil-" Rig bana bir bakış attıktan sonra kendini durdurdu ve kıpkırmızı oldu.

İntikam çok kötü, değil mi? Onu kızdırmak istedim ama zamanı değildi. Özellikle de bir an sonra lokantanın kapısı gıcırdayarak açıldığında.

"Saw Moth buradaydı." Cutter'ın hırıltılı sesi omuzlarımın kamburlaşmasına neden oldu. Moth'un adını bir hakaretmiş gibi küçümsedi. "Ben de dışarıdaki ucube gösterisi hakkında bir kamp toplantısı yapacağımızı düşündüm."

İsteksizce dönüp ona baktığımda, Anchor'a hırçın, dar gözlü bir ifadeyle bakıyordu. "Bir şey saklamıyorsan, Anchor?"

"Hiçbir şey saklamıyorum," diye hızlıca cevap verdi ama Cutter'ın onu şaşırttığını söyleyebilirdim. "Sorun değil. Nöbet tutanlar hariç herkesi buraya getirin."

"Gerek yok, zaten geliyorlar." Cutter'ın sesi, lokantaya yaklaşan akıncılara doğru başını sallarken alaycı bir şekilde neşeliydi.

"Çok güzel." Moth'un sesi kuruydu. "Bir ekip toplantısı. Kampa uğramaya karar verdiğimde tam da bunu umuyordum."

Ağzım isteksiz bir gülümsemenin başlangıcıyla seğirdi ama maskemin bunu gizlemesinden memnun olarak Moth'a utangaç bir bakış atarak bunu savuşturdum. Boğazımı temizledim ve kollarımı göğsümde kavuşturdum, diğer akıncılar odaya doluşmaya başladığında rahat görünmeye çalıştım.

Sadece birkaçı Moth-Apollo, Daisy, Bo ve Nun ile selamlaştı. Çoğu ona güvenmiyordu ya da canavar kökleri yüzünden ona karşı temkinliydi. İçimde bir sempati hissettim ve bunu görmezden gelmeye çalıştım. Belki de onları Çorak Topraklar'da bir canavar sürüsü tarafından kuşatılmış halde ölüme terk etmese insanlar ona daha iyi davranırdı.

"Pekâlâ, millet." Anchor beklenti içindeki gruba baktı. "Moth, Mary'yi daha önce duymuş ve pek de iyi değil. Görünüşe göre canavarları toplamayı seviyor... Bilmiyorum, gösteri falan mı yapıyor?"

Başını sallayan Moth'a şüpheyle baktı.

"Doğru." Sesi hâlâ kuşkulu geliyordu. "Yani belli ki... çok iyi bir insan değil."

"Ama bizden ne istiyor?" diye sordu bir başka akıncı, Keen. Sarışın kaşları mavi maskesinin üzerinde çatılmıştı. "Neden hemen dışarıya park etmiş?"

"Belki erzak istiyordur," diye önerdi Rusty. "Yiyecek ya da su?"

Moth öksürerek sinir bozucu bir kahkaha attı. Gözlerimi ona diktim ama sessiz kaldım. Neyse ki başka biri sordu.

"Ne?" Cutter ses tonu hırçınlaşarak sordu. Moth solgun gözlerini devirdi. "Çok açık değil mi?"

Kimse bir şey söylemeyince doğruldu ve inanmaz bir ifadeyle yavaşça hepimize baktı. "Kampınızda lanet olası bir rycke var."

"Ne-" diye sormaya başladı biri ama sözünü bitiremeden ben kestim.

"Aury'nin bununla ne alakası var?" Ben de karşılık verdim. Sesimde engelleyemediğim bariz bir savunma tonu vardı ama korku da içime doğru ilerliyordu.

Moth bana aptalmışım gibi bir bakış attı. "Mary'nin Aury *yüzünden* burada olduğunu ciddi düşünmedin mi?"

"Onun burada olduğunu nereden bilebilir ki?" Rig inanmayan bir ses tonuyla sordu. "Bilmiyorum," diye karşılık verdi Moth, "ama duyduklarıma göre -ve zaten

Canavarları topladığını söylemiştim. Nadir olanları. Güçlü olanları. Rycke bunların *ikisinin* de en üst versiyonu gibi bir şey."

"Ne olmuş yani-" Rig boğazını temizledi. "Peki ya yanındaki şu iri adam? Aury'den daha güçlü görünüyor-"

"Kulağa bir aytorin gibi geliyor, yani evet, güçlü." Moth o tuhaf, karmaşık dövmelele kaplı tedirgin elini gümüşü beyaz saçlarının arasından geçirdi. "Ama bu konuda bana güvenin-Aury *karşılaşabileceğiniz en güçlü canavar*. Bunu anlamanın senin için neden bu kadar zor olduğunu anlamıyorum."

Kimse bir şey söylemeyince Moth devam etti. "Eğer Mary bir şekilde Aury'nin burada olduğunun farkındaysa, ayrıca bir aytorini nasıl kontrol edeceğini

bulduysa, o zaman rycke'i koleksiyonuna eklemek istediğine dair çılgınca bir tahminde bulunacağım." "Oh, tamam." Rig ani bir aydınlanmayla alaycı bir ton

takındı. "Yani

O zaman saf şeytan. Güzel, güzel."

Ama gülemiyordum. Moth'un sözleri aklımda yer ettikçe, Aury için endişelenmeye başladım. Ya istediği buysa? Ya istediği

Aury'yi aytorin gibi zincirleyip yanında mı tutacaktı?

Ya şu anda, hepimizin dikkati dağılmışken onu almaya çalışıyorsa? Saf dehşet vücuduma buz parçaları gibi saplandı ve gerildim, dönüp odadan dışarı fırlamaya hazırdım. Aury'ye koşmak ve onu güvende tutmak için. Bir şekilde.

Ben hareket edemeden Rig omzumu tuttu ve parmaklarını sertçe içeri soktu. "Moth'a görmesi gerekenden fazlasını gösterme," diye mırıldandı kulağıma ve ben şaşkınlıkla göz kırptım. "Eğer bu işi çözdüyse, Mary'ye koşup onunla bir anlaşma yapmasını engelleyecek ne var? Ona benden daha fazla güvenmediğini biliyorum, Ghost. Akıllı ol. Ona koz verme."

"Aury tek başına," diye tısladım, sesimi alçak tutarak. "Ya o
_."

"Kimsenin bu kampa gizlice girmesi mümkün değil ve onu almak için yollarını kırsalar bile bunu duyardık. Aury güvende. Burada işimiz biter bitmez ona gideceğiz. Tamam mı?"

Omzumu bıraktı ve geriye doğru eğilerek alanımdan çıktı. Hâlâ gergindim ve Cutter konuştuğuında daha da kötüleşti.

"Buna inanamıyorum." Tüm gözler ona çevrildi ve onun bana bakmaya başladığını, bakışlarından öfkenin aktığını fark ettiğimde geri çekilmek istedim. "Bu salağın Çorak Topraklar'daki en tehlikeli canavarı *kampımıza* getirdiğini mi söylüyorsun?"

Her tarafım ateş içindeydi, gözlerim bana bakan akıncıların üzerinde bilinçsizce geziniyordu. "I-"

"Kapa çeneni Cutter," diye tersledi Rig, koruyucu elini omzuma koyarak. "Sadece Ghost değildi. Ben de oradaydım. Ve Moth *tehlikeli* demedi, *en güçlü* dedi. Bana *en güçlü* canavarın kampımızın bir parçası olmasını, bizi korumasını istemediğini mi söylüyorsun?"

Cutter, "O şeyin bizi herhangi bir şeyden koruyacağını düşünüyorsan sen lanet olası bir moronsun," diye hırladı.

"Kapa çeneni," diye ısırdım ve Moth bile patlamama şaşırmış göründü, kara kaşları yukarı kalktı. Yüzüm yanıyordu ama bunun beni durdurmasına izin vermedim. "O bir şey değil. O senin asla olamayacağın kadar iyi bir insan, pislik. Hiçbirimizi asla incitmez."

"*Seni* dinleyeceğimi mi sanıyorsun?" Cutter bana iğerilmiş bir bakış fırlattı. "Canavarı odasında saklayan adam mı? Geceleri onunla neler yaptığını düşünmek bile istemiyorum, seni hasta

Sikeyim. Bu yüzden mi buraya geri getirdin? Biraz çaresiz kaldın, değil mi?"

"Kapa çeneni." Yüzüm yanıyordu; çenem o kadar sert sıkılıyordu ki dişlerim kırılacakmış gibi hissediyordum. Moth'un gözlerinin yüzümü yaktığını hissedebiliyordum. Ona bakmayı reddettim.

Rig, "Sen tam bir bağınaz pisliksin, Cutter," diye homurdandı. "Ghost'u rahat bırak ve Aury'yi de rahat bırak."

"Yani kampımıza tehlikeli bir canavar getirip *daha* tehlikeli canavarları ve onları toplamayı seven psikopat bir sürtüğü kendine çeken bu lanet olası salağı yalnız mı bırakmalıyım?" Cutter kaşlarını kaldırarak diğer akıncılara baktı. "Bana bu konuda kızgın olan tek kişinin ben olmadığımı söyle?"

"Değilsin," dedi biri kısık bir sesle, ama etrafıma bakıp kim olduğunu göremedim. Kendimi olduğum yerde donmuş gibi hissediyordum. Yüzüm hala maskemin arkasında yanıyor, gözlerim öfkeli ve aciz bir hayal kırıklığıyla sulanıyordu.

Rig, "Aury tehlikeli değil," dedi. "O-"

"Öyle," diye araya girdi Moth, alışılmadık derecede sessiz ve ciddi bir sesle. Gözlerim onunkilerle buluştuğunda acıdı ve orada görebildiğim belli belirsiz merhametten nefret ettim. "Öyle, Ghost. Bunun senin istediğin şey olmadığını biliyorum-"

"Kapa çeneni, Güve." Ellerimi iki yanımda yumruk yaparken eldivenlerim gıcırdadı.

Uzun süre beni izledi, sonra omuz silkti ve geri çekilerek bir kez daha duvara yaslandı, sanki 'bu benim sorunum değil' der gibiydi. Pislik gibi davrandığımı biliyordum ama köşeye sıkışmış gibi hissediyordum. Herkes bana sessizce bakarken Rig ve ben koca bir lejyona karşı koyan iki kişilik zavallı bir orduymuşuz gibi.

"Bak." Anchor'un sesi sertti. Herkesin dikkatini çekmek için bir adım öne çıktı. "Kampta bir canavarın olmasının bazıları için sinir bozucu olduğunu anlıyorum. Özellikle de Moth'un söylediklerini duyduktan sonra. Ama Aury yanlış bir şey yapmadı. Şiddet yanlısı ya da öfkeli olduğunu ya da bir öfke patlamasıyla bu kampı yerle bir etmeye hazırlandığını düşündürecek hiçbir şey yapmadı."

"Yani artık temel çizgimiz bu, öyle mi?" Cutter düz bir sesle sordu. "*Henüz* hepimizi öldürmedi."

"Sırf canavarın teki olduğu için onu kovmuyorum," dedi Anchor sıkılmış dişlerinin arasından, "benden yapmamı istediğiniz şey bu."

"Bunu sanki mantıksız bir istekmiş gibi söylüyorsun." Cutter'ın sesi inanmaz gibiydi, sanki Anchor'ın ne demek istediğini gerçekten anlayamamış gibiydi. "Az önce kendin söyledin - o şey bir *canavar*. Gördünüz mü? Hatta

kanadı hasarlı, pençe ve dikenlerle kaplı. Yürüyen bir silah!"

"Yeter!" Anchor havladı. "Sırf sana farklı görünüyor diye Aury'yi kovmayacağım Cutter. Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin?"

Onun sözleriyle kalp atışlarım hızlandı ve Çapa'ya karşı içimde bir minnettarlık hissi uyandı. En azından bağınaz bir pislik değildi.

Apollo, "Aury'nin bacağını tedavi etmek zorunda kaldığımda, saldırmak için her fırsatı vardı," diye söze girdi. "Çok acı çekmesine rağmen sesini bile çıkarmadı, hiç saldırmadı. O canavar vahşi değil."

Güve'ye baktım ve dudaklarını büzerken aynı fikirde olmadığını görebiliyordum. Ama bunu belirtmedim, çünkü başka birinin onun tarafını tutmasını istemiyordum. Ayrıca, Moth Aury'yi tanımıyordu. Ben tanıyordum. Rig tanıyordu. Gerçi o kadar uzun süredir tanışmıyorduk ama onunla tanıştığımdan beri neredeyse her gün onunla birlikteydim. Onu tanıyordum.

"Tatlı birine benziyor," diye önerdi Daisy. Beni dikkatle izliyordu. "Sessiz ve kibar, ona her yemek teklif ettiğimde. Ama yemiyor!" Ellerini, Aury'nin yemek yemeye ihtiyaç duymamasından kişisel olarak rahatsız olmuş gibi havaya kaldırdı.

Dudaklarım maskemin arkasından seğırdi. "Yemek yemiyor Daisy. Senin yemeklerini sevmediğinden değil."

Küçümsedi ve tezgâhın arkasında meşgul oldu.

"Bu konuda bir oylama yaptık," dedi Anchor, sesi yorgun çıkıyordu. "Ve Aury'nin kalabileceğı konusunda anlaşmaya varıldı. Moth, sen..."

Ona döndü, gözleri kararsızdı, sonra bakışları bana kaydı. Ne söylemek üzere olduğunu merak ettim. Muhtemelen 'kalmasına izin vermememiz gerektiğini mi düşünüyorsun'? Göğsümde panik titreşti. Tüm bunlardan sonra onu dinleyecek miydi?

Moth bir an bana baktı, sonra solgun gözleri tekrar Anchor'a kaydı. Omuz silkti. "Benimle bir ilgisi yok. Eğer Rycke'ın burada kalmasına izin vermek istiyorsan, bu senin kararın."

Anchor endişeli görünüyordu. Cutter'ın kot ceketi hışırdayarak doğruldu ve kapıya doğru yürüdü. "Bu saçmalık. Hepimizi öldürteceksin, Anchor."

Kapı arkasından gıcırdadı, bastıran sessizlikte rahatsız edici bir sesle. Diğer akıncıların birbirlerine kararsızca baktıklarını gördüm. Sonra bir ya da ikisi kapıya doğru yanaştı ve onu takip etti.

Anchor ağır bir şekilde nefes verdi. Rig yanıma kaydı, kolu koluma sürtündü. Kendime engel olamadan önce şu soruyu sordum

tüm bu konuşma boyunca içimi kemirdi. "Sürekli rycke."

Moth bana baktı. "Evet."

Bir duraklama. "Yani... ne demek istiyorsun?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Rycke'ın Aury olduğunu söylemiştin. O... tek kişi mi? Nasıl?"

Güve yer değiştirdi. "Rycke'lar... İnsanların anka kuşu hikâyeleri vardır, değil mi? Rycke, son rycke'ın kalıntılarından doğar. Sadece bir tane vardır."

Hepimiz bunu özümserken odada bir sessizlik oldu. Yani Aury var olan tek rycke'ydi ve sadece onun ölümü türünden bir başkasını doğurabilirdi. Kalbim onun için acıyordu. Kulağa çok... yalnız geliyordu.

"Bu çok vahşi." Rig'in sesi sessizliği yırttı.

Apollo'nun başıyla onayladığını gördüm. "Bu nasıl çalışıyor?" Sesi büyülenmiş gibiydi.

Güve kısık, bıkkın bir ses çıkardı. "Ben lanet olası bir uzman değilim. Sadece ne duyduğumu biliyorum. Duyduklarımı."

Solgun yanakları pembeleşmişti, sanki canavar akrabalarının da insanlar kadar onu reddettiğini söylemekten nefret ediyordu. Moth'a karşı duyduğum hoşnutsuzluğu kesen bir acıma duygusu hissettim. Her iki dünyaya da aitti ve hiçbir yere uyum sağlayamıyordu. Basit bir keşif gezisinde beni terk ettikten sonra ona güvenmiyorduk ama bu onun kendi suçuydu. Ve insan yarısı sayesinde canavarların da ona güvendiğinden şüpheliydim.

Onu sadece sessizlik karşılayınca Güve gözlerini devirdi ve devam etti. "Rycke öldüğünde, çürüyen bedeni bir..." için gübre görevi görür. Sanki doğru kelimeleri bulmaya çalışıyormuş gibi durakladı. "İçinde barındırdığı tohum şey. Tohum ya da yumurta. Emin değilim. Ama yeni rycke ondan doğuyor."

"Yani gebe kalmaya neden olacak gerçek bir döllenme yok mu?" Apollo sordu. "Daha çok... bir klon gibi."

Güve omuz silkti. "Sanırım." Bir duraklama daha oldu. "Kapınızın önündeki çılgın canavar koleksiyoncusu gibi daha acil bir konuya geri dönebilir miyiz?" diye sordu.

Moth'un solgun gözleri bir an için benimkilerle buluştu ve aramızda küçük bir aşinalık hissi uyandı. Bana kazık atmadan önce yakınlaşmaya başlamıştık. Ama şaşırtıcı olmayan bir şekilde, beni ölüme terk etmesi oldukça somut bir anlaşma kırıcıydı. Bu yüzden ona bakarken bakışlarımı sertleştirdim ve bir an sonra Moth gözlerini indirdi, dudakları aşağı çekilirken uzun kirpikleri onları benden korudu.

"Bu iki konu *birbiriyle* bağlantılı, değil mi?" Hepimiz boş beyaz maskesi sallanan Rusty'ye baktık. "Canavar ve Mary. Mary onun yüzünden burada. Değil mi?"

Keskin korku beni üşüttü. Aury'nin zincire vurulduğunu hayal ettim ve bu düşünce beni hasta etti. Bunun ona tekrar olmasına izin veremezdim.

Rig, "Bunu kesin olarak bilmiyoruz," dedi. "Onun burada olduğunun farkında olup olmadığını bile bilmiyoruz."

"Sanırım, ama... aksi halde zamanlama biraz tesadüfi," dedi Apollo, sesi kuşkuluydu. "Moth'a katılıyorum. Bence Aury'nin burada olduğunu biliyor ve onu... sahip olduğu tuhaf canavar koleksiyonuna eklemek istiyor."

"Kesin olarak öğrenmemiz gerekiyor. Onunla konuşmamız gerekiyor." Anchor'ın bu fikirden hoşlanmadığı belliydi. Moth'a baktı. "Onunla konuşmak için benimle ve Hayalet'le gelmek ister misin? Her ihtimale karşı Leylak'ı da getiririz."

"Ben de geleceğim," dedi Rig çabucak, ama artık ona büyük gri canavara olan küçük aşkı konusunda takılamayacak kadar gergindim.

"Bu kötü bir fikir," dedim. "Sıra dışı ve nadir canavarlar istiyorsa ve Moth'un yarı canavar olduğunu fark ederse..."

"Ah, umursadığını fark etmemiştim Ghost," dedi Moth ve bana bir öpücük kondurdu. Ben de ona karşılık verdim.

"Tamam, hadi gidip Leylak'ı alalım." Anchor başıyla beni onayladı. "Ertelemenin anlamı yok. Hazır mısınız?"

"Evet," dedim, içimi saran endişe beni germişti. Rig'e baktım, o da başıyla onayladı.

"Ben burada bekleyeceğim." Güve tezgâha yanaştı ve bir zamanlar kırmızı olan vinil taburesi pembeye dönmüş ve çatlamış olan eski bar taburelerinden birine kayd. "Belki güzel Daisy, tehlikeli Çorak Topraklar'da seyahat eden yalnız bir gezgini besleyecek kadar nazik olur..."

Kadın homurdandı ve tezgâhın üzerinden uzanarak adamın koluna vurdu. "Senin caziben bende işe yaramıyor sarışın." Ama bir saniye sonra yumuşadı. "Peki, seni besleyeceğim."

Lokantadan çıkarken gözlerimi devirdim. Mary ile konuşmadan önce gidip Aury'yi görmek istedim ama Anchor çoktan Lilac'a doğru ıslık çalmaya başlamıştı. Ellerini maskeli ağzının etrafında birleştirdi ve ona seslenerek bizimle girişte buluşmasını söyledi.

Motelin önünden geçerken, ayrılmadan önce Aury'yi kontrol etme fırsatı buldum. Anchor'a, "Gidip silahlarımızı almamız gerek," dedim ve Rig'in kolundan tutup onu odalarımıza doğru çektim.

Durdu ama kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak başını salladı. "Çabuk ol."

Kahretsin, kapımızın önünde beklemesini beklemiyordum. Bir an tereddüt ettim, sonra pompalı tüfeğimi ve levyemi almak için odama girdim. Silah işe yaramazdı ama bize güçlüymüşüz gibi bir görüntü veriyordu. Rig'in boru tabancası en azından çalışıyordu ve Anchor'ın tabancası için az miktarda mermisi vardı. Lilac palasıyla korkutucu derecede becerikliydi.

Arka bahçeden gelen ve tavukların gıdıklamasına benzemeyen hafif bir ses duyduğumda hareketsiz kaldım. Birden aklıma Mary'nin kucağında tuttuğu o ürkütücü bordo canavar geldi, kızlarımı bir tilki gibi parçaladığını hayal ettim ve tökezleyerek pencereye doğru yürüdüm.

Kafamı dışarı uzattığımda Aury'nin yerde bağdaş kurmuş oturduğunu gördüm, Sasha bu kez onun kucağındaydı.

Beni gördüğünde yüzü aydınlandı. "Hayalet."

Dışarıdayken ya da başkalarıyla birlikteyken akıncı adımı kullanmaya özen gösterdiğini zaten fark etmişim. Gerçek adımı söylediği anı daha da samimi hale getirdi ve bir gece önce şehvet dolu bir sesle inlediğini düşününce ürperdim.

Aury biraz utangaç görünüyordu. "Odamda kalmam gerektiğini biliyorum ama-

"

"Burada iyisin. Burada kalabilirsin." Ona gülümsedim, sonra nefes verdim. "Ne istediğini öğrenmek için Mary ile konuşacağız," dedim ona, pencerenin kırık mandalının izin verdiği kadar dışarıya eğilerek. Aury, Sasha'yı nazıkçe yere bıraktı ve ayağa kalktı, yürürken paltosunu fırçaladı.

Endişe kaşlarını çatı. "Lütfen dikkatli olun."

Ona baktım ve bu tatlı yüzü Moth'un bir rycke için verdiği tanıma uyduramadım. Rycke. Aury'nin gözleri büyük ve kederliydi, ancak birkaç kez mutlulukla parladıklarını görmüştüm. Yüzünün sağ tarafındaki yanık izleri, sağ kanadının parçalanmış kalıntıları gibi, savunmasızlığının göze batan bir hatırlatıcısıydı. Kollarındaki zincirlerin açtığı yaralar ve morluklar artık iyileşmişti ama ben onları hâlâ hatırlıyordum. O üste bulduğumuz korkmuş, bitkin ve yardıma muhtaç canavarı hâlâ hatırlıyordum.

Moth yanılıyordu.

"Öpeceğim," dedim Aury'ye, keşke onu öpebilseydim. Lanet olası maske.

"Burada iyi miyim?" diye sordu bana. "Hanımlarınla mı?" Bana kalbimi eriten hafif alaycı bir gülümseme verdi.

"Elbette," dedim ona. "Sadece kapının kapalı olduğundan emin ol ki kaçamaları."

Başını salladı; sanki ona çok önemli bir sorumluluk vermişim gibi ciddi bir ifade takındı. Çok sevimliydi.

Ben başka bir şey söyleyemeden Aury etrafına bakındı, sonra öne çıktı ve nazik, aceleci hareketlerle maskemi indirdi. Maskemi aynı hızla yerine takmadan önce ağzıma sertçe bastırarak beni öptü.

"I..." Gözlerimi kırıştırdım, dudaklarımı yaladım, tatlı, beklenmedik zevkten sersemlemiştim. "Sonra görüşürüz o zaman."

"Evet." Aury bana sırttı.

Odama dönüp kapıya doğru ilerlerken gülümsememe engel olamıyordum. Şehvet, karnımda düşük ve tembel bir şekilde kaynamaya başladı ve aniden bu akşama kadar bekleyemedim. Aury ve ben tekrar baş başa kalana kadar, saatlerce kesintisiz.

Ama önce gidip Mary'nin ne istediğini öğrenmem gerekiyordu.

Anchor ve Rig ile ön tarafta buluştuk ve Lilac'ın bizi beklediği konteyner girişine doğru ilerledik. Kamptan çıkıp Mary'nin karavanına doğru çevreyi dolaştığımız kısa yolculukta hepimiz gergin ve sessizdik. Lilac hariç, o hiç etkilenmiş görünmüyordu. Palasını rahatça döndürüyordu ve Rig'in tedirgin bir ifadeyle ona baktığını gördüm. Acaba Lilac'ın büyük gri canavara zarar vereceğinden mi endişeleniyordu?

"Bunun şiddete dönüşmesini beklemiyoruz, değil mi?" Rig'i rahatlatmak için sordum. Zaten şiddetle arası pek iyi değildi. Benim de öyle, ama en azından benim doğal içgüdüm kaçmaktı. Rig'inki donup kalmaktı, ki bu da her şeyin sizi kovalama eğiliminde olduğu Çorak Topraklar'da iyi bir şey değildi.

"Tanrım, umarım öyle değildir," diye mırıldandı Anchor duvarın köşesini döndüğümüzde ve karavan görüldüğünde.

BÖLÜM YIRMI İKİ

Tıpkı Rig'in tarif ettiği gibi, karavan Mary'nin gelişinden bu yana bir noktada ağaçlık alana yaklaşmıştı. İki büyük yaratık -Moth onlara Borolesh diyordu- hâlâ aracın ön tarafına bağlıydı ama artık ağaçlara ulaşabiliyorlardı. Dallardan avuç avuç yaprak koparmak için her seferinde bir büyük kollarını yavaşça kaldırıyor, sarkık bej gözleriyle etrafa bakarken tembelce çiğniyorlardı. Biz yaklaşırken bize hiç dikkat etmediler.

Diğer canavar -aytorin- bizi izlemeye başlamıştı bile. Derisi gri ve benekliydi ve yaklaştıkça Rig'in bahsettiği çıkıntıları görebiliyordum. Derisinin altında kalın, kabarık desenler vardı, sanki altına kablo döşenmiş gibiydi. Yüzü bize dönüktü ama omuzlarındaki siyah koşum kayışlarını ve sırtıyla karavan arasında sarkan kalın bir metal zinciri görebiliyordum. Biz yaklaştıkça, büyük savaş çekicini korkutucu bir rahatlıkla omzuna doğru salladı.

Yanımda, Rig püsküllü ceketini çekti ve sol eldiveniyle oynayarak parmaklarının üzerine tam oturduğundan emin oldu. Ona tuhaf bir bakış attım ama karavanın kapısı paslı bir gıcırtıyla açılınca dikkatim dağıldı.

Mary bugün kırmızı bir elbise, gri bir hırka giymiş ve kırmızı ruj sürmüştü. Koyu renk saçları pürüzsüz ve özenle şekillendirilmiş görünüyordu ama şimdi daha yakın olduğum için saçlarının arasında birkaç tutam gri görebiliyordum. Karavanda kaç tane kıyafeti olduğunu merak ettim. Bizim yamalı, fazla yıpranmış giysilerimizin aksine bunlar neredeyse yeni görünüyordu. Rig'in sevgiyle temiz tuttuğu western ceketini hariç.

Yine o ürkütücü küçük bordo yaratığı tutuyordu. Pürüzsüz, sivri kafası heyecanla dönüyor, boncuk gibi siyah gözleri hepimizin üzerinde geziniyordu. Kemikli bacakları titrerken o korkunç cırlama sesini çıkarıyordu.

"Merhaba, evcil hayvanlar." Mary bize küçümseyici bir gülümsemeyle baktı ve güdük parmaklarını evcil canavarının kafatasının üzerinde gezdirdi. "Sizin için ne yapabilirim?"

Hepimiz Anchor'a baktık. Doğruldu ve çenesini kaldırdı. "Gerçekten neden burada olduğunuzu bilmek istiyoruz."

Mary tekrar gülümsedi ve konuşmak için dudaklarını araladı ama Anchor o konuşmadan devam etti. "Sadece dinlenmediğinizi biliyoruz. Buraya gelmenizin bir nedeni var, aksi takdirde hemen dışarıda park etmiş olmazdınız."

Mary çınlayan küçük bir kakhaha attı ve boyalı tırnaklarını yaratığın kafatasının üzerinde hafifçe gezdirdi. Yaratık yine o tıkırtılı sesi çıkardı. "Pekâlâ, sanırım pek de kurnazca davranmadım, değil mi?"

İnce, kara kaşlarını çatarak bize baktı, gülümsemesi alaycı bir hal aldı. "Canavarlarım sizi korkuttu mu?" diye sordu, sonra yanında beliren sessiz Aytorin'e başıyla işaret etti. "Kafesin sizi korkutmasına izin vermeyin. Güven bana, onunla daha iyi görünüyor. Altında kocaman, çirkin bir canavar var, değil mi evcil hayvan?"

Rig'in yanında kıldandığını hissettim ama o sessiz kaldı. Aytorin tepki vermedi, kafesli kafası bir santim bile hareket etmedi.

"Bizi korkutmuyor," dedi Anchor, Moth ve bana bir saatten kısa bir süre önce korkuttuğunu söylemiş olmasına rağmen. "Ama burada, kampımızın hemen dışında durmayı seçtiğinizde neden sadece dinlenmek istediğinize dair hikayenize inanmadığımızı anlayacaksınız."

Mary boğazının arkasından kk bir onaylama sesi çıkardı. "İçeri girelim ve biraz sohbet edelim."

apa sertleşti. "Burada konuşabiliriz."

Mary durakladı, sonra da bu fikri tatsız bulmuş gibi bir yüz ifadesi takındı. "Hayır, dışarıda fazla vakit geçirmiyorum. Burası çok kasvetli, değil mi? Hayır, içeri girelim. Bize ay yapayım."

Bu kadının hayal mi gördüğünü yoksa bizimle dalga mı geçtiğini anlayamadım. Anchor konuşamadan arkasını döndü ve metal basamakları tırmanarak karavana girdi. Sessizlik çöktü, sadece ağlardan yaprakları sıyıran borazanların hışırtısı bozuldu, konuşmamızdan habersizdi.

"Ona dikkat et," diye mırıldandı Anchor Lilac'a, o da hafifçe başını sallayarak karşılık verdi. Sonra bana döndü. "Hadi şu işi bitirelim."

Başımı salladım. Bu ürkütücü kadının karavanına girmeyi gerçekten istemiyordum ama içeri adım attığımız anda bize bir av tüfeği doğrultmadığı sürece bize zarar vermesinden endişe etmiyordum. Lilac hızlı ve ölümcüldü ve onu -ve kk evcil hayvanını- çok ama çok dikkatli izleyeceğini biliyordum.

Rig'e "Hadi," dedim.

"Ben burada kalacağım," diye cevap verdi, gözlerini iki borolesh üzerinde sabit tutuyordu, sanki bylendiği şey onlarmış gibi, bir tür garip deriden yapılmış dar pantolon giyen büyük, stsz, kaslı canavar değil. Aytorin sessizce bizi izliyordu, ürkütücü büyüklükteki savaş çekicinin uzun, oymalı sapı hâlâ omzunun üzerinde duruyordu.

Rig'in maskesinin altından elmacık kemiklerindeki iki yanık lekesini görebiliyordum. Kaşlarımı çattım ama onun için endişeleniyordum.

onu kızdırma isteğinin önüne geçti. "Emin misin?" Etrafıma bakındım. Ufukta hiçbir hareket yoktu. "Güvenli değil-"

"Silahım yanımda," dedi Rig, bana hızlıca gülümseyerek, ama kaşlarımı çattım. Rig o lanet şeyi hiç ateşlememişti. Onu kullanma düşüncesinin onu çok korkuttuğunu bana kendisi söylemişti.

"Nun'a duvardan bize göz kulak olmasını söylemişim," dedi Lilac düz sesiyle. Maskeli çenesini yukarı doğru salladı ve hepimiz dönüp baktığımızda sarışın akıncının uzun boylu, sert hatlı, ayaklarını iki yana açmış, elinde arbaletiyle durduğunu gördük.

"Arbaletiyle çok iyi nişan alır," diye ekledi Lilac, ama gözleri aytorine odaklanmıştı. Kafesteki kafasını hafifçe Lilac'a doğru çevirdiğinde bile canavar sessiz kaldı, bu yüzden en azından Lilac'ın sivri yorumunu kendisine yönelttiğinin farkında olduğunu biliyorduk.

Karavanın içinde bizim için yapabileceği pek bir şey olmasa da Nun'un nöbet tuttuğunu görmek beni çok daha iyi hissettirdi. En azından Rig'e göz kulak olabiliyordu.

"Tetikte ol," diye mırıldandım, yaklaştım ve elimi Rig'in omzuna koydum. Başını salladı ve kısa bir süre yanıma okşadı.

Anchor ve Lilac'ı karavanın kapısına kadar takip ettim ve aytorine temkinli bir son bakış attım. Lilac önce içeri girdi, hala elinde palasını rahatça döndürüyordu.

Kamp duvarına anlamsız bir bakış attım. Aury'nin iyi olup olmadığını merak ettim. Hâlâ tavuklarla birlikte olup olmadığını. Maskemden ağzıma küçük bir gülümseme yayıldı ama Moth'un Mary'nin neden burada olduğuna dair teorisini hatırlayınca bu gülümseme kayboldu. Koleksiyonuna Aury'yi de eklemek istiyordu.

Anchor'u karavana kadar takip ederken dişlerimi sıktım ve Mary'nin içeride, küçük portatif bir ocaktan ısıklık çalan bir çaydanlık aldığını, sapına bir bulaşık havlusu sardığını gördükleri anda gözlerim daraldı. Tüyler ürpertici hayvanı pencere kenarına kıvrılmış, bizi görmezden gelerek Wastes'a bakıyordu.

Sonra kulaklarım o kadar sarsıcı ve yersiz bir şey daha duydu ki bir an donup kaldım.

Müzik. Burada bir yerden müzik geliyordu. Şarkıyı tanıımıyordum ama sesi cızırtılı ve biraz boğuktu. Etrafıma baktığımda, soluk çiçek desenleriyle kaplı kanepenin yanındaki köşeye sıkışmış eski bir pikap gördüm.

Kaşlarımı çatarak tekrar etrafıma bakındım. Portatif bir soba mı? Plak çalar? Elektrik nereden alıyordu? Sonra pencerenin dışında, karavanın uzak tarafında, durduğumuz yerden görünmeyen bir jeneratör fark ettim. Güneş enerjisiyle çalışıyordu ve yepyeni görünüyordu; bugünlerde sadece orduda bulunan türden bir teknolojiydi.

Tekrar Mary'ye baktım, ona sertçe bakıyordum. Makyaj ve oje. Yeni kıyafetler ve elektronik eşyalar. Bu da ne böyle?

Kimdi bu kadın?

"Bakın, bu... Çorak Topraklar'da nerede durup duramayacağınızı söylemeye hakkım yok," dedi Anchor. Mary masanın iki yanındaki uzun kanepeyi ve dar bankları işaret ettikten sonra bile hiçbirimiz oturmadık. Karavan oldukça genişti ama içinde dördümüz varken sıkışık hissediyorduk.

Leylak ve ben sessizce Mary'nin nane yeşili çaydanlığa taze kaynamış su doldurmasını izledik. Garip bir duraksamadan sonra Anchor devam etti. "Ama belli ki kampımızı aramanızın bir nedeni var ve bence bu nedenin ne olduğunu bilmeye hakkımız var."

Mary dolaptan dört kupa çıkarırken sempatik bir şekilde dudak büktü. İkişisi şal deseniyle kaplıydı ve birinde canavar öncesi bir mühendislik şirketinin soluk logosu vardı. Sadece bir tanesi, düz beyaz, yontulmuştu. Lokantadaki kupa ve bardak koleksiyonumuzu düşündüm. En son birini kullandığımda, sivri kenarından dudağımı kesmiştim.

Mary, Anchor'a, "Elbette biliyorsun, tatlım," dedi. "Hadi çayımızı içelim ve sohbet edelim."

"Susamadık. Teşekkür ederiz." Anchor'ın sesi sivriydi.

"Hayır mı?" Mary önce bana, sonra da Leylak'a baktı. Bakışları bir süre daha onun üzerinde kaldıktan sonra gevşek ve rahat bir tutuşla tuttuğu palaya kaydılar. "Bu papatya. Çok sakinleştirici."

"Hayır, teşekkür ederim," diye tekrarlardı Anchor, sesinde çelik bir ton vardı.

Mary iç geçirdi ve yine de fincanları ve çaydanlığı bambu bir tepsiye yerleştirdi. Hepimiz sessizce izlerken tepsiyi küçük masaya taşıdı. Kabinin içine kaydılar ve eteğinin kıvrımlarını düzeltti, sonra da bize baktı.

"Oturun."

Anchor başını salladı. "Ayakta durmayı tercih ederim."

Mary dudak büktü. "Saçmalama, tatlım. Sen ve senin... beyefendi arkadaşların üzerimde bu şekilde dolaşırken seninle sohbet etmeyeceğim. Al bir tane

Otur," diye tekrarladı, ama bu kez ses tonunun altında ince bir çelik ipliği vardı.

Anchor tereddüt etti. Bir adım öne çıktı ve yapmacık hareketlerle kendini Mary'nin karşısındaki sıraya bıraktı. Tabancasını dikkatle önüne, masanın üzerine koyduğunda, parmakları dipçiğin etrafında kıvrılmıştı, Mary gözlerini devirdi ve çaydanlığa uzandı.

Leylak ve ben olduğumuz yerde kaldık ama ben etrafıma kaçamak bir bakış attım. Ürkütücü küçük canavarın önündeki küçük yan masanın üzerine atılmış bir saç kıvrırma çubuğu ve özlemle baktığım çeşitli renklerde düzgün bir sıra oje şişesi vardı. Ön tarafta eski bir tabanca duruyordu, pırıl pırıl parlıyordu ve iyi bakıldığı belliydi. Duvara gömülü bir rafta, çatışma çözümü ve mitoloji kitaplarının arasına karışmış, baygın kadınları ve sarışın, etli, uzun saçlı erkekleri gösteren, kapakları eskimiş bir yığın aşk romanı duruyordu.

Masanın üzerinde, Mary'nin koyduğu tepsinin yanında bir paket sigara ve bir çakmak vardı. *Şehirlere gitmeli*, diye düşündüm ama nasıl gideceğini merak ediyordum. Onu canavarlarla birlikte içeri almazlardı. *Kimsenin* girmesine izin vermiyorlardı. Çorak Topraklar'a bir kez girdiniz mi, burada sıkışıp kaldınız. Tüccarların Çorak Topraklar'a mal kaçırmak için kullandıkları gizli girişler olduğunu biliyorduk ama Mary'nin tek başına sinsice bir şehre girmekten mutlu olacağından şüpheliydim.

Hayır, bu daha çok ordu ile bir anlaşması varmış gibi görünüyordu. Ama nedenini ya da nasılını çözemedim. Özellikle de Moth'a göre, kendisi ve zengin arkadaşları için gösteri yapmak üzere etrafta dolaşıp canavar topladığından beri. Hiçbiri mantıklı gelmiyordu.

"Lütfen bize neden burada olduğunuzu söyleyin," diyordu Anchor, sesine sabırsızlık karışmıştı, "size yardım edip edemeyeceğimize bir bakalım. Bela istemiyoruz."

Mary sigarasına uzanarak, "Buraya sorun çıkarmaya gelmedim," diye onayladı. "Sizinle bir işim yok... Adınızı duyduğumu sanmıyorum."

Anchor bir an tereddüt etti. Sonunda "Anchor," dedi. Zaten gerçek adı da bu değildi.

Mary başını salladı, paketten bir sigara çıkardı ve iki güdük parmağının arasında boyalı dudaklarına götürdü. "Seninle ya da kampınla bir işim yok, Anchor. Ama şu anda orada istediğim bir şey var." Sigarayı yaktı, çakmak taşının çıkardığı tiz ses ani sessizliği doldurdu.

Midem acı verici bir endişe düğümüne dönüştü. Ayaklarımın üzerinde bir kez kıpırdandım, sonra kıpırdamamak için çaba sarf ettim, şu anda vücudumda titreşen sinirlere veya endişeye ihanet etmemek için.

Moth haklıydı. Aury için buradaydı.

"Oh?" Anchor'ın ses tonu dikkatle hafifletilmişti. "Neymiş o? Kendi başımıza zar zor geçinecek kadar paramız var. Orada değerli bir şeyimiz olduğundan çok şüpheliyim."

Mary sigarasından bir nefes çekerken uzunca bir süre tedirgin edici derecede kurnaz gözlerle ona baktı. Bakışını sadece masanın üzerinden kendisine doğru yaklaştırdığı ağır mermer kül tablasına bakmak için kesti.

"Evet, biliyorsun," dedi, tepsiye kül atarken sesi artık çınlamıyordu ve sakarindi. "Öyle olduğunu biliyorsun."

"Gerçekten bilmiyoruz."

Mary sadece başını salladı ve Anchor'a küçümseyici bir gülümseme verdi. "Evet, evcil hayvan, biliyorsun. Orada sakladığın canavarı istiyorum."

Dudaklarımı maskemin arkasından sıkıca büzdüm, saç çizgimde boncuk boncuk ter hissediyordum. Panik bir gelgit dalgası gibi yükseldi, kalp atışlarımı hızlandırdı, parmaklarımın buradan hızla çıkıp Aury'yi bulma arzusuyla seğirmesine neden oldu. Onu odama kilitleyip saklamak, her ne kadar bu beni onu kendi çıkarları için zincire v u r m a k isteyen tüm bu insanlardan daha iyi yapmayacak olsa da.

"Canavar mı?" Anchor kafası karışmış gibi görünmek için iyi bir iş çıkarıyordu. "Biz-"

"Rycke'in orada olduğunu biliyorum," diye araya giren Mary, Çapa'nın sessizliğe gömülmesine neden oldu. Sesi artık sertleşmişti. "Orada olduğunu kesinlikle biliyorum, o yüzden inkâr etmeye çalışmanın bir anlamı yok."

Sigarasından bir nefes daha çekti ve çaydanlığı almak için kül tablasının kenarına nazıkçe bıraktı. Hiçbirimizin içmeyeceğini açıkça belirtmiş olmamıza rağmen, dört fincan doldurdu.

"Yani demek istediğim, endişelenmenize gerek yok. Kampınızla herhangi bir iş için burada değilim. Sadece ayrılırken rycke'yi alacağım."

Nefeslerim panikle burnumdan ıslık çalarak çıkıyordu ve yüz ifadesini görebilmeyi dileyerek Anchor'ın başının arkasına sertçe baktım. Mary'nin sözlerini kabul edip gitmesi çok kolay olurdu, çok kolay. Mary'nin Aury'yi yakalamak için burada beklemesine izin vermek. Bu, Mary'nin ne yapabileceği konusunda endişelenme stresini ortadan kaldırırdu. Kampımızdan ayrıldığında Aury'nin başına gelebilecekleri görmezden gelmek kolay olurdu.

Ne yapabileceğimi -ne yapabileceğimi- bilmiyordum ama onun tekrar yakalanıp zincirlenmesine izin vermeyecektim. Vermeyecektim.

"Onu nereye götürüyorsunuz?" Anchor kısık bir sesle sordu ve paniğim daha da arttı çünkü Mary'nin planına uymayı düşünüyor gibiydi.

Mary yanan sigarasını aldı ve dikkatsiz bir el hareketiyle sallayarak gri bir dumanın havada kıvrılmasını sağladı. "Batıda, koleksiyonumu sakladığım küçük, güzel bir yerim var."

"Koleksiyon mu?" Anchor tedirgin bir sesle tekrarladı. "Canavarlardan mı?"

Mary çınlayan bir kahkaha attı. "Eksantrik, biliyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, evcil hayvan,

Bugünlerde koleksiyon yapacak pek bir şey yok, değil mi? Benim ailem de tarihimizden çok daha uzun süredir koleksiyonerlik yapıyor. Birkaç nesil önceki büyük büyükbabalarımın biri kendi Mısır mumyasına sahipti - bu inanılmaz değil mi?"

Anchor kaskatı kesildi. "Ben-"

"Ve bu canavarlar çok *büyüleyici*," diye devam etti Mary, dumanı tüten kupasını kaldırarak. "Hareket etme, yemek yeme ve savaşıma şekilleri. Ve diğer şeyler," diye ekledi eğlenen, komplocu bir tonda, sanki biz de onun iğrenç şakasının içindeymişiz gibi. "İnsanlar Wastes'ı deneyimlemek ve güvenli, kontrollü bir ortamda gerçek canavarları yakından görmek için çok para ödüyorlar."

"Nasıl güvenli ve kontrollü?" Çapa, sesi gergin bir şekilde sordu.

Mary çayından bir yudum aldı ve fincanı yere bırakıp neredeyse izmaritine kadar yanmış olan sigarasından bir nefes çekti. "Askeri eskortlar." Burnunun kenarına hafifçe vurdu ve Anchor'a göz kırptı. "Ama bu bizim küçük sırrımız."

Hepimiz sessizce ona baktık. Belli etmese de Lilac'ın bile biraz şaşırdığını söyleyebilirdim. Yine de ordunun bu kadar iğrenç bir şey yapması büyük bir şok muydu? Zaten canavarları yakalayıp kilit altında tutuyor ve onlara işkence ediyorlardı. İnsanların bunu yaparken onlara tanıklık etmesine izin vermek sadece küçük bir adımdı.

Para için, diye düşündüm. "Ordu bunu neden yapsın ki?" Teyit etmek için sessizce sordum.

Mary kısa bir an için ilgisiz bir şekilde bana baktı. "Bu bir ortak girişim," dedi sigarasını söndürürken umursamaz bir tavırla. "Çok kârlı."

Para o zaman.

"Bu kadar iğrenmiş görünme!" Mary çayını aldı. "Canavarlar gelmeden önce hayvanat bahçeleri onlarca yıldır yaygındı. Bu da kesinlikle farklı değil."

"Hayvanat bahçeleri berbattı, burası da öyle," diye geveledim kendimi durduramadan. "Onlar yaşayan, düşünen varlıklar. Meta değiller. Bizim eğlencemiz için burada değiller."

Mary bardağının kenarından gözlerini devirdi ve beni onaylama zahmetine girmede. Onun yerine, hâlâ küçük masada karşısında oturan Anchor'a baktı. "Dediğim gibi Anchor, seninle ve kampınla bir işim ya da kavgam yok. Eğer benim ve canavarlarımın burada rycke'lerin çıkmasını beklememize izin verme nezaketini gösterirsen, rahatsız edici ve saygılı olmayacağız. Sonra da yakanızdan düşeriz."

Uzun, ıstırap verici bir sessizlik oldu, bu sırada ben daha da gerildim ve öfkelendim. Anchor'ın bakışlarımın yoğunluğunu kafasının arkasından hissedebileceğinden emindim ama uzun süre hareket etmedi ya da konuşmadı.

"Ordu neden onu almaya gelmedi?" diye sordu sonunda. "Eğer onlar da bu işin bir parçasıysa. Elbette gelip onu kolayca yakalayabilirlerdi."

"Oh, hoşuma gidiyor," diye yanıtladı Mary neşeyle. "Seyahat etmek, bulabildiğimiz en ilginç türleri aramak. Büyüleyici bir şey. Çok fazla canavar türü var, bunu biliyor muydun? Ve hepsi çok eşsiz. Bazıları oldukça güzel." Narin bir homurtu çıkardı ve pencereden dışarıyı işaret etti. "Açıkçası, yoldayken yanımda tuttuklarım değil, ama..."

Hiçbirimiz onun boktan şakasına tepki vermeyince devam etti. "Rycke'nin oldukça güzel bir manzara olduğunu duydum. Eşsiz. Kanatlarıyla da tam bir gösteri olurmuş. Yaratık hakkında duyduklarıma göre, onu galeriye geri götürmekte sorun yaşamayacağım. Görünüşe göre içlerinde bir ateş var, ama oldukça hoşgörülüler, bu yüzden onu yakaladığımızda size herhangi bir sorun çıkarmayacağız. Küçük kampınızı bozmayacaktır."

Yumruklarımı sıkıca sıktım, eldivenlerim parmaklarımın kıvrılmasıyla gıcırdadı. *Oldukça makul*. Bu, Aury'nin muhtemelen savaşmayacağını duyduğu anlamına geliyordu, şüphesiz onu yıllarca esir tutan ordudaki kişilerden. Onu yakalamaya çalışırlarsa kendisine ya da hayvanlarına zarar vermeyeceğini biliyordu, çünkü onun doğasında kimseye zarar vermek yoktu. Bunu ona karşı kullanacak ve tıpkı ordunun yaptığı gibi onu hapsedecekti.

"Sen-" diye başladım, öfkem Çapa'ya olan saygımın önüne geçmişti, ama sonra kendisi sözümü kesti.

"Üzgünüm Mary, ama Au-the rycke'i yakalamana vicdanım el vermiyor." Başını iki yana salladı. "Bu insanlık dışı. Hiçbir şeyi esir tutmayı kabul etmiyoruz."

Biraz soluklandım, nefesim titrek bir nefes halinde beni terk etti, ama hala tedirginlikten titriyordum. Göz ucuyla Leylak'ın bana yaklaştığını gördüm ve uzun parmaklarının sırtımı hafifçe sıvazladığını hissettim.

Mary iç çekti. "Korkarım kampından ayrılmaya karar verdiğinde onun için yapabileceğin pek bir şey yok, evcil hayvan," dedi, sesi hastalıklı bir tatlılığa geri dönmüştü.

"Hayır, yok," diye kabul etti Anchor. "Ama onu uyarabiliriz. Gitmek zorunda da değil. Kampımıza hoş geldi. Onu dışarı atmayacağız." İçimi saf bir rahatlama kapladı ve uzuvlarımı güçsüzleştirdi. Mary gözlerini Anchor'a diktiğinde bile öfkesi yatışmamıştı. Bir an sonra, onun ifadesi tekrar netleşti ve çayını aldı.

"Seni bununla takas edebilirim," dedi bir yudum alarak. "Silahlar. İyi silahlar. Sana on yıl yetecek kadar yiyecek malzemesi. İlaç ve hayatta kalma ekipmanı zulaları, böylece *yıllarca* yiyecek aramak zorunda kalmazsınız." Bir elini pencereden üzerimize uzun gölgeler düşüren kamp duvarına doğru salladı. "Orada elektriği tekrar açtırabilirim. Sıcak su. Isıtma. Hayatınızı çok daha kolaylaştıracak teknoloji."

Anchor'un sırtının gerildiğini gördüm ve baştan çıktığını fark ettiğimde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Tabii ki öyleydi. Aury sadece bir haftadır bizimle birlikteydi. Cat gittiğinden beri Anchor'ın tek başına düşünmesi gereken koca bir kamp vardı.

Ama Cat hayatını hiçbir şeye değişmezdi. Anchor'ın bunu hatırlaması için dua etmeliydim ama hatırlasa bile Cat burada değildi. Cat bu kararı veremezdi. Vermek zorundaydı.

Anchor'un yanıtını beklerken sessizlik acı vericiydi. Nefeslerim küçük, titreyen pantolonlar halinde beni terk etti ve uzuvlarım o kadar sertti ki kopacak gibi hissettim.

"Hayır," dedi sonunda Anchor, sesi boğuklaşmıştı ve içinde bir parça pişmanlık vardı. "Hayatımızı kolaylaştıracak malzemeler için yaşayan bir varlığın özgürlüğünü takas etmeyeceğim. Neredeyse yirmi yıldır burada gayet iyi idare ediyoruz. Sizden ya da ordudan rüşvet almaya ihtiyacımız yok."

Mary'nin cevabını beklerken bu kez içime bir rahatlama gelmedi. Çok gergindim. Boyalı ağzı seğirdi, sulu mavi gözlerinde bir anlık öfke parladı, sanki kimseye alışık değilmiş gibi

onu inkar ediyordu. Muhtemelen burada canavarlara ne olduğunu umursayan çok fazla insan yoktu.

Askeri üste Aury ile karşılaşan Rig ve ben olduğumuz için tarif edilemez derecede mutluydum. Mary oraya daha önce varmış olsaydı başına neler gelebileceğini düşünmek bile istemiyordum. Görünmeye çalıştığı kadar tatlı ve boş kafalı olmadığının ipuçlarını çoktan vermişti ve şimdi tüm numaraları bırakmış, Anchor'a açık bir düşmanlıkla bakıyordu.

"Çok yazık," dedi sonunda, sesi gerginleşmişti. Elini uzattı ve sarsak hareketlerle sigara paketini aldı. "Şey, acelem yok. Bu konuşmayı bir hafta kadar sonra tekrar yapalım. Bakalım fikrini değiştirmiş misin?"

"Peki ya yapmadıysam?" Anchor sordu.

Mary yeni bir sigara yakmadan önce kaşlarını çatı. "Neden yapmayacağını anlamıyorum. Canavar bir noktada kampınızı terk edecektir. Burada yaşamak istemeyecektir" -kamp duvarını küçümseyerek işaret etti

- "Sonsuza dek kıyamet kalesi. Siz de bundan faydalanabilirsiniz. *Kampınız* bir canavara barınak sağladığı için ödül de alabilir, değil mi?" Uzandı ve Anchor'ın hâlâ silahına sarılmış olan elini okşadı. "Bunu bir daha düşün, sonra tekrar konuşuruz."

Konuşma açıkça sona ermişti. Anchor ayağa kalkarken kaskatı kesilmişti ve silahını sıkıca kavramıştı. Bize dönüp bakmadan kapıya doğru yürümeye başladı, Lilac ve ben de sessizce onu takip ettik. Mary'nin küçük evcil hayvanına son bir kez ihtiyatlı bir bakış attım, ama o hâlâ pencere pervazına kıvrılmıştı, muhtemelen uyuyordu.

Dışarı çıktığımızda Rig çoktan bize doğru koşmaya başlamıştı. "İyi misin?" diye sordu, kısa bir süre için omzumu tuttu. "Nasıl geçti?"

Başımı sallayıp karavana -ve karavanın yanında, kafesinin içinden bizi izleyen sessiz aytorine- doğru eğdim ve Rig'in kolundan tutarak onu uzaklaştırdım. "Aury'yi istiyor," dedim ona kamp duvarının köşesini döndüğümüzde, kulak misafiri olmamıştık.

Rig sertleşti. "Yani canavar mı topluyor?"

Önümüzde sessizce yürüyen Leylak ve Çapa'nın sırtlarına bakarak başımı salladım. "Daha batıda bir galeri ya da hayvanat bahçesi gibi bir yeri olduğunu söyledi."

Rig ağzından kaçırıldı. "Bu korkunç bir şey."

Sesimi alçalttım. "Ve Anchor'a Aury için bir takas teklif etti." Bu sözleri söylemek bile kanımı kaynattı. "Karşılığında yiyecek, silah ya da başka avantajlar."

Rig maskesinin üzerinden solgunlaştı, geniş kahverengi gözleri Anchor'ın sırtına kayd. "O... O ne...?"

"Hayır dedi," dedim ve rahatlayarak sarktı. "Ama Mary ona düşünmesini söyledi. Bekleyeceğini söyledi."

Rig yutkundu ve artık karavanı göremiyor olsak da omzunun üzerinden baktı. "Onlar... O mu kalıyor?"

Başımı salladım. "En azından bir süreliğine. Sanırım Anchor'un pes edeceğini düşünüyor." Liderimizin sırtına, dar omuzlarındaki gerginliğe ve başının eğikliğine tekrar baktım.

Ben de öyle düşünmüştüm.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Kampa geri döndüğümüzde Moth motel binasının kenarına yaslanmıştı, kollarını göğsünün üzerinde rahat bir pozda kavuşturmuş olmasına rağmen duruşu gergindi.

Bizi görür görmez doğruldu, gözleri beni aradı ama ben Aury'nin hâlâ dışarıda olup olmadığını görmek için bahçeme bakmakla meşguldüm. Onu göremiyordum ve o devasa kanatlarıyla gözden kaçması kolay değildi.

"Nasıl geçti?" Güve sordu.

Anchor nefes verdi. "Harika değil. Korkunç da değil." "Haklı mıydım?"

Çapa sertçe başını sallamadan önce tereddüt etti. "Aury'yi yakalayabilmek için onu kamptan atmamız karşılığında bize erzak teklif etti."

Moth'un buz gibi gözleri bana kaydı, kara kaşları bir an için çatıldı. "Kabul ettin mi?"

"Hayır," dedi Çapa ve bakışlarının bir an için üzerimde durduğunu hissettim. "Bu yanlış olur. Aury zaten yeterince şey yaşadı. Hiçbir şey esaret altında tutulmayı hak etmiyor."

Sözlerini takdir ettim ama aynı zamanda, Mary Anchor'a anlaşmasını teklif ettiğinde orada olmasaydım ne olurdu diye düşünmeden de edemedim.

Moth'un da aynı şeyi düşündüğünü anlayabiliyordum çünkü beni dikkatle izliyordu. "Adil," dedi, sesi yumuşaktı. "Yani burada kalmasına kesinlikle izin veriyorsun?"

Anchor nefes verdi. "Eğer gitmesine izin verirsek, onu almaya çalışacaktır." Çaresiz bir omuz silkti. "Ona söyleyeceğiz ve sanırım yine de kendi başına ayrılmak istediğine karar verirse, yapabileceğimiz pek bir şey yok. Ama belli ki bu senaryoda elimize hiçbir şey geçmeyecek."

Bir an için Moth'a baktım ve rahatsız olmuş bir şekilde tekrar başka tarafa baktım. Bir an sonra konuştu. "Gitmek isteyeceğini sanmıyorum."

"Kampa söyleyecek misin?" Lilac düz sesiyle Anchor'a sordu. "Teklif ettiği anlaşma hakkında."

Anchor uzanıp alnını ovuştururken kaşları çatıldı. "Tanrım, ben... Sanki yapmalıymışım gibi geliyor ama-"

"Yapma," dedi Rig. "Yaparsan ne olacağını biliyorsun."

O haklıydı. Akıncılar doğaları gereği acımasızdı. Çorak Topraklar bizi böyle yarattı. Diğerleri Mary'nin ne teklif ettiğini bilselerdi, hiç düşünmeden Aury'yi teslim etmek için oy verirlerdi. Bunu birçokları için bir hayat olarak gerekçelendirirlerdi. Kısmen yıllardır birlikte yaşamadıkları birinin hayatı olacağı için, ama esas olarak bir canavarın hayatı olacağı için ve insanların çoğu canavarları insan olarak görmediği için. Belli ki Mary öyle düşünmüyordu.

"Tamam," dedi Çapa bitkin bir şekilde. Gözlerinin kenarlarını ovuşturdu.

"Tamam."

Kampa Mary'nin Aury için burada olduğunu bildireceğim ve bu işi burada bırakacağım."

"Gidip onu bulacağım," dedim ve bir adım öne çıktım ama Moth hemen beni engelledi.

"Ben gidiyorum," dedi bana bakarak. "İstedim ki... Önce seninle konuşabilir miyim?"

Vücudum Aury'yi bulma ve iyi olduğundan emin olma ihtiyacıyla zorlansa da maskemle dudaklarımı büzdüm ve bir kez başımı salladım. Endişeli beynimi onun hâlâ burada, kamp duvarlarının içinde olduğuna ikna etmek için. Hâlâ güvende olduğuna.

Diğerleri uzaklaştı, Rig gitmeden önce omzumu sıktı. Onlar gittikten sonra Moth ciddi gözlerle bana baktı. "Lütfen dikkatli ol, Hayalet. Seni tanıyorum... Rycke'in zararsız görüldüğünü biliyorum ama-"

"Onunla tanıştın mı?" Moth'a bakarken omuzlarımı dikleştirerek sordum.

Soru karşısında şaşırmış, neredeyse utanmış görünüyordu. "Hayır, ama herkes rycke'i biliyor, bu yüzden ben-"

"Bizi korumaya çalıştığını biliyorum Moth ama ben Aury'yi tanıyorum." Sesimi yumuşatmaya çalıştım, çünkü Aury'ye olan hislerim beni savunmaya itiyordu, oysa içten içe Moth'un sadece doğru olduğunu düşündüğü şeyi yaptığını biliyordum. "Yapmıyorsun. Ne dediğini anlıyorum, Rycke'lar hakkında duyduklarını. Ama Aury tehlikeli biri değil. Kimseye zarar vermek istemiyor."

Güve sinirli görünüyordu. "Böyle *söylediğine* eminim Hayalet ve muhtemelen bunu *kastediyordur* da ama Rycke'lar tehlikelidir. *Öyleler* işte." Uzandı ve ellerini omuzlarıma koydu. "Tamamen öngörülemezler. Onlar kaos."

Yüzümü buruşturdum, bir yanımla gülmek istiyordu. Tahmin edilemez mi? Aury muhtemelen benden daha rutin biriydi. Ben hastayken odamda birlikte saklandığımızda, bana kitap okumak için her gün aynı pozisyonda yanıma uzanırdı. Her saat başı bana su içirirdi. O gün okumayı bitirdiğimizde yerini işaretlemek için sayfayı dikkatlice katlardı, her zaman bir bölümün sonunda, asla yarısında değil.

Aury kaosu *tam tersiydi*. Çalkantılı bir denizin ortasında sakin, istikrarlı bir ada gibiydi. Yumuşak ve yatıştırıcıydı. Bir merhem.

Başımı salladım ve tam Moth'a cevap verecektim ki yumuşak bir ses çıkardı ve hızla omuzlarımı bıraktı. Geniş gözleri benim öteme, sağ omzumun arkasına odaklanmıştı ve bakışlarını takip etmek için döndüğümde kalbim yerinden fırladı.

Aury kısa bir mesafeden bizi izliyordu. Sebze tarlasından dönüyormuş gibi görünüyordu. Siyah gözleri belirsizdi ama birkaç kez fark ettiğim o içsel parıltı yavaş yavaş sönüyordu, sanki ben arkamı dönmeden bir saniye önce alevlenmiş gibiydi. Benden Güve'ye, sonra tekrar bana baktı.

"Siktir," diye nefes aldı Moth arkamdan, sesi titriyordu ve Aury'nin gözleri hemen ona döndü. İki büyük, siyah havuz boş görünebilirdi ama benim için hayat doluydular.

Maskemin arkasından gülümsedim ve ona doğru yürümeye başladım, çünkü aramızdaki boşlukta garip bir gerilim artıyordu ve bu beni huzursuz ediyordu.

"Aury," dedim ona ulaştığımda. Yapmak üzere olduğum şeyi her yönüyle sorguladığım bir anlık gergin tereddütten sonra ona uzandım ve parmaklarımı onunkilere doladım. "Ben de seni aramaya gelmek üzereydim."

Aury'nin gözleri Moth'tan bana kaydı ve yüzü yumuşayarak tatlı bir gülümsemeye dönüştü. Boştaki elini kaldırarak sol kaşımın ve şakağımın kıvrımını parmaklarıyla kısa bir dokunuşla takip etti. "İyi misin?"

Başımı salladım. "Ben iyiyim. Ama Mary'nin ne dediğini sana söylemem gerek." Tedirginliğim arttı. "Ben de tam Moth'a veda ediyordum, çünkü o gidiyor-" Arkamdaki Moth'a işaret etmek için döndüm ama o gözden kaybolmuştu.

"Um..." Tekrar Aury'ye döndüm ve ona baktım. Onu görünce bir an için dikkatim dağıldı. Çok uzun boyluydu, çok uzun ve zayıftı ama geniş omuzlarıyla ona tırmanıp sarılmak istememe neden oluyordu.

üzerinde. Karnımın derinliklerinde bir arzu nabızı atıyordu ama önce ona her şeyi anlatmalıydım. "Benim odama gidelim mi? Ya da seninkine," diye ekledim çabucak. "Benim için fark etmez. Nerede rahat edersen-"

"Seninki iyi." Bana gülümsedi. "Odanı beğendim."

Nedense bu bende aptal gibi sırtıma isteği uyandırdı. "Tamam."

Bizi odama götürmek için döndüğümde Aury parmaklarını benimkilerin arasından geçirmeye devam etti ve bu beni daha da gülünç bir şekilde mutlu etti, Mary'nin karavanında duyduklarımın dolayı hâlâ içimde olan endişenin bir kısmını kovdu. Tenini tenimde hissetmek isterdim ama hâlâ eldivenlerimi giyiyordum.

İçeri girdiğimizde odam sıcaktı, güneş hâlâ gökyüzündeydi. Daha önce Aury ile konuştuğum pencere açıktı ve bahçedeki tavukların usulca gıdıkladığını duyabiliyordum. Aury'nin arkasından kapanan kapının sesini dinlerken silahımı masanın üzerine bıraktım.

Yüzümü ona döndüğümde çoktan yaklaşıp ve maskemi nazikçe çıkarmak için uzandığında hareketsiz kaldım.

İri gözleri benimkilerle buluşmak için titreşti. "Bu iyi mi?" diye sordu sessizce ve ben de hemen başımı salladım, zaten nefes nefese kalmıştım.

Maskemi masaya bırakırken küçük bir gülümseme dudaklarını eğdi ve sonra enseme kavrayıp beni öpmek için eğildi, ağzımın etrafındaki derinin maskemdeki ısıdan dolayı nemli olduğunu ya da arkasında bıraktığı çirkin kırmızı çizgiyi umursamıyordu.

Dudaklarına karşı bir nefes ürperdim, bedenim ona doğru düşmek istiyordu. Bunun yerine kollarımı paltosunun altından geçirip sırtına doladım ve bedenlerimizi birbirine yaklaştırarak bana doğru bastırdığını hissettim. Aury'nin omurgasındaki dikenler aşağı indikçe küçülüyor ve sırtının orta noktasında duruyordu, bu yüzden kollarımı ya da bacaklarımı kalçalarına dolamakta özgürdüm ve endişelenmiyordum. Bu düşünce sikimi kıpırdattı.

Ağızlarımız açılıp dillerimiz buluştuğunda Aury yumuşak bir ses çıkardı. Benden o kadar uzundu ki boğazım gerildi, ayakta öpüşürken başım arkaya doğru eğildi ama bunu hiçbir şey için durdurmazdım. Aury'nin dili benimkine doğru kayarken, o ikiz noktalar gıdıklanırken çaresiz bir sesle inledim. Elleri yüzümü uzun, zarif parmaklarının arasında tatlı bir şekilde kavramak için hareket etti, başparmağı çenemi fırçaladı, sonra öpüşmeye devam ederken bile alt dudağımın ıslaklığını izlemek için yukarı çıktı. Bu his beni ürperti, sikim pantolonumun içinde hızla sertleşti.

Aury'nin elleri aşağı indi ve aniden havaya kaldırılmadan önce uzun parmakları kıcıımı avuçlarken dizlerini büküğünü hissettim. Aury'nin ağzına karşı şaşkınlıkla homurdandım, ama beni masaya bırakıp açık dizlerimin arasında durduğunda, elleri ceketimin ve gömleğimin altından kayarak sırtımda dolaştığında, dokunuşu daha çılgınca hale geldiğinde bu bir inlemeye dönüştü.

Ürperdim ve onu daha sert öptüm, paltosunu omuzlarından itmek için uzandım. Kanatlarının yoluma çıkacağını hatırlayınca inledim ve paltosunu çıkarmasına yardım etmek niyetiyle öpüşmeyi isteksizce kestim.

Ama bu anlık rahatlama ona söylemem gereken her şeyi hatırlamama neden oldu. Tekrar inledim, başımı öne eğerek göğsüne yasladım ve nefes alış verişimi sakinleştirmeye çalıştım.

"Sorun nedir?" Aury'nin sesi en az benim kadar soluk soluğaydı. Uzun parmakları boynumun kenarlarını kavradı. "İyi misin?"

Başımı salladım ve onun uzaylı gözlerine baktım. "Sadece dikkatimiz dağılmadan önce..."-kızardım-"konuşmamız gerekiyor."

Aury'nin yüzü bana bakarken ciddileşti. Başını salladı ve bir adım geri çekilerek ceketini omuzlarına attı. Boğazımı temizleyerek ve ikimizin de sahip olduğu bariz şişkinlikleri cesurca görmezden gelerek masadan aşağı zıpladım.

"Ne oldu?" diye sordu bana. "Mary ile..."

"O..." Rahatsız bir şekilde kıpırdandım. Ona söylemek istemiyordum ama söylemek zorundaydım. "O senin için burada."

Aury'nin gözleri bir an için parladı ama onun dışında tepkisi çok azdı. Yüzü sakinliğini koruyordu. "Neden?"

Yüz hatlarımın tiksintiyle buruşmasına engel olamadım. "Canavar topluyor. Wastes'a günübirlik bir gezi yapmak için para ödeyen zengin puştlara sergilemek için. Sanki lanet olası bir eğlence parkıymış gibi."

Aury'nin yüz hatlarında bir parça korku belirdi. Başı küçük bir seğirme yaptı. "Beni... bir yerde kilitli mi tutmak istiyor? Sergilemek için mi?"

Aramızdaki kısa mesafeyi geçtim ve ellerini tuttum. "Bu olmayacak, Aury. Ona izin vermeyeceğiz."

Nefes alıp vermesi biraz daha azalmıştı ve çatık kaşlarıyla gözlerimin içine bakarken hızla gözlerini kırptırıyordu. Başı eskisinden daha sert bir şekilde tekrar seğirdiğinde boğazım düğümlendi. "O... O orada öylece bekleyecek mi? Beni mi?"

"Yakında sıkılacak," dedim hemen, ellerini sıkarak. "Seni elde edemeyeceğini anladığında gidecek."

"Ya sana zarar vermeye çalışırsa?" Aury'nin siyah gözleri keskin bakıyordu. Paniklemişti. "Ya kampa girmeye çalışırsa-"

"Yapamaz." Başımı salladım. "Lilac denerse onu tereddüt etmeden öldürür. Ve sanırım bunu biliyor."

Eldivenlerimi hızla çıkarmak için ellerini bıraktım ve arkamdaki masaya doğru dikkatsizce fırlattım. Sonra ellerimi ceketinin ve gömleğinin altından geçirerek belindeki çıplak teni hissettim ve başparmağımla belirgin bir damarın izini sürdüm. "Seni güvende tutacağız, Aury. Sana ulaşamayacak ve bunu anladığı anda gidecek. Güven bana."

Omuzlarımı kavradı, parmakları yumuşamadan önce birkaç dakika gergin kaldı. Başını salladı ve gözlerini çevreleyen gerginlik azaldı. "Sana güveniyorum, Gage."

Bu sözler başka bir düşünceyi tetiklemiş gibiydi ve bana bakarken bakışları odaklandı. "Arkadaşın... benim hakkında başka bir şey söyledi mi? Güve." Sonra ekledi, "O insan değil, değil mi?"

Başımı salladım. "Yarı canavar."

Aury bir kez başını salladı. "Bu nadirdir." Bana hafif bir gülümseme verdi. "Neredeyse rycke kadar nadir. Yalnız bir varoluş."

Yutkundum. "Aslında bize bununla ilgili bir şey söyledi. Senin ne olduğun hakkında."

Aury yine hareketsiz kaldı. "Oh?" dedi, sesi emin değilmiş gibi çıkıyordu.

"Senin... senin tek olduğunu söyledi. Bir..."-kendi göğsümü beceriksizce işaret ettim-"içinde bir yumurta ya da başka bir şey varmış ve sen... sen öldüğünde bir sonraki rycke olacakmış."

Aury biraz rahatladı. "Evet. Sizin dilinizde bunun doğru bir çevirisi yok ama... bir yaşam tohumu gibi. Rycke'ye hayat veriyor ve ben öldüğümde bedenim tohumu besleyerek yeni bir hayat getirecek."

Bunu düşünmek hoşuma gitmiyordu. "Yani asla başka bir Ryckes olamaz mı? Sadece sen mi varsın? Tek başına mı?"

"Eskiden çok vardı," dedi Aury, sesi kasvetliydi. "Çok, çok uzun zaman önce."

Yutkundum. "Ne oldu? Neden şimdi sadece bir tane var?"

Aury tereddüt etti, sanki bana söylemek istediğinden emin değilmiş gibiydi. "Ryckes eskiden çok... hırçındı. Şiddet yanlısı. Ama sadece birbirlerine karşı," diye hızla ekledi. "Rycke'lar çok sayıda olsalar bile her zaman yalnızdılar, çünkü

Aralarındaki karşılaşmalar çok kötü sonuçlanabilirdi. Savunmacıdırlar. Bölgelerini, mülklerini ya da eşlerini korurlardı."

"Pek çok tür böyledir," dedim tereddütle. "Çoğu yaratık yavrularını ya da yuvalarını korur ya da..."

Aury başını salladı. "Evet. Ama biliyorsun ki Rycke'lar... ben çok güçlüyüm. Bu da Rycke'lar arasındaki kavgaların çok tehlikeli olabileceği anlamına geliyor."

Yutkundum. "Yani birbirlerini çok mu öldürdüler?"

"İlk başlarda oldukça nadirdi, çünkü tek başlarına ya da bir eşleri varsa çiftler halinde seyahat ediyorlardı." Aury'nin boğazı düğümlendi. "Ama bir noktada, savaşıp öldürdüğünüz rycke'nin yaşam tohumunu yeme ritüeli yaygınlaştı. Çok geçmeden bir başkasının yaşam tohumunu yemenin kendi yaşam tohumlarını güçlendirdiğini fark ettiler. Bu onlara anılarını verdi. Soylarının gücünü."

"Kahretsin." Dehşet içinde ona baktım. "Yani... yaşam tohumları için birbirlerini öldürmeye mi başladılar?"

Aury başını salladı, gözleri hüznüydü. "Çok geçmeden geriye sadece bir soy kaldı. Bir rycke."

Ona ağızım açık bakmaya devam ettim. "Sen mi?"

Aury biraz gülümsedi ve başını salladı. "Ben değilim. Benim atam. Bunların hepsi çok uzun zaman önceydi, Gage. Yüz binlerce yıl."

"O zaman tüm bunları nereden biliyorsun? Bir yerde yazılı mı?" Bunun üzerine neşelendim. "Türünüzün tarihi hakkında kitaplarınız var mı?"

Aury başını salladı. "Sadece anıları."

Aury'nin beyninde bütün bir türün tarihinin saklı olduğunu hayal etmek zordu. Şimdiye kadar yaşamış her bir rycke'nin anıları orada yer kapmak için savaşıyordu.

"Vay canına." Sertçe nefes verdim. Bakışlarım Aury'nin göğsüne kaydı. "Yani son rycke yaşam tohumu orada."

Aury şaka yapmışım gibi sırtıttı. "Evet, öyle."

"Yani... bir kalp gibi mi? Bir insan kalbi yani."

Bir an düşündü, sonra başını salladı. "Pek sayılmaz." "Kalbin *var* mı?"

Tekrar başını salladı, sonra elimi tutmak için uzandı. "İşte." Aury avucumu göğüs kafesinin altına, bir insan vücudunda kalbin oturduğu yerden daha aşağıya bastırdı.

Hafif bir titreşim algıladığımı sandım. "Bu... Bu atıyor mu? Kalp gibi mi?"

Aury başını öne eğdi. "Pek sayılmaz ama öyle... Bunu algılayabiliyorum. Hayatın içimden akmasını sağlıyor."

"Kanını mı kastediyorsun?"

Başını salladı, sonra yüzümü nazikçe ellerinin arasına aldı ve beni öne doğru çekti. Alnıma bir öpücük kondurduktan sonra kulağımı göğsüne bastırdı. "Dinle."

Yapabilmek için sessizleştım. Kulağımın dibinde, gömleğinin içinden Aury'nin teninin sıcaklığını hissedebiliyordum. Kalp atışı yoktu ama birkaç saniye sonra bir uğultu duyduğumu fark ettim. Neredeyse pompalanan suyun ritmik vızıltısı gibiydi. Oradaki tohumun - var olan son rycke tohumunun - kanı vücudunun etrafına, tüm karanlık, belirgin damarlarına doğru ittiğini ve onu yaşamla doldurduğunu hayal ettim. Tohumun hâlâ kırmızı kabuğunda duran bir hindistan cevizi çekirdeğine benzediğini hayal ettim. Acaba Aury bunun neye benzediğini biliyor muydu? Kontrol edebilecek gibi değildi. Belki de atalarından birinin başka bir rycke'nin göğsünden yaşam tohumunu söküp çıkardığı bir anıyı görmüştü. Bu düşüncenin tetiklediği ürpertiye bastırdım.

"Yani bu size atalarınızın tüm anılarını mı veriyor?" Geri çekildim. "Var olan tüm eski Rycke'ların mı?"

"Hepsi değil. Kafama sığmayacak kadar çok var." Aury başını salladı. "Ama yine de çok fazla. Bazen bunalıcı olabiliyor. Bazı anılar..." Aury ürperdi ve kollarını kendine doladı. "Tatsız."

Çoğu tatsız olacak gibi görünüyordu. Parmak uçlarımın kulaklarının altındaki dikenlere takılmamasına dikkat ederek uzandım ve yüzünü kavradım. "Bu konuda konuşmak durumu daha da kötüleştiriyorsa özür dilerim."

Aury başını salladı, elleri belime yerleşti. "Öyle değil ama..." Siyah gözlerini ağzıma dikti ve ben de tepki olarak yutkundum. "Konuşmamız bitti mi?"

Dudaklarımı yalayarak Aury'nin gözlerini parlattım ve hızla başımı salladım. Tekrar gözlerimin içine bakarken ağzı yavaşça geniş bir sırıtışa dönüştü ve eğilip burnumu okşadı. "Şimdi seni tekrar öpebilir miyim, Gage?"

Sözsüz bir baş sallama daha. Daha hızlı nefes almaya başlamıştım ve Aury'nin dudakları dudaklarıma dokunduğunda vücudumdaki sıcaklık yeniden alevlendi. Neredeyse kollarımı boynuna dolayıp onu daha da yaklaştıracaktım ki son anda dikenlerini hatırladım. Bunun yerine ceketini avuçladım ve dilimi ağzına sokarak tadıyla inledim.

Beni kucağına alıp yatağına doğru götürdüğünde, hâlâ beni öpüyordu, dudaklarına karşı sııttım. Daha önce yaşadığım o ezici mutluluk geri döndü, içimi doldurdu ve bu odanın dışındaki her şeyi unuttum.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Aury'nin ceketinin düğmelerini açıp çıkardıktan sonra, birbirimizin kıyafetlerinin geri kalanını yırtmamız sadece birkaç dakika sürdü.

Beni yatağa sırt üstü yatırıp aşağıya doğru takip ettiğinde, beklentiyle nefes nefese kalmıştım bile. Beni tekrar öpüp ağzımın içine doğru alçak sesle inlemeden önce, kanatlarının tepesindeki pençelerin omuzlarının üzerinde yükselen ölümcül kıvrımını görmek için sadece bir saniyem vardı.

Uygun bir şekilde dikkatim dağılmıştı, parmaklarım göğsüyle birleşip aşağı doğru sürüklenirken dilini emdim ve her santimini hissettim. Sert sikine ulaştığımda, ucunu kaplayan ve uzunluğundan aşağı kayan kalın ıslaklıkla ağzına doğru inledim.

"Kahretsin," diye nefes aldım dudaklarımız ayrıldığında, elimin ıslaklığı shaftının aşağısına doğru yaymasını izlemek için bedenlerimizin arasına baktım. "Sadece... çok fazla var. Çok ateşli."

Aury bana sırtıttı, siyah gözleri parlıyordu. "Öyle mi?"

Umutsuzca başımı salladım. "Evet." Onu tekrar öptüm, çatallı dili benimkiyle oynarken inledim. "Bayıldım," diye soludum ağzına karşı, kaygan sikini okşuyor, parmaklarımın altındaki damarların zonkladığını hissediyordum. "Yapmanı istiyorum..."

Aury ürperdi, dili üst dudağıma değdi. "Ne?" diye sordu, sesi aciliyetle kısılmıştı.

Onu tekrar öptüm, elim sikinin başında durakladı, böylece parmak uçlarımı ucundan düzenli patlamalar halinde fişkıran pre-cum'un içinden geçirebildim. Aury tekrar ürperdi.

"Beni doldurmanı istiyorum," diye mırıldandım ve Aury başını eğip göğsümü hararetle öpmeye başlarken kısıp bir ses çıkardı.

Bir meme ucumu yaladıktan sonra başını çevirip diğerini hafifçe ısırıldığında nefesim kesildi. Sonra aşağı inmeye devam etti ve dizlerim daha da açılırken göğsüm kabarmaya başladı. Aşağı doğru kayarken bana sırtıttı, geniş omuzları az önce açtıkları boşluğu dolduruyordu.

Beni izlemeye devam etti ve başını eğerek, o kadar sertleşmiş olan aletimin başına yavaşça, ağzını açarak bir öpücük kondurdu. Dudaklarındaki pre-cum'u yaladı ve o siyah, çatallı dilin görüntüsü, ben inlerken, kaşlarım sıkışırken yarıktan daha da iyi hale geldi.

Aury beni ağzına almak yerine, sıcak, ıslak öpücüklerini sikimin uzunluğuna doğru takip etmeye başladı, dili her biriyle yumuşakça yalıyordu. Bacaklarım kasıldı, kalçalarım kalkıp sikimi ağzına bastırmak istedi ama Aury sikimin dibine ulaştığında kendimi hareketsiz kalmaya zorladım.

Uzun dili kesemin etrafında kıvrıldığında kırık bir inilti beni terk etti. "G- g-Tanrım," diye nefes nefese kaldım, bir elim yumuşak saçlarına uzanırken diğeri kalçamın yanındaki çarşafı yumrukladı.

Aury orada da fazla oyalanmadı. Elleri iç bacaklarımda gezinirken kısa bir süre kesemi emdi ve beni ürpertti. Dizlerimi göğsüme doğru itip orada tutarak kalçalarımı eğdiğinde nefesim kesildi. Bir saniye sonra dili deliğimdeydi.

Çok fazla gürültü yapmamak için alt dudagımı sertçe ısırırken, geç olmadığını ve kampın geri kalanının dışarıda, aktif ve uyanık olduğunun bilinciyle nefesim beni aceleyle terk etti. Gerçi bu farkındalık her şeyi daha da ateşli hale getirmişti -herkes dışarıda normal bir şekilde gününe devam ederken ben burada Aury ile birlikteydim ve biz çıplaktık, o da-

"Tanrım," diye inledim, çatalı dili usulca döndüğünde göğsüm kabardı, bu his tamamen eşsiz ve akıl almaz derecede iyiydi. "Aury."

Inledi, titreşim beni ürpertti. Sonra siyah gözleri uzun, koyu kirpiklerinin arasından yukarı bakarak diliyle dikkatlice kıcımlı delerken beni izledi.

Dudaklarımı ısırarak boğmayı başarana kadar içimden çıkan ses neredeyse insanlık dışıydı, metal tadı alacak kadar sertti. Elim Aury'nin saçlarını avuçlamak için aşağıya indi ve dilini tekrar derinlere sokmadan önce ağzının seksi bir sırtıyla kıvrıldığını hissettim, neredeyse yataktan fırlayacaktım.

Ayak parmaklarım bükülmüş, dizlerim omuzlarımda ve elim hala Aury'nin saçlarında *bunu yapmaya devam ettiğinden* emin olmak için. Simit gibi bükülmüştüm ve utanmam gerekirdi ama kendimi buna zorlayamadım çünkü çok iyi hissettiriyordu. Sızdıran sikim karnıma çarpıyordu ve taşaklarım şimdiden sıkıca yukarı çekilmişti. Aury alçak bir iniltiyle onları okşamak için dilini o hassas deri parçasına doğru kaydırды ve parmak ucunun ıslak deliğimde dolaştığını hissettiğimde sarsıldım.

Gözlerinde bir soruyla bana baktığında umutsuzca başımı salladım. Aury parmağını içeri sokarken başını çevirip iç uyluğumu öptü. Bu hisle nefesim kesildi, tanıdıktı ama değildi, çünkü daha önce

Kıçım uzaktan eğlenceli bir şeyle uğraşmayalı uzun zaman olmuştu ama içime pompaladığı parmağına çabucak bağımlı olmuşum.

Bir tane daha soktuğunda rahatsızlığım kısa sürdü, çünkü Aury aynı anda dilini sikimin tabanından ucuna doğru kaydırarak dikkatimi dağıtmayı başarmıştı. Hızlı nefesler alarak vücudumun uzunluğuna tekrar baktım ve kanatlarının gerilmek ister gibi seğirdiğini gördüm. Omurgasının aşağısındaki dikenler, sikimi emmeye başladığında başının sallanmasıyla ritmik bir şekilde esniyordu. İnledim, taşaklarımı sıkan keskin bir zevk dalgası vardı ve beynimin küçük bir kısmı bu görüntüden tahrik olmanın beni bir ucube haline getirip getirmediğini merak etti. Çoğumun umurunda değildi.

Aury'nin parmakları bir an için bedenimi terk etti ve ben protesto etmek için tekrar aşağı baktım, ama yumruğunu kendi damlayan sikinin üzerinde kaydırıp kayganlaştırıcı topladığını gördüğümde kelimeler boğazımda düğümlendi. Tanrım, *çok fazla* vardı.

Parmakları kıçıma geri döndüğünde kalbim küt küt atıyordu ve üç tanesini dikkatlice içeri kaydırduğunda tısladım.

Aury hemen kıpırdamayı bıraktı ve ağzını sikimden kurtararak kaşlarını çatarak bana baktı. "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Ben-"

"Hayır," diye ağzımdan kaçırdım, sesim boğuk çıkıyordu. "Devam et."

Bir süre daha beni izledi, sonra başını salladı ve beni gevşetmek için dikkatlice çalışırken sikimin başını öpmek için aşağıya baktı. Rahatladığımda, derin, titreyen nefesler verdiğimde, uzun sürmedi. Kısa süre sonra yatakta kıvranıyordum, kalçalarım titriyor ve Aury beni defalarca uçurumun kenarına getirip her seferinde boşalamadan geri çekilirken kalçalarım sarsılıyordu.

Beni öpmek için vücuduma süründüğünde, kendi nefesleri ağzıma karşı şehvetle titriyordu, ihtiyaçtan titriyordum. Bacaklarımı Aury'nin sırtına dolayarak onu daha yakına çekmeye çalıştım ama öpüşmeyi kesmeden dizlerimi tutup beni durdurdu. Avuçlarını uyluklarımda gezdirdikten sonra bacaklarımı nazikçe kıçının kabarıklığına doladı ve omurgasından aşağı inen dikenleri hatırladım. Kanatlarının dizlerime sürtünmesini ve hareketleriyle çırpınan hasarlı kanat şeritlerinin sol baldırında yarattığı hafif rahatsız edici gıdıklanmayı hissedebiliyordum.

Kollarımı boynuna dolamak yerine yüzünü kavradım ve ona baktım. Bu kadar yakından, gözlerindeki soluk renk girdaplarını çok net görebiliyordum. Nane yeşili, soluk mor ve düğün çiçeği sarısı - yıldızlar gibi sadece küçük iğne uçları.

Aury bana gülümsedi, sonra başını eğip bana tatlı bir öpücük verdi. "Hazır mısın?" diye sordu.

Çok uzun zamandır bu tür bir seks yapmamıştım, hatta neredeyse hiç yapmamıştım, bu yüzden biraz gergindim. Aury devasa biri değildi ama uzun boyluydu ve aleti de orantılıydı. Beni hazırlamış olmasına rağmen ilk başta dar gelecekti.

Yine de sinirlerimin beni durdurmasına izin vermeyecektim. Ben de sırtarak sol şakağındaki kabarık siyah çizgilerin izini sürdüm. Yanık yanağının yaralı derisi diğer elimin altında pürüzlü bir his uyandırıyor. "Çok hazırsın."

Aury'nin tatlı gülümsemesi, sikini kavramak için bedenlerimizin arasına uzandığında hafif kirli bir sırtışa dönüştü. Sıcak, kaygan başının deliğime doğru kaydığını hissettiğimde nefesim boğazımda düğümlendi. Nefes verdim ve bir iki dakika sonra içeri girdiğinde irkilmemi maskeleyemeye çalışarak aşağıya doğru indim.

Dudakları küçük, zevkli bir solukla ayrılırken Aury'nin sırtışı düştü, kaşları kıstı ve gözleri parladı. Aleti zonkluyor, başı içime gömülüyordu. "Özür dilerim," diye fısıldadı, vücudu gergindi. Arkasında kanatlarının çılgınca seğirdiğini görebiliyordum.

Başımı salladım ve onu öpmek için eğildim. "Çoktan solmaya başladı. Bana sadece bir dakika ver."

Başını salladı ve dudaklarını yanağıma değdirerek gergin kollarıyla üzerimde durdu. Ağırlığını bir eline verip sikimi okşamak için uzandığında, kaslı pazusundan aşağıya doğru inen siyah damarlar kabardı. Nefesim kesildi ve inledim, kalçalarım zevk şokuyla kalktı, bu da beni kıcımdaki hafif, kalıcı ağrıdan uzaklaştırdı.

Sikim yeniden sertleşip damlamaya başladığında, neredeyse kendimi onun zorlanan sikinin üzerinde beceriyordum. "Tamam," diye nefes nefese kaldım, ellerim hararetle yanlarını kavriyordu. "Tamam, hazır. Başla. Ben hazırım."

Aury gergin bir kahkaha attı ve beni öpmek için eğildi, iki elini başımın iki yanındaki yatağa yerleştirmek için sikimi bıraktı. Kalçaları geri çekildi, sonra kolay bir süzülüşle tekrar derinlere battı.

"Kahretsin," dedim ama sonra Aury kısık bir ses çıkarıp kalçalarını tekrar öne atarken ağzını ağzıma yapıştırdı daha fazla konuşamadım. Sonra tekrar. Şaftını saran o belirgin damarları gerçekten hissedebildiğimi fark ettiğimde sikim pre-cum ile çılgınca titreşti. Bu doku her şeyi milyonlarca kat daha hassas hale getirmişti.

Birlikte daha hızlı ve daha hızlı hareket etmeye başladığımızda, içimizden çılgınca enerji dökülürken, hayatım için tutunduğum yanlarımdaki tutuşumu sıkılaştırdım. Ben

Ağzının içinde inleyen inlemelerimin ve altımdaki cılız karyolanın delicesine belirgin, ritmik gıcırtısının sadece belli belirsiz farkındaydı.

Pencerem açıldı ve nöbet tutmak için konteyner girişine doğru ilerleyen akıncıların alçak sesle konuştuklarını duyabildiğimi sandım. Bir an bizi duyup duymadıklarını merak ettim ama sonra kesinlikle umursamadığıma karar verdim çünkü Aury'nin kalçaları hafifçe açı değiştirdi ve sikinin başı prostatımın üzerinden kaydı.

"Aman Tanrım," diye soludum Aury'nin nefes nefese kalmış ağzına karşı ve yanlarını çok sıkı kavradım, parmak uçlarım esnek tenine batıyordu. Ellerimi kollarının altından geçirerek omuzlarının arkasını kavradım ve olabildiğince yakın olmamıza rağmen onu daha yakına çekmeye çalıştım. Gülümsedi ve beni bir kez öptü, sonra arkasına yaslandı.

Vücudumdan dikkatlice sıyrıldığında ona ters ters bakmaya başladım, bu da elimi tutup beni oturma pozisyonuna çekerken gülmesine neden oldu. Daha ateşli öpücükler ve dokunuşlar arasında beni yatağın üzerinde diz çökene kadar çevirdi, beklentiyle yatak başlığını o kadar sıkı kavradım ki parmak eklemlerim beyazladı.

Aury kısık bir ses çıkardı ve aşağı uzanmadan önce omuzlarımdan ve ensemden öptü. Kolayca içeri kaymadan bir saniye önce sikinin başını hissetmişim ve ikimiz de inlemiştik.

Aury kollarını ortama doladı ve beni tekrar becermeye başlarken kendini sırtıma yapıştırdı, dudakları boynumun kıvrımına bastırdı.

"Tanrım," diye nefes aldım, yatak başlığını bırakıp vücuduna tamamen yaslandım ve parmaklarımı karnımın üzerinde çapraz duran ön kolların etrafına doladım. Dudağımı ısırdım ve Aury'nin sağ eli karnımdan aşağı kayarak ağrıyan aletimi çevrelediğinde boğuk bir ses çıkardım. Tepki olarak sikinin etrafında gerildiğimi hissettim.

Aury titreşen bir nefes verdi ve boynuma sokularak omurgamdan aşağıya şelaleler halinde ürperti gönderdi. "Gage." Boştaki elini göğsümün ortasını kaplayacak şekilde yukarı kaydırды, kalçaları daha hızlı hareket ederken beni kendisine daha yakın tuttu, sikini yumuşak kaymalarla pompaladı, ucundan amansızca dökülen pre-cum ile kayganlaştı.

Aman Tanrım. Başım omzuna yaslanırken göğsüm kabarıyor, parmaklarım huzursuzca kollarını kavrıyordu. Sikim avucunun içinde acı verici bir şekilde sertleşmişti ve boşalmama dakikalar kaldığını biliyordum.

Onu uyarmaya çalıştım ama aldığım nefesler arasında zar zor konuşabiliyordum. "Au-Aury-"

"Evet," diye boynuma sürtündü, kendi nefes alış verişi hızlandıkça itişler düzensiz ve sarsıntılı hale geldi. "Gage-

Haykırdım ve kasıldım, orgazm hayalarımı sertçe yukarı kaldırdı ve şaftımın uzunluğu boyunca kaydadı. Kalçaları, Aury'nin pompalayan yumruğuna takılan ve geri kalanı için yolu kayganlaştıran ilk fişkırtma ile sarsıldı ve zevkle titrerken gözlerimin başımın içinde dönmesine neden oldu.

Sonra Aury'nin nefesi kesildi; boynuma karşı kısık, sıcak bir ses. Vücudu sırtıma doğru titredi. Dikkati dağıldığı için eli hareketsiz kaldı ama aletim artık çok hassastı, o yüzden fark etmedi. Boşalmaya başladığında içimde tekmeleyen sikiinin hissine odaklandım.

"Gage," diye homurdandı, parmaklarını göğsüme bastırdı, beş sert baskı noktası. Kalçaları kıçıma doğru sarsıldı; iki kez, üç kez... dört. Sonra beş. Altı. Devam etti. Aury'nin ne kadar boşaldığını hatırladığımda mutlulukla inledim ve bu kirli düşünceyle kendi kendime çılgınca sırttım.

Aury'nin orgazmı sona erdiğinde, o da en az benim kadar titriyordu. Dikkatlice geri çekildi, neredeyse çılgınca bir çaresizlikle enseme ve omuzlarıma öpücükler yağdırdı.

Yer değiştirdiğini hissettim ve damarlı kolunun beni geçip komodine uzandığını gördüm, orada bir önceki geceden sonra mendillerin olduğunu biliyordu. şüphesiz beni temizlemek için bir avuç aldığında parmakları titriyordu ama elimi bileğine koyarak onu durdurdum.

"Sorun değil," dedim, kızarak çünkü önce bir süre hissetmek istediğimi yüksek sesle söylemek istemedim. Bunun yerine peçeteleri aldım ve yatak başlığına yaptığım pisliği hızla temizledim.

Aury omzumu öptü. "Uzanabilir miyiz? Bacaklarım sağlam değil." Bunun zerine gülerek homurdandım. "Benimkiler de yle. İyi fikir."

Yorganın altında yan yana, birbirimize bakacak şekilde durana kadar manevra yaptık. Kalamın altındaki ıslak lekeyi özenle görmezden geldim. Aury'nin kanatları yatağın kenarından sarkıyordu, çarşaf beline dolanmasın diye üzerine örtülmüştü.

Çenemi kavradı ve beni tatlı tatlı öpmek için öne doğru eğildi. "İyi misin?"

fkelen dim. "Evet, böyle iyiyim."

Başımı yastığa geri koyarken Aury'nin gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Hoşuna gitmiş gibi görünüyordu ama ben yine de emin olmak istedim."

"Kısa bir süre sonra tekrar yapacağız, yani evet. Çok eğlendiğimi söyleyebilirim." Paylaştığımız yastığın üzerinden onu izledim, bakışlarımın muhtemelen biraz fazla hayranlık uyandırdığını biliyordum. "Sana gerçekten tuhaf bir soru sorabilir miyim?"

Aury bana sırtıttı, beyaz dişleri parlıyordu. Bana şakacı bir öpücük vermek için öne atıldı. "Evet."

Kızarıırken bile gülümsedim ve boğazımı temizledim. "Eğer türünüzün üremek için seks yapmaya ihtiyacı yoksa, o zaman neden... um, minnettar olmadığımı değil - *çok* minnettarım - ama neden..." Aury'nin kasıklarını işaret ettim, yanaklarım yanıyordu. "Mallar mı?"

Bir anlık sessizlikten sonra Aury kahkahayı patlattı ve bu sesle göğsüm ısındı ve sıkıştı. Bunu sorduğum için kendimi hâlâ aptal gibi hissetsem de sırtıtmaktan kendimi alamadım.

Beni tekrar öptü, bana şefkatle bakarken parmakları kulağımın arkasındaki saçlarımın arasından kıvrıldı. "Bana neden bir sikim olduğunu mu soruyorsun?"

"Ve taşaklar," diye ağızımdan kaçırdım, yüzüm daha da kızarmıştı. "Ve meni. Sanırım biyolojik olarak hiç ihtiyacın olmadıysa hepsi. Yine söylüyorum, şikâyetçi değilim."

Aury yine güldü. "Şikâyet etmediğin sürece sorun yok." Parmaklarını saçlarımda gezdirdi ve başparmağıyla kulak mememi okşadı. "Aslında oldukça karanlık bir nedeni var ama..." Omuz silkti. "Ryckes ile ilgili çoğu şey karanlıktır sanırım."

"Oh." Gergin bir şekilde kıpırdandım. "Şey, yapmak zorunda değilsin."

"Sorun değil." Aury bana gülümsedi. "Bu benim değil, atalarımın geçmişi. Tohum bana onların anılarının bir kısmını veriyor, hatırladın mı?"

Başımı salladım. "Hatırlıyorum."

"Başlangıçta, benim türümden daha çok kişi varken, seks eşleri bir araya getiren bir ritüeldi - iki rycke'yi, doğal içgüdüleri savaşmakken, birbirlerine zarar vermeden bir arada kalabilmelerini sağlayacak kadar birbirine bağlayan bir şeydi" dedi. "Ryckeler birbirlerinin yaşam tohumları için savaşmaya başladıklarında, seks ve baştan çıkarma onları çalmak için kullandıkları taktiklere dönüştü. Bir rycke diğerini baştan çıkarıyor ve dikkatleri dağılmışken diğer rycke'nin göğsünü yırtarak yaşam tohumuna ulaşıyor ve onu yutuyorlardı."

Ona bakakaldım. Aury sanki kulağa ne kadar karanlık geldiğinin farkındaymış gibi tek omzunu silkti.

"Yani, sen..." Elimde olmadan yorganın altından bir elimi uzatıp göğsümün ortasını kapattım. "Seks yaparken göğsümü yırtmak gibi bir içgüdü mü var?"

Aury güldü ve öne doğru hamle yapıp beni nazikçe sırtüstü yatırdığında biraz sıçradım, kalbim güçlü bir gümbürtü attı. Elimi kenara itmek ve göğsümün ortasını öpmek için başını eğdi. "Tabii ki hayır." Bana sırtıttı. "Burada yaşam tohumu olmadığını biliyorum. Sadece senin insan kalbin var."

Kulağını göğsümün ortasına dayamış, kalp atışlarını dinliyordu; yanağındaki yara izleri tenime sertçe dokunuyordu. Yatağın içinde rahatladım, boynundaki dikenlere dikkat ederek parmaklarımı saçlarının arasından geçirmek için uzandım. Birkaç dakika sonra Aury i çekti. "Bu sesi seviyorum."

Koyu renk başının tepesine baktım. "Ne, kalp atışım mı?"

Başını salladı ve kulağının altındaki dikenin neredeyse derimi yakaladığını hissettiğimde irkildim. Öyle olmadı ve bunu bilerek yapmamıştı, bu yüzden bir şey söylemedim.

Sonra başını kaldırıp gğs kafesime sokuldu, oraya bir öpücük daha bıraktı ve ben yine de onun tehlikeli kısımlarını unuttum.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

"Gitmeyecek, değil mi?" Lilac kamp duvarına oturup bacaklarımızı kenardan sarkıttığımızda bana "Gitmeyecek, değil mi?" dedi.

Mary'nin karavanına baktım. Aracın açık penceresinden hafif bir müzik sesi geliyordu, Mary'nin sigara içtiğini ve uzun bir bardaktan soğuk bir şeyler yudumlayarak gün batımının tadını çıkardığını görebiliyordum. Tatildeymiş gibi görünüyordu, iki devasa, etli canavar tarafından çekilen eski, yıpranmış bir karavanda yaşamıyor, bir savaş çekici taşıyan ve kafasını bir kafesle saran bir koruma eşlik ediyordu.

İki hafta olmuştu ve hiç kıpırdamamıştı. Bizimle çatışmaya da kalkışmamıştı. Sanki bizi beklemeye karar vermiş gibiydi; Aury'yi kampımızdan çıkarıp Çorak Topraklar'a götürmemizi bekleyecek ve orada onu alıp götürmeye hazır olacaktı.

Ya da belki de Anchor'un önceki teklifini kabul etmesini bekliyordu. Birkaç gün önce Aury'nin kalmasına izin verip vermeme konusunda bir oylama daha yapmıştık ve bu beni öfkeyle doldurmuştu ama ben buradaki pek çok kişiden sadece biriydim ve ne kadar soğuk ve insanlık dışı hissettirse de buna bir son veremiyordum. En azından Anchor, Mary'nin teklif ettiği takastan bahsetmemişti.

Kamp, Aury'nin kalması yönünde oy kullanmıştı ama korkutucu derecede yakındı. Özellikle kindar bir insan olduğumu düşünmüyordum ama Mary'nin onu ağındaki bir örümcek gibi tuzağa düşürmek için beklediğini bilerek, Aury'nin kovulması yönünde oy kullanan her akıncıyı ezberlemeye özen gösterdim.

Lilac, Aury'nin kalması yönünde oy kullanmıştı. Soğuk ve duygusuz biri gibi göründüğünü biliyordum ama Aury'yi kendince önemseydiğinden emindim. En azından kayıtsızdı.

"Aury olmadan olmaz," diye mırıldandım Lilac'ın sorusuna cevap olarak. Kelimeleri yüksek sesle söylemek bile beni üşütüyordu.

"O zaman uzun süre bekleyecek." Lilac'ın sesi her zamanki gibi düz ve duygusuzdu ama sözleri kendimi daha iyi hissetmemi sağladı.

Kampın çoğu bunu umursamıyor gibiydi ya da en azından Aury'nin her gece benim odamda kalması hakkında yorum yapmamıştı. Diğer akıncılarla sosyalleşmediğimiz halde aramızda bir şeyler olduğu çok açıktı. Zaten ben bunu hiç yapmamıştım.

Artık bana iğrenerek bakan birkaç kişi vardı. Ve Cutter her zaman bana ve genel olarak Aury'ye karşı duyduğu tiksintiyi dile getirmeye hevesliydi, ille de romantik bir ilişkimiz olması konusunda değil. Anchor'ın bundan ne anlam çıkaracağını bilemediğini ve Aury'ye yaptığım duygusal yatırım konusunda endişelendiğini söyleyebilirdim. Bunun kısmen kendi iyiliğim için, kısmen de kampa getirebileceği potansiyel üzüntü için olduğunu biliyordum.

Ona bağımlıydım. Vücudumun yakın bir dokunuşa ne kadar aç olduğunu daha önce fark etmemiştim. Seks için. Ama bundan daha fazlası da vardı. Uzun bir uykudan sonra uyanmış gibi hissediyordum. Sanki her gün beni harekete geçiren bir şey varmış gibi. Kitap okumak, bahçeyle uğraşmak ya da tavuklarla ilgilenmek gibi sıradan şeyleri yeniden yeni ve eğlenceli hissettiriyordu. Aury her şeyi deneyimlemeye hevesliydi, şüphesiz on yılı aşkın bir süreyi yerin derinliklerindeki küçük bir hücrede hapsolmuş olarak geçirdiği için.

Her gece, o bana sarılmış halde uyuduğumda, göğsüm patlayacak kadar doluymuş gibi hissediyordum. Sanki içimi dolduran o kadar çok duygu vardı ki, neredeyse her gece bir şekilde seks yapmamıza rağmen, hepsi için yeterince büyük bir çıkışım yoktu. Birbirimiz için çıldırıyorduk.

Lilac'ın kolunun koluma sürtünmesi beni kendime getirdi. Elini cebine attı ve küçük bir heykelcikle yontma bıçağını çıkardı. O bunu yaparken yere baktım ve kendimi durduramadan elim bileğini yakalamak için uzandı. Leylak dokununca kaskatı kesildi.

"Bu... *oje* mi?" İnanılmaz bir sesle sordum, uzun, kemikli parmaklarının parlak pembe uçlarına aç gözlerle bakıyordum. Tarifsiz bir kıskançlık içindeydim. "Hâlâ iyi durumda olan ojeyi nereden buldun?" diye sordum.

Eski dükkânlarda şişeler dolusu bu maddeden vardı - insanların araklamak istediği bir şey değildi - ama hepsi yirmi yıllıktı, bu yüzden içindeki cila ya kalın, yapışkan bir çamur ya da sert bir renk bloğuydu. Çöp toplamaya çıktığımda onlara hep özlemle bakardım, çünkü eldivenlerimin altında saklı olsalar bile kendimle ilgili küçük bir ayrıntıyı değiştirebilme düşüncesi çok çekiciydi. Coğunlukla, Çorak Topraklar kasvetli ve sıkıcıydı. Küçük bir renk sıçramasını bu kadar çok istemek muhtemelen aptalcaydı -bu kadar anlamsız bir şeyi- ama elimde değildi. Belli ki, katı ve duygusuz Leylak da yapamıyordu.

Elini geri çekti. "Mary'den çaldım," dedi, savunma tonuyla. Ona bön bön baktım. "Sen ne yaptın? Bunu ne zaman yaptın?"

"Anchor'la birlikte onunla konuşmaya gittiğimizde. Buraya ilk geldiğinde."

Ona kıskançlıkla bakmaya devam ettim. "Ne oluyor lan! Seni zar zor gördüm Oraya *taşın*. Kaç tane çaldın?"

Lilac tembelce yontmaya başlarken omuz silkti. "Birkaç tane."

"Paylaş o zaman!"

"Hayır, onlar benim."

Gözlerimi ona diktim. "En azından ödünç almama izin ver. Lütfen?"

Parlak yeşil gözlerini düz siyah maskesinin üzerinden bana dikti. "Onlara göz kulak olur musun?"

"Evet!" Heyecandan karnıma ağırlar girerek ağzımdan kaçırdım. Aury'nin doğal grimsi yeşil tırnaklarını boyamamı isteyip istemeyeceğini merak ediyordum. Rig kendi tırnaklarının boyanmasını isterdi, buna şüphe yok. "Hangi renkleri çaldın?"

"Bu." Leylak elini kaldırarak parmaklarını oynattı ve parlak pembeyi gösterdi. "Kırmızı ve mor."

"Pembeyi ödünç alabilir miyim?" Hemen sordum. "Peki ya kırmızıyı? Rig kırmızıyı isteyecektir."

Leylak gözlerini devirdi. "Hepsini buradaki herkesin tırnaklarını boyayarak kullanamazsın."

"Herkes değil," diye itiraz ettim, "sadece ben ve Rig. Ve belki Aury."

Leylak homurdandı. "Peki. Gelip onları sonra alırsın."

Maskemin arkasından sırtıtmaktan kendimi alamadım ve eğilip omzuna kendi omzumla vurdum. "Teşekkürler, Lilac."

Yine homurdandı ve yontmaya devam etti. Bir süre sessizlik içinde oturduk - tam olarak arkadaşça değil, çünkü Leylak kimseyle arkadaş olduğunu kabul etmezdi, ama yakın bir şeydi. Durgun, cansız ufku tarıyordum ki altımızda, kamp duvarına yakın bir yerde bir hareket gözüme çarptı.

Hızla öne doğru eğilip aşağıya baktım, sonra şok içinde hareketsiz kaldım. "Rig ne halt ettiğini sanıyor?" En iyi arkadaşımın kamp duvarına sinsice sarılıp karavana doğru ilerleyişini izleyerek mırıldandım. Aytörin'in her zamanki gibi kıpırdamadan onu izlediğini görebiliyordum.

Ayağa kalkmaya çalışırken Leylak'ın eli fırladı ve kolumu kavradı. "Bırak onu."

"Ha?" Ona baktım, kaşlarım çatılmıştı, sonra bir omzuna asılı sırt çantasıyla aytörine doğru yürümeye başlayan Rig'e endişeli bir bakış daha attım.

"Geçen gece ben nöbetteyken de aynı şeyi yaptı. Bana yapacağını önceden söylemişti," dedi Lilac, sesi bana bu korkunç haberi vermek için fazla duygusuz geliyordu.

"Ne?" Çılgılık attım. "Biliyordun ve bunu yapmasına izin mi veriyordun?"

Leylak küçük bir omuz silkti, hâlâ yontuyordu. "Ne isterse yapabilir. Bunu sadece ben nöbetteyken yapacağını söyledi, böylece ona göz kulak olabilirim. Ama canavar ona zarar vermekle ilgilenmiyor gibi görünüyor."

"Ne oluyor be?" Şimdi aytorinin yanında duran Rig'e baktım. Rig makul bir boydaydı ama canavarın yanında küçük görünüyordu. Savunmasız. Aytorin'in o devasa savaş çekicini savurup Rig'i gözümün önünde öldüreceğinden korkarak izlerken endişe içimi sıktı.

Yapmadı. Orada öylece durdu, kendisiyle hızla konuşan ve sırt çantasını işaret eden Rig'e odaklandı. Sonra aytorinin kafesli kafası hafifçe başını salladı ve ikisi birlikte gözden kaybolana kadar karavanın etrafında yürüdüler, canavarı araca bağlı tutan zincir neredeyse sınırına kadar gerilmişti.

"Kahretsin," diye kekeledim, tekrar ayağa kalkmaya çalışıyordum.

Lilac bir kez daha beni durdurdu ve dişlerimi sıkarak elini kolumdan ayırmak istedim. "Hayalet, sakın ol. Rig bir yetişkin. İsterse gidip canavarla konuşabilir."

"Ya Mary onu görürse?" Aklım bu işin ne kadar kötü gidebileceğiyle yarışırken ağzımdan kaçırdım. Tanrım, Rig bazen ne kadar saf bir aptal oluyordu. "Aury'yi istiyor. Rig'i onun karşılığında rehin tutabilir ve eğer yapmazsak onu öldürmekle tehdit edebilir-"

"Bunun olacağından şüpheliyim." Leylak'ın sesi kuşkulu geliyordu - belki de felaket tellallığımla biraz eğleniyordu. "Zaten dikkatli davranıyor. Onun orada olduğunu bilmiyor, bak."

Lilac'ın haklı olduğunu istemeye istemeye kabul ettim. Mary hâlâ karavanın karşı tarafındaki pencerenin yanında uzanıyordu, bir elinde yırtık pırtık bir kitap, diğerinde sigara vardı. Müzik hâlâ çalıyordu, duvarın üstünden bize doğru geliyordu ama ne olduğunu anlamaya çalışamayacağım kadar zayıftı.

"Onlara göz kulak olacağım," dedi Leylak bana. "Söz veriyorum."

"Leylak, bu konuda çok rahat davranıyorsun," diye homurdandım ve kampın girişinde nöbet tutması *gereken* akıncıya ters ters bakmak için olduğum yerde döndüm. "Kimse onu fark etmeden karavana kadar nasıl geldi? Orada nöbet tutan kim?"

Lilac bana düz sesiyle "Cutter" dediğinde daha yakından bakıp anlamaya çalıştım.

Çenem öyle bir sıkıldı ki dişlerimin kırılacağını sandım. Tabii ki öyleydi, çünkü o tembel, hiçbir işe yaramayan bir pislikti.

"Anchor'ın bundan haberi var mı?" Karavana endişeyle bakmak için arkamı döndüğümde Leylak'a sordum. Zinciri izledim, herhangi bir hareket olup olmadığına baktım... ne? Canavarın savaş çekiciyle Rig'in beynini parçaladığını mı? Ne aradığımı bile bilmiyordum ama Rig için endişelenmekten gergin ve nefessiz kalmıştım. Aptal, saf, güvenen Rig.

"Hayır." Leylak'ın yan gözle beni süzdüğünü hissettim. "Ona söyleyecek misin?"

Dişlerimi sıktım, kendimle savaştım. Sonunda Rig'e olan sadakatim bana şunu söyletti: "Önce onunla konuşacağım. Ne yaptığını sandığını anlamaya çalışacağım."

Leylak küçük bir omuz silkti. "Belki de sadece nazik olmaya çalışıyordur. Kendi iradesi dışında tutulduğu belli olan bir canavarla arkadaşlık ediyordur. Tıpkı senin Aury ile yaptığın gibi."

"Bu-" Kendimi durdurdum. Çünkü gerçekten o kadar farklı mıydı?

Evet. Evet öyleydi. "Aury, Çorak Topraklar'da dolaşan ve canavarları yakalayıp... berbat distopik hayvanat bahçesinde sergileyen gerçek bir kötü adamla birlikte değildi."

"Onunla birlikte olmak *istiyor* gibi mi görünüyor?" Lilac, şu anda aytorini göremiyor olmamıza rağmen karavana işaret ederek sordu. "İkiyüzlü olma Hayalet. Sakin ol. Rig büyük bir çocuk. Onu her şeyden koruyamazsın."

Maskemin arkasında pembeleştim. "Ona bebek yaptığımı mı söylüyorsun?" "Endişelendiğini söylüyorum. Her şey hakkında.

Her zaman."

Kekeledim. "Sanırım Rig'in kafasında bir kafes ve elinde bir *savaş çekici* olan devasa, korkunç bir yaratıkla konuşmak için *kamptan gizlice çıkması* konusunda endişelenmekte haklıyım!"

"Bu Rig'in seçimi," dedi Lilac sakince. "Riskleri biliyor."

Hayal kırıklığı içinde inledim. "Bu öylece oturacağım ve -"

"Hayalet!"

Arkamızdan, kampın aşağısından bağırarak Anchor'un sesi beni sıçrattı. Ayağa kalkıp konteynerin iç kenarına doğru yürümeden ve aşağıdaki kampa bakmadan önce karavana ve zincire son bir kez endişeyle baktım.

"Seninle konuşmam gerek," diye seslendi Anchor, çok altımda, ellerini maskeli ağzının etrafında kavuşturmuştu. "Akşam yemeği iki dakika içinde."

Duyduğumu belli etmek için ona baş parmağımla bir işaret yaptım, sonra dönüp Lilac'ın başının arkasına sertçe baktım. "Rig'e göz kulak ol," dedim ona. Eğik başının yanından geçerken yüksek atkuyruğunun arkasına vurdum ve Lilac'ın sinirlenerek tıslamasına neden oldum. "Yontmayı bırak ve *onları izle*."

"Öyleyim," diye karşılık verdi, her zamanki durgun sesine kızgınlık karışmıştı.

Anchor'un neden benimle konuşmak istediği konusunda şimdiden endişelenerek kapaktan aşağıya ve konteyner ağına doğru ilerledim. Aury'yi kovacak mıydı? Sonunda Mary'nin teklifini kabul etmeye mi karar vermişti?

Nakliye konteynerlerinden çıktığımda kampın içi çoktan kasvetlenmişti, güneş gökyüzünde duvarın üzerinden bize ulaşamayacak kadar alçalmıştı. Gökyüzünde mor ve kırmızı bir renk vardı ve hava hızla soğuyordu. Ben lokantaya doğru ilerlerken birkaç akıncı sebze tarlasından geri dönüyordu ve bana hafif suçlayıcı bir şekilde bakmaları Aury'nin orada olduğunu -muhtemelen hala orada olduğunu- söylüyordu.

Lokantaya girdiğimde Anchor kıpır kıpırdı, içeri adımımı atar atmaz tezgâhtan doğruldu. "Ne yapıyor bu?" diye sordu bana doğru bir adım atarak.

Omuz silktim. "Yok bir şey. Tatildeymiş gibi orada oturuyor."

Anchor homurdandı ve elini kaldırıp alnına götürdü. "Bizimle taşak geçiyor."

"Hayır," dedim. "Aury'yi istiyor. Bizi bekliyor ama bu sonsuza dek sürecek mi? Anchor, ondan önce bir şeyler yapmalıyız. Ya içeri girip onu yakalamaya çalışırsa?" Endişeyle sordum.

"Biliyorum, biliyorum." Çapa gözlerini ovuşturdu, sonra sert bir iç çekişle elini bıraktı. "Ama seninle konuşmak istediğim konu bu değil."

Bana yalvaran bir bakış attığında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Moth gitmeden önce, yakın zamanda Topeka kampına gidip gitmediğimizi sordu, Cat hakkında bir şey duyup duymadıklarını sormak için," diye başladı Anchor ve kalbim daha da düştü.

Topeka akıncı kampı aslında Kansas'taki Topeka'nın yakınında değildi; orası sadece en yakın eski büyük şehirdi. Daha kuzeybatıdaydı ve buradan birkaç günlük yürüyüş mesafesindeydi. Görünüşe göre neredeyse bizim kamp kadar eskiydi ve Cat ile Anchor kampın lideri Wick ile dosttu. Geçmişte kamp adına onlarla ticaret yapmak için birkaç kez oraya gitmiştim.

"Moth oradayken onlara kendisi sormadı mı?" Çapa'nın bana soracağını bildiğim şeyi caydırmaya çalışmak için hızlıca söyledim.

Başını iki yana salladı. "Bir süredir oraya gitmedi. Cat'i arayışımız hakkında konuşuyorduk ve bir şey bilip bilmediklerini görmek için oraya gidip gitmediğimizi sordu. Biz de gitmedik, yani..." Bana yatıştırıcı bir bakış atarak sözünü kesti.

Her santimim zaten gergindi. Ona hiç gevşeklik vermedim. Eğer bana bunu yaptıracaksa, lanet olasıca soracaktı. "Yani...?"

Anchor içini çekti. "Üzgünüm Hayalet, ama diğer tüm yolları tükettik. Eğer oraya gidip sorabilirsiniz-"

"Mary hâlâ dışarıda kamp kurmuşken Aury'yi korumasız bırakmayacağım." Anchor'ı inkar ettiğim için kendime kızdım ama ellerimi eldivenlerimin içine soktum ve yerimde durdum.

"Korumasız kalmayacak. Hâlâ kampın içinde güvende olacak. Lilac onu izlemek için hâlâ burada olacak. Ben de öyle. Rig de öyle."

Yani tek olamayan bendim. Ona bağırma isteğiyle yanıp tutuştuğumu hissedebiliyordum. Bir kez olsun oraya başka birini göndermesini söylemek için... Kampta onları bekleyen biri olmayan bir akıncıyı. Gerçekten değer verdiği biri olmayan birini.

Yüzümden okunmuş olmalı ki Anchor içini çekti ve bana mutsuz bir bakış attı. "Sormak istemedim, Hayalet. Bekliyordum çünkü Mary'nin yorulup gideceğini umuyordum. Ama gitmiyor. Ve o orada oturuyor diye hayatlarımızı sonsuza dek askıya alamayız. Kamptan çıkarken dikkatli olduğun sürece-"

"Hiçbir şey bilmeyecekler, Çapa," diye araya girdim, sesim zorlukla kontrol edebildiğim bir hayal kırıklığıyla titriyordu. "Anlamsız olacak. Cat orada olmayacak. Bana hiçbir şey söyleyemeyecekler."

Anchor'ın yüzü sertleşti. "Olabilir. Denemek zorundayız. Cat dışarıdayken ve ona yardım etmemize ihtiyaç duyarken öylece pes edemeyiz. Eğer kendi başına dönebilseydi, dönerdi. Yani aramaya devam etmemize ihtiyacı var."

Ya da o öldü. Kelimeler dilimin ucunda geziniyordu ama Anchor'ın bakışlarından söylersem kabul etmeyeceğini görebiliyordum.

Birkaç gergin an boyunca çıkmazda durduk, birbirimize baktık. Lokantanın kapısından gelen gıcırta üzerine kapıya doğru baktım ve Rig'in içeri adım attığını gördüm, hafif nefes nefese ve maskesinin arkasında pembeleşmiş bir halde, sanki buraya koşarak gelmiş gibiydi.

"Hey," dedi aramıza bakarak. "Neler oluyor?"

Dişlerimi sıktım ve onu işaret ettim. "*Seninle* bir dakika içinde konuşmam gerekiyor."

Rig'in geniş kahverengi gözleri bana onunla ne hakkında konuşmak istediğini tam olarak bildiğini söyledi, ama o sadece sözsüz bir şekilde başını salladı, Adem elması yutkunurken deri maskesinin kenarının altında sallanıyordu.

"Ben sadece... Ghost'a Topeka kampına gidip Cat hakkında bir şey duyup duymadıklarını öğrenmek isteyip istemediğini sordum," dedi Anchor, pitbullum beni savunmak için ortaya çıktığına göre sesi biraz daha az sert çıkıyordu. Rig'in canavarla konuşmak için gizlice dışarı çıkmasına duyduğum öfkeye rağmen, uzanıp koluna yapışmak istedim.

Rig kaşlarını çatarak Anchor'a baktı. "Bu çok *önemli* bir yolculuk mu?"

Anchor'ın alnı kızarıırken elleri yumruk haline geldi. "Cat'i hâlâ umursayan tek kişi ben miyim?" diye patladı, koyu renk gözleri parlıyordu. "Evet Rig, bu *benim* için çok önemli çünkü Cat hâlâ dışarıda bir yerlerde. Onu bulmamız gerek."

"Bunu anlıyorum ve tabii ki Cat'i hâlâ önemsiyoruz. Elbette onu bulmak istiyoruz." Rig'in sesi sakindi. "Hayalet olmak zorunda mı?"

Anchor gözlerini hafifçe kırıştıtarak aramıza baktı. Kırılma noktasına ulaşmış gibi görünüyordu. "*Her zaman* Hayalet'ti," diye patladı. "Her zaman Ghost'tu. O bizim gözcümüz. Onun *işi* bu."

Kara gözlerini bana doğru çevirdi ve suçlayıcı bir bakış fırlattı. "Artık işini yapmak istemiyor musun? Onun yerine burada canavarınla mı kalmak istiyorsun? Sadakatin oldukça hızlı değişmiş, Ghost."

"Hey, ne oluyor, Anchor," diye bağırды Rig, kolumu tutarak, midem onun sözleri karşısında endişeyle burkulurken bile. Kahretsin, beni kamptan atacaktı ve sinirden dilim tutulmuştu ve ona yanıldığını bile söyleyemiyordum-

"Tanrım, özür dilerim." Anchor başını sallıyor ve iki eliyle gözlerini kapatıyordu, tüm o haklı öfke alevlendiği kadar çabuk sönmüştü. Sesi titriyordu. "Özür dilerim Ghost. Böyle olsun istememiştim."

Anchor'ı sessizce izlerken endişeden nefes nefese kalmıştım, nefeslerim beni sığ küçük patlamalar halinde terk ediyordu. Onu bu halde görmeye dayanamıyordum. Gerçekten de sınırındaydı - bir süredir öyleydi ama Mary'nin gelişi onu sınırını aşmaya itmişti. Ve tek kamp lideri olarak, her z a m a n sakın ve kontrollü kalmaya çalışmak zorundaydı. Zor kararları vermek zorundaydı ve bu

açıkça onu yiyip bitiriyordu. Tanıdığım en güçlü insanlardan biriydi ama en güçlü insanlar bile yeterli baskı altında çökebilirdi.

Kararlılığım zayıfladı, sonra da dağıldı. "Sorun değil," diye mırıldandım. "Ben giderim." Rig başını salladı ve kolumu sıktı. "Başka biri yapabilir."

"Ben yaparsam daha çabuk olur," diye sözünü kestim, sesi düzdü. "Yolu biliyorum.

Daha önce de geldim. Beni tanıyorlar."

"Emin misin?" dediğinde bile Anchor'un rahatlayarak sarktığını gördüm.

Rig beni izliyordu, kaşları çatılmıştı ama konuşmamı bekliyordu. Bir kez başımı salladım. "Eminim." Sonra ona sertçe baktım. "Aury'yi koruyacağına söz verdiğin sürece. Lilac'a söyle ona göz kulak olsun."

Çabucak başını salladı. "Söz veriyorum."

Ayrılmak için döndüm. "Yarın yola çıkarım," dedim kapıya doğru yürürken, Rig de hızla peşimden geldi. Tanrım, ne kadar da kolay vazgeçen biriydim.

"Teşekkürler Ghost," diye seslendi Anchor arkamdan, ama lokantadan ite kaka çıkıp kampa doğru ilerlerken durmadım, Rig hâlâ peşimdeydi.

Kapımıza vardığımızda Rig'in kolundan tuttum ve onu benimle birlikte odama sürükledim. Artık kamptan ayrılacağımı bildiğimden, aytorini görmek için gizlice dışarı çıkmasından duyduğum endişe üç katına çıkmıştı. Onu izlemek için burada olmayacaktım ve eğer Lilac Aury'yi izliyorsa, Rig kolayca yaralanabilirdi.

Ben daha bunları söyleyemeden Rig konuştu. "Reddedebilirdin," dedi kapıyı arkasından kapatırken, sesi çekingendi.

Maskemi çıkarırken espri yapmadan homurdandım. "Bunu başka kim yapacak?"

Rig bana baktı, kendi maskesi şimdi elindeydi. Boğazını temizledi ve parmaklarını deriye çakılmış çivilerin üzerinde gezdirerek maskeye baktı. "Gerçekten nefret ediyor musun?"

Sustum. "Neyden nefret

ediyorsun?" "Çorak

Topraklar'a gitmekten."

İnanamayarak Rig'e baktım. "Şaka mı yapıyorsun? Tabii ki biliyorum!"

Rig kızardı, utanmış görünüyordu. "Özür dilerim, aptalca bir soru. Ben sadece... belki de Aury'den önce... kampın dışına çıkma şansını sevdiğini düşündüm. Yani, buraya gelir gelmez keşfe çıkmak için gönüllü olmuştun."

Başımı salladım. "Evet, çünkü ölü ağırlık olmak istemedim!" Bir nefes aldım. Rig'e kızgın değildim ve ses tonum çok keskindi. "Sen

işe yarar, Rig," diye açıklamaya çalıştım. "Bir şeyler yapabilirsin. Bir şeyleri tamir edebilirdin. Benim tek avantajım... hızlı ve fark edilmeyen biri olmaktı."

Rig kaşlarını çattı ve bana doğru yaklaşarak maskesini masanın üzerine attı. "Bu doğru değil, Hayalet."

"Evet. Öyle." Sesim düzdü. "Ama sorun değil. Değil..." Yüzümü ovuşturdum. "Gidebilirim. Her neyse. Sorun değil."

"Lilac'tan gitmesini isteyebilirsin," diye teklif etti Rig, tekmelenmiş bir köpek yavrusu gibi iri kahverengi gözleriyle bana bakarak. Hayal kırıklığımı ondan çıkardığım için kendimi kötü hissettim. İşe yaraması ve bir şeyleri tamir etmede iyi olması onun suçu değildi.

"Leylak'a burada ihtiyaç var. Kampı korumak için."

Rig sinirli bir ses çıkardı. "Gitmeni istemiyorum. Eğer bu kadar nefret ediyorsan olmaz." Yüzü tekrar kızardı. "Özür dilerim Hayalet. Aptalca davranıyordum, kendimi gerçekten orada olmak *istediğine* inandırıyordum, çünkü bu beni sürekli burada kaldığım için daha iyi hissettiriyordu sanırım."

O kadar mutsuz görünüyordu ki yüzüme çarpık bir gülümseme yerleştirdim ve omzuna vurdum. "Saçmalama. Senin suçun değil, salak." Sonra ona kızgın olduğumu hatırladım. "Ama ben yokken bana bir iyilik yapabilir ve aptal gibi davranmayabilirsin."

"Ha?" Rig'in kahverengi gözleri geniş ve masumdu. Çok masum.

"Ne halt ediyorsun, Rig?" Omzuna zayıf bir itiş verdim. "O canavarla konuşmak için gizlice dışarı mı çıkıyorsun?"

Kıpkırmızı oldu. "Sadece yardıma ihtiyacı var. Mary'ye mahkum olmak istemiyor. Bunu kendiniz de görebilirsiniz."

"Tehlikeli olabilir!"

"Aury de olabilir," diye karşılık verdi hemen.

"Ama Aury'nin öyle olmadığı açık, Rig. Zincirlenmişti ve yaralıydı." Mary'nin kamp duvarının dışındaki karavanının belirsiz yönünü işaret ettim. "Bu adam kocaman ve *devasa* bir *savaş çekici* var."

Rig boğazını temizledi. "Bunu kesin olarak bilmiyoruz."

Ona baktım. "Ne? Sen ne halt ediyorsun-" Aklıma geldi ve sabırsız bir ses çıkardım. "Ciddi ol, Rig."

"Tamam, bak." Rig yatıştırmak için ellerini kaldırdı. "Ben sadece ona yardım etmek istiyorum. Ve zincirlenmiş diğer iki canavara da." Yüzünü buruşturdu. "Belki küçük olanı değil. Beni korkutuyor ve zaten o da onu evcilleştirmiş gibi görünüyor. Ama aytorin ve iki boroleh'i serbest bırakabilirsem

."

"Onları nasıl serbest bırakmayı planlıyorsun?" Ağzımdan kaçırđım.
"Zincirlenmişler! Eğer o zincirleri kırabilselerdi, kırarlardı. *Senin* yapabileceğini düşündüren ne?"

Rig huysuz bir çocuk gibi, "Benim döner bıçağım var," diye karşılık verdi.

"Mary'nin karavanına bağlı zincirleri kestiğini fark etmeyeceğini mi düşünüyorsun? Pencereden dışarı bakıp canavar kölelerini özgürleştirdiğini görürse söyleyecek bir şeyi olmayacağını mı düşünüyorsun? İçeride bir silahı var Rig," dedim, sesim endişeyle çatlıyordu. "Onu gördüm. Ya seni orada görür ve vurursa?"

Rig tekrar kızardı, bu kez öfkeden kıpkırmızı olmuştu. "*Bir şeyler* yapacağım," diye tersledi. "Onları ilk etapta nasıl yakaladığını bilmiyorum ama eğer onları kurtarabilirsem, eminim bir daha yakalayamayacaktır. Belki aytorin o gidene kadar burada barınabilir-"

"Tanrım, Rig." Yüzümü ovaladım.

"Bak, senin fikrini sormadım, tamam mı?" dedi, sesi alışılmadık derecede sertti. "O yüzden bu işe karışma. Bunu kendi başıma yapıyorum. Senin yardımına ihtiyacım yok."

Sözleri canımı yaktı ve ona baktığımda yüz ifadesinden pişman olduğunu anladım. "Özür dilerim," diye mırıldandı.

"Sadece incinmeden endişeleniyorum," dedim ona.

Rig'in yüzü yumuşadı. Ellerini omuzlarıma koymak için yaklaştı. "Biliyorum ve seni seviyorum ama... *her şey* için endişeleniyorsun Ghost," diye ekledi, sesi tereddütlüydü. "Bazen bu kadar çok endişe sakatlayıcıdır. Dikkatli olacağım. Aptal değilim. Ne yaptığımı biliyorum."

Başımı salladım, başka tarafa bakarken görüşüm biraz bulanıklaştı. "Aptal olmadığını biliyorum."

Rig aramızdaki son mesafeyi de kapatıp beni kucakladı ve kollarını etrafımda sıktı. "Sadece bana güven, tamam mı?"

Omzuna doğru başımı salladım, vücudum sarkmıştı.

"Sen de dikkatli ol, tamam mı?" diye ekledi ve ayrılmadan önce beni daha sıkı sıktı. "Dışarıda. Topeka kampı nasıl bir yer?"

Nefes verdim, oraya yürüyerek gideceğim uzun yolculuğu düşündükçe midem sıkışıyordu. "Um... onlar iyi. Bizimkinden çok daha büyük bir kamp. Eski bir lisenin içindeler ve çok büyük."

"Lider nasıl biri?"

"Wick?" Omuz silktim, geçmişini düşündüm. Oraya en son gittiğimden beri bir yıl kadar olmuştu. "Adil görünüyor. Sevilen biri. Karısı Vesta ile birlikte

Özellikle de bu kadar çok olduklarını düşünürsek." "Kaç kişi?"

Tekrar omuz silktim. "Belki... elli?"

Rig ısıklık çaldı. "Vay be. Bu kadar çok insanla birlikte yaşamayı kaldırabileceğimi sanmıyorum." Kıkırdadı.

İçimde dolaşan gerilime rağmen ağzımın bir köşesini gülümseyecek şekilde kaldırmayı başardım, yüzüm bu çaba yüzünden çatlayacakmış gibi hissediyordu. "Aynen."

Rig homurdandı ve omzuma hafifçe vurdu. "Bu miktarın yarısından daha azıyla yaşamayı zar zor idare edebiliyorsun."

O haklıydı. Doğrusu, hayatımın geri kalanında bir daha göreceğim tek insanlar Aury, Rig ve belki de Lilac olsaydı iyi olacağımı biliyordum. Anchor, stres yüzünden kendini erken bir mezara göndermeye başlamadan önce bu listede olurdu. Cat de olabilirdi ama o gitmişti.

İçimi çektim. "Gidip Aury'yi bulacağım ve ona yarın ayrılmak zorunda olduğumu söyleyeceğim."

Rig yüzünü buruşturdu. "Bundan hoşlanmayacak."

"Biliyorum," dedim kapıya yönelirken, Aury'nin onunla değil de dışarıda olmamı gerçekten önemseddiği düşüncesiyle göğsümde çiçek açan bencil sıcaklıktan utanmalı mıyım diye düşündüm. Rig'in de beni önemseddiğini ve endişelendiğini biliyordum ama Aury için durum farklıydı.

Aury ile her şey farklıydı.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Aury bu haberden nefret etti.

Ona söylediğimde sıkıntılı bir ses çıkardı ve neredeyse çılgınca başını salladı. "Lütfen gitme," dedi, iri siyah gözleri kederliydi. "Endişelenirim."

Bu bakış beni bir lapa birikintisine çevirmekte asla başarısız olmadı, bu yüzden onu öptüm ve dikkatli olacağımı ve mümkün olduğunca çabuk olacağımı ve Rig'in boru tabancasını yanıma alacağımı söyledim.

Aury hâlâ gergindi. Beni yatağa götürmüş ve sanki bir şekilde Wastes'a gitmemi engelleyebilecekmiş gibi etrafımda kıvrılmadan önce beni iki kez sikmişti.

Ertesi sabah uyandığımda beni hâlâ bedeniyle hapsetmiş, burnunu şakağıma dayamış, kokumu içine çekiyordu. Çorak Topraklar'da tek başıma olmamdan endişe duysa da, Mary hâlâ dışarıdayken, hâlâ saldırmak için beklerken onun burada bensiz olduğu düşüncesi içimi yoğun bir korkuyla doldurdu.

Bu yüzden kalkıp çabucak giyindim, gitmeden önce bu konuda bir şeyler yapmaya kararlıyım. Aury yatakta doğrulmuş, endişeli gözlerle beni izliyordu. "Şimdi mi gidiyorsun?" diye sordu. "Diğer kamp için mi?"

Parmaklarımı sol eldivenimin içinde oynatarak başımı salladım. "Ben Anchor'u alacağım ve Mary'nin gitmesini sağlamaya çalışacağız. Sonsuza dek bu çıkmazda kalamayız."

Aury uzun bir süre sessiz kaldı ve ben diğer eldivenimi çekerken beni izledi. "Eğer gitmezse, ben-"

"Oraya gitmiyorsun," dedim, ses tonum keskindi. Maskemi aldım ama takmadan önce yatağa doğru yürüdüm ve Aury'yi öpmek için eğildim. "Kızları benim için halleder misin?"

Aury de beni öptü, elleri yüzümü kavramak için havaya kalktı. Dudaklarımız ayrıldığında başını salladı. "Şimdi mi yoksa sen yokken mi?"

"İkisi de." Onu tekrar öptüm ama doğrulduğumda gözleri hâlâ endişeliydi.

"Onunla konuşmak için dışarı çıkacaksan lütfen dikkatli ol," dedi Aury, parmakları çarşafı bükerken. "Neden ben de seninle gelip onunla konuşmuyorum?"

kendim-"

"Hayatta olmaz, kesinlikle olmaz." Başımı salladım ve maskemi takıp rahat edene kadar ayarladım. "Çok riskli. Ben iyi olacağım. Lilac'ı alacağız."

İşe yaramaz silahımı omzuma asıp levyemi kemerime sokarken maskemin arkasından ona gülümsedim. "Uzun sürmez. Birazdan hazırlanmak için geri döneceğim."

Ben odadan çıkarken Aury yataktan beni izliyordu. Gece boyunca yağmur yağmıştı, bu yüzden hava serin ve nemliydi ve çimlerin üzerinden lokantaya doğru yürürken botlarım ıslandı. İçeri girdiğimde Anchor ve Rig çoktan içerideydi.

"Hayalet." Rig tezgâha yaslandığı yerden doğruldu ve Daisy'yle birlikte gülmeye başladı. "Ben de sana getirmek için kahvaltı hazırlıyordum. Gitmeden önce iyi beslendiğinden emin olmak istedim."

Daisy dudak büktü. "Dışarı çıkmak zorunda kaldığında bile iyi besleniyor. Bundan emin oluyoruz." Maskesinin arkasından bana bir gülümseme fırlattı, koyu renk gözlerinin kenarları kırışıyordu. "Döndüğünde, seni evde karşılamak için en sevdiğin yemeği yapacağım."

Gülümsedim. "Teşekkürler, Daisy."

"Her şey hazır mı?" Anchor bana sordu. "Yolu hatırlıyorsun, değil mi?"

Gerildim. "Evet," dedim. "Ama önce gidip Mary ile konuşmamızı istiyorum. Gitmeden önce."

"Ne?" Rig başını çevirdi, alnı kırışmıştı. "Neden?"

"Sıkılıp gideceğini ummaya devam edemeyiz," dedim. "Bunu yapmayacağı çok açık. Aury'yi istiyor. Eğer gitmesini istiyorsak, onu ikna etmeye çalışmalıyız."

"Peki bunu nasıl yapmamızı öneriyorsun?" Çapa'nın sesi şüpheciydi.

Kendimi biraz işe yaramaz hissederek omuz silktim. "Yani... bu tür şeylerde iyi değilim ama... kesinlikle bir şeyler denemeliyiz. Ona orada ne kadar oturursa otursun Aury'nin gitmeyeceğini söylersek belki o zaman..."

Kendimi aptal gibi hissederek sözümü yarıda kestim. Anchor ve Rig beni dikkatle izliyorlardı ama Daisy mutfağa geri dönmüştü ve kapakla meşguldü.

Rig maskesinin arkasından bana bir gülümseme attı. "Kesinlikle denemeye değer. Haklısın. Onu bekletme yöntemimiz belli ki işe yaramamış." Anchor'a baktı. "Ben de seninle geleceğim."

Anchor zor bir nefes verdi ve başını salladı. "Tamam. Hadi deneyelim."

Leylak girişe açılan kemerin yanında oturmuş yontuyordu ve biz yaklaşırken ayağa kalktı. "Mary'yi ziyaret mi ediyoruz?"

Çapa başını salladı ve o da tek kelime etmeden bizi takip etti. Çorak Topraklar'a çıktığımızda her şey durgun ve sessizdi, hafif bir esinti kampın arkasındaki ağaçların hoş bir şekilde hışırdamasına neden oluyordu. Aytörin geçen hafta boroleşlere yiyecek daha fazla yaprak vermek için karavanı onlara doğru ilerletmişti. Bir şekilde onları önemsiyor gibiydi. Ya da belki de sadece açlıktan ölürlerse Mary'nin karavanını çekmek zorunda kalacağından endişe ediyordu.

Duvarı döndüğümüzde ve karavan görüş alanımıza girdiğinde her zamanki yerinde, aracın yanında duruyordu. Onu hareket ederken görmek nadir olsa da, bizi fark ettiğinde daha da hareketsiz görünüyordu. Uzun gri parmakları, yerde duran savaş çekicinin sapına gevşekçe dolanmıştı.

Biz yaklaşırken Mary'nin solgun yüzünün pencereden dışarı baktığını gördüm. Gözden kayboldu ve birkaç dakika sonra kapı gıcırdayarak açıldı ve Mary küçük merdivenlerden indi.

"Günaydın." Sesi neşeliydi ve gözlerindeki parıltı bana bu konuşmanın gerçekte olacağından çok farklı bir sonuç beklediğini söyledi. Anchor'ın sonunda pes ettiğini düşündüğünü söyleyebilirdim. Aury'yi teslim edeceğimizi düşünüyordu.

Aytörin'in zincirinin erişemeyeceği bir yerde durmaya dikkat ederek durduğumuzda Anchor boğazını temizledi. "Günaydın, Mary."

Anchor tekrar boğazını temizlemeden önce garip bir sessizlik oldu. "Bakın, bu iş yeterince uzadı. Bunu yapmayacağız-"

"Aman Tanrım," diye aniden nefesi kesildi Mary'nin, elleri ağzını kapatmak için çırpınıyordu. Arkamızdaki bir şeye bakarken gözleri kocaman açılmıştı. "Bu o mu?"

Döndüm ve Aury'nin bize doğru yürüdüğünü gördüğümde bir korku hissettim. Kalbim göğsümde çarpmaya başladı. Aury kamp duvarının dışındaydı. Savunmasızdı. Güvenli değildi. Hayır-

"Ben iyiyim," dedi bize ulaştığında, sadece kulaklarım için, bana yumuşak bir gülümseme verdi. Sonra sakın ve sabit gözlerle Meryem'e baktı. Terliyordum, gözlerim hâlâ kıpırdamamış olan aytörine kayıyordu ama bakışlarının kafesin altındaki Aury'ye sabitlendiğini anlayabiliyordum. En azından Aury onun ulaşamayacağı bir yerdeydi; zinciri bize ulaşmasına izin vermiyordu.

"Hasar görmüş!" Mary bariz bir dehşetle haykırdı, ince kara kaşları çatılmıştı. "Kanadına bakın!"

"O," diye düzelttim dişlerimi sıkarak.

Beni görmezden geldi. "Ve yüzündeki o çirkin yara izi!" Ters ters baktı. "Ne utanç verici."

"Sanki burada değilmiş gibi onun hakkında konuşmayı kes," diye patladım, yüzüm Aury'nin adına öfkeden kıpkırmızı olmuştu. Özellikle de o yanımda sessiz kaldığında.

Mary beni yine görmezden geldi ve Aury'ye değerlendirci bir bakış attı. "Düşündüğümde biraz daha... hafifmeşrep."

Sesi küçümseyiciydi ve boyalı dudakları mutsuz bir ifadeyle büzüldüğünde onu tokatlamak istedim. "Sevgilim, tercih ettiğin av nedir?" diye sordu Aury'ye. "Sana biraz hayat verecek şey nedir? Çünkü bu," elini Aury'nin genel yönüne doğru salladı, "buraya bunun için gelmedim."

"O zaman git," demekten kendimi alamadım ama sıkılmış dişlerimin arasından tısladım.

Mary'nin sulu mavi gözleri sonunda dönüp bana baktı. O kafesin altında aytorinin ağır bakışlarını üzerimde hissettim.

"Elim boş gitmeyeceğim, tatlım." Mary'nin sigara kokan sesi şeker gibi tatlıydı. "Rycke için geldim ve onunla gidiyorum."

"Ben seninle gelmiyorum." Aury'nin sesi sessizdi ama yine de herkesi susturdu.

Mary durakladı, sonra güldü. "Üzgünüm tatlım, ama başka seçeneğin yok."

"Evet, öyle olacak." Lilac elindeki palanın kabzasını rahatça çevirdi, böylece Lilac'ın kesinlikle olması gerekenden çok daha sık bilemediğini gördüğüm ölümcül bıçak güneş ışığında göz kırptı.

Mary'nin yüzündeki gülümseme aniden kayboldu. "Beni tehdit etme, küçük çocuk. Yoksa bunu senin üzerine salmak zorunda kalırım." Başını eğerek sessizce yanında duran aytorini işaret etti.

Leylak donuk gözlerle canavarın yüzünü saklayan kafese baktı. İhtimaller hiçbir şekilde onun lehine olmasa bile canavarla dövüşmeye çalışmakta tereddüt etmeyeceğinden kesinlikle şüphem yoktu. Lilac kavgacı küçük bir piçti. Buraya kadar gelebilmişti. Anchor ve Cat onu bulmadan önce birkaç yıldır Çorak Topraklar'da tek başına olduğunu biliyordum. Bu süre içinde muhtemelen neler yapmak ve nelere tanık olmak zorunda kaldığını düşünmek hoşuma gitmiyordu.

"Sanırım onu almaya çalışırsan ne olacağını göreceğiz," dedi Lilac her zamanki düz, vurgusuz sesiyle.

"Bunun şiddete dönüşmesine gerek yok," dedi Rig, ses tonuna bir parça çaresizlik karışmıştı. "Dışarıda başka canavarlar da var. Aury seninle gelmek istemiyor ve biz de onu götürmene izin vermeyeceğiz. Başka bir tane bulamaz mısın?"

"Bunu kendin söyledin," dedi Aury Mary'ye, gözleri onu izlerken sakindi. "Ben hasarlıyım. Seninle gelmek istesem bile senin... hayvanat bahçende iyi görünmezdim zaten."

Burnunu kaşıdı ve sözlerini düşünüyormuş gibi başını eğdi, sulu gözleri Aury'nin formunda bir aşağı bir yukarı gezindi. Sonra başını salladı.

"Hayır, yine de seni alacağım. Arkada bırakılamayacak kadar nadirsin." İğrenmiş bir yüz ifadesi takındı ve Aury'ye doğru el salladı. "Yüzündeki çirkin şekil bozukluğuna rağmen."

Anchor biraz inanmaz bir kahkaha attı. "Onu götürmene izin vermiyoruz ve o da gitmek istemiyor. Sanırım bundan sonra ne olacağına karar verme zamanı geldi."

Sessizlik çöktü, havada ağır bir ima vardı. Lilac hâlâ soğukkanlı bir ifadeyle aytorini izliyordu, oysa ben onun tamamen canavara ve hareketlerine odaklanmış, saldırmaya hazır olduğunu biliyordum. Rig batı ceketinin kolunu endişeyle ovuşturuyordu ve Anchor gergin, sıırım gibi kaslardan oluşan bir duvardı. Sadece Aury sakın görünüyordu.

Mary ona dikkatle bakıyor, belli ki en iyi hareket tarzını bulmaya çalışıyordu. "Belli ki savaşlardan geçmişsin, tatlım. Sana güvenli bir yer verebilirim."
_"

"Ordu tarafından işkence gördü," diye araya girdim, sesim sertti. "Eğer onlarla çalışıyorsan, bunu zaten biliyorsundur. Buraya bakmaya geldiğinizi en başta bu sayede biliyordunuz."

Mary beni tamamen görmezden geldi. "Sana yaşamak için güvenli bir yer verebilirim, orada hiçbir şey sana zarar veremez," diye devam etti. "Hatta kanadını onarmanın bir yolu olup olmadığına bile bakabiliriz. Bunu ister misin?"

Onunla bir bebekmiş gibi konuşuyordu ve bu benim çenemin maskem altında sert bir şekilde sıkışmasına neden oldu.

"Teşekkür ederim, ama hayır." Aury'nin sesi yumuşak ve sakindi.

Mary'nin yüzü seğirdi, ağzı büzüldü. Kendini kaybetmesine, öfke nöbeti geçirmesine ramak kalmıştı ama kendini toparlamayı başardı. Sabırsız bir nefes verdi ve eteğini düzeltti. "Utanç verici. Teklifini *düşünmen* için sana biraz daha zaman vereceğim, Anchor."

Sulu mavi gözleri Aury'ye dönmeden önce Anchor'un gergin formuna sabitlendi. Tekrar ona sertçe baktı, sonra bakışlarını geri kalanımızın üzerinde gezdirdi. Gözlerinin benim elimdeki silaha, Anchor'ın kemerine soktuğu silaha ve Lilac'ın gevşek bir şekilde tuttuğu palaya takıldığını fark ettim.

"Ben şiddet yanlısı biri değilim," dedi Mary, sözleri içimi ürpertiyle doldurdu. "İnsanların incindiğini görmekten hoşlanmıyorum."

"Canavarları eğlence için birbirleriyle dövüştürüyorsunuz," dedi Rig inanamayarak.

Mary elini umursamaz bir şekilde salladı. "Canavarlar insan değildir." Anchor'a odaklandı. "İnsanların zarar görmesinden hoşlanmam, zaten bu yüzden evcil hayvanımı kampınızdan rycke'i alması için göndermedim." Başını aytorine doğru eğdi. "Duvarının onu durduracağını mı düşünüyorsun?"

Rig yanımda gerginlikle titriyordu.

"Duvar olmayabilir ve eminim o da güçlüdür, ama yine de sana ve ona karşı yirmi kişi oluruz," dedi Lilac kayıtsızca. "Ve bence bunu henüz yapmamış olmanızın nedeni *bizim* zarar görmemizi istememeniz değil. Çünkü böyle bir şey olursa, bunu yapacağınızı biliyorsunuz. Değil mi?"

Parmakları palasının etrafında kıpırdadı ve yeşil gözleri Meryem'e sabit bir şekilde bakarken deliciydi. Bir an için ona baktı, sonra neredeyse içgüdüsel bir korkuyla ondan uzaklaştı, yüzü soldu.

Onu doğrudan onaylamadan Anchor'a geri döndü. "Bir süre daha bekleyeceğim. Tekrar düşünmen için sana daha fazla zaman vereceğim. Ama Rycke ile birlikte ayrılacağım. Ve seni tehdit etmeye çalışmıyorum, evcil hayvan," sesi daha tatlı hale geldi ve sessiz aytorini işaret etti, "ama bu hantal serserinin benim tek silahım olduğunu varsaymak aptallık olur."

Karavanında yanında tuttuğu o ürkütücü küçük yaratığı düşündüm. Görünürde tehlikeli bir uzvu yoktu ama... konu canavarlar olunca bu pek bir şey ifade etmiyordu. O şeyin neler yapabileceğini merak ederek bir ürperti bastırdım.

Anchor cevap vermeyince Mary'nin gözleri aniden parladı ve Aury'ye bakarken yüz ifadesi değişti. "Arkadaşların zarar görebilir, tatlım." Sanki bu düşünce onu üzmüş gibi yüzünü buruşturdu. "Eğer aytorinim seni aramak için o kampa gelmek zorunda kalırsa..."

Endişeyle başımı kaldırıp Aury'ye baktım. İri gözleri aniden emin olamayarak bana döndüğünde içim korkuyla sıkıştı. Endişe yüz hatlarını germiş, kaşlarını çatmıştı.

"Hayır," diye tersledim onu bu şekilde manipüle etmeye devam edemedim. Elini tuttum. "Bunu onun suçu gibi göstermeye çalışma. Eğer canavarını onu yakalamak için kampımıza gönderirsen, onu durdurmaya hazır olacağız."

Rig yanımda çok yumuşak bir sıkıntı sesi çıkardı, ama başımı çevirip bakamadım.

Mary'nin yüzü öfkeden kıpkırmızı oldu. Sarsıntılı hareketlerle parmağıyla aytorini karavanının yan tarafına zincirlenmiş tutan kalın ve ağır asma kilidi işaret etti. "Hemen şimdi kilidini açabilirim ve-"

"O kilide ulaşmadan önce ellerini keseceğim," dedi Lilac ona konuşarak.

Mary'nin rengi soldu ve gözlerini karavanın kapısına diktiğini gördüm. Daha önce orada gördüğüm tabancayı hatırladım. Sanırım onu buraya getirme ihtiyacı hissetmemişti, kazandığını düşünecek kadar kendinden emindi. Görünüşe bakılırsa şimdi pişmanlık duyuyordu.

"Bunu yaparsan aytorinim seni öldürür," dedi Lilac'a. Sesi titriyordu ve söylerken bile aslında bu sözlere inanmadığından emindim.

"O zaman ben de senin boynuna nişan alırım ve ikimiz de ölmüş oluruz." Leylak küçük bir omuz silkme hareketiyle dar omuzlarından birini kaldırdı. "Duvarda Nun'un olduğunu da unutma. Mükemmel nişan alır."

Tanrım, Lilac'ın ürkütücü, hafif psikopat kişiliği için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Mary'nin sinirlerini bozmayı başarmıştı. Yutkundu ve bir adım geri çekildi. "Anchor, kararını vermen için sana bir hafta daha vereceğim. Sonra üzgünüm ama Rycke'ı kampınızdan zorla alacağız. Zarar görmüş bir canavar için onca insanı riske atmak isteyip istemediğiniz size kalmış."

Duygusuz sözleri için ona dişlerimi göstermek istedim ama maskem engel oldu. Aury'nin elini sıkıca kavradım ve onu kendimle birlikte geri çekmeye başlarken parmaklarını sıktım. "Gidelim," diye mırıldandım, itiraz etmeden beni takip edince rahatladım.

Diğerleri de peşimizden geldi, Leylak en uzun süre kalan oldu, arkamız dönükken bir şey yapmadığından emin olmak için Mary'yi izliyordu. Uzaklaşmaya başlamadan önce Nun'a ısıklık çaldığını duydum, tetikte olmamız için bir işaretti bu ve Nun'ın da aynı işareti verdiğini duydum. Bunun, kaba arbaletini Mary'ye doğrultacağı ve Lilac'a, Mary görüş alanından çıkana kadar kamp duvarının etrafında güvenli bir şekilde yürümesi için zaman vereceği anlamına geldiğini biliyordum.

Kampa geri dönerken hepimiz sessizdik, herkes söylenmeden doğruca lokantaya yöneldi. Kalbim göğsümde çarpıyordu, avuç içim Aury'nin elini çok sıkı kavradığı eldivenimin içinde nemliydi. Onu yakalaması için canavarını buraya gönderecekti. Ve burada saklanabileceği hiçbir yer yoktu. Kaçabileceği hiçbir yer.

İçeri girdiğimizde neredeyse hiperventilasyon geçiriyordum. "Topeka kampına gitmiyorum," dedim yüksek sesle, özellikle de kimseye. Bo ve Daisy mutfak kapağından başlarını kaldırıp baktılar. "Eğer planlıyorsa Aury'yi bırakmayacağım-"

"Hayalet." İlk kez, Aury'nin yumuşak sesi beni yatıştırmadı, uzun parmakları da saçlarımın arasından kısa bir süre geçmedi.

"Ciddiyim, Anchor." Yüzümü ona döndüm ve Aury'nin elinin düşmesine neden oldum. Gözlerimi ona dikmiş, benimle tartışması için ona meydan okuyordum. "Ben gitmiyorum. Başka birini gönder."

Bana bakarken gür kaşları endişeli bir şekilde çatılmıştı. Beni hala gitmeye ikna etmeye çalışıp çalışmayacağını düşündüğünü söyleyebilirdim. Ya da belki de rütbesini yükseltecek ve emredecekti.

Bunu yaparsa ona gidip kendini becermesini söyleyeceğimden oldukça emindim. "Ben giderim," dedi Lilac ama Anchor hemen başını salladı.

"Burada olman gerekiyor."

"Ghost'un da burada olması gerektiğini iddia ediyorum," diye kısa bir cevap verdi ve içimi bir minnettarlık dalgası kapladı. Ama garip bir sessizlik çöktü, çünkü hepimiz aynı şeyi düşünüyorduk. Leylak, Mary ya da hayvancığı bir şey yapmaya kalkışırса tereddüt etmeyecek soğuk, duygusuz bir katildi. Ben değildim.

"Bir fikrim var."

Aury'nin alçak sesi sessizliği böldü. Sessiz tavrına rağmen, varlığı bir şekilde hâlâ çok etkileyiciydi. Herkes hemen ona bakmaya başladı ve ben de orada sakince duran tatlı canavarımla gurur duymaktan kendimi alamadım. Cutter birkaç hafta önce lokantada ona suçlayıcı şeyler söylemeye başladığında, bakışlarımızdan kaçarak nasıl kambur durduğunu kolayca hayal edebiliyordum. Aury'nin şimdi ne kadar iyi olduğunu görmek boğazımı ağrıtıyordu. Onu bulduğumuzda korkmuş, travma geçirmiş ve yaralanmış bir yaratırken ne kadar gelişmişti.

"Senin fikrin nedir, Aury?" Rig sadece ona ayırdığı o nazik ses tonuyla sordu.

Aury bana baktı, siyah gözleri sabitti. "Birlikte gideceğiz," dedi. Aptal aptal ona baktım. "Ha?"

Aury biraz gülümsedi. "Ben de seninle geleceğim. Diğer kampa. Ve birkaç gün sonra, yeterince uzaklaştığımızda, Anchor Mary'ye gittiğimi söyleyebilir." Anchor'a baktı. "Hatta içeri girip kontrol etmesine bile izin verebilirsin, böylece burada olmadığımı görebilir."

Bana baktı. "Ve sonra o gittiğinde, geri döneceğiz."

Başımı sallamaya başlamıştım bile. "Bu çok riskli. Bizi aramaya gelecektir."

Ama Anchor atağa geçti. "Eğer sana birkaç günlük avans veririm, o buradan yola çıktığında sen güvenle Topeka kampında olursun. Ve eğer yakınlarda görülürse, Wick geri dönmek güvenli olana kadar sana sığınak sağlayacaktır." Bana yalvaran bir bakış attı. "Aury'nin fikri iyi bir fikir Hayalet. Mary'nin gitmesini sağlayarak onu ve kampı koruyacak."

"Oraya vardığımızda Wick'in kampının Aury'yi kabul edeceğinden nasıl emin olabiliriz?" Dişlerimi sıkarak söyledim, çünkü o haklıydı -muhtemelen en iyi çözüm buydu- ve bunu gerçekten kabul etmek istemiyordum. Aury'nin Çorak Topraklar'da açıkta ve savunmasız olduğunu düşünmek midemi ağrıtıyordu.

"Onlar bağınaz değil. Öyle olmadıklarını biliyoruz. Moth'la dostlar." "Güve gerçekten bir canavara benzemiyor. Aury benziyor," dedi Lilac açık açık. Anchor'ın ona gözlerini kıstığını gördüm. "Wick'i uzun zamandır tanıyorum.

O bağınaz biri değil. Ona bir şey olmaz, özellikle de dışarıda Aury'yi yakalamaya çalışan pis bir kaltak olduğunu söylersen. Oraya gittiğinde ona verebileceğin, benim mührümle yazılmış bir mektup yazacağım."

Anchor'a şaşkınlıkla göz kırptım, çünkü başkaları hakkında bu şekilde konuştuğu pek sık görülmezdi. Bana baktı, kabul etmemi istiyordu. *Herkes* bana bakıyor, cevabımı bekliyordu. Bo ve Daisy kapaktan beni izlerken aynı sempati ifadesini takınmışlardı. Bu incelemeden kaçmak istedim. Şu anda böylesine büyük bir karar vermek zorunda olduğum için saçlarım boncuk boncuk terlemişti.

"I-" Dudaklarımı endişeyle yaladım ve önce Aury'ye, sonra da Anchor'a baktım. "İyi silahlardan birini istiyorum," dedim ona. Diğer tüm malzemelerimizle birlikte eski barda kilitli tuttuğumuz bir miktar cephaneye iyi silahlardan oluşan bir zulamız vardı. Rig onlara yağmurlu gün silahları diyordu. Kampa kötü bir saldırı olursa diye.

Ben de bir tane istiyordum.

"Peki," dedi Anchor çabucak. "Neye ihtiyacın olursa bana söyle. Sen de, Aury." Ona huzursuz bir gülümseme attı.

Aury, "Ghost'un güvenliğini sağlamak için neye ihtiyacı varsa ona sahip olduğu sürece," dedi ve sesi alışılmadık bir şekilde kısıktı. "Pek çok kez neredeyse yaralanıyor ya da ölüyordu."

Uzun bir duraklama oldu. Leylak'ın yüzü her zamanki gibi donuktu ama gözleri dikkatle bana sabitlenmişti. Anchor tamamen hareketsiz kalmıştı. Bo ve Daisy de mutfaktan olanları izliyorlardı. Daisy, Aury'nin sözleri karşısında neredeyse rahatlamış görünüyordu.

Rig dönüp şaşkın bir ifadeyle bana baktı. "Ha? Senin gezilerin hep olaysız geçiyor. Canavarlarla karşılaştığından hiç bahsetmiyorsun. En azından yakından."

"Elbette canavarlarla karşılaşılıyor," diye yanıtladı Aury. "Burası Çorak Topraklar. Her yerdeler." Doğrudan Anchor'a baktı. "Geri döndüğünde askeri üste korkunç bir tane vardı. Onu kovaladı. Ve neredeyse onu yakalıyordu."

"Ne?" Rig bir adım daha yaklaştı, kahverengi gözleri endişeden çılgına dönmüştü. "Bana bunu söylemedin. İçeride bir şey duyduğunu söyledin ve dışarı çıktın, hepsi bu. Neden bana söylemedin?"

Omuz silktim, rahatsızdım, bir yanım Aury'nin hiçbir şey söylememiş olmasını dilerken diğer yanım beni savunduğu için acınası bir mutluluk duyuyordu. "Ben iyiydim."

"Ama az kalsın ölmüyordun," diye tersledi Çapa, kaşlarını birbirine vurarak. "Bu çok sık olur mu? Ne sıklıkla?" diye sordu.

Gözlerimi devirmek istedim. "Hadi ama. Hepiniz orada bulundunuz. Hepiniz bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorsunuz. Neden bu bir şokmuş gibi davranıyorsunuz?"

"Çünkü bize her zaman hiçbir şey olmadığını söyledin!" Anchor patladı, elleri iki yanında yumruk olmuştu. Omuzları gergindi, neredeyse kulaklarının yanında kamburlaşmıştı. "Eğer bize söylemezsen, oraya her gittiğinde canavarlara yem olduğunu nereden bileceğiz?"

Maskemin altında kıpkırmızı oldum. "Çünkü ne olursa olsun birinin oraya gitmesi gerekiyor ve ben..." Çaresizce omuz silktim. "Bilmiyorum. Daha önce kendin söyledin, Anchor. Bu benim işim. İyi olduğum şey bu. Beni işe yarar kılıyor."

"Hayatın pahasına da olsa faydalı olmanı istemiyorum!"

Bu beni neredeyse güldürecekti. "Bu saçmalık." Sözcükler beni terk ettiği anda midem sinirden titremeye başladı. Onunla bu şekilde konuştuğuma inanamıyordum.

Anchor da aynı derecede şaşırmış görünüyordu. "Ne? Hayır, değil." Gözlerini bana dikti. "Buna gerçekten inanıyor musun Ghost? Senin gerçek bir insan olmandan çok ne kadar işe yaradığını önemsemişime mi? Hayatından daha mı çok?"

Bundan nefret ettim. Bu sorulardan nefret ediyordum. Tüm bu ilgiden nefret ediyordum. Kaçmak istedim.

Tüm bunlara rağmen, kendimi "Tek derdin Cat'i bulmak!" derken buldum.

Garip bir gerginlik odayı doldurdu. Anchor'ın alını kızardı. "Bu değil-"

"Evet, öyle." Kelimeler artık durdurulamaz bir şekilde içimden akıyordu. Sıcak ve terli hissediyordum ama devam ettim. "*Hepimiz* onu bulamayacağımı *bildiğimiz* halde onu aramam için beni oraya gönderip duruyorsun. Bulmayacağım, Anchor. Şimdiye kadar bulmuş olurdum. O gitti."

Anchor'ın sırtım gibi bedeni titriyordu. "Olabilir-"

"*O değil,*" diye bağırđım, Aury'nin elini çok sıkı kavradım. Onun da beni sıkarak sessiz bir cesaret verdiğini hissettim. "Eğer ölmediyse, buradan çoktan gitmiştir. Ama *ben ölmedim. Ben* hâlâ buradayım." Çok zor nefes alıyordum. "Ama oraya her gitmek zorunda kaldığımda yok olabileceğimi umursamıyorsun. Onu yakalayan şey *beni* de yakalayabilir."

Anchor sertçe yutkundu. "Umurumda-"

"O zaman onu aramam için beni oraya göndermeyi bırak." Gözlerim hayal kırıklığıyla sulanıyordu ve bundan nefret ediyordum. "Beni tüm bu anlamsız yolculuklara çıkarmayı bırak, çünkü her seferinde bana hayatımın Cat'inkinden daha değersiz olduğunu söylüyorsun. Onu bulma ihtimalimin çok küçük olmasından daha az."

Çapa küçük, titreyen bir nefes çekti ama uzun süre sessiz kaldı. Herkes öyle yaptı. Aury elimi tekrar sıktı, başparmağı bileğimin iç kısmına sürdü. Nefes nefese kalmıştım, yüzüm kızarmış ve sıcaktı. Sözcükler ortaya döküldüğüne göre, bir yanım yaltaklanmak ve hepsini geri almak, hepsini söylenmemiş hale getirmek istiyordu. Onunla bu şekilde konuştuğum için Çapa'nın beni kamptan atacağı korkusunun sinsi bıçağını bastırmaya çalıştım. Ona karşı geldiğim için.

"Özür dilerim." Anchor'ın sesi sessizliği yarıp geçtiğinde kalındı. "Ben... Topeka kampına gitmek zorunda değilsin."

Kararsız bir nefes verdim ve başımı salladım. "Gideceğiz," dedim Aury'nin elini sıkarak, "çünkü bu Mary'nin gitmesine neden olabilir. Ama ben... Bu son Anchor." Midem sinirden sulanmaya başlamıştı ama kendimi zorladım.

kendim söyleyecektim. "Kamp için yiyecek aramaya devam edeceğim ama artık sadece Cat'i aramak için anlamsız yolculuklara çıkmak yok."

Titrek bir nefes daha çekti. Sonunda başını salladı, koyu renk atkuyruğu hareketle birlikte sallanıyordu. "Kulağa adil geliyor," dedi, sesi fısıltının biraz üzerindeydi.

Yutkundum ve başımı salladım, odadaki herkesin yoğun bakışları altında kıpır kıpır hissediyordum. Rig'e baktım ve bana bakarken gözlerindeki incinmişliği ve üzüntüyü gördüğümde pişman oldum.

Aury'nin elini tuttum ve kapıya doğru geri giderken onu da kendimle birlikte çekmeye başladım. "Gitmek için hazırlanmamız gerekiyor."

Lokantadan kaçarken kimse bizi durdurmadı. Aury bana endişeli bir bakış attı. "Özür dilerim. Hiçbir şey söylememeliydim."

Başımı salladım ve elini sıktım. "Sorun yok."

Bu yüzleşmenin sonuçları hakkında endişelenmeye başlamıştım bile; beynimdeki tıslayan ses bana artık kötü şeyler olacağını, Çapa'nın beni işe yarar biri olarak görmeyi bırakacağını söylüyordu. Yine de yiyecek aramaya çıkabilirdim ama belki de yaygara kopardığım için sırf küçümsemek için bana yapmamamı söyleyecekti. Yemek yapamıyor ya da Teçhizat gibi şeyleri tamir edemiyordum. Dikiş dikebiliyordum ama bu tek başına ne kadar faydalı bir beceriydi? Ya ölü bir ağırlık olursam?

Ama odalarımıza doğru yürürken, daha büyük bir parçam endişeyi bastırmaya başladı. Adrenalinden dolayı gergindim -aylardır söylemek istediğim her şeyi nihayet dile getirmenin verdiği heyecan verici telaşla, tıpkı bir kabarcığı temizlemenin verdiği tatmin gibi.

Aury'yi odama çekip çantamı hazırlamaya başlamadan önce bizi durdurdu ve yüzünü bana döndü. "Gage," diye mırıldandı usulca, başka kimse duymasın diye. Uzun parmakları kollarımdan aşağı kayarak eldivenlerimin arasından benimkilere dolandı. "Seninle gurur duyuyorum. Bir şey söylediğin için."

Kızardım. "Teşekkürler."

Aury'nin koyu renk gözleri beni dikkatle izledi. "Yapmayacağından endişeleniyordum," dedi ve sonra bana kendini küçümseyen bir gülümseme attı. "Hiçbir şey yapmazsan değişimin asla gerçekleşmeyeceğini herkesten daha iyi biliyorum. Hiçbir şey yapmadığım için o askeri üste çok uzun süre oturdum, durgunlaştım."

"Bu farklı," dedim, Aury'yi kendisinden bile korumak için acele ederek. "Sen zincire vurulmuştun."

"Önemli değil." Aury başını salladı ve parmaklarımı sıktı. "Bu benimle ilgili değil. Kampın sana bir daha böyle davranmasına izin vermeyeceğine söz ver. Risk almaktan hoşlanmadığını biliyorum."

Anchor'ı sinirlendiriyorsun. Ama risk almazsan hiçbir şey değişmeyecek. Buradaki yerin hakkında, işe yarar hissetmek hakkında endişelendiğini biliyorum. Ama sen işe yarıyorsun Gage, Çorak Topraklar'da hayatını riske atmadığın zamanlarda bile. Sen önemlisin. Umarım Anchor da artık bunu görür."

Övgüye nasıl karşılık vereceğimi bilemediğim için rahatsızlıkla kıvrandım. "Tamam," dedim hızla, ellerimi çözmeye ve bir adım geri atmaya çalışarak. "Gidip toplansak iyi olur-"

Aury gitmeme izin vermedi. "Bu yüzden üzölmene neden olduğum için üzgünüm ama onlara orada gerçekten neler olduğunu anlattığım için üzgün değilim. Çünkü ben anlatmasaydım bu konuyu hiç açmayacaktın ama seni geri gönderdiği için Anchor'a kızmaya devam edecektin."

Sözleri beni ürküttü, çünkü bunlar... Doğru olsalar bile, ima edilmeleri hoşuma gitmedi. Bir korkak olduğumu. Çocuk oynucağı olduğumu biliyordum. Hem de kocaman bir korkak. Sanırım bu benim de omurgam olmadığı anlamına geliyordu.

"Tamam," diye mırıldanarak tekrarladım. "Omurgamı geliştirmeye çalışacağım sanırım.

Kendimi savunmaya devam edeceğim."

Aury sabırsız bir ses çıkardı. "Kastettiğim bu değildi ve bunu sen de biliyorsun." Yaklaştı ve dudaklarını alnıma bastırmadan önce bana çarpık, alaycı bir gülümseme attı. "Rig haklı. Her şeyi aşırı analiz ediyorsun."

Ofladım, yüzüm kızardı. Aury arkasına yaslanıp küçük bir gülümsemeyle bana baktı. "Sen harikasin, benim tatlı Gage'im, ama bu konuda biraz şehit gibi davranıyorsun." Homurdandı. "Ve bunu ben söylüyorum. Rycke'lar doğaları gereği şehittirler."

Bu beni gülmekten kırdı geçirdi. "Demek otorite sensin."

Aury bana sahte bir ciddiyetle başını salladı. "Evet."

Tekrar ofladım ve Aury'nin parmaklarını sıktım. "Pekâlâ, tamam. Ben... Sanırım artık bunun gerçekten nasıl bir şey olduğunu bilmeleri iyi oldu."

Aury tekrar başını salladı. "Ve şimdi yanında uygun bir silahın olacak. Rig'i çok severim ama boru tabancası ateş edeni daha çok öldürecek gibi görünüyor."

Bunun üzerine homurdandım, keşke eğilip Aury'yi öpebilseydim. Onun yerine elini çektim. "İçeri girelim de şu maskeyi çıkarayım."

Aury buna sırıttı, çünkü maskemi çıkardığım ve baş başa kaldığımız anda ne olacağını biliyordu. Adrenalin hâlâ üzerimdeydi -bir kez olsun kendimi savunmanın verdiği heyecan- ve biliyordum ki

gözlerimdeki parıltıyı anlayabiliyordu. Başka bir şey söylemeden beni odama kadar takip etti.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Şafak sökmeden, gökyüzü yeni yeni aydınlanmaya başlarken ve hava buz gibiyken yola çıktık. Aury ve ben kampın hiç kullanılmayan arka girişinden, iki eski kamyon kasasının arasına gizlenmiş, sebze tarlasının yanından ağaçların arasından çıkarken nefesim küçük dumanlar halinde beni terk etti.

Vücudum, aslında hâlâ uyuyor olmam gerekirken, ayrılmadan önce yaşadığım orgazmın kalıcı sıcaklığıyla hâlâ hoş bir şekilde uğulduyordu. Ama Aury omuzlarıma öpücükler kondurarak beni uyandırdı, sonra beni sırtüstü yatırdı ve ikimizi de avucunun içine alabilmek için üstüme çıktı. Bol miktarda ön spermi, sert siklerimizin kaygan sürtünmeyle kaymasını akıl almaz derecede iyi hissettirmişti. Şaftının her tarafındaki kalın damarların benimkine değen dokusuyla birleşince, onun yumruğuna sürtünmeye ve ağzına karşı çaresizce homurdanmaya başlamam uzun sürmemişti. Aury benden birkaç dakika sonra gelmişti, üzerimde titriyor ve yumruğu, siklerimiz ve karnım kaplanana kadar ağzımın içinde inliyordu.

Sabahın erken saatlerinde havanın serinliği beni ürpertti, sıcak anılarımdan uzaklaştırdı ve sıcaklığın bir kısmını kovdu. Karanlıkta benden çok daha iyi görebilen Aury bizi gölgeli ağaçların arasından geçirirken onun elini eldivenli elimle sıkıca kavradım.

Karavanın dışında Mary'nin aytorini tarafından fark edilme riski olmadan güneye doğru ilerlemeye başlamak için ormanın içinden uzun ve dolaylı bir yol izlememiz gerekiyordu. Kamptan yeterince uzaklaştığımızda, Mary'nin Aury'nin peşinden gelmesinden duyduğumuz endişe biraz olsun azalmış, gökyüzü soluk bir mora bürünmüştü.

Tuhaftı ama Aury'yle birlikte Çorak Topraklar'da olmak... korkunç değildi. Henüz kimseyi ya da başka bir şeyi görmemiştik, bu yüzden sadece biz, vahşi, boş tarlalar ve eski, bakımsız yolların solmuş, çatlamış asfaltı vardı. Daisy'nin bir gün önce yaptığı pemmikan ve yoğun bir gözleme ile küçük bir kahvaltı yapabilmek için durmadan önce birkaç saat boyunca el ele yürüdük.

Günün geri kalanı olaysız geçti. Geçen her saatle birlikte, Mary'nin peşimizden geleceği konusundaki endişem giderek azaldı. Yine de

Dikkatliydim ama artık aramızda mesafe olduğu için Aury'yi kaçırmamasından duyduğum endişe azalmıştı.

Çok fazla canavar görmedik. Gördüklerimiz de bizi yalnız bıraktı - bizi fark ettiklerinde hızla ters yöne doğru ilerlediler. İlk geceyi eski bir deponun müdürünün ofisinde dinlenerek geçirdik ve karanlıkta yankılanan bina ne kadar ürkütücü olsa da, Aury oradayken her şey çok farklı hissettirdi. Aury'nin kolları bütün gece beni sarıp sarmaladı, sıcak tuttu, uyurken beni izledi. Bir kez olsun, Çorak Topraklar o kadar da kötü görünmüyordu.

"Bu kadar mı?" Birkaç gün yürüdükten sonra eski liseyi çevreleyen uzun metal kaplama görüldüğünde Aury sordu. "Diğer kamp mı?"

Başımı salladım, Aury'nin elini sıkıca kavradım, sinirlerim karnımda kızgın arılar gibi kaynaşıyordu. Anchor'dan gelen mektup çantamdaydı ve onun haklı olduğunu biliyordum-Wick daha önce canavarlara karşı hiç bu kadar önyargılı olmamıştı. Ama yine de kampın girişine kadar yürümek zorundaydık, açıkta, savunmasız olacağımız uzun bir süre. Aury'yi gördükleri yerde vurmaya karar verirlerse, yapabileceğimiz pek bir şey yoktu.

Eski lisenin alçak, geniş binasının çatısında nöbet tutan akıncıların küçük figürlerini görebiliyordum. Biz yaklaştıkça içlerinden biri yüzüne bir şey kaldırdı, sonra arkasına işaret etti. Elllerinde dürbün olduğunu fark ettim, bu da bizi çoktan fark ettikleri anlamına geliyordu.

"Tamam. Tamam," dedim kendi kendime, titreyerek nefes vererek.

Aury elimi sıkı. "Her şey yoluna girecek, Gage," dedi sakın bir sesle. "Buraya daha önce de geldin, değil mi? Seni tanıma ihtimalleri var mı?"

Sesi sinirlerimi biraz yatıştırdı, başımı sallamama yetti. "Evet, beni tanımış olmalılar." Uzun bir nefes daha verdim.

Neredeyse Topeka kampının girişindeydik ve çatıdaki akıncılar yüksek metal çitlerle bizden gizlenen yerdeki insanlara bir şeyler seslenirken içerideki hareketliliği görebiliyordum. İçimdeki sinirler kabardı ve beni tedirgin etti.

Ve sonra, sadece kaygı dolu beynimin en derin, en karanlık girintilerinin bildiği nedenlerden dolayı, "Seni seviyorum" diye ağzımdan kaçırdım.

Aury anında dondu kaldı. Ne söylediğimi fark ettiğimde tüm vücudum utançtan kızardı. Paniğe kapılarak elimi tuttuğu yerden çektim ve boş yere çırpınarak dikkatini dağıtmak için söyleyecek bir şey aramaya başladım.

"Gage." Aury beni kendisine doğru çevirdi, siyah gözleri o kadar güzel ve sıcaktı ki bana gülümsedi. "Ben de seni seviyorum." Güldü ve onun mutluluğunu görünce boğazım düğümlendi. "Berbat bir zamanlaman var. Seni öpemiyorum bile."

Maskemin altından o kadar geniş bir sırtış yayıldı ki plastik kenarları yanaklarıma sertçe battı. Tarifsiz bir mutluluk içimi kapladı, yanımda beliren akıncı kampına girmenin verdiği tüm gerginlik ve endişeyi geçici olarak kovdu. "Sonra beni istediğin kadar öpebilirsin."

Aury tekrar güldü ve parmaklarını şakağında gezdirip saçlarımı okşamak için uzandı. "Planlıyorum."

Diğer eli de yukarı uzandı, ben ona bakarken her ikisi de enseme nazikçe kavradı. Siyah gözlerinde dönen renk iğneleri güneş ışığında parıltıyor gibiydi, insanlık dışı ve güzel.

"Seni seviyorum Gage," diye tekrarladı ve maskemi çıkarıp onu öpme isteğiyle adeta titreşmeme neden oldu. "O gün beni bulduğun için sonsuza dek minnettar kalacağım. Sana çok şey borçluyum."

Başımı iki yana salladım ve elimi uzatıp yanlarını tuttum. Bir an için Topeka kampı akıncılarının buna tanık olurken ne düşündüklerini merak ettim ama umurumda değildi. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin."

Aury'nin gözleri maskeme kaydı ve küçük, sinirli bir ses çıkardı. "Şu işi bitirelim de gece için güvenli bir yer bulalım." Öne doğru eğildi ve alnımdan öptü. "Böylece sana ne kadar minnettar olduğumu gösterebilirim."

Geri adım attığımda bana hınzırca sırıtıyordu. Boğazımı temizledim ve pantolonumun içinde seğirirken uzanıp aletimi düzeltme dürtüsüne direndim. Topeka kampının artık açık olan kapısında bizi bekleyen akıncıların bizi izlediğinin farkındaydım.

"Tamam, hadi yapalım şunu." Nefes aldım ve eldivenli parmaklarımı tekrar Aury'ninkilere geçirdim.

Kampın girişine vardığımızda bizi kapıda karşılayan akıncıyı tanıdım. Güneş'e başımı salladım, o da konuşmadan aynısını yaptı. Koyu renkli, geniş gözleri siyah maskesinin üzerinde gergindi.

Çürüyen zombi ağzı, ön tarafa elle çizilmişti. Önce Aury'ye, sonra bana döndüler.

Kapıyı açık tutan diğer akıncıya bakmadan önce kampın içine doğru bir bakış attığımda gerildim. Onu Hall olarak tanıdım, bir süredir burada yaşayan ve daha önceki ziyaretlerimde tanıştığım bir başka akıncıydı.

Sun'a bir kez başını salladığında, gözleri temkinli, midem endişeli bir düğüm haline geldi.

"Anchor'dan bir mektup aldık," dedim onlara temkinli bir şekilde, Aury'nin elini sıkıca kavrayarak. O yanımda sessiz kaldı.

Güneş silahını daha sıkı kavradı ve tekrar kampa doğru baktı. Bana dönüp baktığında kaşları çatılmıştı. "Yapmak zorundasın-"

"İçeri alın onları!"

Gürleyen ses tanıdık değildi ve Sun'ın omuzları kaskatı kesildi. Hall öne doğru bir adım atana kadar birkaç dakika boyunca kıpırdamadan durdu. "Haydi," dedi alçak bir sesle.

Önümüzdeki binanın girişinde duran küçük bir grup insan görebiliyordum. Bu mesafeden hiçbirini tanıyamadım ama grubun ortasında duranın Wick olduğunu, yanında da ellerinde silahlar olan birkaç akıncı olduğunu tahmin ettim.

Yavaşça kampa doğru yürüdük, Aury'nin kanatları yerde gevşekçe süzülürken hışırıyordu. Etrafıma bakındım, etrafta durup bizi izleyen akıncıları görünce içimi bir korku kapladı.

"Kapıyı kapatın," diye tekrar gürleyen ses beni yerimden sıçrattı. Grubun ortasında durup bizi izleyen kişinin kesinlikle Wick olmadığını fark ettim. Bu onun sesi değildi ama konuşan oydu.

Tedirginlik ayaklarımı yere yapıştırdı, elim Aury'yi sıkıca kavrarken eldivenimin içinde terliyordu. Parmaklarımı sıktı ama konuşmadı.

"Buradaki kamp arkadaşlarım bana sizin kuzeydeki Nebraska kampından olduğunuzu söyledi." Grubun ortasındaki akıncı aradan sıyrıldı ve gevşek adımlarla bize doğru yürüdü. "Canavar arkadaşın kim?"

Yaklaşan akıncıya baktım. Uzun boylu ve zayıftı, başında yırtık kahverengi bir bere ve koyu yeşil bir maske vardı. Elinde bir tüfek tutuyordu ve deri ceketi yaklaşırken gıcırıyordu. Diğer tüm akıncıların onu izlediğine ve hamlesini beklediğine bakılırsa, burada bir tür otoriteye sahip biri olduğu açıktı. Onu daha önce hiç görmemiştim.

"Sen Wick değilsin." Sesim sinirden boğuk çıkıyordu. Yürümekle çok ama çok aptalca bir karar verdiğimin farkına varmıştım.

kamp duvarlarının içinde. Kapı artık arkamızdan kapalıydı. Kapana kısılmıştık.

Akıncı bir kıkırdama çıkardı. "Hayır, değilim," diye dostça kabul etti. "Liderlikte bir değişiklik oldu. Ben Ryker'im."

Sesi hoştu ama gözleri soğuk ve değerlendirciydi, ikimizin de üzerinde geziniyorlardı. Aury'nin hasarlı kanadına ve yüzündeki yara izine bakarak oyalandıktan sonra, hala bağlı olan ellerimize baktı. Gözlerinde duygu yoktu, bu da ne düşündüğünü anlamayı imkânsız kılıyordu.

Yutkundum, boğazım kurudu. "Wick ve Vesta nerede?" diye sordum ve Sun'ın hemen arkamda gerildiğini hissettim.

Ryker başını eğdi. "Yollarına devam etmeye karar verdiler."

Hemen başımı salladım. "Bunu yapmazlardı."

Gözleri daha da soğudu ama ses tonu rahatsız edici derecede hoş kalmaya devam etti. "Evet, öyle oldu. Neyse ki mürettebatım o sırada buraya sığınmıştı, bu yüzden öne çıkıp tüm bu insanlara göz kulak olabildim."

Yalan söylüyordu. Beni izleyen akıncıları işaret etti ve bir tanesinin bakışlarını yakaladım. Geniş, korkmuş gözlerle bana baktığında içime bir korku saplandı, açıkça bana bir şey söylemeye çalışıyordu. Ne olduğunu tahmin edebiliyordum.

Kampların ele geçirildiğine dair söylentiler duymuştum. Kamp liderleri öldürülüyor ve diğerleri gücü ele geçiriyordu. Bu insanlar arasında yeni bir olgu değildi. Bazı kampların bu kadar düşmanca davranmasının ve tüccarlar dahil kimsenin içeri girmesine izin vermemesinin nedeni buydu.

Wick ve karısı her zaman misafirperverdi. Sonunda onları yakalamış gibi görünüyordu.

Aury de benim kadar gergin bir şekilde elimi sıkıca tutuyordu. Ryker tekrar bana bakmadan önce uzun bir süre ona baktı. "Yani. Hayalet." Ağzından çıkan akıncı ismim beni tedirgin etmişti. Biz yaklaşırken diğerlerinden biri ona söylemiş olmalıydı. "Senin ve canavar arkadaşının bu beklenmedik ziyaretini neye borçluyuz?"

Yutkundum, ne yapacağımı bilemiyordum. Ona Cat'ten bahsedemezdim. Kampımızın birazcık bile olsa savunmasız olduğunu bilseydi.

"Ben... Mary adında bir kadın hakkında bir şey duyup duymadığınızı öğrenmek istedik."

Ryker bize sahte bir endişeli yüz ifadesi takındı, o kadar yanıltıcı ki tam olarak kimi kandırdığını düşündüğünü merak ettim. Ya da belki de bunun açıkça samimiyezsiz olduğunu umursamıyordu bile. "Hmm, hayır. Mary kim?"

"O... Ben..." Panikliyordum, söylemeyi düşündüğüm her kelimeyi ikinci kez tahmin ediyordum. "Canavar koleksiyonu yapıyor."

Ryker kıkırdadı. "Öyle mi?" Aury'ye baktı. "Ve sen de... ne yani, bir süreliğine burada saklanabileceğini mi düşündün?"

"Hayır," dedim hemen. "Sadece onu duyup duymadığınızı görmeye geldik. Kampımızı savunmak için yardıma ihtiyacımız yok."

Bir duraklama oldu. Ryker hafif bir ses tonuyla, "Kampınız hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorum," dedi. "Görünüşe göre burası neredeyse bir kale. Duvarları sayesinde Çorak Topraklar'daki en güvenli kamp." Bana hafif bir gülümseme verdi. "Bahse girerim bu kadar güvenli bir kampta pek çok değerli eşya saklayabilirsin."

Nefes alışımı sakinleştirmeye çalıştım ama kalbim göğsümde gümür gümür atıyordu. Maskemin arkasından kuru dudaklarımı yaladım. "Diğer kamplardan daha fazla değil. Sadece geçinmemize yetecek kadar."

Ryker uzun bir süre beni izledi. Arkasında duran ve hepsi de silahlı olan akıncı grubuna dönüp baktığında nefesim kesildi. Bana baktı, bakışları niyetliydi. "Eğer dışarıda canavar arkadaşını çalmaya çalışan korkunç bir kadın varsa," -kibirli ses tonuna karşı dişlerimi sıktım

-"O zaman belki de en güvendiğim adamlarımdan birkaçı kampınıza kadar size eşlik etmeli. Oraya sağ salım vardığınızdan emin olmak için."

Aury'yi de yanıma alarak bir adım geri attım ve omzum Sun'a çarpınca sıçradım. "Hayır. Gidiyoruz. Tek başımıza. Kapıyı aç."

Kimse kımıldamadı. Güneş yanımda titriyordu. Aury'nin parmakları benimkileri öyle sıkı ki bir an için onları kıracaktı gibi hissettim.

"Açın şu lanet kapıyı!" diye homurdandım, bir adım daha geri çekilip Sun'ı iterek yoldan çekildim. Onlardan hiçbirine sırtımı dönmeye niyetim yoktu.

"Üzgünüm ama hayır." Ryker pişmanlık duyuyormuş gibi görünmek için yarı iyi bir iş çıkardı. "Neden canavar arkadaşını bırakıp sohbet etmek için içeri gelmiyorsun?"

"Hayır." Aury'nin elini daha sıkı kavradım.

Ryker'ın gözleri sertleşti. "Korkarım bu pazarlığa açık değil."

Parazit gibiydi. O ve adamları. Bu kampa gelip kolay bir yolculuk için yönetimi ele geçirmişlerdi ve şimdi daha da kolay bir yolculuk için fırsat görüyorlardı. Paniğe kapılmış beynim şimdiden kampa dönmek için kullanabileceğimiz dolaylı yolları düşünmeye başlamıştı -eğer buradan çıkabilirsek- böylece bizi takip edemezlerdi. Çünkü içeri girerlerse, biz de tıpkı diğer akıncılar gibi etrafta durup olanları izliyor olacaktık. Korkmuş ve kontrollü.

Nefeslerim beni sığ patlamalar halinde bırakıyordu. Arkaya uzanıp silahımı almak için yeterli zamanım olup olmadığını merak ettim. Pek sanmıyordum.

bana doğrultulmuş en az on tane sayabilirdim. Kalçamdaki levye işe yaramıyordu. Onu en yakın akıncıya bile sallayamadan vurulacaktım.

Ben hareket etmeyince Ryker gözlerini devirdi ve okulun girişine doğru yürümeye başladı. "Yakalayın onu," dedi diğer akıncılardan birine, o da hemen ilerlemeye başladı.

Sırtım kapalı kapıya çarpana kadar birkaç adım daha tökezledim ve Aury'yi de yanımda sürükledim. "Yanımıza yaklaşma." Parmaklarım seğırdi, zaten anlamsız gelse de silahımı almaya hazırlandım.

"Hayalet." Aury'nin alçak sesi gergindi ve elini benimkinden kurtarmaya çalıştı ama ona izin vermedim. Onu hiçbir yere götürmelerine izin vermeyecektim.

Yaklaşan akıncı hiç vakit kaybetmedi. Yaklaştığı anda yumruğunu kaldırdı ve yüzümün yan tarafına bir yumruk indirdi, gaz maskemi sert plastik yanağıma ve dudağıma çarpana kadar savurdu.

"Siktir," diye inledim, anlamsızca uzanıp yüzüme dokunmaya çalıştım. Gözlerimi hızla kırpıştırarak görüşümdeki noktaları temizlemeye çalıştım. Aury'nin elini benimkinden çektiğini hissettim.

"Aman Tanrım," diye kekeledi biri yakınlardan. Hall olabilir diye düşündüm.

Sonra başka biri boğuk bir çığlık attı. Tiz bir ses çığlık attı. Eller beni yakaladı ve yumruktan sersemlemiş, göğsüm kabarmış bir halde bakışlarımı çevreme çevirdim. Arkamdaki bir şeye bakıp beni çekmeye çalışan Sun'ın kara gözlerinin dehşetle açıldığını gördüm. Artık ona zerre kadar güvenmediğim için onu ittiğimde pes etti ve kaçma telaşıyla tökezleyerek döndü.

"Vurun şunu!" diye bağırdı biri ve etrafımda çılgınca koşuşturan akıncılara bakarken içimi bir panik kapladı. Ryker okulun girişinde olduğu yerde donmuş kalmış, gözlerini kırpmadan üstümdeki bir şeye bakıyordu.

Aury'yi yakalamak için döndüm ama o gitmişti.

Ve onun yerinde zihnimin bir an için algılamakta zorlandığı bir şey vardı. Gözlerim yukarı döndü.

Ve yukarı.

Uzuvlarım sıkıştı, felç edici korku beni olduğum yere kilitledi.

Çünkü Aury'nin yerinde gerçek bir canavar vardı.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

İçimden bir ses, benden çok daha eski bir içgüdü bana kaçmamı söylüyordu. Kaçmam gerektiğini söylüyordu. Bu benim tipik kaçma tepkim değildi, daha derindi. Sadece bir hayvana, bir ava indirgenmişim ve kafatasımın içinde çarpan tek şey *koş koş koş koş KOŞ* idi.

Ama yapamadım. Hareket edemedim. Uzuvlarım daha önce hiç başıma gelmemiş bir dehşetle tutulmuştu. Birkaç saniye önce Aury'nin olduğu yerde duran bu... *şeyden* sadece birkaç adım ötede olduğum yerde donup kalmıştım.

Korkutucu bir şekilde uzundu, kolayca yirmi fit, üzerimde yükseliyordu. Sivri dişlerle kaplı dört ayak uzunluğundaki dikenleri omurgasının uzunluğundan çıkıyordu, koyu renkliydi ve üzerlerine bir şey saplamaya *hevesliymiş* gibi *esniyorlardı*. Derisi grimsi beyazdı ve parmaklarım kadar kalın, belirgin koyu damarlarla çizgili ip gibi, sinirli kasların üzerinde neredeyse çok ince görünüyordu.

Sertçe yutkundum ve bakışlarımı yukarıya çevirerek kamburlaşmış halini, öfke dolu ve hırıltılı nefeslerle kabaran dikenli sırtını inceledim. Kollarımdan daha kalın, grimsi yeşil pençeleri olan uzun, kemikli parmakları tehditkâr bir şekilde bükülmüş, önündeki toprakta derin yarıklar açmıştı.

Yüzü dehşet vericiydi. Birden aklıma Cat'in odasından aldığım bir kitap geldi - deniz canlılarıyla ilgili eski bir kitap. İçinde, avını bütün olarak yutmak için ağzından dışarı itebildiği kocaman, çıkıntılı çenesiyle bir goblin köpekbalığı resmi vardı.

Bu şey bana bunu hatırlattı. Ağzı büyüktü ve kalın, keskin dişlerle dolu iğrenç bir çıkıntıya sahipti. Gözleri kocaman, yuvarlak, sonsuz kara deliklerdi. Burnu, yüzünün ortasında çürümüş gibi duran bir oyuktan başka bir şey değildi.

Gözlerini bana çevirdi.

Nefesim göğsümde sıkıştı, dehşet içime yayıldı ve arkama bakarken beni bir heykele dönüştürdü. O şey gitmeden önce sadece bir anlığına bana baktı, güçlü bacaklarının üzerinde fırlayarak uzaklaşırken neredeyse kalp krizi geçirecektim.

Aury neredeydi? Etrafıma çılgınca bakarken panik göğsümü sıkıştırdı, devasa canavarı görüş alanımdan çıkarmamaya çalışıyordum.

İçimdeki çok küçük bir parça, ilk başta inanmak istemediğim şeyi fısıldamaya başladı.

Panikle göğsüm kabarak canavara baktım. Ölümcül pençeleri olan o devasa, kuşa benzeyen ayaklara. Kanatlara. Biri çaresizce uzanmaya çalışıyormuş gibi ritmik bir şekilde esniyordu, diğeri ise harap olmuş, gevşemiş ve parçalanmıştı.

Canavar korkunç bir hızla okula doğru koşarken o ayaklardan biri doğrudan bir akıncının üzerine indiğinde şiddetle sıçradım. Sanki adamı görmemiş gibiydi. Sanki bir an bile düşünmeden ezebileceği bir böcek gibiydi. Korkunç bir acı çığılı duydum ve canavarın pençeli ayağı tekrar havaya kalktığında akıncı ezilmiş, karnı yarılmıştı. Hall olabileceğini düşündüm ama emin olmak için çok yakından bakmak istemedim.

Canavar -Aury olarak- başka bir akıncının kafasını yakaladığında umutsuzca başka tarafa bakmak isteyerek titreyen bir nefes aldım, her şey devasa pençesinde kayboldu ve yumruğunu patlatılacak bir üzüm gibi sıkıldı. Bu Sun'dı. *Aman Tanrım.*

Aury'nin kanatları muazzamdı, neredeyse etrafındaki her şeyi kapatıyordu ve ben dehşet içinde bakarken, yıkık olan seğirdi. Elektrik titreşimleri ya da uzun süredir yanan bir ateşin son közleri gibi zayıf ışık, çarpınan zar şeritleri boyunca çatırdadı... onları birbirine ördü.

Birkaç dakika içinde, parçalanmış kanadı tekrar bütün oldu.

Her iki kanadı da yükselip esneyerek tam genişliklerine ulaştığında Aury derin, yeri sarsan bir iç çekti... akıl almaz derecede büyüktü. Kanat açıklığı en az altmış metre olmalıydı.

Akıncılar çığılı atıyor, her yöne kaçıyor, birçoğu binanın içinde kaybolmaya çalışıyordu. Tek bir tanesi bile kalıp karşı koymaya çalışmıyordu, çünkü savaşmanın tamamen beyhude olduğu acı bir şekilde ortadaydı.

Aury bir an için hepsini görmezden geldi, kanatları seğirdi, titredi ve sonra bir kez çırptı. Rüzgârın etkisiyle sendeleyerek geri çekildim ve arkamdaki kapıya çarptım. Sonra o kanatlar tekrar çırpıldı ve Aury havalanmadan önce inanılmaz derecede yüksek bir ses çıkardı.

Devasa, şeytani gölgesini tüm yerleşkenin üzerine düşürürken ondan karanlık, uğursuz bir ses yükseldi. Bunun kahkaha olduğunu fark ettiğimde midem bulandı.

Bu bir kabus gibiydi. Eski bir korku filmi gibi. Ve Aury herkesi öldürmeye kararlı, iğrenç, korkunç bir canavardı.

Güvercin.

Akıncıların çığlıkları daha da keskinleşti ve kampı dehşet kaplarken daha da delici bir hal aldı. Kan püskürüyor, havaya sıçrıyor, çığlıklar ıslak hıçkırıklar ve dehşet dolu hıçkırıklarla kesiliyordu. Vücut parçaları uçuşuyordu. Bütün bedenler *ezildi*.

Aury her bir pençeli yumruğuyla bir akıncıyı kavradı ve havaya yükselip öncekinden daha yükseğe çıktı. Nefesim kesilmişti, beni neyin beklediğini bildiğim için şimdiden dehşete düşmüştüm; onları düşürecekti.

Ama yapmadı. Onları sadece düşürmekle kalmadı, olabildiğince sert bir şekilde *fırlattı*, böylece vücutları havada gevşek bez bebekler gibi süzüldü. İki akıncı molozların arasına düşüklerinde tanınmaz haldeydiler, sadece her yere sıçrayan iç organ yığınları vardı. Safra boğazımın arkasına doğru itilerek öğürmememe neden oldu ve ağzımı hala kapatan maske onu tutmamı sağlayan tek şeydi.

Tekrar dalarken korkunç, insanlık dışı bir sesle kükredi. Sadece gördüğü her hareketli şeyi değil, tüm kampı parçaladı. Kalın metal levhaları kâğıt mendil gibi yırtarak kampın duvarlarını yıktı. Tuğla binalar bir el hareketiyle moloz yığınına dönüştü. Kanatlarının ezici vuruşu kaçan akıncıların sendelemesine neden oldu, birkaçı uçan enkazın altında kaldı, tuğlalar ve metaller kaçarken sırtlarını kesti.

Ve tüm bunların ortasında titreyerek, olduğum yerde donmuş bir şekilde durdum. Çorak Topraklar'daki en eski ve en büyük akıncı kamplarından birinin birkaç dakika içinde tamamen yok edililişini izliyordum.

Tek bir akıncıyı bile sağ bırakmadı. Biri, bir pençenin yanlışlıkla savrulmasıyla kasıklarından kafatasının tepesine kadar ikiye bölündü. Bir diğerini belinden ikiye böldü ve her iki parçayı da ters yönlerle fırlattı; kan ve bağırsaklar ıslak bir şekilde yere düşmeden önce çok uzun süre çözülmedi.

Devasa binayı dakikalar içinde enkaza çevirdi ve kokuyu alan bir tazı gibi enkazda saklanan akıncıları aradı. Tek fikirli kararlılığı onu çevredeki her canlıyı yok etmeye itti. Ben hariç.

Kulaklarımda belli belirsiz bir uğultu vardı, içimdeki panik ve dehşetin vücut bulmuş haliydi, çünkü botlarım yere yapışmış gibi olduğum yerde donup kalmıştım. Şiddetle titriyordum ve gözlerimi kırıştırdığımda kalbimin çılınca çarpışından her şeyin sessiz olduğunu fark ettim.

Canavar -Aury- inmişti. Katliam yapmayı bırakmıştı.

Bana bakıyordu.

Beynimin kopuk bir parçası bir an için, artık hareket etmediği ve insan bedenlerini kağıt mendil gibi parçalamadığı için daha az korkunç görünüp görünmeyeceğini merak etti. Ama hayır. Hâlâ öyleydi. Dehşet vericiydi. İğrençti. Kabus gibi.

Titreyen bir nefes verdim ve yüzüme sabitlenmiş o kocaman siyah gözlere bakarken bir adım geri çekilmeye çalıştım. Arkamdaki metal kapı gürültülü bir gıcırta çıkararak yavaşça devrildiğinde sertçe sıçradım, yıkık kamp duvarı artık onu tutacak kadar güçlü değildi. Kapı büyük bir gürültüyle yere çarpıp yarı yıkık çitin uzun bir bölümünü de beraberinde domino taşları gibi devirdiğinde tekrar sıçradım.

Aury'nin grotesk yüzünde bir şey irkildi. "*Ga-Ga-*"

Çıkık çenesinin üzerinden konuşmaya çabalıyordu, sesi ayaklarımın altında gürleyen bir yanardağ patlaması gibiydi.

Bana doğru hantal bir adım attı, çok uzun kollarından biri bana doğru uzanmadan önce sürükleniyordu. Panikleyerek bir adım daha geri çekildim. Kalbim patlayacakmış gibi hissediyordum.

O sıvı gözlerinde acı kıvrılıyordu. "*Ga-Gage,*" bu sefer başardı ve adımı duymak -o korkunç, çarpıtılmış seste bile- içimde bir şeylerin yumuşamasına neden oldu.

Bu Aury. Bu Aury. Kafamın içinde sürekli tekrarlamak zorunda kaldım çünkü bir adım daha yaklaştığında içgüdülerim dönüp kaçmak yönündeydi. Gidebildiğim kadar uzağa.

Aury bana ulaşıp kalçalarının üzerine çömeldiğinde, boynunu aşağı doğru eğip yüzüme bakmaya devam edebilmek için vücudunu büktüğünde kaskatı kesilmiş ve titriyordum. Sıcak nefesler havamı karıştırdığında, o korkunç, çıkıntılı çene çok yaklaştığında geri çekilmek istedim. Önümdeki yere kalın bir salya damladı. Buhar gibi sıcak ve koyu kırmızıydı.

Aury o akıncıların çoğunu parçalamak için dişlerini kullanmıştı.

"*Gaaage,*" diye mırıldandı yine o çarpık, inanılmaz derecede alçak sesiyle. "*Korkmuyorum... korkmuyorum... puh-pluh-ease...*"

Dişlerimi sıktım. Ona bakamıyordum, kalbim hâlâ kovalanan bir tavşan gibi hızla atıyordu, bir kez başımı salladım. "Ben iyiyim." Sesim sert ve inandırıcı olamayacak kadar inceydi.

Aury insanlık dışı, acı dolu bir inilti çıkardı ve uzun siyah bir pençe yan tarafımı şok edici bir şekilde nazikçe okşadığında kendimi geri çekilmekten alıkoyamadım. I

Tökezledim ve neredeyse arkamdaki yıkılmış kapıya takılıyordum, botum metalin üzerinde kaydı.

Aury ani hareket karşısında insanlık dışı bir ses çıkardığında, o kocaman kafası Aury'nin her zamanki sinirsel tiklerine benzer bir şekilde canavarca seğirdiğinde, dehşetten kol ve bacaklarım kasıldı. "*Pluh-pluh-ease no... ss scared*," diye yalvardı.

"Ben iyiyim," diye çok hızlı havladım, o kocaman pençeden uzaklaşmak istiyordum. O iğrenç ağızdan. Kendimi bunu yapmamaya zorladım, çünkü kısmen onu üzmem istemiyordum, ama esas olarak başka herhangi bir hızlı hareketin onun yırtıcı içgüdülerini tetikleyip tetiklemeyeceğinden emin değildim.

Siktir. Lanet olsun. Panik atağın eşiğindeydim. Kaçarsam ne yapardı? Kendimi bunu yapmaya ikna edebilir miydim? Bu hâlâ Aury'ydi. Ondan kaçabilir miydim?

Bana izin verir miydi?

Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Sertçe yutkundum ve kendimi o kocaman, yuvarlak gözlere bakmaya zorladım. Sanki Aury'nin canavar bedeninin derinliklerinde karanlık bir ateş yanıyormuş gibi içten içe parlıyorlardı. Az önce bir insan bedenini paramparça edişine şahit olduğum bir yaratığın korkunç yüzündeki korkmuş, kararsız ifade hiç uygun değildi. O sıvı siyah gözler aynı anda hem kadim hem de acı verici bir şekilde masumdu.

"Sorun yok, Aury," demeyi başardım, sesim oldukça sakin ve yatıştırıcıydı. Gözle görülür bir tepki verdi, o iğrenç yüzündeki gözler yumuşadı. Çıkıntılı üst çenesinden hâlâ kanlı salyalar damlıyordu, diş etleri siyah ve gri benekliyd, kalın dişlerin üzerine ince bir şekilde gerilmişti.

Sessiz, titreyen bir nefes verdim. "Her şey yolunda," diye mırıldandım, ne demek istediğimden bile emin değildim. Her şey kesinlikle yolunda *değildi*. "Artık güvendesin. Yapabilirsin-"

Silah sesi beni şiddetle zıplattı ve Aury'nin siyah gözlerinin sestten ve benim keskin hareketimden sonra tamamen uyanık hale geldiğini gördüm. Dehşet bacaklarımı tereyağı gibi yumuşattı ama sonra o gözler yana kaydı. İçgüdülerim onun bakışlarını takip etmemi sağladı.

Her nasılsa hâlâ hayatta olan aptal bir akıncı, tüfeğiyle Aury'ye ateş ediyordu. Onu da vuruyorlardı. Cüssesine bakılırsa onu ıskalamak zordu. Sorun şu ki, yan tarafına saplanan kurşunlara en ufak bir tepki vermiyordu. Sanki onları hissetmiyordu bile.

Serseri bir kurşun vızıldayarak yanımdan geçtiğinde irkildim ve Aury'nin devasa bedeni kıvrıldı. İnsanlık dışı bir kükremeye kendini akıncıya doğru fırlattı.

çığlık attı ve daha da çılgınca ateş etmeye başladı, ancak Aury, çenesini ve yanağını tıkayan mermileri bile görmezden gelmeye devam etti.

"Aury-no-" Sonunda canlanıp bir adım öne doğru tökezledim ama o çoktan akıncıya ulaşmıştı. Elinin hafif bir dokunuşuyla onları yere serdikten sonra, avucunu basitçe... bedenlerinin üzerine indirdi.

Silah sesleri anında kesildi. Islak, çtırtıdayan bir ses midemi bulandırdı ve kusmuğumu tutmak için sarsılarak yutkunmama neden oldu. Aury elini kaldıramadan başımı çevirdim ama göz ucuyla onun akıncının iç organlarını avucundan sıyrıp bükülmüş bir metal levhaya attığını gördüm.

Aman Tanrım. Midem bulanacaktı. Kalbim güm güm atıyordu ve Aury'nin devasa, korkunç formu buraya geri döndüğünde ne söyleyeceğim ya da ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Onu nasıl teselli edebilirdim? Az önce onun *koca bir kampı* katledişini izlemiştim. Az önce bir insanı *elleriyle ezmesini* izlemiştim.

Aury tekrar kükredi ve yarı ayakta duran bir binayı yıkarak tuğlalarını toz haline getirdi. Koca bir ağacı yerden kopardı, uzun kökleri havada sallanıyordu, toprak bir çatıya yağın yağmurun gürültüsüyle yağıyordu. İnanılmaz bir şekilde uzağa fırlattı. Çivili, kambur sırtı gürültülü nefeslerle kabarıırken, etrafta başka bir hareket, yok edebileceği başka bir şey arıyordu, gözleri daha fazla şiddet ihtiyacıyla çılgına dönmüştü. Daha fazla yıkım.

Beni konuşmaya iten gözlerindeki o aç bakış oldu. Başka birinin hayatta kalmayı başarıp başaramadığına dair hiçbir fikrim yoktu -nasıl mümkün olabileceğini göremiyordum- ama en azından onlara kaçmak için küçük bir şans vermek istedim.

"Aury," diye ısırdım, sesimi yumuşatmaya çalışıyordum ama hâlâ titriyordu.

Hemen dönüp bana baktı ve bana doğru koşarken gözlerindeki umut dolu ifadeyi görünce zorlukla yutkundum.

"*Ga-Gaaage.*" Önümde durdu ve kan ve irinle lekelenmiş kocaman elini bana doğru uzattı. Kendimi durduramadan irkilerek geri çekildim.

Aury alçak sesle, bozuk bir inilti çıkardı ve ben onun sıkıntısını hissedebiliyordum. Derin bir nefes alarak tekrar denedim.

"Sorun yok." Titreyen elimle uzandım ve kocaman bir parmağına dokundum. Hastalıklı, yeşile çalan beyaz teni eldivenli avucumun altında nemli ve rutubetli görünüyordu. "Sakin olmalısın, Aury. Sakin ol. Bunu benim için yapabilir misin?"

Nasıl konuştuğum hakkında hiçbir fikrim yoktu. Gözümü her kırışımda akıncıların parçalandığını ve Aury'nin grotesk formunun kırılğan bedenleri böcek gibi ezdiğini görürken nasıl tutarlı cümleler kuruyordum.

Aury ağır, ürpertici bir nefes verdi. Üzerime sinen metalik koku karşısında dişlerimi sıktım ve safrayı yuttum. Daha yakına kaydı, bacaklarım kadar kalın pençeleri ayaklarının ucunda kıvrılıyor, sert zemini yumuşak tereyağını kesen bıçaklar gibi kesiyordu.

"*V-ses,*" diye mırıldandı, kocaman bir eli boynumu ve omzumu okşuyordu, her nasılsa acı verecek kadar nazikti. Çıkıntılı çenesinin etrafından konuşma çabaları yüzünden kalın salyaları yere damlıyordu. "*Konuş... sakın ol... p-pluh-ease...*"

Çabucak başımı salladım. "Konuşmaya devam edeceğim. I-" Zihnim acı verici bir şekilde boştu. "Buraya gelirken geçtiğimiz incir ağaçlarını gördün mü? Belki geri döndüğümüzde biraz toplayabiliriz. İncire bayılırım. Yemek zorunda olmadığını biliyorum ama belki bir tane deneyebilirsin..."

Abuk sabuk konuştum. Avuçlarım eldivenlerimin içinde terliyordu ve kalbim hâlâ hızlı atıyordu ama işe yarıyordu. Sesim Aury'yi sakinleştiriyordu ve yavaş yavaş yüz hatları daha az canavarlaşıyordu. Vücudu küçülüyor, omurgasındaki o ölümcül dikenler küçülüyordu. Kanat açıklığı azaldı ama sağ kanadı -yıkılmış olan- mucizevi bir şekilde bütün ve hasarsız kaldı.

Aury'nin tanıdık yüzü nihayet geri döndüğünde içimde bir rahatlama hissettim ama bu kısa sürdü. Normalden daha da solgundu, iri kara gözleri gölgelenmişti. Kırmızı kan hâlâ ağzını ve çenesini kaplıyordu ve onun kanı olmadığını biliyordum çünkü kendi kanı -koyu yeşil ve yapışkan- yanağından aşağı damlıyordu.

Şiddetle titriyordu, çıplak ve solgundu, başı seğiriyordu. "G-g-gage..."

İlk tepkim onu rahatlatmak oldu. İleri atılıp onu kollarıma almak ve yatıştırmaya çalışmak. Aury'nin bariz sıkıntısını görünce göğsüm ağrıdı.

Ama yapamadım. Ayaklarımı hareket ettiremiyordum. Aury'nin tanıdık yüzü tekrar önümde olmasına rağmen, az önce olduğu şeyi görmeye devam ettim. Ağzından damlayan insan kanını görmeye devam ettim. Avucundaki lanet bir akıncıyı leke gibi sıyırdığını görüp durdum.

Kıpırdamadığımda, Aury'nin kaşları acıyla çatıldı. "Gage." İleri doğru tek bir tereddütlü adım attı ama irkilmemi bastıramayınca aniden durdu.

Aramızdaki boşluğu ağır bir sessizlik doldurdu.

Aury sonunda kollarını kendine sararak, "Özür dilerim," diye fısıldadı. Başı tekrar sarsıldı.

Histerik bir şekilde gülmek mi yoksa gözyaşlarına boğulmak mı istediğimi bilemedim. *Üzgün müydü?* Az önce düzinelerce insanı parçalara ayırmıştı. Dakikalar içinde.

"Ben..." Elimi kaldırıp terli alnıma sildim ve bir an için gözlerimi kapattım. "Özür dilemen gereken kişi... ben değilim."

Bunu hak edenlerden özür dileyebileceğinden bile değil. Hepsi ölmüştü.

Aury'nin çenesi titredi. "Yapmadım... Sana zarar vermelerine izin veremezdim. Sana zarar vereceklerdi."

"Yani bu *benim* suçum mu?" Mantıksız davrandığımı bilerek patladım ama sözleri beni savunmaya geçirdi. Bunu *benim için* yaptığını mı söylüyordu? Bu hiç adil değildi.

Aury irkildi, başı seğirdi. "Hayır." Bana doğru yalvaran bir adım attı. "Kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim, Gage. Ve onlar... Ben sadece-"

"Buradan uzaklaşmamız gerek," diye araya girdim. Bunu duymak istemiyordum. Burada, Aury'nin az önce yaptıklarının hatırlatıcılarıyla çevrili bir şekilde durmak istemiyordum. *Benim için*. Dışlerimi sıktım, küçük bir parçam bunu bana yüklediği için onu lanetlemek istiyordu. Vicdanıma.

Görünüşe göre tüm bu insanların ölmesinin sebebi bendim.

Safraı yutarak, kıyafetleri parçalanmamış en yakın akıncıya doğru yürüdüm. Zihnimi ne yaptığımdan uzak tutmaya çalışarak pantolonlarını ve ceketlerini çıkardım, yüzümü boyunlarındaki açık yaralardan uzaklaştırdım. Paltonun arkasındaki uzun yırtıkları Aury'nin kanatlarının üzerine oturacak şekilde yırttıktan sonra, kanlı giysileri taşıyıp kollarına attım. Elbiseler yere düşmeden önce onları almak için çabaladı, hala titriyordu.

"Giyin."

Döndüm ve onu beklemeden yürümeye başladım. Elbiselerin içine girmeye çalıştığını duydum ve birkaç dakika sonra yerde iz bırakan kanatlarının tanındık sesi beni yakaladı.

"Gage, lütfen-özür dilerim-"

"Gitmemiz gerek" dedim, hâlâ kanla kaplı bir omuriliğin etrafından dolanmak zorunda kaldığımda safralarımı yutarak.

Aury'nin sesi kederliydi. "Sen benim için her şeysin-"

"Konuşmayı kes," diye bağırdım, kampın yıkıntıları arasında -artık kana bulanmış bir ölüm tarlasından başka bir şey değildi- tüm bunlardan uzaklaşmak için duyduğum umutsuz arzuyla daha da hızlı adımlarla ilerliyordum. "Kapa çeneni, Aury. Uzaklaşmamız gerek."

Bunu duyamazdım. Bununla başa çıkamazdım. Çünkü büyük bir parçam hâlâ Aury'ye dönüp onu kollarıma almak ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyordu. Ona hâlâ değer verdiğimi söylemek.

Ve eğer az önce düzinelerce insanı kana susamış bir şekilde *katlettiğine* tanık olduğum biri hakkında hâlâ böyle hissedebiliyorsam... bu beni ne yapıyordu?

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

Az önce tanık olduklarımdan sonra bunun beni önemsiz ve kalpsiz bir pislik yaptığını biliyordum ama Aury ve ben akıncı kampının kalıntılarından sessizce uzaklaşırken tek düşünebildiğim şey şuydu: *Cutter haklıydı*.

Başından beri Aury konusunda haklıydı ve ben bundan nefret ediyordum.

Arkamı dönüp ona bakmak istemedim. Daha dün gece beni çaresizlikle öpen ve kokumu içine çekmek için yüzünü boynuma gömen tatlı canavarıma. Uyurken bana sarılan ve kendimi önemli, sevilen ve Çorak Topraklar'da gizlice dolaşıp canavarlar tarafından öldürülmeme yeteneğimden daha değerli hissetmemi sağlayan o tatlı canavarıma.

Ama artık sadece bunlar olamazdı. Ona baktığımda artık o kişiyi göremeyeceğimi biliyordum. Kanlı dişleriyle kırılğan insan bedenlerini parçalayan o iğrenç, canavar yüzü görecektim. O kalın pençelerin eti tereyağı gibi parçaladığını görecektim. Onu havaya kaldırmak için uzanan o korkutucu devasa kanatları görürdüm, bir kabustan fırlamış gibi hepimizin üzerinde belirirdi.

Arkamda Aury'nin panik atağın eşiğindeymiş gibi kesik kesik nefes alışını duyabiliyordum ve kalbim göğsümde sıkıştı. Ama yine de arkamı dönecek gücü kendimde bulamadım. Önce uzaklaşmam gerekiyordu. Kampın kalıntılarını gözümün önünden kaldırmalıyım çünkü ona bakmaya ve düzinelerce insanın hayatının benim yüzümden söndüğünü bilmeye dayanamıyordum.

Bu benim hatamdı. Aury'ye güvenmiştim. Onu buraya yanımda getirmişt看. Ve Aury... Aury hepsini *benim için* öldürmüştü, öyle demişti. Beni korumak için.

Sessizce yürürken dudaklarım maskem altında titredi. Eğer öyle görünüyorsa onun korumasını istemiyordum. Eminim bunu biliyordu? Sırf içlerinden biri bana vurdu diye bir kamp dolusu insanı katletmesini asla istemeyeceğimi biliyordu.

Kontrolünü mü kaybetmişti? Bunu anlayamadım. Aury bana türünün şiddetten nefret ettiğini söylemişti. Moth'un onun hakkında söylediklerini ona söylediğimizde çok mutsuz görünüyordu - türünün diğerlerine karşı korkunç olduğu hakkında. Bunların rol olduğunu düşünmemiştim. Hepsi yalandı. Ama az önce yaptığı şey karşısında bu inanca tutunmak zordu.

Ayrıca, Aury bana kendi türünün birden fazla rycke olduğunda ne kadar vahşi olduğunu bizzat anlatmıştı. Rycke'lar arasındaki her etkileşimin nasıl ölüm, öfke ve birbirlerini parçalamakla ilgili olduğunu, seks yaparken bile. Belki de bu onun gerçek doğasıydı ve sadece derinlere gömülmüştü. Belki de Aury sonunda nasıl olması gerektiğini keşfediyordu ve bu da ölüm ve yıkım için yanıp tutuşan korkunç bir canavardı.

Bu düşünce bende ağlama isteği uyandırdı.

Saatlerce sessizlik içinde yürüdük. Aury'nin kanatlarının yerde çıkardığı tanıdık ses beni takip ediyordu ama şimdi bu sesin arasına yeni bir ses serpiştirilmişti: Palto silkelerken kumaşın çıkardığı çıtırtı gibi hafif bir çırpınma. Bu ses kanatlarının arada bir esnemesine benziyordu, az kullanılmış kaslar şüphesiz gerilmeye ve kasılmaya hevesliydi.

Mesane itiraz etmeye başladığında ve midem zayıf bir açlıkla guruldadığında bile durmayı reddettim. İkimiz de konuşmadık. Arkamda Aury'nin kesik nefeslerinin sesi göğsümü her ağrıttığında ve neredeyse onu rahatlatmak için döndüğümde, beynimde onun bedenleri parçaladığı başka bir görüntü parladı. İnsanları yumruklarında eziyordu.

Bir gün önce geçtiğimiz nehre ulaştığımızda ikimiz de hâlâ sessizdik. Eninde sonunda geçmemiz gereken köprüyle karşılaşacağımızı bildiğim için durmadan yönümü değiştirdim ve nehrin kıyısı boyunca ilerlemeye başladım. Nehrin diğer tarafında, daha önce de burada gördüğüm, koyu renk tüylerle kaplı, uzun boyunlu ve korkutucu derecede boş yüzlü bir yaratık vardı. Aury'ye şöyle bir baktı ve altı kısa bacağının üzerinde tırmanarak uzaklaştı.

En azından artık diğer tüm canavarların neden içgüdüsel olarak ondan korktuğunu biliyordum. En azından sonunda Moth'un doğruyu söylediğini biliyordum.

Aury'nin diğer canavarı fark edip etmediğini görmek için arkama dönmedim, her ne kadar içimdeki küçük, dehşete düşmüş bir parça onu görünce tekrar o şeye dönüşmüş olabileceğini fısıldasa da. Korku midemi bulandırdı ve hızımı artırdım.

Ama sonra Aury'nin titreyen sesi beni durdurdu, saatlerdir ilk kez duyuyordum. "Lütfen, ihtiyacım var..."

Bir nefes aldım ve kendimi arkamı dönmeye hazırladım. Döndüğümde Aury nehrin kenarında dizlerinin üzerine çökmüş, çılgınca ağzındaki kanı temizlemeye çalışıyordu. Elleri şiddetle titriyordu, başı öne eğik ve sırtı kamburdu.

Ona baktım. Bakışlarım titreyen bedenine, çalıntı paltosunun altında çıplak kalan solgun göğsüne kaydıığında, gözlerim aniden yaşlarla doldu. Onun için dikiğim palto gitmiş, bedeni o korkunç şekle dönüştüğünde paramparça olmuştu.

Sertçe yutkundum. Sonra tekrar. "Sen iyi misin?" Sonunda, Aury'nin çenesinin nasıl büyüüp kafatasından dışarı çıktığını, devasa dişlerinden kan damladığını düşünmemeye çalışarak söylemeyi başardım.

Aury'nin başı bana bakmadan önce şiddetli bir şekilde seğirdi ve yüzünün yara almamış tarafından damlayan taze, koyu yeşil kanı gördüğümde kalbim sıkıştı. Kurşunla vurulduğunu unutmuştum. Bir sürü kurşun. Ona doğru ani bir adım attım, onun için duyduğum endişe bir an için yaptıklarının yarattığı korku ve şokun önüne geçti.

"Kontrol edemedim," dedi Aury. Sesi titredi, başı tekrar seğirmeye başladı. "Yapamadım, yapmak istemedim..." Çenesi titrediğinde gözlerini kaçırarak sözünü kesti.

Gözlerim yandı. "Sorun yok." Yaklaştım ve yanına çömeldim. Kısa bir tereddütten sonra uzandım ve eldivenli bir elimi Aury'nin omzuna koydum. "İyisin, Aury."

Bana baktı ve kederli gözlerle burnunu çekti. "Ben ne yaptım?"

Kahretsin. Yatıştırıcı bir jest olduğunu umduğum bir hareketle elimi Aury'nin koluna sürttüm. "Önemli değil." Öyle oldu. "Neden biz-"

"Çok özür dilerim." Aury'nin gözleri odaklanmamıştı, sersemlemişti ve nefes alış veriş hızlanmıştı. Sesi cam gibi kırılmandı. "Özür dilerim, Gage. Ne yaptım ben?"

Elimi çektim ve yutkunarak onu izledim. Söyleyecek tek bir şey bile bulamıyordum.

Bana tekrar baktı, sıvı gözlerinde ıstırap parlıyordu. "Benden nefret etme." Yağlı, süt gibi gözyaşları Aury'nin solgun yanaklarından aşağı damlıyor, mücevher yeşili kanına karışıyordu. "Lütfen. Özür dilerim. Söz vermedim-"

"Aury, senden nefret etmiyorum." Aramızdaki son boşluğu kapattım ve Aury'yi kollarıma çektim, yüzünü boynuma gömmek için daha da fazla eğildiğini hissettim. Ürperdi ve boğazımın ıslandığını hissettim.

"Özür dilerim," diye hıçkırdı, titreyerek. "Özür dilerim."

"Yapmadın, yapmadın-" Ne diyeceğimi bilemiyordum. Ona üzgün olmamasını söylemek istemedim. Düzinelerce insanı katletmişti. Ama... o bir

Canavar. Bu onun gerçek doğası mıydı? Elinde olmadan takip ettiği hayvani bir içgüdü müydü?

Aury geri çekildi ve boynumu kavrayarak içime keskin bir korku dalgası gönderdi. Kırmızı çerçeveli, taşmış gözlerle bana baktı, kaşları çaresizlikle çatılmıştı. "Daha önce hiç kimseyi incitmedim. Lütfen bana inan, Gage."

Ben de ona baktım. "Sana inanıyorum," dediğimi duydum. Ve bunun doğru olduğunu fark ettim. Aury'ye inanıyordum. Bana daha önce söylediklerine hâlâ inanıyordum. Kimseyi incitmek istediğini sanmıyordum. O şeye dönüşeceğini bildiğini sanmıyordum. O da en az benim kadar, hatta daha fazla şoka girmiş görünüyordu. Yaptığı şeyi gerçekten idrak edip etmediğinden bile emin değildim.

Bu biraz rahatlatsa da, farkına varmak beynime yeni bir endişe saplanmasına neden oldu. Çünkü eğer kontrol edemiyorsa - eğer Topeka kampında yaptığı şeyi yapmaktan kendini alıkoyamıyorsa - o zaman onu eve geri götürmemin hiçbir yolu yoktu. Aury'nin herhangi bir anda tekrar o korkunç varlığa dönüşme ihtimali varsa orada yaşamamızın hiçbir yolu yoktu.

Sertçe yutkundum ve Aury'yi tekrar göğsüme çekerek onu biraz rahatlatmaya çalıştım. Yanı başımızda akan nehrin sularına baktım ve seçeneklerimizi düşündüm. Hiç seçeneğimiz yoktu. Kampın geri kalanını riske atamazdım. Ve onların Aury'nin gerçekte ne olduğunu keşfetmelerini ve ona zarar vermeye çalışmalarını riske atamazdım.

Cutter ve diğer akıncıların bugün burada neler olduğunu öğrendiklerini ve Aury'yi kampın ortasında kestiklerini hayal ettim. Sonra Aury'nin tekrar o korkunç yaratığa dönüştüğünü ve kontrol edilemez bir kana susamışlıkla Rig ve Lilac'ı paramparça ettiğini hayal ettim.

Ürperdim ve kollarımı Aury'nin etrafında sıktım. Endişe içimde bir kasırğa gibi dönüyor, göğsümün panikle kabarmasına neden oluyordu. Ne yapmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Uzun bir süre nehrin kenarında diz çökmüş halde kaldık. Sonunda ikimiz de sakinleştik, Aury'nin yüzünü ellerimin arasına alıp yaralarını incelememe yetecek kadar.

"Acıyorlar mı?" Koyu yeşil kanının bir kısmını nazıkçe uzaklaştırarak sordum.

Aury başını salladı, yanağını avucuma çevirirken gözleri kapanıyordu. "Kurşunları çıkarmam gerek," diye mırıldandım endişeyle, ama Aury başını salladı

Tekrar başını.

"Çoktan gittiler. Bedenim onları dışarı itti. Onları reddetti."

Rahatlayarak nefes verdim. "Tamam." Maskemi indirdim, böylece onun yaralanmamış yanağını öpebildim, yanık izli deri dudaklarımın altında sertleşti. "Gece için dinlenebileceğimiz bir yer bulmalıyız."

Güneş batıyordu, gökyüzü pembe ve mor renklerle yıkanıyordu. Başka bir gün olsa çok güzel olurdu ama kan kokusu hâlâ burnumdaydı ve Aury'nin çalınan kıyafetlerindeki kan kalıntılarını görebiliyordum.

Ayağa kalktım, bacaklarım titriyordu ve Aury'nin ayağa kalkmasına yardım ettim. O da aynı derecede kararsız görünüyordu ve onu orada, o yabancı giysiler içinde sersemlemiş ve titrer halde, göğsü solgun, çıplak ve savunmasız görünce, ona karşı kalan son tereddütüm de ortadan kalktı. O hâlâ aynıydı. Hâlâ benim Aury'mdi.

Ellerimi çıplak göğsüne koydum ve onu öpmek için eğildim. Aury'nin dudakları dudaklarıma yapıştı, durmaya isteksizdi ve beni acıyan bir çaresizlikle öptü. Sanki bir daha asla öpemeyeceğinden korkuyormuş gibiydi.

"Gage," diye fısıldadı sonunda birbirimizden ayrıldığımızda, sesi yine duygusallıktan titriyordu.

Geri çekildim ve maskemi çıkarmadan önce ona zayıf bir gülümseme attım. O tavşan deliğine geri dönmeyi göze alamazdık. Zihinsel olarak bunu kaldırabilecek donanıma sahip olduğumdan emin değildim.

"Hadi, hava kararmadan önce güvenli bir yer bulmalıyız." Elini tuttum, eldivenli parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim ve sıktım. "Sonra ne yapacağımızı konuşuruz."

Elimi tutarken bile Aury'nin narin kaşları çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

Yutkundum, yürümesini sağlamak için onu öne doğru çektim. "Sadece bu... Önümüzde uzun bir yürüyüş var."

Başını eğerek yürürken yüzünü benden gizleyen yumuşak, siyah-yeşil saçlarını inceleyerek ona baktım. Hasarlı kanadı onarıldığı için kanatları daha uzun duruyordu ama hâlâ yerde sürükleniyorlardı, kocaman ve heybetliydiler, batan güneş kâğıt inceliğindeki zarın arasından parlıyordu.

Karşı konulmaz bir duygu kabarması beni vurdu. "Daha önce söylediklerimde ciddiydim, hâlâ ciddiyim," dedim ona, kalın bir sesle. "Seni seviyorum. Her ne olursa olsun,

birlikte olacağız. Olmayacağım, bundan emin olacağım."

Kampa asla geri dönmeyeceğim anlamına gelse bile onu terk etmeyecektim. Rig'i bir daha göremeyeceğim düşüncesinin verdiği keder neredeyse sakatlayıcı olsa bile. En iyisi buydu. Herkes için.

Aury'nin gözleri bana dikildi, yüzümü incelerken gözlerinde bir parça endişe belirdi. Başını salladı. "Birlikte," diye yineledi, elimi daha sıkı sıkarak. "Ben de seni seviyorum."

OTUZUNCU BÖLÜM

Nehrin ilerisinde, bir gece önce uyuduğumuz kulübeye rastladık. İyi bir büyüklükteydi ve yakındaki akıncı kampı tarafından neredeyse kemiklerine kadar soyulmuş olmasına rağmen içi şaşırtıcı derecede temizdi. Geriye kalan tek mobilya büyük, masif ahşap bir yemek masası ve eski, sarkık bir kanepeydi, ikisi de kapıdan sığmayacak kadar büyüktü. Mutfak tezgâhları temizlenmişti, tüm dolapların kapakları açıktı ve içleri çıplaktı. Büyük bir taş şömine kanepenin karşısındaki duvarın büyük bir kısmını kaplıyordu ve önünde, döşeme tahtalarının daha koyu, daha zengin bir renge sahip olduğu dikdörtgen bir alan vardı. Muhtemelen orada bir zamanlar bir halı vardı. Akıncılar gerçekten de en ufak bir işe yarayabilecek her şeyi alıyorlardı.

Fazla tartışmadan soyunduk ve nehirde yıkandık. İkimizin de günün yorgunluğunu atmaya çalıştığımız açıktı. Benim üzerimde kan yoktu ama Aury'nin saçları, yüzü ve elleri kana bulanmış durumdaydı -hem kendisinin hem de başkalarının- ve soğuk suda cildini çiğ kalana kadar sertçe ovaladı.

Tekrar şiddetli bir şekilde titremeye başladığında, zor nefes aldığı ve sinirsel tikleriyle başı seğirdiğinde, onu içeri girmeye ikna ettim ve çalıntı kıyafetlerini ıslak teninin üzerine geri çekmesine yardım ettim. Keşke akıncılardan birinden onun için bir gömlek alsaydım diye düşündüm. Kulübeyi aradım ama her giysi çoktan gitmişti, yıllar önce çalındığına şüphe yoktu.

"Tişörtün olmadığı için üzgünüm," dedim, sesim kabinin sessizliğinde yüksek çıkıyordu.

"Sorun değil," dedi Aury, eski kanepede oturduğu yerden bana bakıp gülümseyerek. "Soğuğu gerçekten hissetmiyorum." Yine de titriyordu, kollarını kendine sıkıca sarmıştı.

Onu teselli etmek istedim ama nasıl yapacağımı bilmiyordum. Bütün bir akıncı kampının toplu katliamından duyduğu suçluluk duygusunu nasıl hafifletmeye çalışacağımı bilmiyordum. Bunu yaptığını hatırlayabiliyor muydu? Yoksa o şeye dönüştüğünde kendinden geçmiş gibi miydi? Onu daha da üzme ihtimaline karşı sormak istemedim ama yakında bir noktada bunu tartışmamız gerekeceğini biliyordum. Çok yakında.

Nereye gideceğimize karar vermemiz gerekiyordu. Güvenli bir yerde yaşayacaktık. Aury'nin ordu, Mary ya da onu yakalayıp zincire vurmak isteyen başka biri tarafından bulunamayacağı bir yer. Başım ağrımaya başladı ve büyük masaya doğru yürüyüp sırt çantamı silkelerken düşünceleri uzaklaştırmaya çalıştım. Şu anda bunların hiçbiri hakkında bir şey yapamazdım. Biraz dinlenmek için kafamı boşaltmaya çalışmalıydım, böylece burada boş boş koşmayacaktım. Diğer canavarların neden Aury'den uzak durduğu şimdi anlaşılmış olsa da, burası hâlâ Çorak Topraklar'dı. Hâlâ tehlikeliydi.

Tüfeği dikkatlice masaya bıraktım, nehirdeki banyomuzdan sonra tekrar giyme zahmetine katlanmadığım maskemi ve ceketimi de. Bir şeyler yemem gerektiğini biliyordum ama midem hâlâ kazındığı için henüz bunu yapmaya cesaret edemiyordum. Bunun yerine mataramı çıkardım ve kurumuş boğazımı ıslatmak için küçük bir yudum su içtim.

Dışarıda ışık azalıyordu ve bir ışık kaynağımız yoktu, bu da yakında kabinin karanlık olacağı anlamına geliyordu. Orada öylece durmuş, masanın çizik ve oyuk üst kısmına bakıyor, uyuyup uyuyamayacağımı merak ediyordum. Göz ucuyla Aury'nin kanepeden kalkıp tereddütte yanıma geldiğini gördüm ve kendimi başımı kaldırıp ona gülümsemeye zorladım.

Gözleri endişeden kaskatı kesilmişti. "Endişeleniyorsan gidebilirim," dedi, yüzümü ona döndüğümde, mataramın kapağını kapatıp masanın üzerine koyarken. "Sabah geri gelebilirim. Eğer burada benimle uyumakta kendini güvende hissetmiyorsan..."

İçim parçalandı. "Aury, hayır." Yaklaştım ve avuçlarımı çıplak göğsüne koydum. Kalp atışı yoktu ama damarlarında dolaşan yaşamı hissedebiliyordum. "Ben... Ben artık senden korkmuyorum." Bunu söylediğimde doğru olduğunu fark ettim. "Ama yapmalıyız..." Tereddüt ettim. "Olanlar hakkında konuşmalıyız. Bir noktada."

Aury irkildi. Alt dudağını ağzına götürdü ve sonunda başını salladı. "Bir noktada," dedi titreyen bir sesle. "Ama şimdi değil. Bu gece değil. Lütfen." Bir anlık tereddütten sonra kollarını bana doladı. "Sana ihtiyacım var, Gage. İstemiyorum... Şu anda bunu düşünemem."

Hemen başımı salladım ve yanağını okşamak için uzandım. "Sorun değil."

Aury beni öpmek için eğildi, ağzı benimkine karşı titriyordu. Kolları sıkılaştı, ona yapışana kadar beni kendine çekti ve

Bana ihtiyaçı olduğunu söylediğinde ne demek istediğini anlamam uzun sürmedi.

İçimde bir uyarılma zonklaması kasıklarımı sıkılaştırdığında utanıp utanmayacağımı bilemedim. Olanlardan sonra Aury'ye bu şekilde ihtiyaçı duymam saygısızlık mıydı? Aklımı mı kaçırmıştım? Belki de öyleydim. Belki de bende bir sorun vardı, neler yapabileceğine tanık olduktan sonra bu canavarı hâlâ sevebiliyordum.

Aury'yi artan bir ihtiyaçla öperken tüm bu düşünceleri bir kenara ittim, aniden onun için çaresiz kaldım. Çırılçıplak kalana kadar birbirimizin giysilerini çılgınca çekiştirdik ve kabindeki hava serin olmasına rağmen, Aury'yi kalçalarının arkası masanın kenarına değene kadar desteklediğimde bunu hissedemedim. Onu oturmaya teşvik ettikten sonra, atılmış paltosu kışının altında, önünde dizlerimin üzerine çöktüm.

Aury'nin kara kaşları bana bakarken şehvetle çatıldı, uzun parmakları yanağımı okşuyordu. "Gage," diye mırıldandı ve kalçasına bir öpücük bırakırken ona baktım. Sonra bir tane daha, kasıklarının kıvrımına yakın bir yere.

Aletin yan tarafını yaladığımda, Aury'nin başı keskin bir nefesle geriye düştü. Kanatları arkasındaki masaya güçlü bir şekilde çarptı. Diğer tarafını yalamadan önce dilimi başının üzerinde hafifçe döndürdüm ve tepki olarak titreyen kanatlarının masanın üzerinde çıkardığı sesi duydum.

Nefes nefese iniltisini duymak için kısa bir süre kesesini okşadım, ama onu emmek için sabırsızlanıyordum, bu yüzden hızla şimdi sızıntı yapan kafasına kadar yaladım. Islak ucunu öperken yumuşak bir zevk sesi çıkardım, daha fazlası için minik yarığı dilledim.

"Gage," diye tekrar inledi Aury, kalçaları kollarımın altında titriyordu. Onu ağzımın içine çekebildiğim kadar derine çektim, dilimin ucuyla şaftının alt tarafına kıvrılan en kalın damarın izini sürdüm. Aleti ağzımın içinde zonkluyordu.

Acı verici bir şekilde sertleşmiştim ve dizlerimin arasında asılı duran sikimi okşamak için aşağı uzandım. Aury inledi ve dirseklerini masaya dayayarak arkasına yaslandı. Ağzımı serbest bırakıp dizlerini yukarı kaldırışını, o koyu renkli, pençeli ayaklarını masanın kenarına dayayışını, kalçalarını genişçe açışını izledim.

"Lütfen dokun bana," diye mırıldandı, kalçalarının eğimi isteğinin gerçek anlamını açıkça ortaya koyuyordu.

Bu manzara karşısında aletim yumruğumun içinde o kadar sert zonkluyordu ki, boşalacağımdan endişelenerek onu bırakmak zorunda kaldım. Elimi kaldırdım ve parmaklarımı dar kesesinin üzerinde gezdirdim, keskin bir nefes çekene kadar okşadım. Parmaklarımın deliğine değene kadar aşağıya inmesine izin verdim.

Parmak ucumla küçük büzüşmenin etrafında dolanırken gözlerimiz Aury'nin vücudunun gerilmesinde buluştu. Kalçasının iç kısmına, dar kesesine yakın bir yere bir öpücük bırakmak için eğildiğimde Aury ürperdi.

Bana bakarken göğsü kabarıyordu, kaşları tahrikten çatılmıştı. "Dilini kullan," diye yalvardı.

Bu istek karşısında boğazımın altından inledim, Aury'nin iç kalçalarını avuçlayıp daha yukarı iterken çoktan geriye yaslanmışım. İnledi, elleri denge için masanın iki yanındaki kenarlara uzandı.

Dilim deliğinin üzerinde dönmeye başladığında nefesi kesildi, kanatları altındaki sıkışmış pozisyonlarından seğirmeye başladı. Dilimi taşaklarına kadar uzanan hassas bölgede gezdirdikten sonra tekrar o küçük büzüşmeye döndüm, çılgınca yaladım ve teninin tadıyla inledim.

Dilimin ucunu tam içine soktuğumda, Aury haykırdı, kalçaları sarsıldı. "Gage." Masanın kenarlarını tutarken kolları titriyordu, siyah gözleri vahşi bir şekilde bana bakıyordu. "Sana ihtiyacım var."

Bu ima karşısında sikim kalktı. Hızla ayağa kalktım, iç bacaklarını sıkıca kavradım. "Sen-"

"Beni bekletme." Bir eliyle masayı bırakıp aşağı uzandı ve yumruğunu dikkatsizce sikinin üzerinde kaydırdı. O kadar çok döl sızdırmıştı ki, her yeri kaplanmış, parlıyor ve ağzımı sulandırıyordu.

Aletimi yumruklayıp dibinden ucuna kadar sıvazlarken kalçalarım sarsıldı. Şehvetle titreyerek izledim, karnından daha fazla pre-cum topladı ve aceleyle deliğini daire içine almak için aşağı uzandı, bir parmağını kısaca içeri itti.

"Şimdi," diye yalvardı elini masanın kenarına götürüp sıkıca kavrarken. "Lütfen."

"Siktir." Ellerimi iç bacaklarında aşağı yukarı kaydırdım, titremesine neden oldum, horozumun ıslak ucu onun kıcını dürtünceye ve daha aşağıya inene kadar yaklaştım. "Seni hazırlamam gerek-"

Aury telaşla başını salladı. "Hayır, ona ihtiyacım yok. Söz veriyorum. Lütfen." Nefes nefese kalmıştı, siyah gözleri sıvı ve sonsuz bir şekilde bana bakıyordu. "Lütfen."

Onun sözüne güvenmek zorundaydım. Aletimin tabanını kavramak için kalçasını bıraktığımda kalın bir şekilde yutkundum, sadece bu dokunuştan zevkle titriyordum. I

Başını deliğinin üzerinde sürükledi ve aşağı inmeden önce Aury'nin göt deliği seğirdiğinde inledi.

"Oh, kahretsin." Kısa bir süre direndikten sonra sikimin başı Aury'nin vücuduna girerken bacaklarım güçsüzleşti, sesim hayal edilemez bir şehvetle titredi. İnanılmaz derecede sıkıydı. Ve *ateşliydi*.

Aury göğsünün derinliklerinden inledi, vücudu beni yolun geri kalanında emmeye çalışıyordu. İç kalçalarını yayvan parmaklarımla sıkıca kavradım, vücutlarımızın açlıkla birleştiği yeri izlerken onları geniş tuttum, böylece horozumun yolun geri kalanını içeri kaydırıldığını görebiliyordum.

Sadece onu görmek bile neredeyse boşalmama neden oluyordu ama Aury kıpırdayıp kıcı sikimin etrafında sıkılaştınca dizlerimin bağı çözöldü. "Lanet olsun," diye sıkılmış dişlerimin arasından homurdandım. "Dayanamayacağım. Çok iyi hissediyorsun."

Aury aniden oturdu, açığı değiştirdi ve her şeyin aletimin etrafında daha da sıkılaşmasını sağladı. Çaresizce inledim, titredim, parmaklarım sıkılaştı ve derisini ısırdı.

Uzun parmakları saçlarımı sıkıp başımı öne doğru sürükledi ve sonra Aury'nin ağzı ağzımı yutuyordu, çatallı dili derinlere doğru ilerliyordu. "Becer beni, Gage. Lütfen," diye ağzıma karşı hırıldadı, nefesleri hızlı ve sığdı, beni ölmekte olan bir adam gibi tekrar öpmeden önce.

Kalçalarım kendiliğinden sarsıldı, yarağımı Aury'nin sıcak vücudunun olabildiğince derinlerine gömdükten sonra yarıya kadar dışarı çektim. Tekrar yaptım, her itişte Aury'nin ağzıma karşı çıkardığı inleme sesiyle kesem gerildi. Neredeyse ikiye bükülmüştü ama bir eliyle masanın kenarını sıkıca kavrarırken, diğer eli hâlâ saçlarımda neredeyse acı verici bir şekilde sıkılı olduğundan bu onu rahatsız etmiyor gibi görünüyordu. Zevke tepki veriyormuş gibi kanatları arkasından sarsılıyordu.

Dillerimiz hakimiyet için savaştı, Aury'nin öpücüğü her zamankinden çok daha agresifti. Onu daha sert, daha hızlı becerdikçe çıkardığı sesler daha hayvani bir hal alıyordu ama bunlar beni şehvetten daha da çılgına çeviriyordu. İçimde zonkluyor, bir ateş gibi yayılıyordu ve Aury'nin de aynı yoğun zevki hissettiğini söyleyebilirdim çünkü siki aramızda sarsılıyordu, döl öncesi sürekli bir akış halinde damlıyor ve her yere bulaşıyordu.

Daha derin nefesler alma ihtiyacıyla öpüşmeyi kesmeden önce dişlerimi alt dudağının üzerinde gezdirdim. Aury beni izledi, siyah gözleri şehvetle gerilmişti, arkasına yaslandı, saçlarımda kenetlenmiş olan eli

Masanın kenarına tutunmak için. Dizlerinin arkası dirseklerimin kıvrımlarına dayanana kadar kollarımı açık uyluklarının altından geçirdim.

Aury inledi ve zevk dolu bir hırıltıyla dişlerini gösterdi, vücudunun uzunluğuna bakarak sikimin onun içinde tünel açmasını izledi. Kendi aleti karnının üzerinde demir bir çubuk gibi duruyordu, ön spermle parlıyordu, hatta daha fazlası yan tarafına ve altındaki masaya dökülüyordu.

Oh lanet olsun. Sadece bu görüntü bile beni boşaltacaktı. Üzerime doğru geliyor, kalçalarımı, kıcıımı, belimi sıkıyordu. Ateş karnımda daha sıcak yanıyor, aletimin tabanını sıkıca sarmak için taşaklarımı yukarı çekiyordu.

"Aury," diye mırıldandım ve çaresiz sesimi duyunca yüzü biraz yumuşadı.

"Seni hissetmeme izin ver, Gage." Kalçalarını daha da eğdi.

Karşı koyamıyordum. Dişlerimi gıcırdatarak kalçalarımı dövmeye başladım, sikimi Aury'nin sıcak vücuduna sokuyordum. Etrafımda kenetlendi ve her şey patladı.

Boşalmaya başladığımda çaresiz bir ses çıkardım, sikimi olabildiğince derine batırdım ve yoğun zevk spazmlarıyla sarsılırken Aury'nin yüzüstü yatan formunun üzerinde öne doğru eğildim. Nefes nefese kalmıştım, kalçalarım Aury'nin vücuduna her boşaldığımda ileri doğru atılıyordu. Hiç bitmeyecekmiş gibi geliyordu ve Aury inleyip kendi kalçaları sarsıldığında, siki karnına döl püskürtürken son bir zayıf fışkıрма beni terk etti.

Sikimi serbest bırakıp Aury'nin bacaklarını indirdiğimde nefes nefese kalmıştım. Eğilip ellerimi Aury'nin kalçalarının iki yanına koyduğumda dizlerim titriyordu ve hâlâ sert olan sikini bir iniltiyle ağzıma aldım. Aury haykırdı, masayı bırakıp aşağı uzandı ve saçlarımı avuçladı. Onu emip yalayarak temizledim ve karnındaki her şeyi yalamak niyetiyle sikini çekerken, ürperdi ve ağzıma tekrar fışkırtmaya başladı.

Aury nefes nefese kalıp üstümde titrerken hızla yutkunarak inledim. Bittiğinde, kemiksiz bir şekilde masanın üzerine yığıldı. Kanatları bile sanki onlar da zevkten sersemlemiş gibi altında gevşemişti. Bana odaklanmamış gözlerle baktığında ona gülümsedim, göğsüm sevgi ve memnuniyetle kabardı. Başımı eğip dilimi karnında yarattığı karmaşada gezdirdiğimde kaşları çatıldı.

Aury titreyen bir nefes verdi. "Seni seviyorum," diye fısıldadı uzanıp yanağımı okşarken.

İçim özlemle burkuldu. Karnındaki temiz bir bölgeyi öptüm ve onu oraya soktum. "Ben de seni seviyorum," diye mırıldandım, her parçamla bunu kastederek.

Neye dönüşebileceği umurumda değildi. Aury'ye baktığımda o korkunç yüzü görmüyordum. Bu benim tatlı, nazik, kibar canavarımdı. O hâlâ benim Aury'mdi.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

"Biliyor muydun?" Bir süre sonra, karanlık kulübedeki eski kanepede birbirimize sarılmışken ona sordum. "O şeye dönüşeceğini... başka bir şeye?"

Aury'nin kanatlarından birini altıma sıkıştırmış, yan yana, birbirimize bakıyorduk. Diğerini ise vücudumun üzerine örtmüş, bizi birbirimize koza gibi sarmış ve kabinin geri kalanını görmemizi engellemişti. Devasa, sivri pençeleri üzerimizde belirliyordu ama endişelenmiyordum. Bu beni güvende hissettirdi. Zarların serin, derimsi hissi tenime karşı gerçekten hoştu. Pantolonumu tekrar giydim ama şimdilik gömleğimi çıkarmadım.

Aury büyük, ciddi gözlerle bana baktı. "Biliyordum ki benim... benim atalarım ile ilgili anılarım vardı. Öfke ve kana susamışlık." Bakışları odaksızlaştı. "Ama ben hiç... Ben..." Sessizliğe gömüldü.

Dudaklarımı yaladım. "Ne tetikledi?" Geleceğini bildiğimi sandığım cevaptan korkarak sordum.

Aury beni izledi ve bir an için gerçeği itiraf ederse vereceğim tepkiden korkmuş görünüyordu. "Canını yaktılar," diye fısıldadı, sonra hemen atıldı, "Özür dilerim. Öyle demek istemedim-"

"Biliyorum," diye araya girdim. Daha önce suçu bana atıyormuş gibi göstermeye çalıştığım için zaten kendimi bok gibi hissediyordum ama bu anlık bir tepkiydi. "Ama sen... sen kontrol edemediğini söyledin. Değil mi?"

Aury başını salladı. "O akıncının sana vurduğunu gördüğümde, bir anda... ortaya çıktı." Gözleri yaşlarla doldu. "Durduramadım."

Yanağını avuçladım, başparmağımı yaralı derisinin üzerinde gezdirdim. "Sorun yok." İkimiz de daha sakin hissediyorduk ve Aury'nin tekrar üzülmelerini istemiyordum. Bu olanları silmeyecekti.

Derin bir nefes aldım ve ona, yüzünün parlayan solgunluğunda iki kara delik olan iri gözlerine baktım. "Ne yapacağımıza karar vermemiz gerekiyor."

Aury'nin düz, kara kaşları hafifçe çatıldı. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu, uzun parmakları boynumun yan tarafını kavrarken başparmağı boğazımın tabanını okşuyordu.

"Kampa geri dönemeyiz, Aury," dedim, sesim çatlayarak. "Eğer sen... eğer bunun tekrar olma riski varsa olmaz."

Sessizdi, sanki o ana kadar bunu hiç düşünmemiş gibi bana bakıyordu. Dudaklarını yaladı, çatalı dili karanlıkta teninin beyazına karşı simsiyahtı. "Geri dönmemezlik edemezsin."

"Ne?" Kaşlarımı çattım. "İstediğimi yapabilirim. Oraya geri dönmek zorunda değilim." "Benim için orada yaşamaktan vazgeçemezsin." Aury'nin yüz hatları Endişelen. "Kampta güvende. Korunuyorsunuz. Yemeğiniz ve suyunuz var ve-"

"Seni terk etmiyorum," dedim ona şiddetle. "Birlikte kalıyoruz, Aury. Yaşayacak yeni bir yer buluruz. İyi olacağız."

Aury telaşlı görünüyordu. "Burası çok tehlikeli, Gage. Güvende olmayacaksınız."

Onu izledim. "Bana zarar verebileceğinden mi *endişeleniyorsun*?"

Aury başını salladı. "Hayır. İçten içe asla yapmayacağımı biliyorum. Yapamadım. Bunu ben bile biliyordum..." Kendini durdurdu. "Ama hâlâ pek çok başka tehlike var. Ve sadece bu da değil. Başka insanlara ihtiyacın var, Gage. Bu kadar izole olmak istemezsin. Sadece benimle sıkışıp kalmak."

Bu beni neredeyse gülümsetiyordu. "Aury, bir daha sen ve Rig'den başka kimseyi görmesem bile mutlu olurum."

Yüzü yumuşadı ama kasvetli kaldı. "Ama Rig'i bir daha asla göremezsin."

Bu düşünce beni hemen ayılttı ve yutkunurken boğazımın düğümlendiğini hissettim. "Rig kampta güvende ve mutlu olacaktır. Onun güvende olduğunu bildiğim sürece umurumda değil." Bu doğru değildi ama başka alternatif yoktu.

Aury başını sallıyordu. "Benim için hiçbir şeyden vazgeçmene izin veremem-"

"Aury." Yüzünü daha sıkı kavradım ve bana odaklanmaya zorladım. "Bu bir şey değil.

sana. Bana bağlı. Seni seviyorum. Seninle kalmak istiyorum."

Bana baktı ve başka bir şey söylemek istediği belliydi ama bu tartışmayı kazanamayacağını bildiği hissine de kapıldım. Çenem çoktan inatçı bir çizgiye oturmuştu ve ona bakarken bakışlarımı sabit tuttum.

Sonunda dudaklarını büzdü. "Nereye gideceğiz?"

Bunu düşünmeye başlamıştım. "Batıya gidemeyiz, çünkü Mary hayvanat bahçesinin orada olduğunu söyledi. Güneye ne dersin?"

"Gözyaşı güneyde. Ne kadar yaklaşırsan o kadar çok canavar olur." Aury başını salladı. "Güvenli değil."

"Çok kuzeye gidersek hava çok soğuk olur." Durdum, düşündüm. "Peki ya kuzeydoğu? Wisconsin'e doğru? Büyük Göller civarının nasıl bir yer olduğunu bilmiyorum ama bir göz atabiliriz."

Aury sessizce beni izliyordu. Bir omzunu hafifçe silkti. "Sen nasıl istersen, Gage."

"Ama bu plandan memnun musun?" Endişeyle sordum. "Aynı fikirde olmalıyız, Aury. Bu işte beraberiz."

Aury beni öpmek için öne doğru eğildi. "Seni en güvende tutacak şeyi yapacağım," dedi ve beni tekrar öptü.

Dudaklarımın kaşlarımı çatacak şekilde aşağı çekilmesine izin vermemeye çalışarak onu öptüm. Bu bana bir cevapsızlık gibi geldi ve hoşuma gittiğinden emin değildim.

Planımızdaki değişikliğe rağmen, şimdilik kuzeye doğru ilerlemeye devam ettik. Omaha yakınlarındaki karakolda takas edebileceğimiz bazı eşyalar bulmayı umuyordum ve bu başarısız olursa Des Moines yakınlarında bir pazarımız da vardı. Şimdiden yiyecek ve su için ne yapacağım konusunda endişelenmeye başlamıştım. Artık hayatta kalmak için birlikte çalışan bir grup olma lüksüne sahip değildim. Artık her şeyi tek başıma yapacaktım.

Lincoln'e yaklaşmaya başladığımızda, rotamızı batı yerine şehrin doğu kenarından dolanacak şekilde ayarladık ki bu bizi kampa doğru götürecekti. Kampı bir daha asla göremeyeceğimi gerçekten anlamıştım. Rig'i, Lilac'ı, Apollo'yu ya da Anchor'ı bir daha asla göremeyecektim.

Kısa, umutsuz bir an için, belki önce geri dönebiliriz diye düşündüm, sadece veda edebilmek için - sadece Rig'in benim ölmüş olmam konusunda endişelenmemesi için. Ama yapamadım. Kimse için güvenli değildi. Ve eğer Mary hâlâ oradaysa, ayrılmak zorunda kaldığımızda tam tepemizde olacaktı.

Göğsüme bir sızı yerleşti ama yürürken sessiz kaldım. Bunun için Aury'ye suçluluk hissettirmeyecektim. Bu onun hatası değildi ve ona kampa onsuz dönmek istediğimi söylesem tereddüt etmeden kabul edeceğini biliyordum. Ama onu bırakmayacaktım. Onu terk etme düşüncesine katlanamıyordum. İşte buradaydık. Birlikte Çorak Topraklar'ın bilinmeyen bölgelerine doğru yola çıktık.

Bir saatten fazla bir süredir kuzeybatıya, Omaha'ya doğru ilerliyorduk ki küçük bir kasabanın kenarına vardık - buradaki pek çok kasabadan biri. Bütün evleri arayıp bir şeyler bulup bulamayacağımı düşünüyordum ki

Eski bir kafenin dışındaki hareket, Aury'nin kolunu sıkıca kavrayarak onu sakinleştirmeme neden oldu.

Bir çocuktı. On yedi yaşından büyük görünmüyordu -Trig'in Çorak Topraklar'a atıldığında olduğu yaşıydı- ve üzerinde kirli, yırtık bir kot pantolon ve soluk sarı bir tişört vardı. Sarışın kafası eğikti ve yüzünü gizliyordu.

Ters dönmüş bir çöp tenekesinin yanına çömelmiş, yırtık pırtık sırt çantasının askıları ince omuzlarına dolanmış, kamburunu çıkarmış çöpleri karıştırıyordu. Sırt çantası dümdüzdü. İçinde bir şey varmış gibi görünmüyordu.

İçimde bir şeyler parçalandı. Zayıf, kirli ve korkmuş görünüyordu. Bir kolunda uzun bir sıyrık vardı ve tişörtünün yan tarafında, altındaki soluk deriyi gösteren bir delik vardı. Tek bir silah bile göremiyordum; ne bir sopa, ne bir levye, ne de kendini savunmak için sallayabileceği *herhangi bir şey*.

Kendimi ikinci kez sorgulamadan önce seslendim. "Hey."

Çocuğun başını kaldırdı ve yüz hatlarını kaplayan ezici rahatlama göğsümdeki gerginlik düğümünü gevşetti. Ayağa fırladı ve tökezleyerek bize doğru geldi.

"Aman Tanrım, çok sevindim-" Aury'yi nihayet fark etmiş gibi görüldüğünde kısa bir süre geri çekildi, gözleri dehşetle büyüyordu.

"O iyi," dedim çabucak, parmaklarımı Aury'ninkilere geçirerek. "Bu Aury. Sana zarar vermeyeceğiz."

Çocuk bir süre daha tereddüt etti, ama çaresizlik ve başka insanlar bulmanın verdiği rahatlama galip geldi ve aceleyle yaklaştı. "Şehirden kovulduğumdan beri başka kimseyi görmedim," dedi, zaten ağlamaklıydı. "Ve sonra bir şey beni kovalamaya başladı ve ben sadece-"

"Yaralandın mı?" Ona bakarak sordum. Kolundaki sıyrık birkaç günlük gibi görünüyordu.

Çocuk başını salladı. "Kaçmayı başardım ama çok yakındı." Yutkundu. "Ve dün gece uyuduğum evin dışında bir şey olduğundan oldukça emindim ama göremeyecek kadar karanlıktı."

Tekrar Aury'ye baktı, gözleri temkinli ama büyülenmişti. "Yani sen... sen iyi bir canavar mısın?" diye sordu, sesi acı verici bir şekilde genç çıkıyordu.

Aury başını sallamadan önce bir duraksama oldu ama çocuk daha fazla rahatlamış görünmüyordu.

Geniş mavi gözleri bana döndü, kirli sarı perçemleri kaşlarını gizliyordu. "Bir şeyler bulmaya çalışıyordum, bilirsin işte, malzemeler.

Burada hiçbir şey yok." Sesi umutsuzluğa kapılmış gibiydi. "Her yer çırılçıplak soyulmuş."

"Neden buradasın?" diye sordum.

Çocuğun yüzü kızardı. "Çalıştığım hırdavat dükkanının kasasından para çaldığım için şehirden atıldım." Gözleri yine yaşlarla doldu. "Anneme veda etmeme bile izin vermediler."

Nefes verdim ve eldivenli elimi alnıma götürmek için uzandım. Eğer onu yoluna gönderirsek bu çocuk birkaç saat içinde ölürdü. Kıyıda Çorak Topraklar'a kadar gelebilmiş olmasına şaşırmıştım.

"Bir tüccar karakoluna doğru gidiyoruz," dedim ona. "Oraya varana kadar bizimle gelebilirsin. Sonra erzak alabilirsin ve biz de..." Tereddüt ettim. "Belki size bir akıncı kampının yönünü gösterebiliriz."

"Aman Tanrım, çok teşekkür ederim." Çocuk burnunu çekti ve sıksa kolundan aşağı kayan sırt çantasının kayışını yukarı kaldırdı.

"Sessiz kalmalısın," dedim ona. "Tetikte ol. Sana kaçmanı söylersem kaçarsın. Kıpırdama dersem, kıpırdarsın. Tamam mı?"

Hevesle başını sallıyordu. "Evet, evet, tabii ki."

Bir nefes verdim ve Aury'ye bakarak sessizce ne düşündüğünü sordum. O da bana küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi ve parmaklarımı sıkarken başını salladı.

Tekrar çocuğa baktım. "Tamam, hadi gidelim."

Kasabanın ana caddesinden aşağı inmeye başladığımızda gergin ve endişeli bir şekilde yanıma geldi. "Etrafa bakmaya daha yeni başladım, belki bu evlerden birinde iyi bir şey buluruz," dedi, kelimeleri çıkarma telaşıyla birbirine karıştırarak.

"Bakacağız ama sessiz olun," dedim biraz sabırsızca. Burada yalnız olmaya alışmıştım ve birdenbire endişelenmem gereken iki yoldaşım oldu. Aury'nin parmaklarını tekrar sıktım, sadece yanımda olduğuna dair kendimi rahatlatmak için.

"Ah evet, kahretsin, üzgünüm." Çocuk sırt çantasının kayışlarını sıkıca kavradı, gergin bir enerjiyle doluydu. "Ben sadece-"

Aury aniden adımlarının ortasında durdu; alçak, hırıltılı bir ses havayı doldurmadan bir saniye önce tüm vücudu kaskatı kesilmişti. Ben de donup kaldım, uzuvlarım soğudu.

Çocuk yanımda titredi. "O da neydi?" Sesi çoktan dehşete düşmüştü.

"Kapa çeneni," diye tısladım, kulaklarımı zorlayarak sesin hangi yönden geldiğini anlamaya çalışıyordum. Çünkü bu kesinlikle bir canavardı ve

kesinlikle dostça gelmedi.

Ses tekrar cınladı ve çocuk sıçradı. "Aman Tanrım. Kahretsin," diye inledi ve ben dişlerimi sıktım, ama ona tekrar sessiz olmasını söyleyemeden, sokaktaki en son evin yanından büyük ve kahverengi bir şeyin parıltısı göründü.

Ayı büyüklüğündeydi, kalın bir post ya da kabuk olabilecek kubbeli bir sırtı vardı. Bu mesafeden söylemek çok zordu ama sert ve katı görünüyordu, kahverengi yüzeyi parlıyordu. Kalın, kıllı kolları ve kaslarla şişmiş bacakları vardı ve bize doğru döndüğünde, uzun kafasının yarık bir burunla bittiğini ve dişlerinin her yöne doğru fışkırdığını gördüm.

Vücudu heyecandan titriyordu ve boğazından yine aç ve kuduz bir ses çıkıyordu.

"Kaç," diye mırıldandım çocuğa, çünkü silahsızdı ve açıkçası işe yaramazdı. Ama ya beni duymadı ya da fiziksel olarak vücudunu hareket ettiremedi, çünkü olduğu yerde kaldı, sokakta yavaşça bize doğru ilerleyen canavara bakarken şiddetle titriyordu.

Tam sırtımdaki silahı almaya hazırlanırken yaratık dondu ve başını yukarı kaldırıp havayı koklamaya başladı. Başını tekrar aşağı indirdiğinde, gözlerinin uzun ve ince olduğunu ve kafasının çok gerisine yerleştiğini fark ettim. Muhtemelen görme yeteneği zayıftı ama avını koklamakta iyi görünüyordu.

Canavar farklı bir ses çıkardı; yumuşak, kısa bir vızıltı. Temkinli bir adım attı, sonra bir adım daha. Ne olduğunu anladığımda, yaratık korkudan inleyerek geri çekiliyordu, sonra da dönüp olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaştı.

Titrek bir nefes verdim ve dönüp Aury'ye baktım. Sessizce bana baktı ama gözlerinde bir parça hüznün görebildiğimi sandım. Her şeyin senden korkuyor olması şüphesiz inanılmaz derecede yalnızlıktı. Birlikte vakit geçirebileceği başka rycke'ler de yoktu, gerçi bu daha iyi bir seçenekmiş gibi de görünmüyordu.

Elini sıkıca kavradım, ona gülümsedim, ağzım maskem tarafından gizlenmiş olsa da gözlerimde bunu görebileceğini biliyordum. Bir süre durakladıktan sonra o da gülümsedi.

"Ne oluyor lan?" diye fısıldıyordu çocuk, sesi korkudan titriyordu. "Neden yaptı- Neydi o şey?"

"Bilmiyorum," dedim. Aury muhtemelen biliyordu ama bu önemli değildi. "Geri gelmeden gidelim."

Aury'yi gördüğüne göre artık geri gelmeyeceğinden emindim ama üzülmektense tedbirli olmak daha iyiydi. Caddede yürümeye devam ettik, çocuk arkamızdan geliyordu, eskisinden daha da tedirgindi.

Son eve ulaştığımızda adımlarım yavaşladı, içimi bir tedirginlik kapladı. Son iki evin arasındaki ara sokakta gelişigüzel park etmiş bir askeri kamyon vardı, arka kapıları hâlâ ardına kadar açıktı.

"Bu-Bekle, bu askeri bir kamyon mu?" Çocuk sırt çantasının kayışlarını sıkıca kavrayarak yanımdan geçti. Geri döndü, gözleri rahatlamayla parlıyordu. "Eğer ordu buraya yakınsa, biz-"

"Olduğun yerde kal."

Sol tarafımızdaki evden gelen sert erkek sesiyle her santimim gerildi. Bir an sonra ön kapı açıldı ve kapıda uzun boylu, heybetli, tepeden tırnağa siyah giyinmiş, yüzü şık siyah miğferiyle gizlenmiş bir asker durdu.

Bize en yakın pencerede başka bir asker belirdi ve evin en üst katındaki pencerelerden iki asker daha eğildi. Hepsi de tüfeklerini bize doğrultmuştu.

"Tanrıya şükür," diye nefes aldı çocuk. Onu durdurmak için elimi uzattım ama o çoktan evin ön verandasına doğru tökezlemeye başlamıştı.

"Daha fazla yaklaşma," diye bağırdı ön kapıdaki, sesi panikle karışık bir sertlikteydi. "Geri çekilin."

Ama çocuk hâlâ adrenalinin etkisindeydi, gergin ve dalgındı. "Bizi güvenli bir bölgeye götürebilir misin?" diye yalvardı.

Diğer askerlerden biri "DUR!" diye bağırdı ve çocuk sonunda dinledi ama ellerini kaldırırken şaşkın görünüyordu, sanki sonunda kendisine doğrultulmuş bir silah olduğunu fark etmiş gibiydi. Diğer üçü bana ve Aury'ye doğrultulmuştu.

"Sadece yardıma ihtiyacımız var," dedi çocuk, bana dönüp bakarak. "Okuldan atıldım-"

"Bir canavar ve bir akıncıyla ne yapıyorsunuz?" diye sordu kapıdaki asker, başlığı yüzünden sesi biraz boğuk çıkmıştı.

Çocuk kaşlarını hafifçe çatarak tekrar Aury ve bana baktı. "Onları yeni buldum. Onlar-"

Üst kattaki pencerelerden birinde oturan bir asker, "Bu üstten gelen örneklerden biri," diye bağırdı.

"Hangisi?"

Asker başını sallarken kaskının hareket ettiğini gördüm. "Ne tür olduğunu bilmiyorum ama tanıdım. Vahşi olanlardan biri olduğunu sanmıyorum ama..."

"Ama o şeyi korkuttu," dedi bir başkası, sesi endişeli geliyordu. "Yani belki de görüldüğünden daha tehlikelidir."

"Kimin umurunda?" dedi bize en yakın penceredeki, sabırsız bir sesle. "Haftalardır bizi burada kapalı tutan canavar sonunda gitti. Şunu vur da gidelim."

"Hayır," diye patladım ve Aury'nin önüne geçtim. "Yapma. Biz gideceğiz. Bırak da gidelim."

Aury beni arkasına götürmek için hemen omuzlarımdan tuttu ama askerlerden birinin havlaması onu durdurdu. "Kımıldarsan onu vururum."

Arkamda Aury'nin hızlı ve paniklemiş nefes alışlarını duyabiliyordum ve uzanıp onu rahatlatmak istedim ama buna cesaret edemedim. Askerler sessizleşti. Ön kapıdaki -görünürdeki liderin- beni değerlendiren gözlerini hissedebiliyordum. Çocuk verandanın basamaklarının dibinde aramızda duruyordu, kafası karışmış ve seğiriyordu.

"Silahını ve çantanı bırak, gidebilirsin."

Sertleştim. "Ama zaten hepinizin silahı var."

Asker tüfeğinin kabzasını ayarlarken, "Yap şu lanet işi," diye bağırdı.

Maskemin altından hızlı hızlı nefes alıyordum. "Bunun bir ölüm cezası olduğunu biliyorsun."

"Evet, ve?" dedi diğer askerlerden biri - daha sakin olan liderlerinden biraz daha az kararlı görünen biri. "Burada bir çapulcuya ne olduğu umurumuzda mı sanıyorsunuz? Ya mallarınızı teslim edersiniz ya da üçünüzü de vururuz."

"Hiç eşyam yok," diye ağzından kaçırıp çocuk ve kendini kurtarmaya çalıştığı için onu suçlayamazdım. "Sadece birkaç protein barı, birkaç yedek çorap- işte, sana göstereyim."

"Dur!" diye bağırdı lider asker, çocuk sırt çantasını yırtıp fermuarını çekerek açtığı anda ve ayağını verandanın ilk basamağına kaldırdığında. "Çantayı bırak," diye bağırdı asker ve çocuğun silah ya da benzeri bir şey çıkarabileceğini düşündüğünü dehşetle fark ettim, çünkü çocuk basamakları tökezleyerek çıkıp elini çantaya daldırırken dinlemiyordu.

Üç keskin patlama sesi beni yerimden sıçrattı ve ardından çocuk geriye doğru sarsıldı ve devrilmiş bir ağaç gibi basamakların dibinde yere düştü. Açık sırt çantası yanına düştü, içindekiler etrafa saçıldı.

dışarı çıktı, kirli beyaz çorapları yuvarlanarak yere düştü.

"Lanet olsun." Askerlerle aramızdaki çocuğun hareketsiz, cansız bedenine bakarken sesim titredi, sarı tişörtünün kumaşında üç koyu kırmızı leke açmıştı.

Aury arkamda sıkıntılı bir burun yaptı, elleri beni hareket ettirmek niyetiyle omuzlarımı kavradı.

"Kıpırdama lan!" diye bağırды bir asker ve sonra dört silah da bana doğrultuldu, çünkü hâlâ Aury'nin önündeydim.

Aury'nin vücudunun sırtımda titreşmeye başladığını hissetmeden önce bile ne olacağını biliyordum.

Bir anda arkasından itildim ve daha üstünü değiştirmeyi bile bitirmeden eve doğru koşmaya başladı. Bir kâbustan fırlamış o korkunç şekli ikinci kez görmek daha az şok edici değildi ama en azından bu sefer çok çok daha çabuk bitmişti. Askerler, Aury onları parçalayıp saklandıkları binanın önünü yerle bir etmeden önce, ateş etmek bir yana, sıkıntılarını haykıracak zamanı bile bulamamışlardı.

Yine de bu sefer kendini daha iyi kontrol edebiliyor gibiydi. Tüm askerler öldüğünde Aury sırtı bana dönük bir şekilde durdu, dikenli omurgası nefes alıp verirken gözle görülür bir şekilde kendini sakinleştirmeye çalışıyordu.

Tanıdığım Aury'ye, bir kez daha çıplak olarak dönmesini izlerken titriyor, olduğum yerde donup kalıyordum. Ama bu sefer üzüntüden titremiyordu. Bu kez bana döndüğünde, yüz hatlarında sadece acımasız bir kararlılık görebiliyordum. Beni korumuştı ve bunun için üzgün değildi.

Tek istediğim kollarını etrafımda hissetmekti. Sonunda ayaklarım yerden kesildi ve ona doğru tökezleyerek bir adım attım. "Aury."

Bana doğru yürüdü, kaşları endişeyle çatılmıştı. Bana ulaştığında nazik elleriyle boynumun kenarlarını kavradı. "İyi misin?"

Ve sonra yapabileceğim en az sert akıncı, canavarlarla istila edilmiş bir kıyamet ülkesinde yaşama şeyini yaptım. Gözyaşlarına boğuldum.

BÖLÜM OTUZ İKİ

Aury'nin giymesi için askerlerden birinin kıyafetlerini çıkarırken az önce olanları henüz idrak edemediğimden emindim. Aury'nin saldırısında yok edilmemiş olan silah, cephane ve diğer malzemeleri topladık.

Her şey çok hızlı olmuştu. Çocuğu bulmuştuk ve bir de baktık ki derme çatma kamplarının etrafında dolanan bir canavar tarafından kapana kısıtılmış askerler tarafından tehdit ediliyoruz.

"Onları takip eden şey neydi?" Hasar görmemiş silahları dikkatlice bir araya getirirken Aury'ye sordum. Çok miktarda cephane vardı ama neredeyse hiç yiyecek ve su yoktu. Boş kurutulmuş protein paketleri ve ordunun hidrasyon tabletlerinin blister ambalajları kirli zemini kirletiyordu. Görünüşe göre bir süredir burada mahsur kalmışlardı -muhtemelen yakındaki üs düştüğünden beri- ve temel malzemeleri tükenmek üzereydi.

"Bir cagin," dedi Aury, hala koyu yeşil kılıfında korunan bir av bıçağını yığımıza ekleyerek. "Çok sık yemek yemezler, bu yüzden acıkmaya başladıklarında ve avlarını bulduklarında, ne kadar sürerse o kadar beklerler. Caginlerin avlarını haftalarca izlediklerini ve saldırmak için en uygun anı beklediklerini duymuştum."

Önümüzdeki silah yığınına işaret ettim. "Bu kadar cephaneleri vardı. Neden sadece ateş etmediler?"

Aury başını salladı. "Kurşunlar derisini delip geçemez. Zayıf noktası karnının altıdır. Onu öldürmenin tek yolu sırt üstü çevirip oradan yaralamaktır ama bunu yapacak kadar yaklaşabilen pek yoktur."

O halde burada neden hâlâ bu kadar çok cephane olduğu anlaşılıyordu. Askerler muhtemelen mermilerinin işe yaramadığını erkenden fark etmiş ve onları saklamaya karar vermişlerdi.

Yaptığımız yığına baktım. Bize doğrulttuklarından daha fazla silahları, birkaç bıçakları ve bir ton cephaneleri vardı.

Farkına varıldı, dehşet ve rahatlamanın kafa karıştırıcı karışımı onu takip etti. "Bunları kampa götürmeliyiz."

Aury ayağa kalktı ve beni izledi. Ona dönüp baktığımda bana küçük bir gülümseme verdi ama konuşmadı.

İçimi çektim ve yığını işaret ettim. "Bütün bu silahlara ihtiyacımız yok. Bunlar yanımızda getirebileceğimizden çok daha fazla. Bu da piyangoyu kazanmak gibi bir şey. Büyük ikramiye bu. Bunlarla kampın yarısını gerçek düzgün silahlarla donatabiliriz."

Aury başını salladı. "Onları kampa götüreceğiz. Onları saracak bir torba ya da çarşaf bulabilirsek, hepsini taşıyabilirim."

Maskemin altında alt dudağımı endişelendirdim. "Bu hiç adil değil, hepsini taşımak zorunda kalmamalısın." Dışarıdaki kamyonu hatırladım. "Belki kamyonun içinde hâlâ biraz yakıt vardır."

Aury yanıma geldi ve yüzümü avuçlayarak alnımdan öptü. "Belki. Ama umurumda değil."

"Her ihtimale karşı bir şeyler buluruz," dedim, kollarımı onun beline sıkıca sararak, dikenlerine dikkat ederek. "Hepsini kampa bırakacağız ve sonra doğuya, Wisconsin'e doğru ilerlemeye devam edeceğiz. Tamam mı?"

Aury bana baktı, uzun parmakları saçlarımdaydı. Sonunda bir kez başını salladı ve geri çekilmeden önce alnıma bir öpücük daha bıraktı.

Üst katta eski bir çarşaf bulduk ve onu dev bir çuvala dönüştürmeyi başardık; içine her şeyi yükleyip uçlarını düğümledikten sonra Aury onu omzuna aldı.

"Bunu taşıyabileceğinden emin misin?" Endişeyle sordum, onun yanında evden uzaklaşırken kendimi işe yaramaz hissediyordum. Kamyoneti kontrol ettik ama benzini bitmişti, bu yüzden Aury çocuğun cesedini yavaşça arka koltuğa taşıdı ve kapıları kapattı. Garip hissettirmişti ama cesedini burada taşıyabileceğimiz en saygılı yol buydu. Umarım en azından bu şekilde hiçbir şey ona rastlamaz ve kalıntıları yemezdi.

"Ben iyiyim." Aury bana sırıttı, günlerdir ilk kez gerçek bir gülümsemeydi bu. Onu görünce göğsüm ısındı. "Kamp duvarını ben inşa ettim, hatırladın mı?"

"Pekâlâ." Onu hafifçe dürttüm, eldivenli parmaklarımı serbest elindekilerle birleştirdim. "Anladım, sen delicesine güçlüsün. Benim büyük, güçlü hayvanım."

Kalamayacağımızı bilsem de kampa dönme ihtimali beni heyecanlandırmıştı. En azından bu şekilde geri dönmek ve değer verdiklerime veda edebilmek için bir bahanem vardı. Rig, Lilac, Apollo. Cat ortadan kaybolduğundan beri aramız ne kadar gergin olsa da Anchor bile.

Yine de yaptıklarını anlıyordum. Onu aramak için sürekli dışarı gönderilmem - hatta normalde olduğumdan daha fazla- beni ne kadar üzmüş olsa da

bunun için ona gerçekten kızamazdı. Onu geri kazanmak için yanıp tutuşuyordu - kampı yönetmesine yardım etmesi için değil, en iyi arkadaş oldukları için. Yirmi yıldır birlikteydiler, birlikte hayatta kalmışlar, birlikte bir şeyler inşa etmişlerdi. Ve onu aramak için Çorak Topraklar'daki tüm bu tehlikeli yerlere gitmek zorunda bırakılan tek kişinin ben olmam hiç adil gelmese de, burada olan buydu. Eğer bir şeyde iyiyseniz, o şey varsayılan olarak sizin işiniz oluyordu. Ve belli ki ben de her şeye rağmen hayatta kalma konusunda iyiydim.

Bu durum son birkaç gün içinde göz kamaştırıcı bir şekilde netleşmişti.

Kampa döndüğümüzde hava kararmıştı. Normalde gece yolculuğunu riske atmazdım ama Aury karanlıkta bizi yönlendirmek için görebiliyordu ve zaten her şey ondan korkuyordu, bu yüzden yolculuğun geri kalanı olaysız geçti.

Mary'nin karavanı gitmişti. Bunu fark ettiğimizde rahatlayarak sarktım, Aury'yi durdurup maskemi indirdim ve ağzına uzun bir öpücük kondurdum. Kalmayacak olmamız önemli değildi. Bu onun vazgeçtiği anlamına geliyordu ve büyük olasılıkla o batıya dönüyordu, biz ise ters yöne gidiyorduk.

Ayrılmadan önce Aury ağzıma karşı gülümsedi. "En azından artık kampı rahatsız etmeyecek," dedi omzunun üstündeki şişkin çarşafı tutuşunu ayarlarken. Kamp duvarının tepesine baktığını gördüm ve bakışlarını takip ederek orada bizi izleyen bir akıncının dış hatlarını gördüm. Yüksek at kuyruğu bana onun Leylak olduğunu düşündürdü.

"Hadi," dedim parmaklarımı Aury'ninkilerle birleştirerek. "Şu eşyaları bırakalım ve vedalaşalım."

Aury yutkundu. "Gage-"

"Aury." Tekrar durdum ve yüzümü ona döndüm. "Lütfen. Bunu konuşmuştuk. Bir planımız var. Bunu yapıp gidebilir miyiz? Lütfen?"

Çünkü geri dönmek ve veda etme şansına sahip olmak için can atıyor olsam da, şimdi buradayken zaten mücadele ediyordum. Burası sekiz yıldır benim evimdi. Her ne kadar bunu yapmaya istekli olsam da buradan ayrılmak kolay olmayacaktı.

Aury hiçbir şey söylemedi ama tekrar yürümeye başladığımızda gözlerindeki endişeyi görebiliyordum. Silah çuvalını nakliye konteynırlarının arasından geçirip kampa sokmak için biraz manevra yapmak gerekti. Aury silahları

karanlık, boş bir lokanta. İçeri girdiğimde, ne yaptığımızı görebilmek için tezgâhın üzerinde duran mumlardan birkaçını çabucak yaktım.

"Gidip Rig ve Anchor'ı uyandırırım," dedim maskemi tekrar ağzımın üzerine çekip rahat edene kadar ayarlarken. "Sanırım Lilac nöbette."

"Gage-" diye başladı Aury ama ben çoktan lokantanın kapısını iterek açmış ve motele doğru yürüyordum. Çok fazla oyalanmak istemedim. Eğer oyalanırsam ayrılmak istemeyeceğimden korkuyordum. Her şeyi halletmemiz, belki Anchor izin verirse birkaç erzak alıp gitmemiz gerekiyordu.

Ay ışığında Lilac'ın konteynerin girişinden çıkıp bana doğru geldiğini gördüm. Onu yarı yolda karşıladım, Aury bir an sonra arkamdan geldi ve sırtıma nazik bir el koydu.

"Nasıldı?" Lilac sordu, gözleriyle beni hızlıca taradı. Arkamdan Aury'ye baktı. "Kanadın onarıldı," dedi düz sesiyle.

Bunun yerine "Silah bulduk," dedim çünkü ikisine de nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. "Anchor'ı uyandırabilir misin? Sadece hızlıca konuşmamız gerekiyor."

Leylak tekrar aramıza baktı, maskeli yüzü gölgeler içindeydi. Bir kez başını salladı ve tek kelime etmeden motel bloğunun uzak ucuna doğru yürüdü.

"Gidip Rig'i uyandırırım," dedim Aury'ye, elini tutup onu da kendimle birlikte çekmek için geriye uzandım.

Ama Aury beni durdurdu. "Bekle."

Yüzümü ona döndüm. Aury'nin yüz hatlarının ne kadar çizgili olduğunu gördüğümde içim korkuyla sıkıştı. Oradaki teslimiyeti gördüğümde.

Bir adım daha yaklaştı ve uzanıp maskemi nazikçe aşağı çekti. Ben bir şey söyleyemeden eğildi ve beni öptü. Ama bundan zevk alamadım. İçimde soğuk ve sinsî bir endişe dolaşıyordu.

Aury öpüşmeyi kesip alnını alnıma dayadığında daha da kötüleşti, nefesleri dudaklarımda titriyordu. "Gage, yapamazsın-"

"Hayır." Kendimi geri çektim ve ellerim yanlarımda sıkıca yumruk olmuş halde ona baktım. "Hayır, Aury. Silahları bırakacağız ve sonra birlikte gideceğiz. Bunu konuşmuştuk."

Aury başını salladı. "Burada kalmalısın."

Gerginlikten titremeye başladım. "Sensiz burada kalmayacağım."

"Evet, öyle. Yapmak zorundasın." Öne doğru eğildi ve yüzümü kavrayarak beni aceleyle tekrar öptü. "Seni seviyorum," dedi öpücük bittiğinde. "Söyle bana

Anchor teşekkür ederim. Burada kalmama izin verdiğiniz için. Rig, Lilac ve Apollo'ya da benimle ilgilendikleri için."

"Hayır," diye tekrar homurdandım. "Burada kalmayacağım. Birlikte gidiyoruz."

Aury cevap vermedi. Maskemi ağzıma nazıkçe yerleştirdikten sonra döndü ve kampın girişine doğru yürümeye başladı. Kolunu tuttum ama beni kolayca sıyırdı.

"Kes şunu," diye tersledim, tekrar koluna yapıştım, ayak uydurmak için tökezledim. "Yürümeyi kes lan."

Aury'nin kanatları uzandı ve beni nazıkçe yere düşürdü; bunu bilerek yaptığını biliyordum. Çenemi o kadar sıktım ki dişlerimin kırılacağını sandım. "Lütfen dur," demeyi başardım, daha yumuşak bir taktiğin işe yarayacağını umuyordum. "Lütfen, Aury."

Ama o sadece başını salladı. "En iyisi bu," dedi Çöplük'e açılan konteynerin içine girerken. "Burada güvendesin."

Nasıl bu kadar sakindi? Bu kadar duygusuz? Hiçliğe karışacakmışım gibi hissederken? "Seninle kalmak istiyorum." Onu takip ederken titreyen sesim nakliye konteynerinin boş iç kısmında yankılandı. "Bunu konuşmuştuk," diye tekrarladım, kendi sesimdeki çaresizliği duyarak. "Bir planımız var."

Ama durmadı.

Kalbim küt küt atıyordu. Nabzımın boğazımda zıpladığını hissedebiliyordum. Eldivenlerimin içinde avuçlarım nemliydi.

Çorak Topraklar'a çıktığımızda, yaralı bir hayvan gibi hızlı hızlı nefes alıp verene kadar panik içindeydim. Ağaçlara doğru ilerlerken peşinden gittim. Kahretsin, eğer oraya girerse, onu bir anda gözden kaybedebilirdim. Hava hâlâ çok karanlıktı.

Hayır. Hayır hayır-

"Hemen şimdi gidebiliriz," diye ağzımdan kaçırdım, ona yetişmeye çalışıyordum. "Onlara veda etmek zorunda değilim. Aury-"

Sonunda durdu ve arkasını döndü. "İçeri geri dön, Gage. Lütfen." "Hayır."

Gözlerim ateşlendi. "Hayır. Birlikte gidiyoruz."

Sadece başını salladı. "Biz değiliz." "Hayalet mi?"

Sıçradım ve omzumun üzerinden geriye baktığımda Lilac'ın konteynerlerin arasından çıkıp bize doğru bir adım attığını gördüm, zayıf ay ışığında sadece siyah bir çizgiydi.

Ve Aury'ye döndüğümde, o gitmişti.

Nefesim boğazımda düğümlendi. "Seni pislik," diye bağırdım, boğazım acıyordu. Hayatımda hiç bu kadar yüksek sesle bağırdığımı hatırlamıyordum.

Ağaçlara doğru havalandım.

"Hayır." Leylak'ın bana yetişmesi ve kolumdan tutarak beni durdurması sadece birkaç saniye sürdü. "Oraya girmeyeceksin."

"Evet, öyleyim." Sıkı kavrayışından kurtulmaya çalıştım.

"Sabaha kadar ölmüş olacaksın." Leylak'ın titreşimsiz sesi sessizdi. "Geceleri o ormanda gizlenen şeyler gördüğünü biliyorum, tıpkı benim gibi."

Aury için içimi mantıksız bir korku kapladı. Mantıksızdı, çünkü artık diğer tüm canavarların en çok korktuğu şeyin o olduğunu biliyordum, ama elimde değildi. "Ya Aury-"

"Aury iyi olacak." Lilac beni kampa doğru çekmeye başladı. "Anchor lokantada bekliyor."

Görüşüm bulanıklaştı. "Yapmak zorundayım-"

"Oraya gitmene izin vermeyeceğim," dedi Lilac kısaca. "Bu konuda ne kadar yaygara koparırsan kopar. O yüzden vazgeç."

Beni kampın girişine kadar çekmesine ve içeri itmesine izin verdim. Sert nefeslerim maskemden yüksek sesle geliyordu ve kampa geri döndüğümüzde gözlerimdeki bulanıklığı gidermek için hızla gözlerimi kırptım. Lokantada titreyen mum ışığını görebiliyordum, Anchor içeride dolaşırken uzun gölgeler dans ediyordu.

Leylak'ın kemikli eli omzuma yapıştı ve beni ona doğru yönlendirdi. "Onu sabah ararız," dedi sert bir sesle. "Ama bu gece hiçbir yere gitmiyorsun."

"Sabaha gitmiş olacak," diye karşılık verdim, sesimdeki histerinin sınırını duyarak.

"O zaman onu aramamızı istemiyor," dedi Lilac kesin bir ifadeyle ve ben onu yumruklamak istedim.

Lilac beni lokantanın içine ittiğinde Anchor maskesinin arkasından bana yorgun bir şekilde sırtıyordu. "Hayalet, bu *inanılmaz*." Lokantanın zeminine serilmiş açık çarşafı işaret etti, silahlar hâlâ gelişigüzel bir şekilde ortalarına yığılmıştı.

Ben bir şey söylemeyince kaşlarını çattı ve etrafımıza baktı. "Aury nerede?"

"Gitti," diye haykırdım, umutsuzluk dalgasıyla her yanımlı yanıyordu.

Aury gitmişti.

"Oh. Kahretsin." Anchor'ın iri gözleri ben ve Lilac arasında gidip geldi. "Lilac'ın sadece-" dediğini sanıyordum.

"Gitti," diye açıkladı Lilac.

"Ah." Anchor bana acıyarak baktı ve bu bende çılgılık atma isteği uyandırdı. "Özür dilerim, Ghost."

Bununla başa çıkamazdım. "Bunları bulduk." Silahları işaret ettim. "İşte bu kadar. Uyandırdığım için özür dilerim." Sesim düz bir monotonlukta idi. "Şimdi uyumam gerek," diye ekledim, her ne kadar Lilac bakmıyorken kamptan sıvışmaya çalışacak olsam da. Acele etmezsem onu bulamayacaktım. Ona yetişemeyecektim.

Göğsüm titreyen bir nefesle kabardı ve hiperventilasyona başlamak için kendimi zor tuttum.

"Tamam." Çapa'nın daha fazlasını söylemek istediğini duyabiliyordum ama ses tonu tereddütlüydü. "Bana sabah neler olduğunu anlatabilirsin ama... Topeka kampından haber var mıydı?" diye ağzından kaçırdı, sesi çaresizdi. "Cat hakkında mı?"

Yalan ağzımdan şaşırtıcı derecede kolay çıktı. "Topeka kampı yok oldu. Oraya vardığımızda yok edilmişti."

Anchor ve Lilac hareketsiz kaldılar. Anchor'ın keskin bir nefes aldığını duydum. "Ne-ne?"

Başımı salladım. "Çevre yıkılmıştı. Binanın içi boşaltılmıştı." Bir omzumu silktim ve yere baktım. "Tamamen terk edilmişti."

"Aman Tanrım." Anchor'ın sesi titriyordu ama o anda onun duygularıyla baş edemezdim. Hiçbir şeyle.

Gitmek için döndüm ama Lilac'ın omzuma dokunan eli beni durdurdu. "Bilmen gereken bir şey var Ghost."

Nefes verdim. "Ne?" Şu anda, içim içimi yiyor gibi hissederken, *bilmeyi* gerektirecek kadar önemseydiğim bir şey olduğunu sanmıyordum. Ama bekledim.

Uzun bir sessizlik oldu. İsteksizce Anchor'ın yüzüne döndüğümde, maskesinin ardında solgun görünüyordu.

"Hayalet..." Durdu ve yutkunurken boğazının tıkırdadığını duydum. "Bu... Rig gitti. Ölmedi," diye çabucak açıkladı, nefesim korkunç bir hızla kesilince. "Mary ile birlikte gitti."

Az önce söylediği şeyi algılamakta zorlandım. "O... ne?"

"Mary ve evcil hayvanlarıyla birlikte gitti. Onları kurtarmaya yardım etmek istediğini söyledi ve Aury gittiği için o da gidiyordu ve..." Çapa

çaresizce omuz silkti. "Onu rehin tutacak halim yoktu. Bu onun seçimiydi."

Titriyordum. Her tarafım yanıyor, alevler içinde kalacakmışım gibi hissediyordum. "Onunla gitmesine izin verdin," diye ısırarak söylemeyi başardım, sesim kısıktı ve kontrol etmekte zorlandığım duyguların gelgit dalgasıyla titriyordu.

"Bu onun seçimiydi," diye tekrarladı Anchor. "Onu durdurmaya hakkım yoktu." Patladım.

"Siktir git Anchor," diye bağırdım, o kadar yüksek sesle bağırdım ki Lilac bir adım geri çekildi. "Gitmesine izin mi verdin? Kendi başına gitmesine izin mi verdin? Senin derdin ne *lan*?"

Anchor patlamam karşısında tamamen şok olmuş görünüyordu, muhtemelen daha önce ona karşı hiç sesimi yükseltmediğim için. Kamptaki herhangi birine, Cutter'ın Aury hakkında kötü şeyler söylediği bir sefer hariç.

Bir an sonra toparlandı, gözleri savunmacı bir şekilde parladı. "Burası bir hapisane değil. Onu kalmaya zorlayamam."

"Onu vazgeçirmeye çalışabilirdin." Suçlayıcı bakışlarımı önce Leylak'a, sonra tekrar ona çevirdim. "Biri yapabilirdi. Ama eminim sen hiçbir şey yapmamışsındır, değil mi? O lanet psikopatla gitmesine izin verdin. Siktir git."

Hışımın çıkmak için döndüm ve gözlerimi sessizce karşılayan Lilac'a ters ters baktım. Beni lokantadan çıkarken takip etti ve beni daha da çileden çıkardı. "Beni rahat bırak lan."

"Hayır."

Başım keskin bir ağrıyla zonkluyordu ve girişe doğru ilerlerken ne yapmayı planladığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Aury'nin mi yoksa Rig'in mi peşinden gidiyordum?

"Günler önce gittiler," dedi Lilac arkamdan, öfkeli adımlarıma ayak uydurarak. "Yetişemeyeceksin, Hayalet."

"Siktir git," diye tekrarlardım, beynim artık daha tutarlı cümleler kurmama izin vermiyordu.

Lilac elini omzuma atıp beni sarsarak durdurduğunda onu itmek istedim. Beni döndürmeyi ve odama doğru itmeyi başardı. "Dinlenmen gerek. Çok yorgunsun. Sabah konuşabiliriz."

"Seninle konuşmak istemiyorum," diye tersledim ve onu kendimden uzaklaştırmaya çalıştım. Kıpırdamadı, küçük bedeninde şaşırtıcı bir güç vardı.

"Tamam." Lilac cebinden odanın anahtarını çıkardı -Rig gitmeden önce ona vermiş olmalı- ve kapımı açtı. "Ama yine de burada oturacağım. Bütün gece. Bu odadan çıkmayacaksın."

Sonra çizmeli ayağını kaldırıp kıcıma koydu ve beni odanın içine doğru itti. İçeride tökezledim, kapı arkamdan kapandığında ve Lilac'ın beni içeride kilitlediğini duyduğumda her şey karanlık, hareketsiz ve çok sessizdi. Orada durup çaresizlikten nefes nefese kalırken, titrerken, sıcaktan terlerken bir inilti beni terk etti.

Az önce ne olmuştu? Tüm bunlar *nasıl* olmuştu? Aury gitmişti. Rig gitmişti. Etrafımdaki her şey dakikalar içinde çökmüştü ve Lilac *odamda* öylece *uyuyakalmamı* mı bekliyordu?

Çoğunlukla çekilmiş perdelerin arasından görünen yatak odamın penceresine baktım ama bir adım bile atamadan Lilac'ın kapıdan gelen boğuk sesini duydum. "Rig hâlâ pencerenin mandalını tamir etmedi, bu yüzden o taraftan çıkamayacaksın."

Dişlerimi sıktım, ona kendini becermesini söyleme dürtüsüne direndim ve yumruğumu kapıya vurmak için döndüm. "Çıkarın beni," diye bağırdım onun yerine, panikten sesim kısılmıştı.

"Hayır." Leylak'ın sesi sakindi. "Uyumaya çalış Hayalet. Kafanı boşalt."

"Yapamam." Tekrar vurdum, sonra tekrar, zayıf bir ses çıktığında utandım. boğazım. "Lütfen, Lilac. Gidip onu bulmam gerek."

Kimden bahsettiğimi bile bilmiyordum. Belki ikisinden de. Ama bunu nasıl yapabilirdim ki? Kendimi hiç o anki kadar işe yaramaz hissetmemiştim.

"Bu kadar üzgünken Çorak Topraklar'a gitmene izin veremem," dedi Lilac kapıdan bana, sesinde daha önce hiç duymadığım bir yumuşaklık vardı. "Lütfen uyumaya çalış. Yapabileceğin hiçbir şey yok."

Sertçe ürperdim, kollarımı kendime doladım ve alnımı karanlık odamın kapısına yasladım.

Uyuyamadım.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Kıpırdamadan dur." Elimi çekiştirip önümdeki şiltenin üzerine koyarken Lilac'ın her zamanki düz sesi ilk kez kızgınlıkla renklenmişti. "Bunu bir daha yapmayacağım."

"Deniyorum," diye tersledim, parmak uçları avucuma battığında irkildim. "Çok kemiklisin."

"Ben kemikli değilim." Lilac konsantre olurken başını elimin üzerine eğdi. "Sıkıyım."

"Her neyse," diye mırıldandım, yanağım yastığıma gömülmüş halde onun kara başının tepesine bakıyordum.

Lilac başparmağımın tırnağını dikkatle parlak pembeye boyarken, "Eğer böyle üzölmeye devam edersen, sonunda bir lokum kadar yumuşak olacaksın," dedi. "Peki ya bir canavardan kaçman gerekirse ne olacak?"

İçimi çektim ve sırt üstü dönerek tavana baktım, Leylak eliyle işaret edince diğer elimi uzattım. "Bilmiyorum. Sanırım yakalanacağım. Bir gün mutlaka olacak."

Leylak kara kaşlarını bana doğru kaldırdı ve elimi yatağın yanında yerde bağdaş kurarak oturduğu yere doğru, gereğinden biraz daha sert bir şekilde çekti.

"Endişeli biri olduğunu biliyorum ama seni hiç bozguncu biri olarak görmemiştim." Omuz silktim, bu hareket Lilac'ın yanlışlıkla serçe parmağımın yan tarafını boyamasına neden olduğunda sinirlenmesine neden oldu. Ateş ettiğini hissettim.

Bana hançer gibi baktı ama başını tekrar öne eğerken hiçbir şey söylemedi.

Beni neşelendirmeye çalışıyordu. İşe yaramıyordu, ama bunun nedeni şu anda mutlu olamamam mıydı, yoksa Lilac'ın biraz ürkütücü kişiliğinin bir insanın ruh halini canlandırmaya elverişli olmaması mıydı, karar veremiyordum. Yine de deniyordu. Tam olarak minnettar değildim ama bu onu zaten sevdiğimden daha çok sevmemi sağladı.

Kampa döndüğümüzden beri sekiz gün geçmişti. Aury beni terk ettiğinden ve Rig'in gittiğini öğrendiğimden beri. Bu günlerin ilk beşinde Leylak sabırla benimle birlikte Çorak Topraklar'da Aury'yi aramaya gitmişti. Kampa döndüğümüzde hava çoktan kararına kadar dışarıda kalmamızı istediğimde hiç şikayet etmedi ve onun düşündüğünü bildiğim şeyi asla dile getirmedi.

Ta ki beşinci günün sonunda, tam kampa geri dönen konteynırın içine girmek üzereyken beni durdurana kadar.

"Onu şimdiye kadar bulmuş olurduk Ghost," dedi elini omzuma koyarak. "Eğer hâlâ bu bölgedeysen ve bulunmak istiyorsa, kendini tanıtmak için birçok fırsatı oldu."

Ona cevap vermemiştim. Cevap veremedim. Sadece döndüm, kampa doğru yürüdüm, odama girdim ve yatağıma tırmandım. Son üç gün boyunca kamp duvarında tek başıma oturmuş, büyük siyah kanatların herhangi bir işareti için ufku izlemiş, sadece gözlerimi açık tutamayacak kadar yorulduğumda yatağıma geri çekilmiştim.

Lilac beni bir süreliğine gelip dinlenmeye zorlamıştı ve ben de gönülsüzce kabul etmişim çünkü kızlara o bakıyordu, yani kesinlikle ona borçluydum. Kendimi berbat bir tavuk ebeveyn gibi hissediyordum ama her şey muazzam bir çabaydı. Oturup izlemek ve geri gelmesini ummak dışında hiçbir şey yapamıyordum.

Sonunda Anchor'ın Cat'in öldüğüne inanmayı reddetmesini anlamıştım. En bariz cevabı görmezden gelme kararlılığını. Sizi ilerleyemez hale getiren, olduğunuz yerde donup kalmanızı sağlayan ezici umutsuzluk.

Anchor gelip beni görmeye çalıştı ama cevap vermedim. Apollo fiziksel olarak her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için gelip beni kontrol edip edemeyeceğini sormuştu ama hayır demiştim. Lilac konuştuğum ya da odama girmesine izin verdiğim tek kişiydi, çünkü çoğunlukla sessizdi ve bana yemek yedirmeye çalıştığı zamanlar dışında en az sinir bozucu olan oydu. Daisy en sevdiğim yemekleri yapıp duruyordu, ben de onun hatırına zorla yediriyordum ama her şeyin tadı kül gibiydi.

Lilac tırnaklarını boyarken kuru bir sesle, "Cidden Ghost, bir noktada normale dönmen gerekecek," dedi. "Zaten Rig'in peşinden gitmek istediğini sanıyordum."

Gidip Rig'i aramaya başlamak istedim ama bu başlı başına bir devdi. Tek bildiğimiz Mary'nin evinin *batıda* olduğuydu. Buradan batıya doğru çok yol vardı ve Lilac'ın bizi kamptan çok ama çok uzağa götürecekti bu vahşi kaz avına benimle gelmek isteyip istemeyeceğinden emin değildim. Büyük ihtimalle yalnız gidecektim. Zihinsel olarak buna hazır olup olmadığımdan henüz emin değildim.

Ama esas olarak Rig'i aramak için ayrılırsam, belki... belki Aury geri döner, onu özlerim ve sonra yine gider diye korkuyordum. Yani arafta kalmıştım.

Tavana bakarken görüşüm bulanıklaştı, gözlerim ısındı. Gözlerimi hızla kırptırdım ve dönüp tekrar Leylak'ın koyu renkli başının tepesine baktım.

"Herkes yeni silahlardan memnun muydu?" Dikkatimi dağıtmak için sordum. O ilk geceden beri Lilac dışında kimseyle konuşmamıştım. Çorak Topraklar'da arama yapmak için odamdan çıkmış ve döndükten sonra her gece odama geri dönmüştüm, sadece gecenin köründe herkes uyurken duş almak ve banyoyu kullanmak için çıkmıştım.

Garip, küçük bir münzeviye dönüşüyordum - mahallenizde yaşayan ama hiç görmediğiniz, sadece küçük saatlerde garip şeyler yaparken duyduğunuz bir sürüngene. Şehirdeyken bunlardan birinin bitişiğinde oturuyorduk ve bugüne kadar neye benzedikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hala orada olup olmadıklarını merak ettim ve sonra kendi ailemin hala orada olup olmadığını merak ettim. Hala hayattalar mı? Hiçbir fikrim yoktu.

"Mest oldum," dedi Lilac ve her ne kadar vurgusuz sesi öyle görünmesine neden olsa da alaycı olmadığını biliyordum.

"Cutter bir tane aldı mı?" Kızgınlıkla sordum, çünkü ben küçük bir kaltaktım ve o pisliğin, açıkça hor gördüğü canavar Aury'nin kamp için buraya taşıdığı silahlardan birine sahip olmasını istemiyordum.

Leylak başparmağıma ulaşmak için elimi dikkatlice çevirdi. "Cutter şu anda Apollo'nun yanındaki odada kalıyor."

Kaşlarımı çatarak Leylak'ın at kuyruğuna baktım. Apollo'nun odasının yanındaki oda, ihtiyaç duyduğumuzda revir olarak kullanılmak üzere boş tutuluyordu. "Ona ne oldu?"

"Sen yokken yaralandı."

Neredeyse gözlerimi deviriyordum. "Evet. Anladım. Nasıl?"

"El yaralanması. Yaşayacak." Lilac başını kaldırdığında ve parlak yeşil gözleri benimkilerle buluştuğunda aramızda *maalesef* söylenmemiş bir söz geçti. Basit bir el yaralanması Cutter'ın uzun süre revirde kalmasına yol açmayacak olsa da, gerçekte ne olduğunu sormadım. Umurumda da değildi.

Leylak elimi başıyla onayladı. "İyi bir iş çıkardım mı?"

İki elimi başımın üzerine kaldırdım ve kısa, küt tırnaklarımdaki parlak pembe cilaya baktım. Mükemmel bir iş çıkarmıştı, ki bu beni şaşırtmadı. Lilac'ın her hareketi kusursuzdu. "Harika. Teşekkür ederim." Ne yazık ki fazla heyecan uyandıramadım.

Lilac'ın ayağa kalkarken verdiği sessiz nefes, bana bunun boşuna bir çaba olduğunu anladığını düşündürdü. Kendimi nankör bir pislik gibi hissettim, bu yüzden oturdum, başım çok uzun süre yatay durmaktan yüzüyordu.

"Teşekkürler Leylak," diye tekrarlardım, onları tekrar incelerken. "Gerçekten güzel görünüyorlar."

Leylak cevap olarak homurdandı ve yatağın yanından beni izledi. "Eğer gidip Daisy'den bir şeyler alırsam, yiyecek misin?"

Kendime bakmaktan aciz olduğumu ima edince yüzüm kızardı ama... o anda bu doğru sayılırdı. Bunun farkına varmam içimde küçük bir kararlılık kıvılcımı yarattı. Ayağa kalkmak ve normale dönmek için. Sonsuza kadar debelenemezdim. Aury gitmişti ve belli ki geri gelmeyecekti.

Bu düşünce bende tekrar yorganın altına kıvrılma isteği uyandırdı.

Başımı salladım ve kendimi Lilac'a gülümsemeye zorladım, bok gibi görüldüğümü biliyordum. Beni maskem olmadan görmesi ilk başta çok garip gelmişti. Hatırlayabildiğim kadarıyla sadece Aury ve Rig beni maskesiz görmüştü. Ama Lilac karakterine sadık kalarak bu konuda yorum bile yapmamıştı.

Ayrılmadan önce komodinden kitabımı aldı ve bana uzattı. "Al. Tırnaklarını lekeleme. Bunu bir daha yapmayacağım."

Kitabı ondan aldım ve kendi yerime dikkatlice açtım. Göz ucuyla Leylak'ın komodine doğru eğilmeden önce elini cebine attığını gördüm.

"Komodinin üzerine senin için bir şey bıraktım ama önemli bir şey değil ve geri döndüğümde bundan bahsetmeni istemiyorum."

Kaşlarımı çatarak kitabımdan başımı kaldırdım. "Ne-"

Ama o çoktan odadan çıkmıştı. Komodine baktım ve üzerindeki küçük ahşap heykelciği görünce donakaldım. Büyük kanatlı. Biri hasarlı.

Kitabı kucağıma bırakıp elimi uzatırken boğazımdaki yumruyu yutmaya çalıştım. Kitabı dikkatle elime aldım ve Lilac'ın oyduğu Aury'nin benzerine baktım. Ayrıntılar inanılmazdı; tıpkı Aury'nin yanık izleri gibi, yüzünün kenarındaki küçük pürüzlü bölgeye kadar hassas ve karmaşıktı.

Titreyen bir nefes aldım ve boyalı başparmağımı hasarlı kanatta gezdirdim. Lilac bunu bir süre önce başlatmıştı. Soğuk ve duygusuzmuş gibi davranabilirdi ama aslında öyle değildi.

Görüşüm bulanıklaştı ve Leylak'ın yakında döneceğini biliyordum, bu yüzden heykelciği dikkatlice komodinin üzerine yerleştirdim ve kitabımı alarak uzandım. Ama kitabı açtığımda sayfalara boş boş baktım. Artık okumaktan zevk bile alamıyordum. Sadece Aury'nin alçak sesle bana kelimeleri okuyuşunu duymak istiyordum.

Ona karşı bir anlık öfke hissettim. Hayatıma, kampa girmiş, beni kendine aşık etmiş, sonra da yapmaması için yalvarmış olmama rağmen siktirip gitmişti. Bu hiç adil değildi. Şimdi onsuz her şey boktan, kasvetli ve sıkıcı görünüyordu ve en iyi arkadaşım bunu daha iyi hale getirmek için burada bile değildi ve kalbim göğsümde yavaşça ölüyormuş gibi hissediyordum.

Sayfa önümde yüzüyordu, ben de gözyaşlarımın akmasını engellemek için hızla gözlerimi kırıştırdım ve tavana baktım. Ağlamayı bırakmam gerekiyordu. Yuvarlanmayı bırakmalıydım. Uzun zamandır Anchor'ın işe yaramaz olduğuma karar verip beni kapı dışarı etmesinden çok korkuyordum. Şimdi bunu gerçekten yapması için ona sebep veriyordum. Yine de bu düşünce bile bende güçlü bir tepki yaratamadı. Rig'i bulmak için yine de gidecektim. Onu buraya sağ salim getirebildiğim sürece, önemli olan buydu. Belki de yine de Büyük Göller. Tek başıma.

Kapı açıldı ve Lilac elinde bir kâse bir şeyle dikkatlice odaya geri döndü. Bileğimi aceleyle gözlerime sürttüm ve okuyormuş gibi yaptım. "Elimizde ne var?" Sesime biraz coşku katmaya çalışarak sordum, çünkü az önce gidip benim için akşam yemeğimi getirmişti - yine.

"Şehriye çorbası." Leylak kaseyi getirip çatal ve kaşıkla birlikte komodinin üzerine koydu. "Daisy senin için marketten bir paket erişte aldı." Ellerini kalçalarına koydu ve boş bir yüzle bana baktı. "Bunu sana söylememi istedi."

"Teşekkürler, Leylak." Elimde hâlâ kitabım olduğu halde yan döndüm ve kâsedan tembelce yükselen buhara baktım. En azından güzel kokuyordu. "Önce biraz soğumasını bekleyeceğim. Ve..." Yutkundum. "Teşekkür ederim... Teşekkür ederim-"

"Sana bundan bahsetmemeni söylemiştim," diye araya girince hızla başımı salladım ve yere baktım.

Lilac orada durmaya devam edince, ona bakmak için tekrar yukarı baktım. "Beni yemek yerken izlemek için burada kalmak zorunda değilsin. Söz veriyorum yiyeceğim."

"Sorun o değil." Leylak önce kapıya, sonra da bana baktı. "Moth burada," dedi. "Gelip seni görmek istiyor. Onu içeri alayım mı?"

İnledim ve kitabımın yana düşmesine izin vererek sırt üstü yuvarlandım. "Moth tam bir pislik."

Leylak bir şey söylemedi, ben de ona baktım. "Öyle ama, değil mi?"

Leylak'ın kaşları çatıldı. "Seni o canavarlarla bıraktığı için hâlâ sinirlisin."

Ayağa fırladım.

"Ölebilirdim!"

"Ölmeyecektin."

Hayal kırıklığı içinde tekrar inledim. "Tıpkı onun gibi konuşuyorsun." Başka bir şey bulmaya çalıştım. "Tamam, o hala bir pislik. Bir kılıcı var. Ne tür bir pislik kılıç taşır ki? Değil mi?"

Leylak uzun bir süre sessiz kaldı. "Kılıcı biraz sevdim," diye itiraf etti sert bir sesle.

Gözlerimi devirdim ve kendimi yastığıma geri attım, sanki kılıcın havalı olduğuna içten içe katılmıyormuşum gibi. "Sen de en az onun kadar kötüsün. Her neyse. İstiyorsa içeri al." Yan döndüm ve yorganı tekrar çeneme kadar çektim.

Lilac'ın tek söylediği "Ye," oldu. "Ben gidip onu getireyim." Sonra da gitmişti.

Oluşan sessizlikte komodinin üzerindeki kâseye göz kırptım, kendime oturup yememi söyledim ama gözlerim onun yerine küçük oyma figüre kaymaya devam etti. Kapım çalındığında gerildim.

"Hayalet mi?" Moth'un sesi tereddütlüydü. "Lilac bana seni görmeye gelmemin sorun olmayacağını söylediğini anlattı."

Gitmesi için sessiz kalmayı düşündüm ama sonunda yapamadım. İçeri girebileceğini bildirmek için homurdandım.

Öyle yaptı, soluk gözleri beni hemen yatakta buldu, kara kaşları biraz çatıldı. Kapıyı arkasından hafifçe tıklatarak kapatırken, bana tekrar bakmadan önce odama göz gezdirdi, her şeyi içine çekti - görülecek pek bir şey yoktu gerçi -.

Gözlerinin yüzümde, burnumdan ağzıma doğru gezindiğini gördüğümde kızardım ve bir çocuk gibi yorganı gözlerime kadar çekme isteğime zorlukla karşı koydum. Maske takmadığımı unutmuştum. Moth ilk kez yüzümün tamamını görüyordu ve bu garip bir duyguydu. Maskem zırhımın bir parçasıydı. O olmadan, onunla yapacağım sözlü münazara maçına kendimi ne yazık ki hazırlıksız hissediyordum.

"Tamam, öncelikle seninle *gerçekten* tartışmak istemiyorum." Güve yatağa doğru yürüdü ve tereddüt ettikten sonra Lilac'ın daha önce işgal ettiği yere, yatağın yanına bağdaş kurarak oturdu.

Ona baktım, aramızdaki havada huzursuz bir ateşkesin dalgalandığını hissediyordum, eğer kabul etmek isteseydim. "Peki," dedim uzun uzun.

Moth bir kez başını salladı ve neredeyse umutsuz gözlerini tekrar etrafa dikti, sanki fırsatı varken her şeyi kavramak ister gibiydi. O anı gördüm

Komodinin üzerindeki heykelciğı fark etti, çünkü kıpırdamadan duruyordu.

Tekrar bana baktı. "Topeka kampında ne oldu, Ghost?" diye sordu bana, sesi sakindi.

Şok içinde sarsıldım ve yanağımı yastıktan kaldırdım. Söylemesini beklediğim son şey buydu. "Ne demek istiyorsun?" Temkinli bir şekilde sordum. "Anchor'a söyledim, oraya vardığımızda-"

"Sana inanmıyorum," dedi Moth açıkça, ama sonra gözleri garip bir sempati ve endişe karışımıyla benimkilerle buluştu. "Rycke'ydi, değil mi?"

Yutkundum, boğazım düğümlendi. "Hayır," diye yalan söyledim. "Oraya vardığımızda-"

"Sana inanmadığımı zaten söyledim," diye araya girdi Moth, öne doğru eğildi, solgun gözleri benimkilere dikilmişti. "Oradan yeni geldim, Hayalet. Cat hakkında bir şey duyup duymadıklarına bakmaya gittim, çünkü Anchor senin henüz oraya gitmediğini söyledi. Buraya gelene kadar çoktan gittiğini bilmiyordum." Beni dikkatle izlemeye devam etti. "Kampın her yerinden Rycke'in kokusunu alabiliyordum. Onun kanının."

Titredim. Bazen Moth'un tamamen insan olmadığını unutuyorum. "I..." Yutkundum, boğazım kurudu. "Tehdit ettiler-"

"O şeye mi dönüştü... Değişti mi?" Moth bana sordu, sesi kısıktı.

Ona baktım, bir an için kararsızlıktan felç oldum. Moth aptal değildi. Ve yarı canavardı. Onca insan arasında belki de Aury'nin durumuna daha sempatik yaklaşabilirdi. Daha iyi anlardı.

"Evet." Sesim zayıftı.

Güve'nin yüzü seğirdi ve bir an için gözleri yıkıma benzer bir şeyle gerildi. "O zaman sana bağlandı." Yutkundu. "Sana zarar vermeye çalıştılar mı?"

Başımı salladım. "Biri vardı - Wick ve Vesta'yı öldürüp yönetimi ele geçirmişlerdi," dedim aceleyle. "O -yeni lider- bu kampı tehdit ediyordu. Sonra içlerinden biri bana vurdu ve Aury..." Sözlerimi yarıda kestim, çünkü başka türlü anlatmanın bir yolu yoktu.

"Herkesi öldürdü ve gördüğü her şeyi yok etti. Sen hariç."

Özür dilemem gerektiğini hissederek tekrar başımı salladım. Gözlerim kızardı. "Bilmiyordum-"

"Seni suçlamıyorum, Ghost." Moth nefes verdi ve dövmeli elini aramızdaki şiltenin üzerine koydu. "Bu senin suçun değil."

"Yine de beni uyarmaya çalıştın." Sesim titredi ve utancımın gözümde bir damla yaş süzülüp burnumu tıkadı. "Sana inanmamıştım."

Moth'un kaşları acıyla çatıldı ve bir an için uzanıp bana dokunacağını sandım. Bunu istemediğim için kaskatı kesildim. Aury dışında *kimsenin* bana dokunmasını istemiyordum.

"Bu yine de senin hatan olduğu anlamına gelmez." Moth'un uzun, dövmeli parmakları yatağın üzerindeki çarşafı yokladı. "Bunu yapan Aury'ydi."

"Kontrol edemediğini söyledi," diye mırıldandım.

Güve başını salladı, yüzü bir an için acıyla buruştu ama sonra kontrol etti. "Rycke'in eşi tehlikede olduğunda, onlar... çılgına dönme eğilimindedirler. En azından benim duyduğum kadarıyla." Tereddütlü bir ifadeyle bana baktı. "Peki... nerede o? Lilac burada olmadığından bahsetmişti."

Yanağımın iç tarafını sertçe ısırđım. "O gitti. Birlikte gidecektik, çünkü biliyorum ki o... o tekrar olabilecekken burada kalamaz. Ama sonra bensiz gitti." Gözlerim yine doldu. "Burada daha güvende olacağımı söyledi ve *beni öylece bıraktı*."

Sakinleşmeye çalışarak derin bir nefes aldım. "Ve sonra Anchor bana Rig'in o lanet psikopat Mary ile gitmesine izin vereceğini söyledi ve ben sadece..." Nefes verdim, sonra dudaklarımı büzdüm. "Boktan bir hafta oldu."

Moth gözlerinde sempatiyle bana bakıyordu ve ben bundan nefret ediyordum. "Özür dilerim, Ghost. Biliyorum biz..." Yüzü kızardı ve çarşafta kıvrımlar yapan parmaklarına baktı. "O keşif gezisinden sonra arkadaşlığımızın bozulduğunu biliyorum. Ama yemin ederim seni o canavarlarla tek başına savaşman için bilerek bırakmadım." Bana tekrar baktı, solgun gözleri gergindi. "Ben öyle bir şey yapmazdım."

Onu izledim. "Neden yaptın o zaman?"

Güve başını salladı, delinmiş dudakları hayal kırıklığıyla büzüldü. "Açıklaması çok zor. Ama ben sadece... lütfen bana inan. Seni asla kasıtlı olarak tehlikeye atmazdım. Ve yaptığım için özür dilerim."

Birkaç saniye aval aval ona baktım, bir yanım kendini *beğenmiş*, havalı Moth'un az önce benden *öziir dilediğine* inanamıyordu. "Ben... Tamam," dedim aptalca.

Bana küçük bir gülümseme verdi, gözlerinde rahatlama vardı, ama aynı hızla tekrar düştü. Çenesini yatağın kenarına dayamak için öne doğru eğildi, dövmeli parmakları yatağın üzerinde yayılıyordu, sanki bana uzanmak istiyor ama kendini durduruyordu. Boş gözlerle elinin arkasındaki ve parmaklarının altındaki garip, yabancı işaretlere baktım. Ne anlama geldiklerini hep merak etmiştim ama hiç sormamıştım.

"Seni nasıl daha iyi hissettirebilirim?" Moth beni izliyordu.

"Yapamazsın." Nefes verdim ve tavana bakmak için sırt üstü yuvarlandım. Moth'un gözlerini yüzümün yan tarafında hissedebiliyordum. "Tam bir bebek gibi davrandığımı biliyorum. Ayağa kalkmam ve üzülmeyi bırakmam gerektiğini biliyorum." Tavanımın köşesinde ağını ören minik bir örümceği izlerken durakladım. "Gidip Rig'e bakmam lazım."

"Ben de seninle geliyorum," dedi Moth hızla ve kaşlarını kaldırarak ona baktım. O da başını salladı. "Onu aramana yardım edebilirim. Koleksiyoncu Mary hakkında bir şeyler duydum. Onu gören insanlar tanıyorum. Etrafa sorup soruşturdum."

Çok cazipti. Güve yardımcı olabilirdi. Ama içimdeki ses bu fikre karşı çıktı. Neredeyse... Aury'ye sadakatsizlik gibi geliyordu. Sanki onun yerine geçmeye çalışıyormuşum gibi.

Başımı salladım. "Bunu yapmak zorunda değilsin Güve."

"İstiyorum," dedi. "Ve demek istediğim... herhangi bir beklentim yok." Sesi utançtan boğuklaşmıştı. "Ben aptal değilim. Eğer Rycke sana bağlandıysa, bunun ne anlama geldiğini biliyorum."

Alt dudağımı sertçe ısırdım, tavana baktım ve ben uyurken yanımdaki yatakta bana sarılmış olan Aury'yi düşünmemeye çalıştım. Uyandığımda omuzlarımdan öpüyordu. Ben uyuyana kadar yumuşak sesiyle bana kitap okuyordu.

Ben bir şey söylemeyince, Moth tereddütle devam etti. "Onu... seviyor musun?" diye sordu kısık bir sesle.

Sarsılarak yutkundum ve konuşmak için kendime güvenemeyerek başımı salladım.

Güve kaşlarını çattı. "Üzgünüm, Ghost. Ama... eğer gitmesinin nedeni... değiştiğinde seni inciteceğinden endişelenmesiyse, o zaman..." İtiraf etmeye isteksiz bir ses tonuyla nefes verdi. "Yapmayacak. Neredeyse fiziksel olarak sana zarar veremeyecek gibi. O sana bağlı. Sana zarar vermektense ölmeyi tercih eder."

Başımı salladım. "Bu onun endişesi değildi. Ya da benim. Bu..."-kapıya doğru işaret ettim-"kampın geri kalanı. Ya bir şey olursa ve kendini kaybedip herkesi öldürürse?" Ona doğru baktım. "Topeka kampını gördün, Moth."

"Evet." Güve'nin sesi boğuktu. "Yani, sanırım. Hayatta olup da asla incitmeyeceği tek kişi sensin ama... Bence burada iyi olurdu. Eminim diğerlerinden bazılarını önemsiyordur. Rig. Çapa. Değişimi daha iyi kontrol etmeyi deneyebilirse, sorun olmayabilir. Önemli olan kamptaki kimsenin hayatını tehdit etmediğinden emin olmak. Eğer böyle bir şey olursa, tüm bahisler kapanır."

Aklım hemen Cutter'a gitti. "Kampta asla yaralanmayacağımı garanti edemem," dedim sıkıntıyla.

"Sanırım değil."

Sessizliğe gömüldük ve bir dakika sonra Moth kâsemi aldı. "Soğumadan yemeğini yemelisin."

İçimi çektim ve yatak başlığına yaslanarak oturur pozisyona gelmeye çalıştım. Moth bana kaseyi uzattı ve zar zor tadına bakarak yemeye başladım.

Birkaç dakika beni izledi, sonra boğazını temizledi. "Demek ki yarı canavar olayı değilmiş."

Ağzım dolu bir şekilde ona baktım. "Ha?"

Moth'un normalde solgun olan yüzü pembeleşmişti. "Daha önce, biz... yakınlaşıyorduk ve sonra birden durdu. Merak ettim belki de..." Omuz silkti, yere baktı ve karyolanın kenarını karıştırdı. "Eğer yarı-canavar şeyiyse. Bu seni uzaklaştırırdı. Ama belli ki öyle değilmiş."

Kaşığımı tutarak ona şaşkınlıkla baktım. "Hayır, yarı canavar olayı değildi, seni göt! Beni bir canavar sürüsüyle çevrili bırakma olayıydı!"

Güve savunmaya geçercesine kızardı. "Sana bunun kasıtlı olmadığını söyledim!"

"Sen söylemeden önce bunu nasıl bilebilirdim ki?" Ağzıma bir kaşık çorba daha attım.

Güve iç çekti. "Artık bir önemi yok zaten."

Bir an için sesi o kadar üzgün geliyordu ki, o izcilik gezisinden beri ondan hoşlanmadığım konusunda ne kadar ısrarcı olduğum için kendimi suçlu hissettim.

Yarısı dolu kâseme baktım. Bitirmiştım, bu yüzden ona uzattım. "Al, bunu bitirebilirsin." Sesim sertti, çünkü barış teklifi hakkında yorum yapmasını istemiyordum - sadece kabul edip yoluna devam etmesini istiyordum.

Uzun bir duraksamadan sonra uzanıp aldı. "Teşekkürler."

Kucağındaki kâseye bakarak çatalın ucundaki erişteyi çevirirken başucuma yaslandım. Hala yatakta yanımda duran kitabımın köşesiyle oynadım ve mırıldanırken ona baktım, "Teşekkürler. Beni daha iyi hissettirmek istediğin için."

Moth yemek yemeye ara verdi. "Ben... Sorun değil." Sesi temkinli geliyordu ve düşündüğü şeyi dile getirmesini istemediğime karar verdim. Ateşkese vardığımızı sevinmişim. İçten içe Moth'tan hoşlanıyordum. Başka bir şeyin bunu tuhaflaştırmasını istemiyordum.

"Peki ne yapacaktın?" diye sordu boş kâseyi komodinin üzerine koyarken.

"Ha?" Ona bir göz attım.

"Birlikte gideceğinizi söylemiştiniz. Planınız neydi?"

Kıpırdayan ellerime baktım, utandım çünkü şimdi her şey çocukça bir umut gibi görünüyordu. İşe yarayabilirdi. "Doğuya, Büyük Göller'e doğru gidecektik. Mary'den uzağa. Önce geri döndük çünkü kampa vermek istediğimiz bazı silahlar bulduk." Büyük olasılıkla Aury bunca zamandır beni burada bırakmayı planlıyordu.

"Yani onun için kampı terk etmeye razı mıydın?" Güve sessizce sordu.

Başımı salladım, sonra omuz silktim. "Ve şimdi onun beni güvende tutmak için gitmesi çok anlamsız geliyor çünkü ben zaten oraya gidiyorum. Rig'i aramak için." Hayal kırıklığıyla dişlerimi gıcırdattım. "Bana Rycke'ların şehit olduğunu söylemişti. Lanet olası Aury." Gözlerimi kırıştırdım.

Göğsümde fiziksel bir ağrı vardı. Onu yanımda o kadar çok istiyordum ki canım acıyordu. Odam onsuz ve dev kanatları alanın yarısını doldurmadan çok üzgün, küçük ve boştu. Bana kitap okuyan sesi ya da tenime dokunan teni olmadan.

Moth boğazını temizledi ve kitabımı yaklaştırmak için elini yatağın üzerinde gezdirdi. "Kitabın ne hakkında?" diye sordu, açıkça dikkatimi dağıtmaya çalışıyordu.

Ona bakmak için başımı yatak başlığının üzerinden çevirdim. "Başıktan anlayamıyor musun?" Viktorya dönemi Londra'sında işçi sınıfının yaşam koşullarını anlatan bir kitaptı. On dokuzuncu yüzyılda yoksulluk içinde tifodan ölmenin nasıl bir şey olduğuna dair ayrıntılı betimlemeler kadar hiçbir şey sizi kalp acısından uzaklaştıramazdı.

Güve kızardı, sonra kitabı bana doğru iterken gözlerini devirdi. "Sadece ilgimi çekmeye çalışıyordum." Ayağa kalktı ve komodinden kâseyi aldı. "Bir süre kampta ya da en azından bu bölgede kalabilirim, o yüzden... belki yarın görüşürüz." Tereddüt etti. "Acı çektiğin için üzgünüm, Ghost."

Başımı kaldırıp ona baktım ve Moth'un gözlerindeki yoğun özlemi görebiliyordum. Bir an için, o gün ortadan kaybolmasaydı ne olurdu diye düşündüm. Zaten flört ediyorduk. Muhtemelen en azından seks yapardık, ama daha büyük olasılıkla bir çift olurduk. Buraya, kampa kalıcı olarak taşınırdı. O gün benimle üsse gelirdi ve Aury'yi bulduğumda orada olurdu.

Bana Aury'nin tehlikeli olduğunu söylerdi ve biz de muhtemelen onu öylece bırakırdık ya da en fazla zincirlerinden kurtarır ama kendi başının çaresine bakması için orada bırakırdık. Ve onu bir daha asla göremezdim.

Bu düşünceyle sertçe ürperdim ve kollarımı kendime doladım. "Teşekkürler Güve," diye mırıldandım, sesim kısıktı. "Belki yarın görüşürüz."

O gittikten sonra tekrar uzandım, yan tarafıma kıvrıldım ve gözlerimi kapattım.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Güve'nin ziyaretinin beni normale döndürmeye başlayacağını düşünmüştüm. Kalkıp kampın duvarında oturup akılsız bir zombi gibi ufka bakmak yerine, kampta tekrar işe yarar bir şeyler yapabileceğimi düşünmüştüm. Belki de Anchor'a Rig'i bulmak için ayrılacağımı söylemeden önce bir şeyler aramaya bile çıkabilirdim.

Bunun yerine, ertesi sabah yataktan bile çıkmadım. Başım ağrıyana kadar uyudum, sonra günlerdir ilk kez banyoyu kullanmak ve duş almak için öğlen saatlerinde kendimi yataktan dışarı sürükledim. Odama döndüğümde, Leylak masaya bir kase güveç bırakmıştı, ben de yemek için oturdum, odamdaki sessizlik ara sıra dışarıdaki kızlardan gelen hafif gıdıklamalarla bozuluyordu.

Ses göğsümü acıttı. Onları özlemiştim, bu biraz aptalcaydı ama... onlar benim için yumurtlayan tavuklardan daha fazlasıydı. Aury için de öyle. Onları severdi. Belki aralarında bir akrabalık vardı ama tavuklarla bir arada olmaktan hoşlanacağından emin değildim. Ya da belki de ondan korkmadıkları içindi -ki bu çok nadir görülen bir şeydi- ona karşı herkesten daha sevecen davranmışlardı.

Yemeğimi bitirdiğimde sandalyemi pencerenin altına çektim ve perdelerimden birini geriye ittim. Pencereyi iterek açabildiğim kadar açarken, lanet mandalı kendim tamir etmeye çalışsam mı diye düşündüm. Rig artık bir şeyleri tamir etmek için burada değildi.

Bu düşünceyle gözlerim karıncalandı ve dikkatimi dağıtmak için hızla başımı boşluktan dışarı çıkardım. "Merhaba hanımlar."

Hiçbiri benimle ilgilenmedi ama güneş batarken onları avluda amaçsızca dolaşırken görmek beni daha iyi hissettirdi.

Pencereyi daha fazla açamadım ve alt kenarı rahatsız edici bir şekilde boğazıma baskı yapıyordu, bu yüzden başımı içeri çektim ve çenemi pencere pervazına yasladım, Bianca çok yaklaşan Pearl'e öfkeyle ciyaklarken Trixie'nin kendine toz banyosu yapmasını izledim.

Kapı çalınana kadar kendimden geçmişim. Leylak'a içeri girebileceğini bildirmek için homurdanarak bir ses çıkardım, ama bu Moth'un sesiydi

Arkamdan ses geldi. "Hayalet."

Omzumun üzerinden ona baktım. "Oh. Hey."

Moth içeriye bir adım atıp kapıyı arkasından kapatmadan önce kapının dışında bekleyen Lilac'a bakarken ayağa kalktım ve sandalyeyi masaya doğru sürükledim.

"Şey... Ben bir şey yaptım," dedi, sesi titriyordu.

Yüzümü ona çevirdim. "Ne?"

Güve'nin yüzü belirsizlikten kararlılığa ve boyun eğmeye geçiş yaparak karmaşık bir hal aldı. Sonunda konuşmadan önce alt dudağının ortasından geçen halkayı endişelendirdi. "Ben... gittim ve onu senin için buldum."

Kalbim göğsümde sertçe çarpmaya başladığında bile hareket edemeden ona baktım. "Ne?"

"Gittim ve senin için rycke'yi buldum. Aury. O burada."

Sertçe yutkundum. "O burada mı?"

Moth başını salladı, beni dikkatle izliyordu. "O dışarıda. Lilac onunla birlikte." Moth'un boğazı düğümlendi ve birkaç adım daha yaklaştı. "Hayalet, eğer onu görmek istemiyorsan-"

"İstiyorum," diye patladım, bu konuda nazlansam mı diye düşündüm ama... siktir et. "Tamam," dedim, çoğunlukla kendi kendime, uzun bir nefes vererek. "Tamam."

Kafam karışmış bir halde tekrar Moth'a baktım. "Onu nasıl buldunuz? Leylak ve ben günlerce her yere baktık."

Moth omuz silkti, rahatsız görünüyordu. "Uzağa gitmeyeceğini biliyordum, çünkü seni izlemek isteyecektir. Bu yüzden aniden dehşet içinde kaçma isteği duyana kadar etrafta dolaştım, bu da onun yakınlarda olduğu anlamına geliyordu."

Gözlerimi ona diktim. "O gerçekten... sende bu tepkiyi tetikliyor mu?" diye sordum. Bunu hayal bile edemezdik. En azından Aury sadece Aury iken. Değiştiğinde, bu... farklıydı.

Güve başını salladı; yüzü tamamen ciddiydi. "Tüm canavarlarda. Evet." Bir süre daha beni izledi. "Yani... onu görmek istiyor musun?"

Saçımı düzeltme dürtüsüne karşı koyarak başımı salladım, ki bu çok saçmaydı. En azından temiz kıyafetler giymiştim. Endişe içimde bir fırtına gibi yükseldi, günlerdir yaşadığım ilk gerçek duyguydu ve tırnağımı çiğnemek istememe neden oldu. Yapmadım, çünkü Lilac'ın bana yaptığı manikürü bozarsam beni gerçekten öldürebileceğinden oldukça emindim.

Moth kapıya doğru döndüğünde sinirden titriyordum.

"Bekle," diye ağzımdan kaçırdım ve Moth tekrar arkasını döndü. "Kimseye söyledin mi?" Ses tonumdaki çaresizlik hissini engelleyemeyerek sordum. "Hakkında"

Aury ne yaptı? Topeka kampı mı?"

Güve başını salladı, dudaklarının kenarları aşağı doğru çekildi. "Hiç kimse. Söz veriyorum."

Gözlerim ısındı. "Moth... teşekkür ederim." Ona sarılmak için öne doğru bir adım attım ama geri çekildi ve ellerini havaya kaldırarak donup kalmama ve kendimi tam bir aptal gibi hissetmeme neden oldu.

"Üzgünüm, ben sadece... Rycke hemen dışarıda." Başını kapıya doğru eğdi ve bana küçük, mahcup bir gülümseme verdi. "Sen onun eşisin, bu yüzden... Riske atmamayı tercih ederim."

"Oh." Kollarımı indirdim, yanaklarım ısınmaya başladı. "Tamam. Özür dilerim."

"Ben sadece... Umarım her ne olursa olsun seni mutlu eder, Ghost," dedi Moth ve kendimi ona gülümsemeye zorladım ama sinirden titrediğim için dikkatim dağıldı. Moth bu kadar nazik ve özverili bir şey yapmışken kaba olmak istemedim.

Kapıyı açtığı anda nefesim kesildi ve Aury'nin orada Leylak'ın yanında durduğunu, uzun parmaklarını endişeyle kollarında aşağı yukarı ovuşturduğunu gördüm. Tıpkı haftalar önce kapımı çalıp içeri girmek istediğinde ve her şey değiştiğinde yaptığı gibi.

Birbirimize bakarken olduğum yerde donup kalmıştım, Aury'nin siyah gözleri iri ve kederliydi. Tek bir adım daha yaklaştı. "İçeri girebilir miyim?"

Başımı sallamayı başardım, Moth'un Aury'nin kanatlarının kendisine değmesini önlemek için kapının yanındaki duvara yapıştığının hayal meyal farkındaydım. Aury odaya girdikten sonra doğrudan ona baktığında hafif bir telaşla gözlerini kırptırdı.

"Teşekkür ederim," dedi Aury ve Moth karşılık olarak küçük bir ses çıkardı.

Aury bana dönüp baktığında nefesim kesildi. Bunun yarısı, onun tekrar yanımda olmasından, soğuk hava kokusunun beni sarmasından dolayı bedenimin duyduğu rahatlamaydı. Diğer yarısı ise istek, acı ve öfkenin kafa karıştırıcı bir karışımıydı.

Öfke kazandı. Ona doğru bir adım attım, ellerim yanlarımda sıkıca yumruk olmuştu. "Sen tam bir pisliksin, Aury."

Moth, Aury'nin arkasından dehşet dolu bir bakışla bana bakıyordu. Lilac tek kelime etmeden, yüzü dikkatle ifadesiz bir şekilde odaya uzandı ve Moth'u kolundan tutup dışarı çekti. Kapıyı arkalarından kapattı ve bizi gergin bir sessizlik içinde bıraktı.

Aury kıpırdandı. "Sadece güvende olmanı istedim-"

"Beni terk ettin!" Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz kızardım. Belki de bu biraz melodramatikti.

Bana sabırlı bir bakış attı. "Seni güvende olacağın bir yerde bıraktım Gage ve neden burada kalamayacağımı biliyorsun."

"Evet, ama *birlikte* gidecektik!" Çenemin titremesini engellemek için çenemi sıkıttım.

Aury başını salladı ve gözlerinin özlemle ağzıma doğru kaydığını gördüm. "Burada güvendesin. Dışarısı çok tehlikeli. Orada yaşamak istemezsin."

"Seninle bile mi? Olabileceğin şeyle mi? Bu saçmalık." Başımı salladım, öfkem tekrar yükseldi. "Wastes'ı biliyorum, Aury. Onlara alışkınım. Orada tek başıma hayatta kalabilirim, yıllardır bunu yapıyorum. Ama *seninleyken* iyi olacağımı biliyorum. Güvende olurum. *Sen* beni güvende tutarsın."

"Gerçekten orada benimle yaşamak istiyor musun? Dönüştüğüm şeyle?" Aury'nin gözleri acı verici bir şekilde savunmasızdı.

"Seni seviyorum." Ona baktım, görmesini sağlamaya kararlıyım. "İnsan olmadığını biliyorum, Aury. Bu seni daha az sevmeme neden olmuyor."

"Ama mesele sadece bu değil, Gage." Aury acı içinde görünüyordu. "Burası senin evin.

Burada arkadaşların var. Seni bundan mahrum edemem."

Bu sözleri duyunca içimde bir sızı hissettim, çünkü kötü yanlarına rağmen kamptan ayrılmak istemeyen bir yanımdı. O haklıydı. Orası benim evimdi.

Yine de giderdim. Onun için giderdim.

"Senden ayrı kalmak istemiyorum, Aury," dedim, sesim çaresizlikle titriyordu. "Bunu açıkça belirttim. Ne yapacağımızı konuşmuştuk." Ne kadar durdurmaya çalışsam da çenem titredi. "Ve sonra bensiz çekip gittin."

"Özür dilerim." Kanatları titreyerek öne doğru bir adım atarken Aury'nin gözleri acı doluydu. "Seninle kalmak için her şeyimi verirdim, Gage. Her şeyimi. Ama seni evinden alıp orada yaşamaya zorlayamam." Pencereye doğru işaret etti. "Ve ikimiz de neden burada kalamayacağımı biliyoruz. Birine zarar verebilirim."

Hayal kırıklığına uğramış öfke beni titretti. "Burada kalmayacağım bile," diye tersledim, çirkin bir yanımdı beni incittiği gibi onu da incitmek istiyordu. "Rig'i aramaya gidiyorum, yani hala dışarıda olacağım."

"Ne?" Aury yüzünde paniklemiş bir ifadeyle bana baktı. "Gidiyor musun? Rig'i aramaya mı? Ne demek istiyorsun?"

Çenem titredi. "O gitti. Anchor onun Mary ile gitmesine izin verdi." Aury bana baktı. "Oh, hayır."

"Evet. Yine de oraya gidiyorum. Artık tek başıma." Sesime sızan acıyı engelleyemedim.

Aury öne atıldı ve ellerimi tutup sıktı. "Yapma. Ben giderim. -"Bırakın gidip onu bulayım." Sesi çaresizdi. "Sen burada kal."

Ellerim onun avuçlarında titriyordu. Onu daha yakına mı çekmek yoksa tutuşundan kurtulmak mı istediğime karar veremiyordum. "Hayır. Ben gidiyorum."

"Gage, lütfen." Aury ellerimi bırakıp yukarı uzandı ve yüzümü kavradı. "Onu bulup geri getireceğim, sen burada kal."

"Hayır." Geri adım attım, elleri iki yanına düştüğünde ve başı seğirdiğinde kalbim acıdı.

"O zaman seninle gelmeme izin ver," dedi yalvaran bir ses tonuyla. "Seni korumak için. Lütfen."

Başımı salladım. "Yapamazsın. Eğer Mary sana ulaşırsa-"

"Tek başına dışarı çıkmaya izin vermeyeceğim. Ve onun beni almasına da izin vermeyeceğim." Aury bana baktı ve her zamanki yumuşak siyah gözleri daha sertti. Daha kararlıydı. Tıpkı bana silah doğrulttukları için o askerleri öldürdükten sonra baktığı gibi. "Onun ya da aytorinin sana zarar vermesine asla izin vermeyeceğim, Gage. Ya da Rig'e."

"Biliyorum," dedim, sesini onun görmesini sağlama ihtiyacıyla yükselterek. "Hiçbir şeyin beni incitmesine izin vermeyeceğini *biliyorum*, işte bu yüzden seninle Çorak Topraklar'da yaşamaktan memnun olurum, Aury. İyi olurduk."

Aury bana baktı, yüz ifadesi özelemlenmişti. Bu manzara karşısında göğsümde küçük bir umut kıvılcımı çaktı. Sonra Moth'un daha önceki sözlerini hatırlayınca alevlendi.

"Peki ya değişiminizi kontrol edebilseydiniz?" diye sordum. "O zaman... belki kalabilirdik. Rig'i bulduktan sonra burada kalabiliriz." Çiçek açan kırılman umudu gizleyemedim.

Aury acı çekmiş görünüyordu. "Bu çok büyük bir risk, Gage," dedi. "Onu tamamen kontrol edebileceğimin... garantisi yok."

"Bence öğrenebilirsin," dedim içimden geldiğinden daha büyük bir güvenle. "O askerlerden sonra öğrendin. Bunu söyleyebilirim. Kendini sakinleştirdin."

"Evet, ama..." Aury başını salladı ve sonra sertçe seğirdi. "Hâlâ bir garanti yok."

"Doğuştan şiddet yanlısı değilsin, Aury. Bu senin ilk içgüdün değil."

Bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Sanırım öyle. Derinlerde bir yerde. Her zaman atalarımın anılarının benim türümün nasıl olduğuna dair olduğunu düşünmüştüm."

Daha önce. Uzun zaman önce. Artık değil. Ama görünüşe göre benim de kaderim böyle olacak."

"Hayır." Ona tekrar yaklaşıp gömleğini yumruklarken sesim hırçınlaşmıştı. "Öyle değil. Sen değilsin. Onu kontrol edebilirsin, Aury. Sana onu kontrol etmeyi öğrenmeye istekli olup olmadığını soruyorum. En azından denemek için. Benim için."

Aury'nin kaşları çatıldı. "Gage, senin için *her şeyi* yaparım," dedi bana. Göğsüm ağrıyordu. Yumruğumu daha sıkı sıkarak gömleğinin kumaşını buruşturdum. "Ama burada kalma düşüncesi beni çok endişelendiriyor. Kazara kimseye zarar vermek istemiyorum."

"Zamanımız var," diye ısrar ettim. "Dışarı çıkıp Rig'i arayacağız ve sen de onu kontrol etmek için pratik yapma şansına sahip olacaksın."

Aury ikna olmuş görünmüyordu. "Gage..."

"Dışarıdayken, burada kalmamızın güvenli olup olmadığına karar verebiliriz," diye devam ettim, onu görmezden gelerek. "Ve eğer değilse, Rig'i bıraktıktan sonra buradan *birlikte* ayrılırız. Tamam mı?"

Aury konuşmak için dudaklarını araladı ama ben önce davrandım. "Bu konuda *ikimizin* de söz hakkı var, Aury. Sadece senin değil. Kamptan ayrılmak istersem, ayrılabilirim."

Uzun, acı dolu bir duraksamadan sonra nihayet başını salladı, ama gözlerindeki endişeyi görebiliyordum, küçük bir umut ışığıyla karışmış olsa bile. "Ben sadece... senin için en iyisini istiyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Ve bunun ben olduğumu sanmıyorum."

Kararlılığım tamamen dağıldı. "Öylesin," dedim ve onu öpmek için eğildim. Parmak uçlarımı göğsüne gömüp onu kendime bağlamak istediğimde Aury ağzımdan yumuşak bir ses çıkardı. "Lütfen, Aury," dedim dudaklarına karşı, sesim titriyordu. "Lütfen bir daha bensiz gitme."

Acı dolu bir ses çıkardı. "Özür dilerim." Beni öptü. Sonra tekrar öptü. "Çok acı verici olsa da en iyisinin bu olduğunu düşündüm."

Sonunda ayrılırken, "Bana Rycke'ların doğaları gereği şehit olduklarını söylemiştin," dedim.

Eğilip beni tekrar öpmeden önce keyifle ofladı, benim kadar duramıyor gibiydi. Ağzıma karşı gülümsediğini hissettim ve bir an sonra çatallı dili içeri girdiğinde göğsüne doğru sarktım.

"Geri döndüğüne çok sevindim," diye mırıldandım öpücükler arasında ağzına karşı. "Hayatımın geri kalanında Moth'a borçlu olacağıma inanamıyorum."

Aury başını salladı ve öpücüğü keserek yanağıma bir öpücük daha kondurdu. "Bana ne kadar üzgün olduğunu söyledi." Nefesi titreyerek kesildi ve yanağıma sokuldu. "Bunu düşünmekten nefret ediyordum. Ama... Esas olarak kızlar için geri döndüm."

Kıpırdamadan durdum, beynimin söylediklerini sindirmesi birkaç saniye aldı. Onu zayıf bir şekilde ittiğimde, çoktan kahkahalarla gülmeye başlamıştı.

"Gerçekten güzel, salak. O zaman seni onlardan uzak tutmama izin verme," dedim alaycı bir kızgınlıkla, geri çekilip tavukların gagaladığını görebildiğimiz pencereyi işaret ederek.

Ben daha fazla uzaklaşmadan Aury'nin kanatları etrafımda dönmeye başladı ve beni tekrar göğsüne yasladı, kolları sırtımda dolanırken beni sıkıca tuttu ve bana sırttı.

Gözlerimi devirdim. "Tamam, yeni bir parti numaran var, ama sadece -"

Beni öptü, beni başarıyla susturdu.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Bir süre sonra tam akıncı kıyafetlerimi giydiğimde, Aury'nin kanatlarının ne kadar hareket ettiğini fark etmeden edemedim. Sanki uzanmaya hevesliymiş gibi çırpınıyor ve seğiriyorlardı, ama o benim yetersiz eşyalarımın herhangi birini devirmek istemediği için bundan kaçınıyordu.

Maskemi ağızıma kapatırken Aury'ye "Nöbetim var," dedim. "Benimle oturmak ister misin? Sonra gidip Anchor'a Rig'i aramaya gideceğimizi söyleyebiliriz."

Başını salladı. "Yine de yemek yemelisin." Bir adım daha yaklaştı ve elini başımın üstünde gezdirdi. "Solgun görünüyorsun."

Gözlerimi devirdim. "Ben iyiyim." O döndüğüne göre kendimi enerji dolu hissediyordum, sanki bedenim tüm enerjisini onun dönüşü için depolamıştı.

"Gidip sana bir şeyler getireyim ve duvarda buluşalım," dedi Aury. "Yapmak zorunda değilsin."

"İstiyorum," diye araya girdi, sonra biraz omuz silkti. "Bo ve Daisy'ye de merhaba demek istiyorum. Onlardan hoşlanıyorum," diye ekledi, sesi biraz utangaçtı, bu da bende maskemi geri çekip onu anlamsızca öpme isteği uyandırdı.

Kendimi zor tuttum. "Tamam. Seni gördüklerine sevinecekler. Daisy seni beslemeye çalışacak." Ona gülümsedim, o da bana sırtıttı.

"O zaman ben sana iki porsiyon getireyim, sen de benimkini ye."

Odadan çıktığımızda Leylak dışarıda geziniyordu ama Güve ortalıkta görünmüyordu. "Her şey yolunda mı?" Lilac parlak yeşil gözlerini aramızda gezdirerek sordu.

Başımı salladım ve Aury konuştu. "Ghost'a biraz yiyecek getireceğim ve duvarın üzerinden ona götüreceğim."

Leylak bir kez başını salladı. "Ben de seninle geleceğim."

Aury bana baktı. "Yukarıda görüşürüz," dedi Lilac'la birlikte uzaklaşmadan önce. Lilac'ın ona göz kulak olmak isteyip istemediğini merak ettim ama belki de sadece paranoyaklaşıyordum. Lilac'ın Topeka kampında olanlardan haberi yoktu. Tabii Moth ona anlatmadıysa. Ama Moth hiçbir şey söylemeyeceğine yemin etmişti ve garip bir şekilde ben de ona inanmıştım.

Konteynırların arasından geçerek en üstteki kapağa doğru ilerledim. Duvarın tepesine çıktığımda, gözlerim hemen

kenarda oturan figür, başı eğik.

Cutter'dı.

Kapağın açılma sesiyle döndü ve benim olduğumu görünce maskesinin üzerinden ters ters baktı. "Hayalet."

Yutkundum, yukarı tırmandım ve kapağı kapattım. "Hey."

Ayağa kalktı, hareketleri beceriksizceydi. Yüzünü bana döndüğünde nedenini anladım ve sol elinin eskiden olduğu yeri kaplayan beyaz bandajı gördüm. Sadece... gitmişti.

Aval aval baktım. "Ne oldu?"

Cutter yüzünü alaycı bir şekilde buruşturdu, kalan tek eliyle kolunu kavrarken acı çektiği belliydi. "Mary'nin küçük hayvanı."

"Tanrım." Sivri kafası ve bordo derisiyle o ürkütücü küçük şeyi düşündüm. Çıkardığı heyecanlı tıkırtı sesini.

Tanrım, Rig şu anda o şeyle birlikteydi. Ya ona zarar verdiyse? Kalbim göğsümde büyük bir korkuya kapıldı. Gidip onu bulmalıyım.

"O... O senin elini mi yedi?" Dehşetle harmanlanmış hastalıklı bir merakla sorduğumu duydum.

"Denedi." Cutter'ın sesi tarif edilemeyecek kadar acıydı. "Apollo geriye kalanları kesmek zorunda kaldı."

Boğazım düğümlendi. "Ne... ne oldu?"

Cutter alay etti. "Ben nöbetteyken duvara tırmandı. Muhtemelen kampa yukarıdan girebileceğini düşündü."

Bu düşünce dehşet vericiydi ve Rig'in bizim için bir araya getirdiği tavuk telinden çatı için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

"Onu almaya gittim ve o da *bunu* yaptı." Kütüğünü tekrar salladı.

"I..." Yutkundum ve başımı salladım. "Özür dilerim." Kapağa baktım, sonra kaşlarımı çattım ve kendimi durduramadan ağızımdan kaçırdım: "Buraya nasıl çıktın?"

Cutter bir boğa gibi öfkeli bir nefes verdi, gözleri parladı. "Neden, artık işe yaramaz bir sakat olduğum için mi?" Sağlam koluyla duvarın diğer ucuna, bir akıncının durduğu yere doğru işaret etti. "Bilmen gerekiyorsa, Keen kalkmama yardım etti."

"Özür dilerim," diye mırıldandım, bir adım geri çekilerek. "Seni üzmem istememiştim."

Döndüm ve o karşılık vermeden önce hızla duvar boyunca yürümeye başladım, ama sonra beni takip ederken botlarının metale vuruşunu duydum ve sırtım gerildi.

"O şeyi yanında getirmişsin," diye tükürdü Cutter.

Omuzlarım gerginlikten kamburlaştı. "O bir şey değil. O bir insan." "O bir lanet. Canavar."

Cutter'ın ses tonundaki saf nefret, temkinli bir şekilde arkamı dönmeme neden oldu. Tek elini sıkışmış öylece duruyordu ama sonra yüzünü buruşturdu ve sol ön kolunu tuttu, sanki sol kolunun ucundaki kütük, damarlarında öfkeyle dolup taşan kan yüzünden zonkluyormuş gibi.

Kütüğü kaldırdı. "Canavarların ne yaptığına bak, Hayalet." Ona bakakaldım. "Bunu Aury yapmadı."

"Hepsi aynı! Hepsi bunu yapabilir! *Hayvanlardan* farkları yok. Ve sen de *onlardan birisin*, seni hasta ucube." Bana bir adım daha yaklaştı, nefreti onu dengesizleştirirken gözleri parlıyordu. "Bu kampa bir tanesini sen getirdin. Diğerlerini de kendine çektin. Ve bak bana ne oldu." Kütüğünü tekrar kaldırdı. "Senin yüzünden *sakat kaldım*."

Bir adım daha yaklaştı, ben de temkinli davranarak geri çekildim.

"Diğerlerinden daha yeni kurtulmuştuk ve *sen* o şeyle geri dönmek zorunda kaldın." Gözleri nefretle parladı. "Neden geri gelmek zorundaydın ki, ha?"

Sözleri karşısında nefesimi tuttum. Cutter'ın canavarlardan nefret ettiğini biliyordum ve bana hiçbir zaman aşırı düşkün olmadığını da biliyordum ama daha önce Çorak Topraklar'da başıma kötü bir şey gelmesini bu kadar bariz bir şekilde dilememişti. Bu korkunç bir duyguydu, kollarımı kendime sarıp ondan uzaklaşmak istememe neden olan bir duyguydu. Ama burada, duvarın üzerinde onunla sıkışıp kalmıştım, bu yüzden yapabileceğim en fazla şey bir adım geri gitmekti.

Yine de bu onu durdurmadı. Avını yavaşça köşeye sıkıştıran bir kurt gibi ilerledi. "Madem canavarları bu kadar çok seviyorsun, neden siktir olup gitmiyorsun ve diğerleriyle birlikte yaşıyorsun?" Sesi sinsi bir tıslamaydı.

Ona bağırmak istedim ama boğazım düğümlendi ve en fazla başımı sallayabildim.

"Akıncı kampları *insanlar* içindir," diye homurdandı. "İnsanların canavarlardan *kaçması* için. Ama sen buraya bir tane getirebilecek kadar önemli olduğunu mu sanıyorsun? Bizim için leş topladığın için hepimizden *daha iyi* olduğunu mu sanıyorsun? Çünkü bu doğru." Sert, gıcırtilı bir kahkaha attı. "Ağırlığını koymayan benim, değil mi?"

Bana bir adım daha yaklaşıırken yüzü öfke ve acıyla lekelenmişti. "Şimdi kendi *ağırlığımı* nasıl *chekeceğim*, ha, Ghost? Tek elle mi?" Kütüğü çılgınca salladı ve gözlerim onu takip etti. "Ve

Rig'den yerime birini bulmasını isteyemem bile. O gitti. Bu kamptaki en faydalı kişiydi ve *sen* onu uzaklaştırdın."

"Ben yapmadım, o nasıl benim-" Kekeliyordum, beynim kendimi savunamayacak kadar hızlı çalışıyordu, kalbim küt küt atıyordu.

"Hayalet mi?" Lilac kapaktan belirdi ve Aury'nin kanatlarının tepesi onun ardından görüldüğünde kalbim yerinden fırladı.

Cutter onu duymuyor gibiydi, mantıksız nefreti onu tüketmişti. "O ucubeleri buraya sen getirdin ve o da onlarla birlikte gitti." Sağlam eliyle kampın aşağısını işaret etti. "Ve şimdi bunu da yanında getirdin ve hepimizi öldürecek. Sözlerimi unutma."

Ama Aury işaret ettiği yerde, kampta değildi. Ambarda Lilac'ın yanında durmuş, serin havada buharlaşan bir kâseyi dikkatle tutuyordu. Cutter'ın bana agresif bir şekilde bağırdığına şahit olurken gözlerinin o içsel parıltıyla parladığını gördüm.

Sikeyim.

"Cutter, Aury kimseye zarar vermeyecek." Sesimi olabildiğince sakın tuttum ama yine de çılgınca titriyordu. "Mary'nin hayvanı seni incittiği için üzgünüm. Ama yine de-"

"Siktir git, Hayalet." Cutter bir adım öne fırladı ve Lilac'ın hızla bize doğru yürümeye başladığını gördüm. Aury çok daha yırtıcı bir yürüyüşle hareket etti, gözleri yine parladı. Kanatları açıldı, sesi kampın içinde yankılanacak kadar yüksekti.

Kahretsin, üstünü değiştirecek ve tüm kampı katledecekti. Nefes alışım hızlandı ve Cutter ilerlerken bir adım geri çekildim. "Cutter, bu-"

"Bu *senin hatan*." Cutter bana ulaşp sertçe itti ve ben tökezleyerek geri çekilirken Aury'nin alçak, insanlık dışı bir ses çıkardığını duydum.

Sonra botumun topuğu hiçbir şeye çarpmadan alçaldı ve dehşetle duvarın kenarının ayağımın altında olduğunu fark ettim. Momentum beni hala geriye çekiyordu.

"Hayır-" Aury'nin ağladığını ve ardından elindeki kâsenin metale çarparak parçalandığını duydum. Kollarım dönerken nefesim kesildi. Düşmeden önceki anda, Lilac'ın koşmaya başlarken gözlerinin büyüdüğünü ve Aury'nin yüzünün yıkımla buruştuğunu gördüm.

Boş yere duvarın kenarına uzanıp tutunmaya çalıştım ama kollarım çok uzaktaydı ve çok hızlı düşüyordum. Hava hızla yanımdan geçiyordu ve çok yakında korkutucu bir şekilde yere çakılacağımı biliyordum ama elimden daha fazlası gelmiyordu.

Lilac'ın kafası duvarın kenarında belirdiğinde, gözleri garip bir şekilde dehşetle doluydu ve bağırdığını duyduğumu sandım, ama rüzgar çok gürültülüydü-

Büyük ve karanlık bir şey hızla yanımdan geçti ve sonra sırtıma çarparak tüm nefesimin aceleyle vücudumu terk etmesine neden oldu, o kadar hızlıydı ki ciğerlerim acı verici uzun anlar boyunca yeniden şişemedi. İlk başta yere çarptığıma ikna olmuştum. Ama sonra kollar etrafımda sıkılaştı ve kulaklarımdaki gümbürtünün bizi yere indiren Aury'nin kanatları olduğunu fark ettim.

"Gage." Kolları beni acı verici bir şekilde sıkıca tutarken sesi kulağıma acı veriyordu ama içindeki bozulmayı şimdiden duyabiliyordum. Kalbim göğsümde öyle bir çarpıyordu ki kalp krizi geçireceğimi sandım.

Yere vardığımızda Aury beni ayaklarıma kadar indirdi, acı verecek kadar nazikti. Bacaklarım o kadar çılgınca titriyordu ki ilk başta ağırlığımı taşıyabileceklerinden emin değildim ama sonra başımı kaldırıp Aury'deki değişimi gördüğümde dehşetle sertleştiler.

Yüzü dönüyor, ağzı korkunç bir şekilde genişliyor, uzayan çenesi dışarı doğru çıkmaya başlıyordu. Tırnakları uzayarak kalın pençelere dönüştü. Vücudu şişti, sırtı kıvrıldı ve kamburlaştı. Omurgasındaki dikenler kanatlarıyla birlikte büyüdü.

Ciğerlerim sonunda acı veren, titreyen bir nefes çekmeme izin verdi. "N-n-hayır-" Söylemeye çalıştım ama Aury'nin kafası çoktan duvarın tepesine çıkmıştı ve kocaman, çökük gözlerinin Lilac ve Cutter'a sabitlenip bize baktıklarında o içsel öfkeyle parladığını gördüm. Lilac, Cutter'ın sağlam kolunu arkasına sıkıştırmıştı ama o bile Aury'yi görünce daha fazlasını yapamayacak kadar şok olmuş görünüyordu.

Kalın pençeleriyle önündeki nakliye konteynırını deldiğinde, Aury'nin bedeni hâlâ büyüyor, kanatları hâlâ geriliyordu; metal titriyor ve çıgılık atıyordu. Korkutucu bir hızla duvarın kenarına tırmanmaya başladı.

"Aury, hayır," diye bağırdım, öne doğru atıldım ve ayak bileğinden tuttum, can havliyle asıldım.

Homurdandığını duydum, sonra homurdandı, o korkunç kafası bana bakmak için aşağıya doğru sallandı. Grotesk yüzündeki kızgınlığı görebiliyordum ama beni incitmemeye özen göstererek kendini tekrar yere bıraktı ve çömelmek için döndü. Çıkıntılı çenesi yüzümün yan tarafına sürtündüğünde sadece biraz irkildim. En azından bu sefer kan damlamıyordu.

"Sakin ol, Aury," dedim elimden gelen en yatıştırıcı sesle, ama yine de korkudan titriyordu. "Lütfen. Benim için. Lilac'a zarar vermek istemezsin. Ya da Anchor'a. Ya da başka birine. Ben iyiyim. Gördün mü?"

Bir pençeyi tuttum, iki elimle etrafını sardım ve omzuma götürdüğümde göğsüme saplanan korkuyu görmezden geldim. "Beni kurtardın." Ona gülümsedim, maskeye rağmen gözlerimde bunu görebileceğini biliyordum. "Ben iyiyim."

Aury ölümcül pençesiyle omzumu ve kolumu okşadı, inanılmaz derecede nazikti. Kocaman gözleri yumuşadı, odaklanamaz hale geldi. Bir kez homurdandı ve ağzını tekrar saçlarıma dayadı. Devasa kanatları titredi ve güçlü bir kanat çırpı. Vücudunun küçülmeye başladığını gördüğümde rahatlatarak nefes verdim.

Aury'nin eski haline dönmesi uzun sürmedi ve döndüğü anda yüzünü boynuma gömdü, sadece biraz titriyordu. "İyi misin?" diye sordu, sesi yumuşaktı ama normalden bir perde daha alçaktı. Kanatları bizi sararken çılgınca ellerini üzerimde gezdirdi.

Başımı salladım. "İyiyim," diye mırıldandım, yanağını öpebilmek için maskemi indirdim. Kollarımı boynuna dolamak istedim ama dikenleri beni kesebilirdi. Onun yerine avuçlarımı çıplak göğsüne koydum ve derisinin altında yaşam tohumunun titreşimini hissettim. "Sana kıyafet almamız gerek."

Aury tam olarak kahkaha sayılamayacak bir ses çıkardı, sonra titreyen kocaman bir nefes aldı. "Herkesi öldürebilirdim. Lilac, Anchor-"

"Ama sen yapmadın." Arkama yaslandım ve yüzünü ellerimin arasına alarak onu bana bakmaya zorladım. "Yapmadın, Aury. Kendini kontrol ettin." Onu öpmek için parmak uçlarımda yükseldim.

Ağzı benimkine karşı titredi ama o da beni öptü. Dudaklarımız ayrıldığında ona gülümsedim. "Seninle çok gurur duyuyorum. Sen de beni kurtardın." Elimde olmadan onu tekrar, sertçe öptüm. "Hiç değişmemiş olsaydın bunu yapamazdın. Kanadın hâlâ kırık olurdu."

Aury küçük bir baş sallama hareketi yaptı ama hâlâ kararsız görünüyordu. Korkmuştu, sanki kampa döndüğümüzde ne olacağını bilmiyormuş gibiydi. "Eğer Cutter sana tekrar zarar vermeye çalışırsa-"

"Buna şansı olmayacak. Lilac onu yakaladı. Ve ben... Ben onun beni gerçekten itmek istediğini sanmıyorum. Bence sadece kızgındı."

Aury'nin gözleri yeniden parladı, ışıltı saçmaya başladı, ben de hemen konuyu değiştirdim. "Hadi içeri girip sana kıyafet alalım." Aşağı uzandım ve

çıplak kıcını okşadı. "Başka kimsenin buna bakmasını istemiyorum."

Aury bana zayıf bir gülümseme verdi, ama onu kampın kenarından çekmeme izin verdi, duvara yakın durdu, böylece kenardan bakan herhangi bir akıncı çok fazla göremeyecekti. Girişe ulaştığımızda maskemi çıkarırken ona döndüm. "Bir saniye burada bekle. İçeri girip sana bir şeyler getireceğim."

Başını salladı ve kollarını kendine sardı, uzun parmaklarını endişeyle kollarında aşağı yukarı gezdirdi. Aceleyle kampa girdim ve motel binasının kenarından dolanarak bahçedeki kızların hışırtısını duydum. Lilac'ın Cutter'ı lokantaya doğru ittiğini görebiliyordum. Görünmeden odama girmeyi başardım - özelliğim.

Bir gömlek ve pantolon aldıktan sonra, Aury'nin eski paltosunun hâlâ masadaki sandalyelerden birinin arkasına asılı olduğunu fark ettim ve onu da aldım. Odamdan dışarı çıktığımda, lokantanın penceresinden Anchor'ı görebiliyordum, sakın bir şekilde konuşurken Lilac'a geniş gözlerle bakıyordu. Eli hâlâ Cutter'ın sağlam koluna kenetlenmişti. Moth da içerideydi, uzaktaki duvara yaslanmıştı ve yüzü asıktı.

Kampın girişinde beklerken hafifçe titreyen Aury'ye ulaştım ve aceleyle giyinmesine yardım ettim. Gömlek geniş omuzlarına çok dar geliyordu ve pantolon da çok kısaydı ama önemli değildi. Eski paltosunu silkmesine yardım ettim, sonra kampa birlikte yürüyebilmemiz için elini tuttum.

Konteynırdan çıktığımızda Anchor, Moth ve Lilac'ın bize bakmak için döndüklerini gördüm, Aury'nin kanatlarının rahatsız edici siyahlığından etkilenmişlerdi. Çapa kapıya doğru yürüdü, iterek açtı ve bizi yanına çağırdı.

Lokantaya doğru ilerlerken karnıma sinirden kramplar girdi. Artık Aury'nin neye dönüşebileceğini bildiklerine göre, onu öldürmeye mi çalışacaklardı? Yoksa gitmemize izin mi vereceklerdi? Lilac birçok canavarı öldürmüştü. Bu kısım onu rahatsız etmezdi. Sadece bunu yapmak istemeyecek kadar Aury'yi önemseydiğini ummak zorundaydım.

Lokantaya girdiğimizde Cutter'ın rengi griye dönmüştü ve elindeki temiz beyaz sargı bezini tutuyordu. "Neden kampa geri döndü?" diye kükredi, gözleri bizimle Lilac arasında gidip gelirken vahşileşmişti. "Az önce neye dönüştüğünü gördün," diye bağırdı Lilac'a. "Sen de *gördün*."

Moth'un gözlerinin beni delip geçtiğini hissedebiliyordum ama ona bakamıyordum. Kalbim küt küt atıyordu.

"Neden bahsediyor bu?" Çapa sordu, gür kaşları çatılırken sesi aceleciydi. Aury'ye ihtiyatla baktı.

Leylak küçük bir omuz silkti ve göğsümde kırılğan bir umut filizlendi.

"Hiçbir fikrim yok." Sesi her zamanki gibi duygusuzdu. "Aury yere düşmeden önce Ghost'u kurtarmak için aşağı uçtu." Yeşil gözleri Cutter'a kaydı. "Çünkü Cutter onu duvardan itti."

"Onu itmek istememiştim," diye bağırdı Cutter. "Ve yalan söylüyor. *Yalan* söylüyor! Kocaman bir canavara dönüştü." Sertçe ürperdi ve Aury'den uzaklaşmaya çalıştı. "Dişleri-"

"Histerik davranıyorsun," dedi Lilac kesin bir ifadeyle. "Belki de kan kaybindan dolayı hâlâ sayıklıyorsundur. Aury'nin bir şeye dönüştüğünü görmedim. Kendine gel Cutter ve bizi yaptığın şeyden uzaklaştırmaya çalışmaktan vazgeç. Hepimizin senin yaptığına *şahit* olduğu şeyden."

Neşelendirici bir rahatlama içime işledi ve bir an için bacaklarımı zayıflattı. Elllerine tutunarak Aury'nin yanına doğru sarktım. Moth'un beni izlediğini hâlâ hissedebiliyordum ama neyse ki sessiz kalmıştı.

"Bu kampta ilk kez bir akıncı arkadaşını öldürmeye çalışan biriyle karşılaşıyoruz." Anchor'ın kara gözleri Cutter'a bakarken sertti.

"Onu öldürmeye çalışmadım." Cutter çok zor nefes alıyordu, maskesinin üstündeki yüzünün rengi solmuştu. Lilac isteksizce onu tezgâhın üzerindeki taburelerden birine itti.

"Onu lanet olası kamp duvarından aşağı ittin," dedi Anchor dişlerini sıkarak. "Düşmesini istememiş olsan bile, bunun büyük bir risk olduğunu biliyordun. Sen bir yüksün, Cutter."

Cutter uzun bir süre sessiz kaldı ve nefes alış verişini duyulabilir bir şekilde hızlandı. "Bu çok uygun, değil mi?" diye tükürdü. "Sakata bir yük demek. Artık işe yaramaz olduğu için ondan kurtulmak daha kolay."

"Mesele bu değil ve sen de bunu biliyorsun." Anchor öne doğru bir adım attı, elleri kenetlenmişti. "Ve senin kaderine tek başıma karar vermeyeceğim."

"Yapabilir miyim?" Lilac, palasını rahatça kavrayarak araya girdi.

"Bütün kamp öyle," diye devam etti Anchor, Leylak'ı görmezden gelerek. Biz sessizce izlerken Aury'nin elini sıkıca kavradım. "Şimdi hepimiz ne yapacağımıza karar vereceğiz. Yani bu adil."

"Bu konuda hiçbir şey adil değil," diye bağırdı Cutter. "O şeyin buraya girmesine izin verdin ve o zamandan beri olanlara bak. *Sikeyim* seni. Bu lanet kampı da sikeyim."

"Hayalet, kampı toparla, olur mu?" Anchor sert bir ses tonuyla, masanın üzerine yığılmış, zor nefes alan Cutter'a bakarak konuştu.

Hızla başımı salladım ve onu bırakmak istemeyerek dışarı çıkarken Aury'yi de yanıma çektim. Yıllar önce Rig, kamp toplantılarını çağırmak için kullanmayı komik bulan Cat'in isteği üzerine lokantanın duvarına, kapının yanına eski bir çan delmişti. Şimdi onu çaldım ve akıncıların kampın her köşesinden lokantaya doğru akmaya başlamasını izledim.

Rahibe duvardan aşağı baktı. "Bize ihtiyacınız var mı?" diye seslendi.

Başımı salladım. "Uzun sürmez," diye karşılık verdim. "Oylama yapıyorum."

Başıyla onayladı ve ortadan kayboldu. Aury'yi lokantaya geri çektim, böylece akıncılarla dolmadan önce kendimizi köşeye sıkıştırabilirdik. Çok geçmeden herkes gelmişti, Nun ve Keen nöbet tutmaktan geri kalmıştı.

Anchor elleri kalçalarında herkese bakarak kısaca, "Fazla uzun süremeyiz, çünkü duvarı tekrar görmemiz gerekiyor," dedi. Aylardır olmadığı kadar kararlı görünüyordu. "Bazılarınız az önce görmüş olabilir. Cutter az önce Hayalet'i kamp duvarından aşağı itti."

Birkaç dehşet dolu nefes alış veriş oldu. Gözler önce bana, sonra Cutter'a çevrildi ve ben bu ilgiden kaçmak istedim. Aury elimi sıktı.

"Burada canlı durmasının tek sebebi Aury'nin onu yere düşmeden önce yakalamayı başarmış olması," diye devam etti Anchor. "Şimdi ne yapacağımıza karar vermeliyiz."

Bir sessizlik oldu. "Ne hakkında?" diye sordu biri tereddütle.

"Cutter hakkında." Anchor eliyle onu işaret etti. Kapana kısılmış bir hayvan gibi sert nefes alıyordu, maskesinin kumaşı ağzına doğru çekiliyordu. "Kampımızda böyle birini isteyip istemediğimiz hakkında." Herkese niyetli gözlerle baktı. "Onunla burada kendinizi güvende hissediyor musunuz?"

Uzun bir süre kimse bir şey söylemedi. Sonra Rusty konuştu, beyaz maskesinin ardındaki sesi tedirgindi. "Hayır," dedi. "O uçucu biri."

Birkaç onay mırıltısı duyuldu ama kimse açıkça bir şey söylemeye istekli görünmüyordu. Anchor bir kez başını salladı. "O zaman oylama yapacağız. Cutter'ın kalıp kalamayacağı konusunda."

"Ne?" Başını çevirdi, yüzü kızarmış ve gözleri kan çanağına dönmüştü. "Beni Çorak Topraklar'a mı atıyorsun?"

"Şart değil," diye yanıtladı Anchor sakince. "Bunu oylayacağız. Ve eğer oylama bu yönde sonuçlanırsa, size malzeme vereceğiz. Sizi eliniz boş göndermeyeceğiz."

Cutter öfkeyle titriyordu ve sağlam eli yumruk haline geldiğinde acı dolu bir nefes tısladı ve parmaklarını gevşeterek kütüğünün üzerindeki kolu kavradı. Titriyordu ama ona baktığımda hiçbir şey hissetmedim. En azından öfke hissetmeyi beklerdim. Az önce neredeyse beni öldürüyordu. Ama hiçbir şey yoktu.

"Cutter'ın kalmasını isteyenler var mı?" Anchor sordu. Odada kalkan elleri saymaya dilim varmadı, onun yerine Lilac saydı.

"Sekiz," dedi Anchor'a ve Cutter küçük bir ses çıkarınca sertçe yutkundum, dehşet artık öfke seline karışıyordu.

Kaderi çoktan belirlenmiş olsa da Anchor başını salladı ve devam etti. "Cutter'ın kamptan çıkarılmasını ve yiyecek, su ve bir silahla birlikte gönderilmesini isteyenler?"

Elimi kaldırdığımda başımı kaldırdım ve gözlerim Moth'unkilerle buluştu. Beni izliyordu ve ben de ona bakarken, delinmiş dudakları hüzünlü bir gülümsemeye dönüştü.

Lilac kendi elini kaldırarak "On" diye anons edince tekrar başka tarafa baktım.

Kaşlarım çatıldı, ona yanlış saydığını söylemek üzereydim - burada yirmi kişiydik ve Cutter belli ki oy kullanmamıştı. Cat ortadan kaybolmadan önce yirmi bir kişiydik. Ama sonra Rig'in gittiğini hatırladım ve içimi bir acı kapladı.

"Tamam." Anchor nefes verdi. Az önce verdiğimiz kararın muazzamlığı karşısında tedirgin olduğu belliydi ama bunu saklamakta iyi iş çıkarmıştı. Cutter'a döndü. "Kampta oylama yapıldı, Cutter. Bugünkü davranışların yüzünden kamptan uzaklaştırılacaksınız. Sana erzak vereceğiz ama seni bir daha buralarda görürsek sert önlemler almak zorunda kalacağız."

O kadar zor nefes alıyordu ki neredeyse hırıliyordu, göğsü kabarıyordu. Gözleri kafatasına gömülmüştü, yüzü kül rengiydi. "Hepiniz lanet olası moronlarsınız ve hepiniz öleceksiniz."

"Bu bir tehdit mi?" Lilac hala palasını tutarken rahatça sordu.

"Hayır, bu bir tehdit değil," diye tükürdü Cutter, sonra başını Aury'ye doğru salladı. "Bu bir gerçeği ifade ediyor, çünkü bu şeyin burada kalmasına izin veriyorsunuz. Hepinizi öldürecek."

"Bu kadar yeter," diye bağırды Anchor, alnı öfkeden kıpkırmızı olmuştu. "Leylak, onu buraya bağlamak için bir şeyler bul. Ben de senin için küçük bir çanta dolusu malzeme toplayayım. Sonra sen gidiyorsun."

"Silah istiyorum," diye patladı Cutter, Aury'ye hançer fırlatarak.

"Bir bıçak alacaksın," diye yanıtladı Anchor. "Burada işimiz bitti millet. İsterseniz Cutter'a veda edin."

Kimse kabul etmedi. Daha önce Aury hakkında onunla aynı fikirde olanlar bile tek kelime etmeden lokantadan çıkıp gittiler.

Bo, Lilac'a Cutter'ı bağlaması için bir ip uzatırken ben de dönüp Aury'ye baktım. O da bana baktı, düz kaşları endişeli bir şekilde hafifçe çatılmıştı. Ama ona gülümsediğimde, göğsümde umut çiçekleri açarken, o da bana gülümsedi.

Cutter gidiyordu. Aury'den sadece olduğu şey için nefret eden aşağılık, bağnaz Cutter. Gitmiş olacaktı. Ve Aury onun değişimini kontrol etmişti. Kimseyi öldürmemişti.

Belki kalabiliriz.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Cutter'ın kovulmasını izlemedik. Ondan ne kadar hoşlanmasam da, Çorak Topraklar'da tek başına kendi yolunu çizmek zorunda kalmaktan duyduğu yoğun korkuya tanık olmak istemedim - özellikle de bir eli eksikken. Orada sayısız kez tek başıma bulunmuştum ve hâlâ o korkuyu hissediyordum.

Odasındaki bazı eşyaları toplaması için ona zaman verildi. Bo ve Daisy onun için bir torba yiyecek ve su hazırladı, Anchor da yanına alması için bir bıçak seçti. Apollo kütüğünü tekrar kontrol ettikten ve dikişlerin sağlam ve iyileşen yaranın enfeksiyonsuz olduğuna karar verdikten sonra, gün batımından birkaç saat önce Lilac, Nun ve Anchor tarafından kamptan çıkarıldı.

Bir yanım gidip Topeka kampındaki Ryker gibi bir grup akıncı bulacağından ve onları ele geçirmek için buraya getireceğinden endişeleniyordu. Tabii bu gece hayatta kalırsa. Bu büyük bir riskti ve akıncılar korkunç şeyler yaptığında diğer kampların bu kadar merhametli yaklaşmamasının nedenlerinden biriydi. Ölü akıncılar düşmanları kampın kapısına getiremezdi. Acımasız, intikamcı, yaşayanlar muhtemelen getirirdi.

Onu takip etmek, çok çok uzaklara gittiğinden emin olmak istememe neden oldu. Ama Aury ile el ele odama doğru yürürken bunu aklımdan çıkarmaya çalıştım. Hem o hem de Rig bana anksiyetemin sakatlayıcı olabileceğini söylemişti ve ben de bunu mantiken biliyordum. Yine de kapatmak zordu.

Neyse ki, odama geri döndüğümüz anda Aury şakacı bir sırıtışla beni duvara yaslayarak dikkatimi dağıttı. Maskemi nazikçe çıkardıktan sonra beni öpmek için eğildi. Ve bu kesinlikle 'seni çok ama çok yakında becereceğim' anlamına gelen bir Aury öpücüğüydü, ki bu öpücüğe fevkalade aşınaydım ve o kadar özlemiştim ki canım acıyordu.

"Mmm." Yüzünü kavradım, çatallı dili ayrık dudaklarımın arasına girip yumuşak bir okşamayla benimkine sürtündüğünde ürperdim. Elleri gömleğimin altına girip yanlarımdan sırtımın küçük kısmına doğru ilerlerken bunu daha sert bir şekilde tekrar yaptı.

Tekrar inledim ve ellerimi onun yanlarını kavramak için bıraktım, avuçlarımı aşağı yukarı kaydırdım. Tanrım, vücudunda çok fazla güç vardı. Ve hayat. Gömleğinin içinden bile izleyebildiğim koyu, belirgin damarlardan pompalanarak gümbürdediğini hissedebiliyordum. Kalçalarımız birbirine değene kadar onu yaklaştırdım.

birbirine sokuldu. Aury ağzıma karşı inledi, öpüşmeyi derinleştirdi, dili benimkinin üzerinde kayıyordu, her saniyenin tadını çıkarıyormuş gibi acı verici bir şekilde yavaş tutsa bile.

Pantolonlarımızın arasından Aury'nin sert aletinin benimkine baskı yaptığını hissettim ve dilimi sokarak öpüşmeyi daha agresif hale getirmeye çalışırken ağzına doğru kekeleyerek bir inilti çıkardım. Aury sadece inledi - aletimin acı verici bir telaşla daha da sertleşmesine neden olan alçak, boğucu bir ses - ve dilimi emmeye başladı.

Kalçalarını hareket ettirmeye başladığında -benimkilere yavaşça sürtünerek- ağzının içinde titreşen çaresiz sesi durduramadım. Dillerimiz tekrar birbirine geçti ve Aury sonunda çaresiz bir inlemeyle tempoyu artırdı. İnledim, sikim pantolonumun içinde zonkluyordu.

Aury'nin ceketini omuzlarından itmeye başladım, onun için çaresizdim. Anlaması uzun sürmedi ve aceleyle birbirimizi soyduk, tüm bu süre boyunca dağınık bir şekilde öpüştük, sadece gömleklerimizi çıkarmak için ayrıldık.

Çıplak olduğumuzda, Aury önümde dizlerinin üzerine çökmeden önce bana uzun, beynimi eriten bir öpücük daha verdi. Sıcak, ıslak öpücüklerini karnımdan aşağıya ve kalçamın üzerinden geçirirken nefesim kesildi, göğsüm kabardı.

Aletimi ağzına aldığı anda, zevk dolu bir nefes çıkardım ve saçlarını avuçladım, boynumu geriye doğru eğerek başımı yaslandığım duvara dayadım. Omuzlarım soğuktu ama bedenim ve beynim tamamen ıslak ısıya ve Aury'nin ağzının emişine odaklandığı için bunu zar zor hissedebiliyordum.

Aury aletimin etrafında inledi, ben ürperirken bir damla ön spermle nabız atmasını sağladı. İzlemek için tekrar aşağı baktığımda, beni açlıkla emerken kendi sikini okşadığını görünce dişlerimi sıktım. Sonra iri, koyu renk gözleri uzun kirpiklerinin arasından bana bakmak için yukarı kayd ve elini kaldırdı. Beklenti içinde bacaklarımı daha da açtım.

Kaygan bir parmak ucunun ağzımı çevrelediğini hissettiğimde çok fazla ses çıkarmamak için alt dudagımı sertçe ısırdım. Aury bir an sonra yavaş ve nazikçe içeri bastırdı ve bedenim onu içine çekti. Prostatımı şaşmaz bir doğrulukla buldu ve okşayarak dizlerimin bükülme tehlikesi geçirmesine neden oldu.

"G-g-g-tanrım," diye nefes nefese kaldım, parmaklarım saçlarını daha sıkı kavradı. Sikim ağzında zonkluyordu ve taşaklarımın sıkılaştığını hissettim. "Kahretsin, gidiyorum-"

Aury alçak bir iniltiyle sikimi emdi, ben titrerken bana sıırttı, dudaklarım titreyen nefeslerin etrafında ayrıldı. Sikim seğıirdi, ağızına karşı sarsıldı ve Aury ağlayan uca bir öpücük kondurdu, bu da her şeyi çok daha kötü hale getirdi.

Hâlâ beni izlerken ikinci bir parmağını içeri soktu. Uzun parmakları prostatımın üzerinde kayarken sikim tekrar sarsılınca nefesim kesildi. Dikkatlice üçüncüyü soktuğunda terliyor, nefes nefese kalıyor ve çıkarmak istediğim tüm sesleri tutmaya çalışıyordum. Bacaklarım titriyor, pes etmekle tehdit ediyordu, bu yüzden duvara yaslandım ve Aury'nin saçlarını bir çapa gibi kavradım.

"P-p-lütfen-" diye nefes nefese kaldım. Aury bana acımış olmalıydı, çünkü parmaklarını serbest bırakmadan önce sikimin başındaki pre-cum'u yaladı, siyah, çatalı dili kıvrıldı ve beni zevkten daha da titretti.

Ama beni becermek için ayağı kalkmak yerine, elleri kalçalarımı kavradı ve yanağımyı soğuk duvara bastırarak şekilde beni döndürdü. Ben daha tepki veremeden elleri beni iyice ayırdı ve o uzun dili kıcıma girmeye başladı.

"Aman *Tanrım*." Duvara tutunmak için çırpındım. Sikim bacaklarımın arasında sarsıldı, dokunulmadan boşalmaya çok yakındım çünkü dili *inanılmaz* hissettiriyordu. Deliğimi yalamak için dilini geri çekti, çatalı dili inlerken daireler çiziyordu.

Beni nazıkçe geri çevirdiğinde saldırmaya hazırdım. Ayağı kalktığında Aury'nin siki damlıyordu, o kadar ki uzun, ince bir iplik neredeyse sikinin başını yere bağılıyordu. Göğsü kabarmış, siyah gözleri şehvetle yanıyordu.

Aury kıcımyı tutup beni kaldırarak duvara bastırduğında sikim heyecandan kalktı. Bacaklarımı kalçalarına doladım ve ayak bileklerimi kıcının altından geçirdim. Kanatlarının derimsi fırçasını inciklerime doğru esnediğinde hissettiğimde zaten beklentiyle nefes nefese kalmıştım.

Aury kıcımyı yeniden kavradı ve bir saniye sonra uzun bir parmağın hâlâ kaygan olan deliğimi okşadığını hissettiğimde dişlerimi sıkarak kısık bir sesle inledim.

Aury alçak sesle inledi. "Gage." Yanağıma sokuldu, hızlı nefesleri çenemde dalgalanıyordu. "Ben-"

Başımı sallamaya başlamıştım bile; omuzlarını, saçlarını, başının arkasını tutuyor, içime girebilmesi için kalçalarımı daha da yukarı kaldırmaya çalışıyordum. "Evet- lütfen-Aury-"

Titredim, sikinin küt başının deliğine hafif bir baskı uyguladığını hissettiğimde başım duvara yaslandı. Yavaşça nefes verdim ve bir anlık dirençten sonra başı içeri girdiğinde sadece biraz irkildim.

Aury'nin dudakları dudaklarımı bulduğunda acı yavaşça azaldı, çatallı dili ağzımın içine kayarken siki daha derine battı. Ağzına karşı inledim, başını ellerimin arasına aldım ve bacaklarımı beline doladım, sırtının ortasındaki birkaç küçük dikene dikkat ettim.

Aury'nin kalçaları sonunda kıcımla buluştuğunda, dudaklarının benimkilere karşı bir sırtışla kıvrıldığını hissettim. Taşaklarım gerildi. Kahretsin, çok seksiydi.

Gözlerimi açtığımda Aury'nin kanatlarının bir anlığına esnediğini ve kalçalarını biraz geriye çekip tekrar ileri doğru iterken titrer gibi olduğunu gördüm.

"Unh," diye homurdandım ağzına karşı, Aury inlediğinde kanatlarının küçük bir ürperti daha vermesini hayranlıkla izledim. Parmakları kıcımda sıkılaştı, yayılmış parmak uçları deriyi kazıyordu.

Son kalan acı da azalmıştı ama hâlâ kendimi gerilmiş hissediyordum. Bedenim biraz gevşedi ve onu tekrar öperken Aury'nin omuzlarını kavradım. "Aury," diye mırıldandım huzursuzca ağzına karşı.

Başını eğmek için öpücüğü kesmeden önce dişlerini alt dudağımın üzerinde gezdirerek beni ürpertti. Kalçaları ciddi bir şekilde hareket etmeye başlarken, önce çenemi, sonra boynumu ısırdığında zevk her santimime yayıldı.

"Oh, Tanrım," diye nefes aldım, başım tekrar duvara çarptı. Göğsüm hızlı nefeslerimle kabarıyor, kalbim davul gibi çarpıyordu. Aury'nin kıcı çapraz ayak bileklerime karşı esnedi ve daha hızlı hareket etmesi için onu teşvik etmeye çalıştım.

Çok geçmeden kalçaları beni duvara vurmaya başladı ve *çok* fazla gürültü yaptığımızın farkındaydım ama umursamıyordum. Kalçalarını her itişinde kısık bir sesle inliyordum, sesim gittikçe kısılıyor ve çaresizleşiyordum. Omzundaki ölümcül tutuşumu bırakıp aşağı uzandım ve vücutlarımızın çılgınca hareketiyle aramızda sarsılan sikimi yumrukladım.

Aury inledi, izleyebilmek için başını aşağı eğdi. Ona bir gösteri sunmak için önce yavaş gitmeye çalıştım, başparmağımı ıslak ucun üzerinde ileri geri kaydurdım, kaygan sürtünmeden ürperdim. Ama okşamaya başladığımda kumandamın ince bağı koptu. Yumruğum bir aşağı bir yukarı gidip geliyor, sikimi kaldırırken çıkardığım ses odanın içinde yankılanıyor ve ayak parmaklarım Aury'nin arkasına kıvrılıyordu

Taşaklarımı sıkan ve k1ç1m1n Aury'nin sikinin etrafında kenetlenmesine neden olan sıcak zevk bıçağından.

"Gage." Sesi düzensiz bir karmaşaydı ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırmadan önce başını kaldırıp bir anlığına bana baktı.

Ağızına karşı inledim, titremeye başladığımda kaşlarım çatıldı. Aury durmaksızın prostatıma sürtünyordu ve aletim avucumun içinde acıyla sertleşmişti. Omuzlarım duvara dayalı ve Aury'nin elleri k1çımı sabit tutarken, diğer omzunu bırakıp aşağı uzandım ve beni tutacağına güvenerek taşaklarımı avuçladım.

Her şey sıkılaştığında nefesim beni aceleyle terk etti. Beni ele geçirmek için öfkeyle sikimi okşadım, zevk arttıkça dilimi Aury'nin ağızına soktum ve oh kahretsin geliyordu-

Boşalmaya başladığımda çılgınca sallandım ve Aury'nin ağızına karşı çaresiz bir ses çıkardım, sikim sıkı, titreyen yumruğumda zonkluyor, aramızdan ip üstüne ip fişkırtıyordu. Her yere yayılıyordu ve Aury öpmeyi keserek bedenlerimizin arasına baktı. Neredeyse insanlık dışı bir sesle inlediğine bakılırsa, bu manzara hoşuna gitmiş olmalıydı.

Elleri k1çimde sıkılaştı, kendini sınıra getirirken çarpan kalçaları için beni hareketsiz tuttu. Kalçaları son bir kez daha ileri atıldığında ve sikinin içimde tekmelediğini hissettiğimde, kanatları tamamen açılmadan önce çılgınca seğirdi. Aury yüzünü boynuma gömdü, vücudu sarsılırken inledi ve kanatları sikinin her sarsılışında ritmik olarak esnedi. Yarı sertleşmiş aletim titreyen yumruğumun içinde onu görünce seğirdi.

İkimiz de zor nefes alıyorduk ve Aury'nin dudaklarının boynuma doğru küçük bir sırtışıla kıvrıldığını hissettim. "Seni özledim," dedi, sesi boğuklaşmıştı ve ben nefes nefese bir kahkaha attım.

"Ben de seni özledim, ahmak." Kollarımı boynuna dolayabilmeyi diledim. Onun yerine avuçlarımı terden ıslanmış göğsünde aşağı yukarı kaydardım. Hâlâ beni tutuyordu, yavaşça yumuşayan siki hâlâ içimdeydi ve bu harika hissettiriyordu.

Aury başını kaldırdı ve beni öpmek için eğildi, dudakları artık yumuşak ve uykuluydu. Ağızının boğduğu şaşkın bir ses çıkardım ve duvardan geri çekilip beni yatağa taşıırken omuzlarını kavradım. Henüz hava kararmadığı halde yatağa tırandık ve birbirimize sokulduk.

Vücudum günlerdir ilk kez rahatlamıştı, sanki uzun bir iç çekiş yapıyormuş gibiydi. Başımın üst kısmıyla Aury'nin çenesini dürttüm, böylece

Yüzümü boğazına dayadım, kokusunu içime çektim. Temizlenmem gerektiğini biliyordum ama henüz temizlenmek istemiyordum.

Uzun parmakları saçlarımın arasından geçti. "Yani gidip Rig'i mi bulacağız?" Aury bana sordu.

Başımı salladım, bir elimi göğüs kafesinin altına koydum, böylece yaşam tohumunun titreşimini hissedebiliyordum. "Ve orada kalabilir miyiz diye görmek için dışarıdayken değişiminizi kontrol etme alıştırmaları yapıyoruz. Ama..." Ona gülümsemek için başımı kaldırdım. "Sanırım yapacağız. Bence bunu gayet iyi kontrol edebileceksin, Aury."

Bakışlarında hâlâ bir parça endişe vardı ama Aury bana başıyla onay verdi. "Hissediyorum... Burası farklı hissettiriyor," diye itiraf etti, sesi yumuşaktı. "Daha güvenli. Sanki ben..."

Sözünü kesti ama ne söylemek üzere olduğunu anlayabiliyordum. "Ait olduğun gibi." Onu öpmek için öne doğru eğildim. "Çünkü öylesin."

O bana aitti.

AURY

Sessiz ol.

Sesi serin bir merhem gibiydi, alçak ve sessizdi ve elindeki kitaptan bana bir şeyler okumasını dinlerken yastığa gülümsedim. Kelimelere bile dikkat etmedim. Sadece o yatıştırıcı sese odaklandım - o gün kafamdaki tüm gürültüyü kesen sese - ve beni birkaç değerli an için maskeli yüzleri olan iki garip insan akıncıdan yardım isteyecek kadar kendime getirmişti.

Bir rycke'nin zihni, kendisinden önce yaşamış her rycke'nin anılarıyla dolup taşan, kaynayan bir yerdi. O hücreye kilitlendiğimde, neyin gerçek neyin sadece bir anı olduğunu bilmeden orada kapana kısılana kadar kendi zihnimin derinliklerine çekilmiştim.

Şiddetli acının bitmek bilmeyen flaşları olmuştu. Gözlerimi yakan parlak beyaz ışıklar. Kalın buhar küçük hücreme dolduğunda nefes nefese kalıyordum, ancak geldiği gibi aniden duruyordu, sonra tekrar tekrar geri dönüyordu ve nedenini asla bilemiyordum. Ne yaptıklarını ya da neden yaptıklarını hiçbir zaman anlayamamıştım. Kanadımdan şeritler kestiklerini hatırlıyordum, bazen eğlenmek için, bazen de dikkatlice torbalara koyup götürüyorlardı. Kanımı aldıklarını. Derimden düzgün küçük kareler kesiyorlardı. Saç tutamlarımı kesiyorlardı. Alabilecekleri her parçamı aldılar.

Bir gün yabancı sesler kafamın içindeki sürüyü yarıp geçene kadar beyaz gürültü, acı ve öfkeli şiddet anıları döngüsü içindeydim. Çığlıklar, silah sesleri, bükülen metalin çığlıkları. Hücre kapımın gıcırdayarak açıldığını, uzun boylu, kapüşonlu bir figürün uzun dakikalar boyunca orada durduğunu, kararmış parmak uçlarının beni gördüğünde seğirdiğini hatırladım. Son telythlerden biri.

Onunla konuşmaya çalıştım ama kelimeler bir türlü gelmiyordu, zihnimdeki gürültüyü umutsuzca çözmeye çalışırken başım kasılıyordu.

Sonra o gitti ve ben yine yalnızdım, ama hava yoğun ve karanlıktı ve gözlerim yanıyor, beni kör ediyordu. Ellerimi hareket ettiremiyordum ve uzun zamandır kullanmadığım için titreyen bacaklarımla nihayet hücremden çıktığımda sırtımda devasa bir ağırlık taşıyormuşum gibi hissediyordum. Çok uzun zamandır hareket etmemiştim. Kanım damarlarımda canlılık arzusuyla kabarıyor, yaşam tohumum düşük bir istek zonklaması veriyordu. Uzun zamandır her şeye aç kalmıştık. Sıcaklığa, ışığa, gece gökyüzüne, gerçek havaya, dokunmaya, diğer-

Yıllardır o dört boş, beyaz duvarın dışına çıktığım ilk anlarda kaosun içine adım atmıştım. İnsanlar kaçışıyor, çığlık atıyor, hıçkırıyor, hayatları için yalvarıyor, ortak bir düşmanı yok etmek için nadir görülen, koordineli bir çabayla binayı parçalayan canavarlara ateş ediyorlardı.

Her şeyden, gürültüden, hareketten, havayı beni boğan duman kadar yoğun bir şekilde dolduran öfke, umutsuzluk ve nefretten ürktüm. Kaçmak istedim. Dışarı çıkmam gerekiyordu ama sıkışmıştım, kollarım sıkışmıştı, sırtım ağrıyordu, üzerime bir şey yapışmıştı ve ondan kurtulamıyordum.

Ve sonra yere çakıldım, tavandan sallanan kızgın metal bir çubuk yüzüme çarptı. Derimin yandığını hissedebiliyordum. Kokusunu alabiliyordum. Cızırtısını duyabiliyor ve dilimde sıcaklığını hissedebiliyordum. Onu ittim, ama sonra bina yanarken başka bir şey düşüyordu ve bacağımdaki beyaz-sıcak ağrı bir an için görüşümü aldı.

Tökezleyerek ilerledim, sol bacağıma baskı uyguladığım her adımda nefesim kesiliyordu. Yangın kulaklarımda kükrüyordu. Bina yer yer çökerken gümbürdüyor, metal çığlıklar atıyor ve beton kendi üzerine yuvarlanıyordu. Etrafımdaki yaratıklar kan donduran sesler çıkarıyor, çığlık atan insanlarla besleniyor, beni gördüklerinde inliyor ve çığlık atıyorlardı. Çok fazla gürültü ve çok fazla acı vardı ve çığlık atmak istedim ama ağzım çalışmıyordu, boğazım kapalıydı ve kollarımı hareket ettiremiyordum ve sırtım sürüklediğim ağırlıkla ağrıyordu ve-

"Aury?"

Yumuşak sesi duyunca gözlerimi kırdım. Ilık güneş ışığı gözlerime battı ve yastığın yıpranmış kumaşını yanağımın altında hissettim. Başım sertçe seğirdi, sonra tekrar ve serin parmaklar aniden yaralı yanağımın üzerinde gezinerek beni yatıştırdı.

"İyi misin?" diye sordu ses ve gözlerimi açtığımda Gage'in endişeli mavi gözlerinin benimkilerden birkaç santim uzakta olduğunu gördüm.

Bu manzara beni gülümsetti, karanlık ve acı dolu anıları kovaladı. "Ben iyiyim." Uzandım ve ağzına bir öpücük kondurmak için onu kendime çektim. "Okumaya devam et."

Beni izlemeye devam etti, sık sık takındığı o tatlı, küçük kaşlarını çatarak endişelendi. "Emin misin?" Eliyle kitabı işaret etti. "Kitap çok mu-"

"Her şey yolunda, Gage." Onu tekrar öptüm ve elimi yanından kalçasına doğru gezdirdim. "Rig'i aramaya çıktığımızda okumak için fazla vaktimiz olmayacak ve gitmeden önce bu kitabı bitirmek istiyorum." Ona sııttım.

Gage sanki konuyu saptırdığımı biliyormuş gibi ofladı, ama isteksizce arkasına yaslandı ve kitabı açtı. Başımı onun çıplak kalçasına yaslamak için yaklaştım ve elimi kalçasında aşağı yukarı kaydırdım. Avucumun altındaki kısa, keskin tüylerin verdiği hissi seviyordum.

Gage tekrar okumaya başladığında, sadece sesinin rahatlatıcı temposuna değil, söylediği kelimelere konsantre olmaya çalışsam da zihnim bir kez daha sürüklendi.

Rig'i aramaya başlamak için sabah kamptan ayrılacaktık. Mary ile karşılaşma düşüncesi beni korkutmuyordu. Gage'e ya da Rig'e zarar vermesine asla izin vermezdim ve beni almasına da izin vermezdim, çünkü bu Gage'i de aynı şekilde incitirdi.

Ama Rig için endişeleniyordum. Ve Gage'in bu kadar uzun süre Çorak Topraklar'da olmasından endişeliydim. Onu hayatım pahasına korurdum ama ya bir şey olursa ve ben orada olmazsam? Ya bir saniyeliğine arkamı dönersem ve bir şey gizlice yaklaşıp onu ele geçirirse? O evde saklanan askerleri hatırladım. Gage'i vurmaya çok yaklaştımlardı. Onu kaybetmeye çok yaklaştım.

Çok kırılğandı. İnsan vücudu çok savunmasızdı. Onu güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yapmalıyım.

İnsanlar çok kolay ölebilirdi ama Rycke ölümü seçti. Bedenlerimiz başarısız olmadı. Yaşam tohumumuz ölmedi. Yaşamakla işimiz bittiğinde, bedenimizi yeni bir yaşam için kullanması için toprağın bizi geri almasına izin verdik. Gage'in insan hayatı sona erdiğinde, ben de onu takip edecektim. Bunu zaten içimin derinliklerinde biliyordum, hiç şüphe yoktu. O benim eşimdi.

Ama o zamana kadar onu güvende tutacaktım. Daha önümüzde uzun yıllar vardı. Gage'in bedenindeki yaşamı hissedebiliyordum, güçlü ve canlı, çünkü şimdi bana şarkı söylüyordu, yaşam tohumuna bağlıydı. Hayatımı, anılarımı bir sonraki rycke'e verme düşüncesi hoşuma gidiyordu, çünkü Gage sonsuza dek onların içinde yaşayacaktı.

O bir merhem olacaktı, tüm bu karanlıktan bir kurtuluş. Dönen ölüm ve öfke fırtınasının ortasında, toprağın derinliklerine kök salmış tatlı, narin bir çiçek. Bundan emin olacaktım, onunla ilgili anılarımın asla kaybolmamasını sağlayacaktım. Onları zihnimdeki en parlak nokta haline getirecektim.

Ama önce, tüm bu anıları biriktirecek hayatlarımız vardı. Daha önümüzde uzun yıllar vardı ve ben hepsini onunla geçirmeyi planlıyordum.

Yazarın Notu

Aury ve Gage'in hikayesini okuduğunuz için teşekkürler. Ya da Ghost ve One'ın. Ya da Rycke ve insanıninkini. Akıncı isimleri ve dilsiz canavarlar işleri ilginç kılıyor.

Orduda olmayan insanların Wastes'ta nasıl yaşadıklarını, evlerini orada hayatta kalabilecek kadar nasıl güvenli hale getirdiklerini ve akıncı olmanın ne anlama geldiğini anlamak eğlenceliydi. Ghost'un durumunda bu, kimsenin istemediği boktan işleri yapmak anlamına geliyor çünkü sen bir çocuk oyuncağısın ve kimseyi kızdırmaktan korkuyorsun. Zavallı Ghost.

Ghost büyük bir endişe yumağı. Felaket tellallığı yapar. Sağlıklı bir dozda sahtekarlık sendromu var. Ghost, seni anlıyorum bebeğim.

Aury... *şefin öpücüğü* küçük bir hıznır çizgisi olan ve aynı zamanda o kadar da küçük olmayan değerli bir şekerli kek, ama bu sonuncusu onun hatası değil. Bu sadece bir rycke olayı. Aury'nin son haline ulaştığında ne kadar... farklı görüldüğünü görebilmeniz için bir goblin köpekbalığı resmi aramanızı şiddetle tavsiye ederim.

Aury için yapılanların onun gerçekte nasıl olduğuyla çeliştiğini hissediyorum. Ama benim amacım efsanenin Wyn gibi çarpıtılmış olmasıydı. O insanların düşündüğü kadar kötü biri değil! Yalnız ve biraz savunmasız ama herkes ondan korkuyor ya da en azından ondan kaçınıyor.

Ghost ve Aury en başından beri birbirlerine vurulmuşlardı, ancak Ghost'un kaygısı ve Aury'nin iyileşme süreci, daha fazlasına dönüşmeden önce yine de nazik ve anlamlı bir ilişki kurmaları anlamına geliyordu. Sanırım yazmayı en çok sevdiğim sahneler birbirlerini tanımaya başladıkları ve Aury'nin yavaş yavaş kabuğundan çıkıp Ghost'a yaklaştığı sahnelerdi. İkisi de çok değerli.

Bu kitapta pek çok yeni insanla tanıştık. Tatlı, saf, umutlu Rig, Aury'yi kurtarmak istiyor ve sonra Mary'nin evcil canavarlarını kurtarmak istiyor. Oldukça kötü bir zaman geçiren Anchor. Büyük bir stres altında. Cat'i çok özliyor ve kampı onus yönetmekten hoşlanmıyor.

Ve Lilac'ı da unutamayız. Ürkütücü ve belki de bir psikopat, ama aynı zamanda Ghost'un hafif histerileri ve Rig'in sınır tanımayan saflığı için mütevazı bir mantık sesi. Onun hikâyesini yazacağım için delicesine heyecanlıyım.

Ayrıca ilk kez Soul Eater'da adı geçen bir karakterle de tanıştık: Moth. (Edin'in Nebraska kampı için Danny'ye eşlik edecek olan 'irtibat kişisiydi'). Yarı insan, yarı canavar, yani oldukça nadir bulunan bir kelebek. Aury'nin dediği gibi, neredeyse Rycke kadar nadir. Neredeyse.

Ayrıca Ghost'a umutsuzca aşık, ama... bilirsin... üzgünüm, Moth.

Endişeli saçmalıklarına inanılmaz derecede sabır gösteren ve notları, önerileri ve düzeltme becerileriyle bu kitabı çok daha iyi hale getiren Kate'e çok **teşekkür ederim**.

Ve şu ana kadar kitapları beğenen, onlar hakkında güzel sözler söyleyen, yorum bırakan veya onlar hakkında paylaşım yapan herkese teşekkür ederim. İnsanların bunları okumuş ve beğenmiş olması beni hala çok korkutuyor, ama en iyi şekilde korkutuyor.

Sırada ne var?

Sırada, Wyn'in bakış açısından bir roman için orijinal canavar-insan çiftimiz Danny ve Wyn'i yeniden ziyaret ediyoruz!

Ve... bu romanda, daha önce söylediğim bazı şeylerden geri adım atıyor olabilirim. Bu geri dönüş beni sevmenize ya da benden nefret etmenize neden olabilir. Pek çok kişi Wyn ve Danny'nin birlikte geçirdikleri zamanın bu kadar kısa olmasını dilediklerini söyledi - Danny'nin insan ömrü kadar kısa. Edin ve Hunter için de aynı şey geçerli. Yani, tamam. Hadi bunu düzeltelim. Wyn'in insanıyla biraz daha zaman geçirmesini mi istiyorsun? Bunu gerçekleştirmek için fikirlerim var, o yüzden gerçekleştireceğim.

Danny ve Wyn'in romanından sonra (ki zaten yarısına geldim), Rig'in hikayesi olacak. Büyük gri adam neden konuşmuyor? Yoksa konuşuyor mu? O kafesin altında ne var? Mary neden en kötüsü?

Canavar Dizini

Rycke [reek]: Eski ırklardan biri, ancak uzun ömürlü değil. İnsansı bir tür. 001 ordunun Nebraska üssünde - ordunun yakaladığı ilk canavar örneği. Neredeyse tüm diğer canavarlar tarafından korkulur. Edin tarafından 'akıl almaz derecede güçlü-sınırsız şiddetli öfke ve barışçıl, nazik bir doğanın ikilemi' olarak tanımlanmıştır. Zarar vermekten hoşlanmazlar, ancak sınırlarına kadar zorlandıklarında durdurulamaz hale gelirler. Doğaları gereği son derece korumacıdır. Yaşlandıkça güç kazanırlar.

Her zaman sadece bir rycke vardır, ancak neredeyse kendilerini yok etmeden önce çok sayıda rycke vardı. Rycke'lerin içinde onlara hayat veren bir yaşam tohumu vardır. Rycke öldüğünde, vücudu yeni rycke'yi büyütmek için tohumu besler. Tohum beraberinde önceki rycke'lerin anılarını da getirir. *GörünüŖleri:*

Kocaman siyah, sinirli kanatlar. Boyunlarının yan tarafında ve omurgalarının aşağısında dikenler. Koyu renkli, kuş benzeri ayaklar. Her yerinde belirgin siyah damarlar

vücutlarını. Yeşilimsi gri tırnaklar.

Aury'nin yüzünün sağ tarafında, ordunun Nebraska üssünün düşüşü sırasında meydana gelen oldukça ciddi bir yanık izi de dahil olmak üzere çeŖitli yara izleri vardır. Örnek damgası sol kürek kemiğinin yanında yer alıyor. Yakın zamana kadar, sağ kanadı harap olmuş ve her iki kanadı da temelde işe yaramaz hale gelmiştir. Çene uzunluğunda, hafif dalgalı siyah-yeşil saçları var. Yeterince yakından bakarsanız iğne ucu kadar renkli büyük siyah gözleri var.

Hayalet tehdit edildiğinde, Aury Ŗekil değıŖtirir. Bu formun boyu yaklaşık yirmi fittir ve kanatlarının açıklığı yaklaşık altmış fittir. Omurgasının uzunluğu boyunca sivri dişlerle kaplı dört ayak uzunluğunda dikenleri vardır. Kalın, kabarık, belirgin siyah damarları olan yeşilimsi beyaz bir cildi vardır. Ellerinde ve ayaklarında siyah pençeler. Bir goblin köpekbalığı gibi yüzünden dışarı fırlayan kocaman çıkıntılı bir çene. Dev, çökük siyah gözler ve burun yerine bir oyuk. Kısacası, hiç hoş değil.

Birinci Kitap'ta Danny tarafından ordunun Nebraska üssündeki hücresinde gözlemlenir ve Üçüncü Kitap'ta insanını bulmadan önce İkinci Kitap'ta Edin tarafından bahsedilir.

Ruh Yiyen (tür adı: telyth [*tell-ith*]): Eski ırklardan biri. Wyn de dahil olmak üzere sadece yedi tane kaldı. Yumurtadan doğan insansı, tek cinsiyetli bir tür.

Kalın siyah duman halinde dağılma yeteneğine sahiptir; bu şekilde büyük mesafeler kat edebilir. Bu yetenek, kayaya benzeyen derileri dağılmayı engelleyen titreşimler gönderen behamotlar tarafından engellenir. 015'te ordunun Nebraska üssünde. Yemeye, içmeye ya da uyumaya ihtiyaç duymayan bir tür. *Görünüŧleri:*

Uzun boylu, kaslı yapılı. Soluk, grimsi beyaz ten. Uçları siyah lekeli uzun parmaklar. Pürüzlü kenarları olan siyah, kıvrık boynuzlar. Belirgin kaş kemiğı ve düz, köprüsüz burun; keskin elmacık kemikleri. Alın ve elmacık kemiklerinin kıvrımları boyunca ince, kabarık çıkıntılar. Çok keskin

Dişler.

Wyn tepeden tırnağı yara izleriyle kaplı. Bir tane simsiyah, bir tane de gözbebeğı küçük bir iğne ucu kadar beyaz gözü var. Uzun siyah saçları var. Genellikle ağır siyah botlar, siyah pantolon, bol siyah bir gömlek ve uzun, gri bir palto giyer; paçaları yırtıktır ve yüzünü gizleyen bir başlığı vardır.

Isdernuc [*iz-der-nuck*]: Eski ırklardan biri. Edin'in türüdür, ancak 5.000 yıldan daha uzun bir süre önce Edin henüz ergenlik çağındayken bir rycke kalan son kabileyi öldürdükten sonra geriye kalan tek kiŧi odur. İnsansı türler. 002, ordunun Nebraska üssünde. Yemeye, içmeye ya da uyumaya ihtiyaç duymayan bir tür.

Görünüŧü: Yaklaşık bir metre boyunda, alnının üzerinde kıvrılan altı inç uzunluğunda boynuzları var. Soluk lavanta rengi ten. Son derece kaslı. Sivri uçlu, uzun, sarkık kuyruk. Koyu mor saçlar ve bir insanınkinden daha büyük olan ve çok daha büyük irisleri olan gözler. Sarp, yoğun şeytani yüz hatları. Dişler.

Edin, dizinin hemen altında biten siyah bir etek, ağır siyah botlar ve boynunda deri bir kayışa asılı metal bir kolye takıyor; bu kolye, sürüsünden geriye kalan son eşya; annesinin yaptığı metal bir kâsenin parçası. İkinci Kitap'ta sağ boynuzunun bir kısmı kopar ve ucu sivri bir şekilde kalır. Uyumaya ihtiyacı yok ama uyumayı seviyor, bu ona enerji veriyor.

Parazit (tür adı: bilinmiyor): İnsanlara bulaşan parazit bir canavar. Wyn ile aynı türdendirler; onları tespit edebilir, bu yüzden insanlığı yok etmelerini önlemek için onları yok eder. Enjekte etme yeteneğı

Tehdit edildiğinde ya da yuvası saldırıya uğradığında savunma mekanizması olarak ısırtığı yoluyla ölümcül zehir saçar.

Bir parazitin yaşam döngüsü şu şekildedir: Yumurtadan çıkan bir yavru, farkında olmayan bir insanın ağzının içine -genellikle uykudayken- ve sindirim sistemine girer. Bu aşamada, parazit yumurtalarını bırakmaya hazırlanırken vücuttaki tüm besinleri tüketmeye başladığı için insan kendini biraz hasta hissetmeye başlayacaktır. Yumurtalar mideye bırakıldıktan sonra, parazit mideden kaçmak için keskin dişlerini kullanır; mide zarında açtığı küçük yırtığı 'yamamak' için kullandığı tutkal benzeri bir maddeyi dışarı atar, böylece konak yumurtaları kuluçkaya yatıracak kadar uzun süre hayatta kalır. Parazit daha sonra konağın beyin aktivitesini kontrol etmek ve yumurtalar kuluçkaya yatarken konağın çalışmasını sağlamak için omurgaya tutunur. Bu süre zarfında, parazit yumurtaları geçirgen astarları yoluyla besinleri emmeye devam ederek konağın hızla kilo kaybetmesine, zayıflamasına ve sonunda işlev göremeyecek kadar hastalanmasına neden olur. Yumurtalar çatlamaya hazır olduğunda, konak onları mideden dışarı atar ve ölür, parazit de onunla birlikte ölür. Yumurtalar daha sonra çatlar ve yeni konakçılar aramaya başlar.

Kraliçeler yuvalarda yaşar ve yumurtlarlar. Kraliçe, yumurtaların bir konakçının dışında kuluçkaya yatması için gereken ortamı yaratan kalın bir jöle üretir. Normalde kraliçeye, normal parazitlerden daha büyük olan ve kraliçeye yiyecek getiren ve yumurtadan çıkmaya hazır olduklarında kraliçenin jölesini sıyrarak yumurtalarla ilgilenen işçi parazitler bakar.

Görünüş: Yaşam döngülerinin sonundaki tam boyutlu parazitler yaklaşık küçük bir tavşan büyüklüğündedir. Koyu, pullu deri. İnce, cılız ve sert kıllarla kaplı on iki bacak. Karasinek gibi geniş gözleri olan yassı bir yüz, başının yanlarından kıvrılır. Keskin dişleri olan dairesel ağız.

Konak tarafından dışarı atılan parazit yumurtası kalın, gri bir mukustur ve daha koyu renkli yumurtalar görülebilir. Yumurtadan çıkan yavrular, yetişkin parazitlerin küçük versiyonlarıdır; yaklaşık bir yaban arısı büyüklüğündedirler.

İşçi parazitler daha büyüktür - yaklaşık küçük bir köpek boyutundadır.

Kraliçeler devasa bir araba büyüklüğündedir ve daha çok bir kene şeklindedir, daha ince bir göğüs kafesi ve genellikle yumurtalarla şişmiş, yağlı, şişkin bir karnı vardır. Silah olarak kullandığı keskin uçlu iki düzine bacağı vardır.

Aytorin [ay-tohr-in]: Eski ırklardan biri. İnsansı bir tür. Oldukça içe dönük, pek fazla kalmadı. Güç sahibi olan eski bir dil konuşurlar; bir aytorinin gerçek adını bilmek kontrol sağlar.

Görünüş: Uzun boylu ve iki ayaklı. Gri, benekli deri.

İkinci Kitapta Hunter, Edin, Danny ve Wyn tarafından; Üçüncü Kitapta ise Nebraska kampında karşılaşılmıştır. Bu aytorin Koleksiyoncu Mary'ye ait. İki boroleş tarafından çekilen bir karavana zincirlenmiştir. Kafasında bir kafes vardır ve büyük bir savaş çekicini sürüklemektedir.

Behamot [*bee-ya-mott*]: Edin tarafından 'sert ama pek de akıllı olmayan' olarak tanımlanır. Öldürölmesi çok zordur - onları yok etmenin tek yolu onları çok yüksekte iterek kaya gibi derilerinin parçalanmasına neden olmak ya da ateşe vermektir. Yiyen ve uyuyan bir tür. Et yiyiciler.

Görünüőü: Yaklaşık yedi buçuk ila sekiz fit boyunda. Taş gibi çakıllı ve pürüzlü koyu gri deri; temelde geçilmez ve kaya kadar sert. Alt çenelerinden çıkan büyük dişleri ile ezilmiş bir yüz.

Hunter, Charlie, Edin ve Wyn tarafından İkinci Kitapta karşılaşıldı. Ayrıca uzun, çok uzun zaman önce Edin ve Wyn tarafından iki behamot Ruh Yiyen'in kafasını büyük bir kayanın altında ezmekle alay ederken karşılaştımlar ve Edin yardım etmek için ortaya çıkmış ve bu sırada kendi kolunu koparmıştır.

Boroleş [*bohr-oh-lesh*]: Büyük, nazik türler. Otçullar. Dört ayak üzerinde hareket ederler. Kum renginde soluk tenleri kırışık ve tüysüzdür. Sarkık, sarkık yüzleri vardır. Kel kafalarından çıkan üç uzun, kıvrımlı boynuz. Uzun kollar.

İkinci Kitapta Hunter, Edin, Danny ve Wyn tarafından gözlemlendi; Üçüncü Kitapta Nebraska kampında karşılaşıldı. İki boroleş Koleksiyoncu Mary'ye aittir ve onun karavanını Çorak Topraklar boyunca çekerler.

Cagin [*cay-jin*]: Koyu kahverengi postu zırh gibi kalın ve sağlam olan kaslı, ayı büyüklüğünde canavar. Kubbeli, pırıl pırıl sırtı geçilmezdir - mermiler bile geçemez - ama zayıflığı karnının altındadır, eğer onu ters çevirecek kadar uzun süre hayatta kalabilerseniz. Yarık burunlu uzun bir kafa. Her yöne doğru uzayan dişler. Uzun, ince gözler. Görme yeteneği zayıf, koku alma duyusu mükemmel. Yumuşak bir ses çıkarır.

Caginler çok seyrek yemek yerler, bu nedenle seçtikleri avı gerektiği kadar uzun süre takip edeceklerdir.

Üçüncü Kitap'ta Hayalet ve Aury tarafından eski bir evde barikat kurmuş bir grup askeri takip ederken karşılaşılr. Aury'yi görünce kaçar.

Forileun [*fohr-il-ee-yun*]: Omurgasız bir tür. Avını etkisiz hale getirmek için pençelerinden ağır reseptörlerini güçlendiren bir zehir salgılar.

Görünüőü: Dört ayak üzerinde yaklaşık yedi ila sekiz fit boyundadır. Bölümlere ayrılmış ve sert kıllarla kaplı dört bacağı, kavramasını sağlayan küçük pençelerle son bulur. Parlak bir dış iskelet üzerinde koyu renkli kıllarla kaplı uzun, ince vücut (Hunter'ın tanımıyla 'mısır başağı şeklinde'). Uzun, kıvrık boyun ve alçak sarkık yüz. Başının üstünü saran dikdörtgen, dikey siyah gözler. Kör, kalın dişler.

Hunter ve Charlie tarafından İkinci Kitap'ta karşılaşıldı.

Karik [*kah-rick*]: Büyük, karada yürüyen bir mürekkep balığına benzeyen bir yaratık, sadece daha sağlam bacakları var, bu yüzden hızlı koşabilir. Islak görünen benekli, mavimsi mor bir derisi vardır. Kocaman, şişkin gözleri ve büyük bir mantosu var. Gagası küçük dişlerle çevrili büyük beyaz bir çıkıntıdır. Emicileri deriyi kaslardan sökebilir. Gençken bir tanesi Edin'in bacağına koparır ve Wyn onunla karşılaşır ve ona yardım eder. Bu şekilde tanışır.

Üçüncü Kitap'ta, Rycke ayrıldıktan sonra ordunun Nebraska üssüne taşınan Hayalet ile karşılaşır. Onu kovalar, ancak başka bir canavar tarafından saldırıya uğrayınca dikkati dağılır.

Kerenis [*keh-ren-iss*]: Sıcak ve canlı olan her şeyi avlayan ve beslenen yaratık; sürekli yemek arar ve tüketmeden önce onları boğar. Öldürülmesi neredeyse imkansızdır.

Görünüőü: Vücudunu sürekli bir dalgalanmayla kendi üzerinde yuvarlayarak hareket eden siyah blob benzeri canavar. Karnının altı dişlerle kaplıdır ve yakındaki yaratıklardan gelen titreşimleri ve hareketleri algılamasını sağlayan kalın siyah yapraklarla çevrilidir.

Birinci Kitapta Danny ve Wyn tarafından karşılaşıldı.

Koleb [*koh-leb*]: Kazdıkları tünel ağları aracılığıyla büyük sürüler halinde seyahat eden oldukça ilkel türler. Kabilelerin, bol hasat ve bereketli yavrular karşılığında tanrılarına en iyi kurbanı sunmak için bir araya geldiği hac ziyaretleriyle bilinir. Yiyen ve uyuyan bir tür. Vejetaryen.

Görünüőü: Yaklaşık bir metre boyunda. Yeşilimsi gri derili. İnce ve dikenli, kambur sırtlı. İki uzun, pençeli parmakla biten uzun kollar. Uzun, sarkık kulaklar. Köpekbalığı benzeri dişlerle dolu büyük ağızlar.

Hunter ve Charlie tarafından İkinci Kitap'ta karşılaşıldı.

Mortik [*mohr-tick*]: Omurgasız türleri. Çevrelerine göre kendilerini kamufle ederek avlarını cezbeden fırsatçı avcılar. Bazıları insan dünyasına geldikten sonra adapte olmuştur. Gececidirler.

Görünüü: Hunter tarafından 'böcek ve akrep karışımı ama bir inek büyüklüğünde' olarak tanımlanmıştır. Altı segmentli bacaklar. Asit benzeri zehir salgılayan son derece keskin iğneli uzun kuyruk. İnsan yüzünü taklit eden bir kafa; küçük siyah gözler ve zayıf görüş nedeniyle havayı tattığı uzun, ince siyah bir dile sahip açık ağız.

Birinci Kitapta Danny tarafından kısaca görülmüş; İkinci Kitapta Hunter ve Edin tarafından tünellerde karşılaşmıştır.

Myrm [*muhrm*]: At büyüklüğünde, koyu renk kıllarla kaplı, büyük, solucan benzeri yaratıklar. Altı kısa bacak. Uzun, kıvrık boyun. Ağız için geniş bir yarık ve gözler için iki küçük siyah delik bulunan boş yüz.

Üçüncü Kitapta Hayalet tarafından, Aury ile birlikte Topeka kampını ziyaret ettikten sonra nehirde durduklarında gözlemlenmiştir. İkinci Kitapta Edin tarafından Hunter'a anlatılmıştır

-Edin'in ordu tarafından yakalanmasının ve 002 numaralı örnek olmasının sebebi bir myrm. Ordu tarafından tuzağa düşürülmüş bir tanesine rastladı ve onu sakinleştirdiklerinde serbest bırakıyordu.

Wanuk [*wah-nuk*]: Yaklaşık küçük bir domuz büyüklüğünde, büyük çıplak bir köstebek faresine benzeyen, ancak dişleri yerine gagası ve keskin uçlarla biten altı uzun, ince bacağı olan bir canavar dünya yarattığı.

Edin, İkinci Kitap'ta Hunter ve Charlie için çiftlikte bir tane avlar ama onlar yemeyi reddederler.

Bilinmiyor: Kılsız ve koyu bordo rengine ince, kemikli bir canavar. Kafası yan yatmış boş bir gözyaşı damlası şeklinde, pürüzsüz yuvarlak bir kafatası burun için keskin bir noktaya kadar inceliyor. İki küçük siyah göz. Tarantulanın tarsal pençelerine benzeyen iki küçük pençeyle sonlanan dört cılız bacak. Heyecanlandığında garip bir ses çıkarır.

Üçüncü Kitap'ta Nebraska kampında karşılaşıldı. Bir tanesi Koleksiyoncu Mary'nin evcil hayvanıdır. Karavanında uyur ve bir bebek gibi kucağında taşınmaktan hoşlanır. Görünüşe göre Ghost ve Aury kamptan uzaktayken Cutter'ın elini yemeye çalışıyor ve bu da her türlü soruna neden oluyor.

Bilinmiyor: Son derece uzun boylu, soluk saçlarla kaplı, kolları yerde sürüklenecek kadar uzun canavar. Oldukça saldırgan.

Üçüncü Kitap'ta Hayalet'le karşılaştığında, bir tanesi onu kovalayan Karık'ın dikkatini dağıtarak ona kaçma şansı verir.

Bilinmiyor: Sarımsı yeşil, ıslak görünümlü derisi olan kısa, geniş dişi canavar. Ampul şeklinde kafası ve belirgin bir boynu yok. Üç kalın, dokunaç benzeri parmakla sonlanan dört uzun kol. Başından çıkan ve bağımsız hareket eden uzun, kalın, koyu yeşil, ip benzeri teller. Düz yüz; ince dudaklar ve burun yok - sadece iki yarık burun deliği. Yatay göz bebekleri olan uzun, ince gözler.

Hunter ve Edin'in İkinci Kitapta karşılaştıkları bir durum; içlerinden biri dövüş yarışmasında kayıt masasını yönetiyor. Edin'e asılır ve Hunter bu konuda küstahlaşır.

Bilinmiyor: Uzun boylu, çetrefilli canavar, fazladan bir eklemi olan 'acayip uzun' uzuvlara sahip (Hunter'a göre). Kaba kahverengi saçlarla kaplı.

İkinci Kitapta Hunter ve Edin tarafından karşılaşıldı; bunlardan biri dövüş yarışmasının yapıldığı ön hapishane girişini koruyor. Meraklı. Biraz ürkütücü.

Bilinmiyor: İnsansı bir tür. Uzun boylu, iri yarı bir canavar, derisi yer yer kıllı. Kalın, pençeli parmaklar. Boncuk gibi siyah gözler. Alt dudağını deforme eden büyük dişler.

İkinci Kitapta Hunter ve Edin tarafından karşılaşılr; dövüş yarışmasında dövüş ustasının sevgilisidir.

Bilinmiyor: İnsansı tür. Soluk gri derisi yara izleriyle kaplı iri, kaslı canavar. Sırtından aşağı uzanan kalın, koyu renkli saç yelesi.

İkinci Kitapta Hunter tarafından dövüş yarışmasında kısa bir süre görülmüştür. Zincirlenmiştir ve altı kollu, küçük, sıırım gibi başka bir canavar türü tarafından dövüşmeye zorlanmaktadır.

Bilinmiyor: İnsansı türler. Yırtıcı ve zarif. Uzun saçlı.

İkinci Kitap'ta Hunter tarafından dövüş yarışmasında bir kafesin içinde volta atarken kısaca görülmüştür.

Bilinmiyor: Uzun boylu, soluk benizli, uzun kara cübbeler giymiş bir canavar. Neredeyse havada süzülüyormuş gibi hareket eder. Uzun parmakları var. İki küçük koyu renk göz dışında özelliksiz bir yüz.

İkinci Kitap'ta Hunter tarafından dövüş yarışmasında kısa bir süre görülmüştür. Charlie'nin karşı karşıya geldiği insan dövüşçünün sahibidir.

Bilinmiyor: Trol görünümlü yaratık. Çakıllı, hardal rengi derisi var.

İkinci Kitap'ta Hunter tarafından dövüş müsabakasında kısa bir süre görülmüştür. Hunter'ın dövüşmek zorunda olduğu insan dövüşçünün sahibidir.

Bilinmiyor: 014, ordunun Nebraska üssünde. İnce dişi canavar. Mavi-siyah tenli. Başının etrafında uçuşan beyaz saçlar. Keskin dişleri var.

Birinci Kitap'ta Danny tarafından hücreinde gözlemlendi.

Bilinmiyor: 008, ordunun Nebraska üssünde. Danny tarafından 'gerçek kabusların malzemesi' olarak tanımlandı. Derisi eski deri gibi. Uzun kollar ve parmaklar; fazladan mafsallı eller. Kafasının ön yarısını çepeçevre saran, tek tük yanıp sönen siyah beyaz gözler. İğne gibi keskin dişlerle dolu, geniş bir ağız.

Birinci Kitap'ta Danny tarafından gözlemlenmiştir. Bir gün gizli koşullar altında ortadan kaybolmadan önce hücreinde acı çekiyor ve sürekli öfkeleniyor gibi görünüyordu.

Bilinmiyor: 007, ordunun Nebraska üssünde. Uzun, ince insansı bir tür. Cinsiyete özgü değil. Soluk gri. Uzaylı benzeri özelliklere ve büyük koyu renk gözlere sahip köşeli ama düz bir yüz.

Birinci Kitap'ta Danny tarafından hücresinin ortasında kıpırdamadan dururken gözlemlenmiştir.

Bilinmiyor: Dişi canavar türü. Güneş yanığı kırmızı tenli. Uzun kollar ve bacaklar. Ağız için küçük, açık bir dokunaç halkası. Burun delikleri için iki ince yarık. Dairesel siyah beyaz gözler.

Danny'yi ele geçirmeye çalışan küçük sürünün lideri olarak Birinci Kitapta Danny ile karşılaştı. Wyn tarafından yok edildi.

Yazar Hakkında

Lily Mayne okumayı sevdiği şeyleri yazıyor: acıtıcı derecede tatlı ama cesur Karanlık, fütüristik, distopik ve daha fazlası gibi alışılmadık arka planlara karşı romanlar.

Okumaktan ve yazmaktan (tabii ki), yemek pişirmekten, korkunç korku filmleri izlemekten ve onu ideal bir Viktorya dönemi hizmetçisi yapabilecek diğer birçok hobiden hoşlanıyor. Sadece gerçekten tembel biri.

Şu anda kocası ve yazarken çok fazla gürültü çıkarmayı seven birkaç tüy yumağıyla birlikte İngiltere'de yaşıyor.

Lily ile iletişime geçin authorlilymayne@gmail.com

Lily'nin çalışmalarından haberdar olmak için Facebook'taki yazar sayfasını takip edin: facebook.com/authorlilymayne

Tanıtımlardan, yeni çıkan kitaplardan ve diğer şeylerden ilk siz haberdar olmak için haber bültenine kaydolun! lily-mayne.com

İçindekiler

[Birinci Bölüm](#)
[İkinci Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm Üçüncü](#)
[Bölüm Dördüncü](#)
[Beşinci Bölüm](#)
[Altıncı Onaltı](#)
[Yedinci Sekizinci](#)
[Bölüm Dokuzuncu](#)
[Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm Onuncu](#)
[Onbirinci Oniki](#)
[Onüçüncü](#)
[Ondördüncü](#)
[Onbeşinci Bölüm](#)
[Bölüm](#)
[YirmiOnyedinci](#)
[Onsekizinci](#)
[Ondokuzuncu](#)
[Yirmi Birinci Bölüm](#)
[Yirmi İkinci Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm Otuz Birinci](#)
[Bölüm Otuz Bölüm](#)
[Otuz Bölüm Otuz](#)
[Yirmi Üçüncü Yirmi](#)
[Yirmi Yirmi Yirmi](#)
[Yirmi Yirmi](#)
[Dokuzuncu Dördüncü](#)
[Beşinci Altıncı Yedi](#)
[Sekizinci Otuzuncu](#)
[Bölümİkinci](#)
[ÜçüncüDördüncü](#)
[Bölüm](#)

[Otuz Otuz Altıncı](#)
[Bölüm Beşinci](#)
[Bölüm Rycke](#)
[Yazarın Notu](#)
[Canavar Dizini](#)
[Yazar Hakkında](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

